

с е р г е й
ЛУКЯНЕНКО

ЕДИН ИЗКЛЮЧИТЕЛЕН БЕСТСЕЛЪР ОТ РУСИЯ

**ДНЕВЕН
ПАТРУЛ**

Инфо ДАР

**СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО,
ВЛАДИМИР ВАСИЛИЕВ
ДНЕВЕН ПАТРУЛ**

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

„Нощните ловци“ по градските улици — вампири и трансформиращи се магове, вещици и магьосници... Онези, които живеят в часовете, когато над земята се спуска мъгла. Онези, които от векове се противопоставят на силите на белите магове. Защото разбират, че равновесието трябва да се запази. Защото разбират, че Мракът е не по-малко важен за този свят, отколкото Светлината.

Вие вече знаете историята на Нощния патрул. Сега е време да научите и историята на Дневния патрул.

Послушайте, за себе си ще ви разкажат прокълнатите и проклинащите, онези, които ценят свободата повече от всяка Светлина, онези, чиито съдба ги е обрекла да черпят от живота, а не да дават.

И тогава може би ще разберете, че не всичко във вечната война между Доброто и Злото е толкова просто.

Настоящият текст е забранен за разпространение, като опорочаващ делото на Светлината.

Нощен Патрул

Настоящият текст е забранен за разпространение, като опорочаващ делото на Мрака.

Дневен Патрул

Всяко съвпадение на имена, названия и събития е случайно и няма никакви аналогии с човешката действителност.

ЧАСТ ПЪРВА
ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА — РАЗРЕШЕН

ПРОЛОГ

Входът на блока беше под всяка критика. Кодовата брава беше счупена и не работеше, по пода се търкаляха угарки от евтини цигари. Стените на асансьора бяха покрити с неграмотно надраскани графити, в които думата „Спартак“ и мръсните псувни се срещаха еднакво често. Бутоните бяха прогорени с цигари и грижливо залепени с втвърдена дъвка.

И вратата на апартамента на четвъртия етаж беше същата тъжна картинка: някаква останала още от съветски времена тапицерия и евтини алуминиеви цифри, едва крепящи се на криво завитите винтове.

Наташа се подвоуми за миг, преди да натисне звънеца. Би било смешно да се надява на каквото и да е при идването си тук. Щом си толкова оглупяла, че си решила да прибегнеш до магии — отвори вестника, включи телевизора, послушай радиото. Сериозни фирми, опитни екстрасенси с чужбински дипломи... Пак си е мошеничество, то се знае. Но поне ще си сред сериозни хора и в приятна обстановка... а не в този приют за неудачници.

Въпреки това тя натисна звънеца. Дожаля ѝ за времето, изгубено в градския транспорт.

Няколко минути апартаментът не даде признаци на живот. После се дочу шумът на припрени стъпки — характерната походка на бързащ човек, чиито стари размъкнати пантофи падат от нозете му на всяка крачка. За миг евтината миниатюрна шпионка притъмня, после изтрака металната брава и вратата зейна.

— О, Наташа? Заповядай, влез...

Никога не си беше падала по хората, които моментално минават на „ти“. Не че тя самата не предпочиташе този стил на общуване, но си беше редно първо да се иска разрешение, нали така?

А жената, която ѝ отвори вратата, вече я дърпаше безцеремонно за ръката да влезе вътре, при това с изражение на толкова искрено гостоприемство върху застаряващото ѝ, покрито с крещящ грим лице, че Наташа дори нямаше сили да протестира.

— Една приятелка ми каза, че вие... — поде тя.

— Да, знам, знам, мило — заръкомаха домакинята. — О, ама не се събувай, моля те, тъкмо се канех да чистя... или не, сега ще ти намеря едни чехли.

Наташа се огледа, с мъка прикривайки отвращението си.

Антрето не че беше тясно, а по-скоро адски задръстено с боклуци. Малката, най-много трийсетватова крушка горе на тавана едва мъждукаше, но и това не прикриваше общата разруха. Закачалката беше затрупана с дрехи, имаше дори палто от ондатра — за радост на молците. Разлепеният линолеум на пода беше в безличен сив цвят. Сигурно домакинята отдавна се канеше да почисти.

— На тебе Наташа ли ти викат, дъще? Аз пък съм Даша.

Даша беше по-възрастна от нея с около петнайсет-двайсет години. Поне. Тази жена можеше да ѝ бъде майка, макар че да не дава Господ... Разплута, с мръсна коса без блясък, олющен, набиващ се на очи лак на ноктите, избелял пенъоар, разпадащи се чехли, обути на бос крак. По ноктите на краката също блещукаше лак — ама че вулгарно изглеждаше. Боже Господи!

— Вие врачка ли сте? — попита Наташа. И възкликна наум: „Каква съм глупачка!“

Даша кимна няколко пъти в знак на съгласие. Наведе се и измъкна от купчината струпани в безредие обувки гумени чехли. Най-идиотската от човешките приумици — с безброй стърчащи навътре гумени бодли. Мечтата на йогата. Една част от тези гумени гвоздеи отдавна бяха изпопадали, което, впрочем, не беше повод човек да се чувства по-комфортно.

— Обуй се! — радостно предложи Даша.

Наташа като хипнотизирана изу сандалите си и обу чехлите. Сбогом, чорапогащник. Сигурно ще се сдобие с чифт бримки. Какво от това, че марката е не каква да е, а „Омса“, при това с ликра. Всичко на този свят е менте, измислено от хитри глупаци. А умните хора кой знае защо се хващат на въдицата.

— Да, врачка съм — уведоми я Даша, която бдително контролираше процеса на обуването. — На баба си съм се метнала. И на майка си. Те гледаха, за да помагат на хората, такива сме си ние от нашето семейство... Да отидем в кухнята, Наташа, че в стаите е разхвърляно...

Като се проклинаше наум за пореден път, Наташа тръгна след домакинята. Кухнята оправда очакванията ѝ. Камара немити чинии в мивката, зацапана кухненска маса, от която при появата им някъде под плота мързеливо се скри хлебарка. Лепкав под. Прозорците, то се знае, не бяха видели парцал от пролетта, плафониерата бе омазана от мухите.

— Сядай. — Даша ловко измъкна под масата табуретката и я издърпа на почетното място — между масата и хладилника, конвулсивно потреперащ „Саратов“.

— Благодаря, предпочитам да постоя права. — Наташа твърдо реши да не сяда. Табуретката ѝ се видя още по-несигурна от масата или пода. — Даша... Дария?

— Дария.

— Дария, всъщност, аз само исках да разбера...

Жената сви рамене. Щракна копчето на електрическия чайник — може би единствения предмет в кухнята, който не изглеждаше така, сякаш е изровен от някоя боклукчийска кофа. Погледна Наташа.

— Да разбереш? А какво толкова има да се разбира, мило? То и така и така всичко си се вижда, като на длан...

За миг Наташа изпита неприятното, мъчително усещане, че светлината в кухнята не е достатъчна. Всичко посивя, болезненото роптаене на хладилника и шумът от преминаващите по близката широка улица утихнаха. Тя избърса челото си, покрито с ледени капчици пот. Всичко е от горещината. От лятото, жегата, дългото пътуване в метрото, тъпканицата в тролея... Защо не взе такси? Хубаво, освободи шофьора, отпрати го да си върви с колата — беше те срам дори да намекнеш накъде и защо си се запътила. Но какво ти пречеше да си хванеш такси?

— Мъжът ти те е зарязал, Наташенка — изгука Дария. — Преди две седмици. Изведнъж — събрал си е багажа в куфарчето и си е тръгнал. Без кавги и разпавии. Оставил ти е апартамента и колата. За да иде при една млада пачавра с черни вежди, дете си пада по чужди мъже... ама и ти не си престаряла, дъще.

Този път Наташа дори не реагира на обръщението „дъще“. Трескаво се мъчеше да се сети какво е казала и какво е премълчала пред приятелката си. За „черните вежди“ май не беше споменала нито

дума. Макар че оная наистина е мургава и чернокоса... Наташа усети как отново я обзема безумен, заслепяващ гняв.

— Знам и защо си е тръгнал, Наташенка... Извинявай, че ти викам „дъще“, ти си силна жена, свикнала си да си изкарваш прехраната с ума си, но всички вие сте като родни дъщери за мен... Нямахте деца, Наташенка. Нали?

— Да — прошепна Наташа.

— И защо така, мила? — Врачката поклати глава с упрек. — Той иска дъщеря, нали?

— Да, дъщеря...

— Да му беше родила — сви рамене Дария. — Ето, аз имам пет. Двете големи започнаха работа за военните. Едната се ожени, гледа си детето, другата учи. И малкия калпазанин... — Тя махна с ръка. — Седни, седни...

Наташа неохотно се настани върху табуретката, здраво стискайки чантата върху коленете си. Каза, опитвайки се да вземе инициативата:

— Така се стекоха обстоятелствата. Бих му родила дете, но не бива да си провалям кариерата заради това.

— Правилно. — Врачката не понечи да спори. Потри лицето си с длани. — Твоя воля... И сега, какво, искаш да си го върнеш? А той точно затова си е тръгнал. Онази другата вече е заченала от него... а и много усилия е положила. Изслушала го е, съжалила го е, и в леглото добре се е представила... Мъжът ти е бил свестен, всяка ще пожелае такъв. Искаш ли да си го върнеш? Наистина ли искаш?

Наташа стисна устни:

— Да.

Врачката въздъхна.

— Може и да си го върнеш... може.

Тонът ѝ изведнъж се промени, стана тежък, потискащ:

— Само че ще бъде трудно. Да си го върнеш е лесно, по-трудното ще е да го задържиш!

— Въпреки това го искам!

— Всеки от нас си има своя магия, дъще. — Дария се наведе през масата. Очите ѝ сякаш пронизваха Наташа. — Простичка, отколешна, женска. Ти със своите амбиции съвсем си я забравила, а не е трябвало! Нищо. Ще ти помогна. Само че ще се наложи да свършим всичко на три етапа.

Тя лекичко почука с юмрук по масата.

— Първо, ще ти дам любовно биле. Това не е голям грях... Билето ще върне мъжа ти вкъщи. Че ще го върне — ще го върне, но няма да го задържи.

Наташа кимна неуверено. Разделянето на врачуването на „три етапа“ изглеждаше неуместно — особено от тази жена в този апартамент...

— Второ... Детето на съперницата ти не трябва да се ражда. Ако се роди — няма да задържиш мъжа си. Ще се наложи да се върши голям грях, да се трови невинен плод...

— Какви ги говорите! — потрепна Наташа. — Нямам намерение да ходя в затвора!

— Не става въпрос за отрова, Наташенка. Просто ще разперя ръце — врачката наистина разпери ръцете си, — а после ще плесна с длани... Ето я цялата работа, ето го и целият грях. Какъв затвор?

Наташа мълчеше.

— Само че аз нямам намерение да поемам този грях. — Дария ревностно се прекръсти. — Ако искаш, ще ти помогна, но тогава ти ще отговаряш пред Бог!

Очевидно изтълкувала мълчанието като съгласие, тя продължи:

— Трето... Самата ти ще родиш дете. И за това ще ти помогна. Ще бъде дъщеря, красавица и умна, подкрепа за теб, радост за мъжа ти. Тогава всичките ти беди ще свършат.

— Сериозно ли говорите? — попита тихо Наташа. — Вие ще направите всичко това?

— Ето какво ще ти кажа. — Дария се изправи. — Кажеш ли „да“ — така и ще стане. Утре мъжът ти ще се върне, а вдругиден съперницата ти ще пометне. И няма да ти взимам пари, докато сама не ми донесеш. Но после ще ти взема, и то много. Кълна се в Бога Христа.

Наташа се усмихна накриво.

— А ако ви излъжа и не донеса парите? Нали вече всичко ще бъде сторено...

Тя се сепна. Врачката я гледаше безмълвно и строго. С леко съчувствие, като майка недосетливата си дъщеря...

— Няма да ме излъжеш, Наташенка. Помисли сама и ще разбереш, че не си заслужава да ме лъжеш.

Наташа преглътна заседналата в гърлото ѝ буца. Опита се да се пошегува:

— Значи плащане за свършена работа?

— Каква си ми бизнесдама! — изрече с ирония Дария. — Кой ще те хареса такава, делова и умна? В жените винаги трябва да има някаква наивност... ех... Да, плащаш за свършената работа. По трите точки.

— Колко.

— Пет.

— Какво пет? — подзе Наташа и си прехапа езика. — Мислех, че ще ми излезе доста по-евтино!

— Ако искаш само да си върнеш мъжа — ще ти излезе по-евтино. Само че като мине известно време, той пак ще те зареже. А аз ти предлагам истинска помощ, средството е изпитано.

— Съгласна съм — кимна Наташа. Обзе я усещането за лека нереалност на случващото се. Значи е достатъчно да се плесне с ръце — и няма да го има още нероденото дете? А като се плесне с ръце още веднъж — ще роди на любимия си идиот дъщеричка?

— Ще поемеш ли този грях върху себе си? — властно попита врачката.

— Какъв ти грях — вече с неприкрито раздражение отвърна Наташа. — Че този грях всяка жена поне веднъж го е правила! Там може изобщо нищо да няма!

Врачката се замисли, сякаш се заслушваше. Поклати глава.

— Има... Май наистина ще е дъщеря.

— Поемам го — с все същото раздражение в гласа отвърна Наташа. — Поемам всички грехове, които поискаш. Споразумяхме ли се?

Врачката ѝ хвърли строг и осъдителен поглед.

— Не бива така, дъще... За всичките грехове. Знае ли се каква тежест мога да ти стоваря върху раменете? И своя, и чужда... после ще отговаряш пред Бога.

— Ще се разберем.

Даря въздъхна:

— Ох, че сте глупави младите. Това ли му е работата — да се рови в чуждите грехове? Всеки грях оставя своя собствена дияра,

каквато е дирята — такава ще бъде отсъдено... Добре де, не се бой. Няма да ти припиша нищо чуждо.

— Че аз не се боя.

Врачката май вече не я чуваше. Седеше и напрегнато се вслушваше в нещо. После сви рамене и отсече:

— Хубаво... Хайде да се залавяме за работа. Дай си ръката!

Наташа колебливо протегна десница, без да изпуска от притеснения си поглед скъпия пръстен с брилянти. Макар че едва го сваляше от пръста си, ама знае ли се...

— Ох!

Врачката убоде кутрето ѝ с такава сръчност и лекота, че Наташа не усети нищо. Вкамени се, загледана в набъбващата червена капка. Сякаш нищо не се е случило, Дария хвърли в мръсната чиния със засъхващи остатъци от борш миниатюрната медицинска игла — плоска, с остър връх. С такива вземат кръв в лабораториите.

— Не се страхувай, при мен всичко е стерилно, иглите са за еднократна употреба.

— Ама какво си позволявате вие! — Наташа опита да издърпа ръката си, ала Дария ѝ попречи с неочаквано силно и точно движение.

— Чакай, глупаво момиче! Ще се наложи пак да се бодеш!

Тя извади от джоба тумбесто аптекарско шишенце от тъмнокафяво стъкло. Етикетът беше отмит, но небрежно: четяха се първите букви: „Ниша...“ Тя ловко отви капачката, постави шишенцето под кутрето на Наташа, раздруса го. Капката падна вътре.

— Някои смятат — каза доволно врачката, — че колкото повече кръв има в билето, толкова по-силно ще е въздействието върху онзи, когото омайваш. Не е така. Кръвта е необходима заради качеството, обаче количеството ѝ няма никакво значение...

Врачката отвори хладилника. Извади петдесетграмово шишенце от водка „Привет“. Наташа се сети, че нейният шофьор наричаше тези шишенца „реаниматори“...

Няколко капки водка напоиха памучето, което тя послушно лепна на пръста си. Гледачката протегна бутилчицата към нея.

— Ще си пийнеш ли?

Кой знае защо, Наташа си представи как се буди на следващата сутрин, някъде в другия край на града, изнасилена, без спомен за случилото се. Тя енергично поклати глава в знак на отрицание.

— Тогава аз ще си пийна. — Дария поднесе „реаниматора“ към устните си и изсмука водката на една глътка. — Така се работи... по-ефикасно. А ти... напразно се страхуваш от мен. Не се издържам от пладнешки обири.

Няколкото останали на дъното капки също отпътуваха в шишенцето с омайната смес. После, без да се стеснява от любопитния поглед на Наташа, врачката поръси вътре сол, захар, вряла вода от чайника и някакво прахче, което силно ухаеше на ванилия.

— Това какво е? — попита Наташа.

— Хрема ли имаш? Ванилия.

Гледачката ѝ подаде шишенцето:

— Дръж.

— И това е всичко, така ли?

— Да. Ще дадеш на мъжа ти да го изпие. Ще се справиш ли? Може да го сипеш в чая или във водката — но това не е желателно.

— Ами къде е... магията?

— Каква магия?

Наташа отново се почувства като пълна глупачка. Изрече истерично:

— Тук има капка моя кръв, капка водка, захар, сол и ванилия!

— И вода — допълни Дария и демонстративно сложи ръце на хълбоците си. Иронично погледна Наташа: — А ти какво искаше? Да ти дам изсушено жабешко око? Яйца на авлига? Или да се изсекна в шишенцето? От съставките ли имаш нужда, или те интересува ефектът?

Наташа мълчеше, сащисана от тази атака. А Дария с вече неприкрит присмех продължи монолога си:

— Миличка моя... че аз ако исках да те шашна — щях да го направя. Бъди сигурна. Важно е не какво има в шишенцето, а кой е забъркал сместа. Не се страхувай, прибери се у дома и дай на мъжа ти да изпие това. Той ще се отбие ли пак при тебе?

— Да, довечера, обади се, че ще мине да си вземе някои неща... — избъбри Наташа.

— Нека си ги вземе, само му направи едно чайче. Утре ще си донесе обратно парцалките. Ако го пуснеш да влезе, разбира се... — Дария се подсмихна. — Е, какво пък... остана още едно нещо, за да приключим работата. Ще си туриш ли оня грях на душата?

— Да. — Наташа внезапно разбра, че вече не може напълно обосновано да се присмее над чутото. Имаше нещо, което не беше никак смешно. Обещанието на врачката бе прозвучало прекалено сериозно. И ако утре мъжът ѝ наистина се върнеше...

— Думата е от теб, а работата — от мен... — Дария бавно разпери ръце. Заговори като в скоропоговорка: — Червена вода, чужда беда, мъртво семе, хилаво племе... Каквото е било, го няма, каквото не е било — няма да бъде... Върни се в нищото, разтвори се без следа, това е волята ми, това е думата ми...

Гласът ѝ спадна до нечленоразделен шепот. Една минута врачката мърдаше беззвучно устни. После с все сила плесна с ръце.

Изглежда въображението на Наташа се беше развихрило — тя изпита чувството, че през кухнята профуча порив на леденостуден вятър. Сърцето ѝ се разтуптя, а кожата ѝ настръхна.

Дария тръсна глава, погледна Наташа, кимна:

— Това беше. Върви си, миличка. Върви си вкъщи, дъще, да чакаш мъжа си.

Наташа стана. Попита:

— А какво... кога ще се...

— Когато забременееш, сама ще се сетиш за мене. Ще те чакам три месеца... а ако не те дочакам — сама си си виновна.

Наташа кимна. Преглътна заседналата в гърлото ѝ буца. Кой знае защо сега тя твърдо вярваше във всичко, което ѝ беше обещала врачката... при това разбираше ясно, до болка, че след три месеца, ако наистина всичко се сбъдне, страшно ще ѝ се свиди да даде парите си. Ще се изкуши да изкара всичко съвпадение... Как да даде пет хиляди долара на тази шарлатанка?

И в същото време разбираше, че ще ги даде. Може би щеше да отлага до последния ден, но ще ѝ донесе парите.

Защото щеше да помни това леко изпляскване на ухабените длани и студената вълна, която внезапно беше префучала през кухнята.

— Върви — леко заповеднически повтори врачката. — Тепърва ще приготвям вечеря и ще почиствам апартамента. Хайде, хайде...

Наташа излезе в тъмното антре, с облекчение изу чехлите и нахлузи обувките си. Чорапогачникът май не се беше скъсал... да му се не надява човек...

Погледна врачката, като се опитваше да намери някакви думи — да благодари, да уточни, може би дори да се пошегува, ако се получи, разбира се...

Но Дария явно си имаше други грижи. Очите ѝ бяха станали кръгли, тя бе забила поглед право в заключената врата, леко мърдаше протегнатите си напред ръце и шепнеше:

— Кой... кой... кой?

А в следващия момент вратата зад гърба на Наташа се отвори с гръм и трясък. Антрето за миг се напълни с хора: двама мъже здраво държаха врачката за ръце, друг с бърза крачка тръгна към кухнята — без да се озърта, очевидно добре познаваше разположението на стаите в апартамента. До Наташа се озова младо чернокосо девойче. Всички мъже бяха облечени най-обикновено и с някак показна безличност: шорти, каквито поради невиджаните горещини носеха почти деветдесет процента от мъжете в Москва, и тениски. Наташа изведнъж си помисли с уплаха, че тези дрехи са нещо като ненабиващите се на очи сиви костюми на хората от специалните служби.

— Колко лошо — с упрек в гласа каза девойката, гледайки Наташа и клатейки глава. — Колко гнусно, Наталия Алексеевна.

За разлика от мъжете, тя носеше тъмни дънки и дънково яке. На врата ѝ проблясваше медальон, окачен на сребърна верижка, а на пръстите ѝ имаше няколко масивни пръстена от същия метал: префърцунени, с различни украси, глави на дракони и тигри, усукани змии, някакви странни шарки, подобни на букви на неизвестна азбука.

— Какво имате предвид... — със спаднал от притеснение глас попита Наташа.

Вместо отговор, девойката безмълвно разкопча чантичката ѝ, извади шишенцето. Поднесе го към очите на Наташа и отново с укор поклати глава.

— Да! — извика от кухнята момъкът, който се бе усамотил там. — Всичко е налице, момчета.

Единият от мъжете, които държаха врачката, въздъхна и с някак отегчен глас промълви:

— Дария Леонидовна Ромашова! В името на Нощния патрул, вие сте арестувана.

— Какъв пък е тоя патрул? — В гласа на врачката звучеше явно недоумение, примесено с паника. — Кой сте вие?

— Имате право да не отговаряте на нашите въпроси — продължи момъкът. — Всяко магическо действие от ваша страна ще се разглежда като враждебно и ще се наказва без предупреждение. Имате право да помолите да бъдат уредени човешките ви задължения. Обвинена сте в следното... Гарик?

Мъжът, който беше отишъл в кухнята, се върна. Наташа отбеляза за себе си като насън, че той има много интелигентно, замислено-тъжно лице. Винаги беше харесвала такива мъже...

— Предполагам, че комплектът е стандартен — каза Гарик. — Незаконно упражняване на черна магия. Намеса в човешкото съзнание на ниво трета-четвърта степен. Убийство. Неплатени данъци... Впрочем, това вече не засяга нас, а Тъмните.

— Обвинена сте в следното: незаконно упражняване на черна магия, намеса в човешкото съзнание и убийство — повтори мъжът, който държеше Дария. — Ще дойдете с нас.

Врачката започна да крещи — пронизващо и страшно. Наташа неволно погледна зейналата врата — разбира се, беше наивно да се очаква, че съседите ще дотичат да я спасяват, но нали можеха да извикат полиция, все пак?

Странните посетители изобщо не реагираха на крясъка. Само девойката леко се намръщи и попита, като кимна към Наташа:

— Какво ще правим с нея?

— Да се конфискува любовното биле и да се изтрият спомените ѝ. — Гарик погледна Наташа без капка съчувствие. — Нека си мисли, че не е заварила никого в апартамента.

— Това ли е всичко? — Девойката извади от джоба си пакет цигари и запали, без изобщо да бърза.

— А какви са другите варианти, Катя? Тя е човек, какво искаш от нея?

Това вече дори не беше плашещо. Сън, само лош сън... и Наташа действаше като насън. Издърпа с рязко движение скъпоценното шишенце от ръцете на девойката и скочи към вратата.

Нещо я отхвърли назад. Сякаш бе връхлетяла върху невидима стена. Наташа с вик падна до краката на врачката, а шишенцето изхвърча от ръката ѝ и се счупи неочаквано лесно при удара си в стената. Върху линолеума се образува мъничка локва от лепкавата безцветна течност.

— Тигърче, събери останките за отчета — спокойно каза Гарик.
Наташа се разплака.

Не, не от страх, макар че тонът на Гарик не беше съмнение — спомените ѝ ще бъдат изтрети. Ще плеснат с ръце или ще направят нещо друго — и ще ги изтрият. И тя ще се озове на улицата с твърдата увереност, че вратата на врачката не се е отворила пред нея.

Тя плачеше, гледайки как голямата ѝ любов изтича в дупките на пода.

Някой нахлу откъм стълбището през зеещата врата: „Момчета, имаме гости!“ — чу Наташа нечий тревожен глас, но дори не се обърна. Не беше нужно. Така или иначе щеше да забрави всичко. Всичко щеше да се разбие, да се пръсне на парчета, да се излее в мръсотията.

Завинаги.

ГЛАВА 1

Сутрин никога не ти стига времето да се приготвиш за излизане. Все едно дали ще станеш в шест или в седем — задължително не ти достигат пет минути.

Интересно, защо ли става така?

Стоях пред огледалото и припряно слагах червило. И както винаги, когато бързах, червилото се нанасяше неравномерно, като че бях ученичка, която за пръв път е свила мазилата на мама. По-добре беше хич нищо да не слагам... да изляза без никакъв грим. В това отношение нямам скрупули, изглеждам така, че мога да си го позволя.

— Аля!

На ти сега.

Няма начин и това да не ми дойде до главата!

— Какво, мамче? — извиках аз, набързо нахлузвайки сандалите.

— Ела тук, малката ми.

— Ама вече съм се обула да излизам, мамо! — извиках, оправяйки изметналата се каишка. — Закъснявам, майче!

— Аля!

Безсмислено е да се спори.

Нарочно тракайки силно с токчетата — макар че, общо взето, изобщо не се сърдех, — отидох в кухнята. Мама, както си му е редът, седеше пред включения телевизор, пиеше поредната чаша чай с поредното кексче. Какво ли намира в тези отвратителни детски кексчета? Голям боклук са! Да не говорим за това колко зле се отразяват на линията.

— Пак ли смяташ да ми закъснееш днес, бебче? — дори без да се извърне към мен, попита мама.

— Не знам.

— Алиса, според мен нямаш право да допускаш това. Има си работно време, така че да те държат до един през нощта...

— За това ми плащат — уж небрежно казах аз.

Сега вече майка ме погледна. Устните ѝ се разтрепериха.

— Упрекваш ме, така ли?

Гласът на майка ми винаги е бил добре школуван. Като на актриса. Направо е за театъра.

— Да, ти ни издържаш с твоята заплата — с горчивина рече мама. — Държавата ни обра и ни захвърли да мрем в канавката. Благодаря ти, дъще, че не ни забравяш. Ние с татко ти сме ти много благодарни. Но няма нужда постоянно да ни го натякваш...

— Имах съвсем друго нещо предвид, мамо. Нали знаеш, че съм на ненормиран работен ден!

— Работен ден! — плесна с ръце мама. Троха от кекса се беше закачила на брадичката й. — По-добре го наречи работна нощ! Пък и кой знае с какво се занимаваш!

— Мамче...

Разбира се, тя нищо такова не мисли. Напротив, винаги с гордост разказва на приятелките си колко примерно и чудесно момиче съм. Просто е настроена да се изпокара с мен от сутринта. Може би е гледала новините или е чула поредната гадост за нашия живот. Може би още със ставането са се сдърпали с татко — той не току-така излезе толкова рано.

— Освен това нямам намерение да ставам баба на четиридесет! — без особена последователност продължи майка. Ама за какво й е да бъде последователна? Тя отдавна се страхува, че ще се омъжа, ще изляза от къщи и те двамата с баща ми ще трябва да живеят сами. А може и да не им се наложи — веднъж погледнах линиите на реалността и се оказа, че е твърде вероятно баща ми да я напусне заради друга жена. По-млад е с три години от мама... и за разлика от нея се грижи за външния си вид.

— През тази година ставаш на петдесет, мамо — казах аз. — Извинявай, ама много бързам.

Когато бях вече в антрето, ме догони изпълненият с обида вик на майка:

— Ти никога не си искала да си поприказваш човешки с майка си!

— Навремето исках — измърморих под носа си и изскочих от апартамента. — Когато бях човек, имах това желание. А къде беше ти тогава...

Ясно е, че сега майка се утешава с мисълта какъв скандал ще ми спретне довечера. И копнее да забърка в него и татко. Когато се сетих

за това веднага се почувствах гадно.

Ама че похват — да намесваш любимия си мъж в скандали? Та нали мама го обича! Още го обича, знам, проверявала съм. И не осъзнава, че с този си характер е убила любовта у баща ми.

Никога няма да постъпвам по този начин.

Няма да позволя това и на майка си!

Във входа нямаше никой, пък и да беше така, това не би ме спряло. Извърнах се към вратата и погледнах — с особен поглед, леко присвила очи... за да видя сянката си.

Истинската си сянка. Онази, дете е родена от Сумрака.

Сякаш мракът пред мен се сгъсти. До онази чиста пронизваща тъма, до онзи черен цвят, редом с който беззвездната нощ се превръща в ден.

На фона на тази тъма потрепна сив, завихрящ се силует, нито обемен, нито плосък. Досуц като изрязан от мръсен памук. А може би тъкмо обратното — сякаш са пробили Великия Мрак и са оставили в него врата към Сумрака.

Направих крачка, настъпвайки сянката си, която се плъзна нагоре и прие тялото ми. И светът се промени.

Багрите почти изчезнаха. Всичко застина в сивкава, размазана мъгла — такава се получава, ако намалиш цвета и контраста на картината на телевизора до минимум. Звучите се забавиха и настъпи тишина, остана само едва доловимо бучене... слабо, като шума на далечно море.

Бях в Сумрака.

И видях как в апартамента пламти ядът на мама. Лимоненожълт, киселинен цвят, примесен със самосъжаление и отровназелена омраза към татко, който толкова ненавреме беше отишъл в гаража да ремонтира колата.

А освен това над нея лека-полека се формираше черен вихър. Прокоба с тясно насочен спектър, засега хилава, на ниво „пуста да опустее скапаната ти работа, неблагодарна глупачко!“, но за сметка на това майчина. Особено прилепчива и мощна.

Е, не, мамче!

Благодарение на твоята загриженост баща ми се сдоби с инфаркт на тридесет и седем годишна възраст, едва го спасих от втори... на

такава цена, че не ми се иска да се сецам. Сега и на мен ли ми взе мерника?

Пресегнах се през Сумрака — с всички сили, дори ме заболя гърбът. Сграбчих съзнанието на мама — то конвулсивно потрепера и замря.

Така... ето какво ще направим...

Изпотих се, макар че в Сумрака винаги е хладно. Изразходвах сила, която би ми потрябвала на работата. Обаче след миг мама вече не помнеше, че е разговаряла с мен. Изобщо на нея много ѝ допаднаше, че съм такъв работохолик, че колегите ми ме ценят и ме обичат, че изчезвам от къщи в ранни зори и се връщам по нощите.

Ето така.

Най-вероятно това ще даде временен ефект, все пак не исках да бъркам прекалено дълбоко в съзнанието на майка ми. Обаче ми бяха осигурени към два месеца спокоен живот. И на татко също, а аз съм дъщеря на баща си и обичам него много повече. Само на децата им е трудно да отговорят дали обичат повече тате или мама, докато при възрастните нещата са дори съвсем лесни.

Когато приключих, отместих наполовина сформиранията черна вихрушка — тя заплува през стените, търсейки обект, за който да се лепне, — след което си поех дъх и огледах критично входа.

Да, отдавна не е чистено тук. Пак е пълно със син мъх, при това до нашата врата е най-много. Ясно... с тези истерии на майка ми винаги има с какво да се подхранва. Когато бях малка, си мислех че Светлите отглеждат този мъх, за да ни създават ядове. После ми обясниха, че синият мъх произхожда от Сумрака и е паразит, хранец се с човешките емоции.

— Лед! — заповядах аз, рязко вдигайки ръка нагоре. Студът послушно се струпа при пръстите ми и се разходи по стените като твърда четка. Замръзналите иглички на мъха се зарониха на пода, за да се разтопят моментално.

А така!

Това не ти е като да се храниш с дребни човешки мисли!

Това е истинската сила на Различните.

Излязох от Сумрака — в човешкия свят не бяха изменили дори две секунди. Оправих фризурата си. Челото ми бе запотено, наложи ми се да извадя кърпичка и да се избърша. И разбира се, когато се огледах

в огледалото, предположението ми, че тушът ми се е размазал, се потвърди.

Вече нямаше никакво време да се занимавам с разкрасяването си. Просто си метнах лека маска на привлекателност, която да не позволи на нито един човек да забележи дефектите в грима ми. Ние наричаме тази маска „фередже“ и, общо взето, никой не пропуска случая да се присмее над Различен с „фередже“. При това обаче, всички се възползват от този похват. Когато нямат време, когато се налага да са сигурни, че ще направят добро впечатление, а понякога и за майтап. Една млада вещица от Псков, дето не умее нищо, освен да си слага „фередже“, вече три години работи като манекенка. И от това се издържа. Само дето има един проблем — номерът не минава, когато става дума за снимки и видеозаписи, така че е принудена да отказва безкрайните оферти за реклама...

Днес всичко беше против мен. И асансьорът се движеше много бавно, а вторият отдавна не работеше, и на излизане от входа налетях на Виталик — хлапето, което живее в апартамента под нас. Когато ме видя с „фереджето“, направо се втрещи и глупашки се усмихна. Той е влюбен в мен от тринайсетгодишен, влюбен е тайно и безнадеждно. Грешката си е моя. Тогава усвоявах любовните магии и реших да тренирам върху момчето на съседите, тъй като то и без това не изпускаше възможността да ме позяпа, когато лежа и се пека на слънце на балкона. И ето... натренирах се. Забравих да приложя ограничителните фактори. Той се влюби веднъж завинаги. Когато не ме вижда дълго време, сякаш му минава, но достатъчна е една случайна среща — и всичко започва отначало. Никога няма да бъде щастлив в любовта.

— Бързам, Виталик — с усмивка казах аз.

Но младежът продължи да стои, като ми препречваше пътя към изхода. После се осмели да ми направи комплимент.

— Колко си красива днес, Алиса...

— Благодаря. — Меко го накарах да се отмести и усетих как младокът потрепера, когато ръката ми докосна рамото му. Сигурно ще си спомня за това докосване цяла седмица...

— Положих последния изпит, Алиса! — бързо изрече той зад гърба ми. — Край, вече съм студент!

Извърнах се и го погледнах по-внимателно.

Нима този потребител на лосион против младежки пъпки си правеше някакви илюзии? Нима се надяваше, че постъпвайки в университета и започвайки „зрелия си живот“, ще може да претендира за нещо?

— Скатаваш се от казармата, а? — попитах аз. — Днешните мъже са станали някак безполови. Мухльовци. Вместо първо да изкарат казармата и да придобият жизнен опит, а чак след това да отидат да учат.

Усмивката му бавно увяхваше. Чудничко!

— Доскоро, Виталка — рекох аз. И изскочих от входа в задуха на лятото. Но настроението ми се пооправи.

Винаги е смешно да гледаш сеира на такива влюбени кутрета. Флиртът с тях е скучен, сексът — противен, обаче да ги наблюдаваш е удоволствие. Трябва някой път да го целуна...

Впрочем, след една минута вече бях забравила за влюбения съсед. Вдигнах ръка, за да спра някоя кола. Първата ме подмина — шофьорът ме изгледа похотливо, обаче до него седеше съпругата му. Следващата кола спря.

— За центъра съм — казах аз, като лекичко се наведох към прозорчето. — На „Манежни“.

— Качете се. — Шофьорът, интелигентен мъж с кестенява коса на около четиридесет години, се пресегна и ми отвори вратата. — Не мога да не закарам една толкова симпатична девойка.

Настаних се светкавично на предната седалка на старата кола и свалих стъклото докрай. Вятърът ме удари в лицето — поне някакво облекчение в жегата.

— Щяхте да стигнете по-бързо с метрото — честно ме предупреди шофьорът.

— Не обичам метрото.

Шофьорът кимна. Хареса ми — не зяпаше много, макар че очевидно бях прекалила с „фереджето“, освен това колата му бе добре поддържана. Пък и ръцете му бяха много красиви. Силни ръце, хванали изящно, но здраво волана.

Жалко, че бързах.

— За работа ли закъснявате? — предположи шофьорът. Той ми говореше на „вие“, но някак много лично, интимно. Дали да не му

оставя номера си? Сега съм свободен човек, мога да правя каквото си поискам.

— Да.

— Интересно, какво работят такива красиви девойки? — Това дори не беше опит за запознанство или комплимент, а по-скоро — искрено любопитство.

— Не знам за останалите, но аз работя като вещица.

Той се засмя.

— Работа като всяка друга... — Извадих цигарите и запалката си. Шофьорът ми хвърли бегъл неодобрителен поглед и затова не поисках разрешение. Просто запалих.

— А какви са задълженията на вещиците?

Свихме по улица „Русаковска“ и шофьорът увеличи скоростта. Дали пък нямаше да стигна навреме?

— Зависи — уклончиво отвърнах аз. — В общи линии — да се противопоставят на силите на Светлината.

Шофьорът май прие играта, която не беше никаква игра.

— Значи, ти си на страната на Тъмнината?

— На Мрака...

— Страхотно... Познавам една вещица. Тъщата ми. — Шофьорът се изхили. — Но тя вече се е пенсионирала, слава Богу. А защо не ти харесват силите на Светлината?

Крадешком тествах аурата му. Не, всичко бе наред — той беше човек.

— Те пречат. Я кажете — кое е най-важното за вас в живота?

Шофьорът се замисли за секунда:

— Животът. И да не ми пречат да си го живея.

— Точно така — съгласих се аз. — Всеки иска да е свободен. Нали?

Той кимна.

— И ние, вещиците, се борим за свободата. За правото на всеки да прави каквото си поиска.

— Ами ако човекът иска да причини зло?

— Това е негово право.

— Но ако той при това нарушава правата на другите хора? Ей сега ще засека някой и ще наруша неговите права.

Досмеша ме. Водехме почти класически спор на тема: „Какво е Светлината и какво е Мракът“. И ние, Тъмните, и онези, които наричат себе си Светли — всички ние промиваме мозъците на новациите с тази тема.

— Щом се опитват да нарушат правата ти — попречи им да го сторят. Това е твое право.

— Разбирам. Законът на джунглата. Правото е на страната на по-силния.

— На по-силния, по-умния и по-предвидливия. И това изобщо не е закон на джунглата, а закон на живота. Нима другото е възможно?

Шофьорът помисли и поклати глава.

— Не, не е. Значи аз имам право да свия някъде, да ви се нахвърля и да ви изнася, така ли?

— Убеден ли сте, че сте по-силен от мен? — попитах аз.

Тъкмо бяхме спрели на едно кръстовище и шофьорът внимателно ме погледна. Поклати глава:

— Не... не съм убеден. Но нали и причината, поради която не нападам девойки не е, защото могат да ми се опрат!

Той започна леко да се изнервя. Уж разговорът ни беше шеговит, но човекът усещаше, че нещо не е наред.

— Освен това и защото могат да ви тикнат в затвора — казах аз. — И това е всичко.

— Не — твърдо рече той.

— Да — усмигнах се аз. — Именно затова. Та вие сте нормален, здрав мъж и реакциите ви са правилни. Но има закони и затова вие предпочитате да не нападате девойките, а първо да ги ухапвате.

— Вещица... — измърмори шофьорът с крива усмивка. Рязко даде газ.

— Вещица съм — потвърдих аз. — Защото казвам истината и не си кривя душата. Нали всеки иска да живее свободно. Да прави каквото си иска. Чак пък всичко не им се урежда, понеже всички си имат свои желания, но пък стремежите им са именно такива. И тъкмо от тяхната борба се ражда свободата! Едно хармонично общество, в което всеки иска да получи всичко, макар че е принуден да се примирява с чуждите желания.

— Ами къде остана моралът?

— Какъв морал, моля?

— Общочовешкият.

— Кой? — попитах аз.

Няма по-добър начин да притиснеш някого до стената от искането да формулира въпроса си. Хората обикновено не разсъждават над смисъла на изречените от тях думи. Струва им се, че думите предават истината, че при произнасянето на думата „червен“ човек си представя узрели малини, а не пролята кръв, че думата „любов“ ще извика спомена за сонетите на Шекспир, а не еротичните филми на „Плейбой“. Затова, когато изречените от тях думи не постигат нужния отклик, те се озовават в задънена улица.

— Нали има някакви основи — каза шофьорът. — Догми. Табута. Тези... как бяха... божи заповеди.

— Е, и? — окуражих го аз.

— Не кради.

Аз се засмях. Шофьорът също се усмихна.

— Не пожелавай жената на ближния си. — Сега вече се усмихваше широко.

— Успявате ли да я спазите?

— Зависи.

— Дори ви се удава „да не пожелаете“? Толкова добре ли контролирате инстинктите си?

— Вещица! — въодушевено изрече шофьорът. — Добре де, разкайвам се, разкайвам се...

— Не е необходимо! — спрях го аз. — Та това е нормално. Това е свободата! Вашата свобода. И да откраднете... и да пожелаете.

— Не убивай! — изрече шофьорът. — А? Какво ще кажеш. Общочовешка заповед!

— Да бяха казали още: „Не вари козлето в млякото на неговата майка“. Вие телевизия гледате ли, четете ли вестници? — попитах аз.

— Понякога. При това без удоволствие.

— Тогава кое наричате „не убивай“? Не убивай... Сутринта съобщиха, че на юг са взели още трима заложници, искат откуп, отрязали са по един пръст на всеки, за да потвърдят сериозността на исканията си. Между другото, един от заложниците е тригодишно момиченце. Между другото, и на нея са й сторили същото.

Пръстите на шофьора, стиснали волана, се свиха и побеляха.

— Мръсници... — изсъска той. — Изроди. Чух, чух... Но нали това са гадове, те не са хора, само те са способни на такива работи! Със собствените си ръце бих ги удушил...

Аз мълчах. Аурата на шофьора пламтеше в алено-червено. Да не вземе да катастрофира, почти не се контролира в момента. Попадението ми беше прекалено точно — той самият имаше малка дъщеричка...

— Да ги обесят на някой стълб! — продължи да беснее шофьорът. — Да ги изпепелят с напалм!

Траех си. И едва когато шофьорът млъкна, попитах:

— Та какво си говорехме за общочовешките заповеди? Ако сега ви дадат автомат — вие няма да се поколебаете да натиснете спусъка.

— Никакви заповеди не важат за изродите! — изрева шофьорът. Къде се беше дянала цялата му умиротворена интелигентност! Потоците енергия изригваха от него във всички посоки... и аз я попих, бързо компенсирайки изразходваната сутринта Сила.

— Дори терористите не са изроди! — казах аз. — Те са хора. И вие сте човек. За хората няма никакви заповеди. Това е научно доказан факт.

Колкото повече издърпвах енергията, която го преизпълваше, толкова по-спокоен ставаше шофьорът. В действителност, разбира се, това нямаше да трае дълго. Вечерта люлката ще смени посоката си и той отново ще побеснее. Същото е с кладенеца — може бързо да се изпомпи водата от него, но тя ще нахлуе отново вътре.

— Все пак не сте права — по-спокойно каза той. — Разбира се, има логика, да... Но ако се прави сравнение с някакво си там средновековие — моралът, безспорно, е на по-голяма висота.

— Хайде стига! — поклатих глава аз. — Как пък не — на по-голяма висота бил... Дори в тогавашите войни е имало строг кодекс на честта. Като е война — да е война и кралете са се присъединявали към войската си, залагали са и трона си, и главата си. А сега? Когато една голяма държава поиска да притисне една малка държавица, я бомбардира три месеца, като същевременно се отървава от остарелите си боеприпаси. Даже войниците не рискуват живота си! Все едно вие сега да излезете на тротоара и да започнете да бутате пешеходците като кегли.

— Правилата на честта са били приети сред аристокрацията — рязко възрази шофьорът. — Обикновените хора са загивали на тълпи.

— А сега няма е по-различно? — попитах аз. — Когато един олигарх се разправя с друг, се спазва някакъв кодекс на честта! Защото и единият, и другият разполагат с мръсници-изпълнители, с компромати срещу другия, тук-таме са налице роднински връзки. Същата аристокрация като преди! Същите крале, които са се накиснали до уши. А обикновените хора са тълпа. Стадо овце, които е изгодно да се подстригват, но понякога е по-доходно да отидат под ножа. Нищо не се е променило. Нямало е заповеди и сега няма!

Шофьорът си затрая.

И така и не отрони повече нито дума. Свихме от „Камерхерски“ на „Тверски“ булевард и аз му казах къде да спре. Платих, като нарочно дадох повече пари, отколкото трябваше. Едва тогава шофьорът се обади отново.

— Никога повече няма да качвам на стоп вещици — рече той с крива усмивка. — Не е добре за нервите. Не предполагах, че един разговор с красиво момиче може така да ти развали настроението.

— Извинете — усмихнах се мило аз.

— Късмет... в работата. — Той затръшна вратата и потегли рязко.

Виж ти. Още не ме бяха вземали за проститутка, а той май точно за такава ме помисли. Ето какво прави „фереджето“... е, и районът, в който работя.

За сметка на това, не само че бях възстановила изразходваната на сутринта Сила, но и бях натрупала още повече. Той се оказа чудесен донор — този умен, интелигентен, силен мъж. По-добре се справях само... когато използвах за целта призмата на Силата.

При този спомен потреперих.

Колко глупаво... колко чудовищно глупаво се получи всичко тогава.

Целият ми живот се срина. Един кратък миг — и всичко беше изгубено.

„Глупачка! Алчна глупачка!“

Добре че никой от хората не може да зърне истинското ми лице. Сега то сигурно е също толкова жалко като на глупавия ми млад съсед.

Добре, станалото — станало. Миналото не може да се върне. Нито положението ми, нито... нито отношението на Завулон. Разбира се, вината си е моя. И трябва да се радвам, че Завулон не ме предаде в ръцете на Светлите.

Той ме обичаше. И аз го обичах... би било смешно една млада неопитна вещица да не се влюби в шефа на Дневния патрул, който изведнъж е решил да извърне към нея благосклонния си поглед...

Юмруците ми се свиха така, че ноктите се впиха в кожата. След миналогодишния ураган, който избухна в деня на позорното ми пленяване, той повече нито веднъж не ме беше заговарял. И нямаше да го стори в близките сто години.

С шумолене на гумите по асфалта спря бавно движещата се близо до бордюра кола. Хубаво волво, при това не от автогробницата. От прозореца се показва бръсната самодоволна муцуна. Огледа ме от глава до пети, доволно се ухили до ушите. И процеди:

— Колко?

Аз се втрещих.

— Колко — за два часа? — уточни бръснатият идиот.

Погледнах номера на колата — не беше московски. Ясно.

— Проститутките са по-долу, скапаняко — изрекох нежно. — Изчезвай.

— Все едно ти не се чукаш — изсъска разочарованият, но опитващ се да излезе с чест от положението тъпанар. — Помисли си, днес съм щедър.

— Запази си капиталите — посъветвах го аз и щракнах с пръсти. — Ще ти потрябват — за ремонта на таратайката.

Обърнах му гръб и бавно тръгнах към сградата. Дланта леко ме болеше от ответния удар. Заклинанието „гремлин“ е простичко, но го бях направила твърде бързо. Сега под капака на новичкото волво се ровеше безплътно същество, дори не същество, а концентрирана енергия, която бе обзета от луд копнеж да руши техника.

Ако имам късмет — край на двигателя. Ако не — ще отидат на кино фината буржоазна електроника, карбураторите, вентилаторите, различните зъбни колела и ремъчета, с които е натъпкана колата. Никога не съм се интересувала какво има под предния капак на един автомобил, само в най-общи линии. Но прекрасно си представям резултата от използването на „гремлин“.

Разочарованият шофьор, без да губи кой знае колко време за псувни, продължи по пътя си. Интересно дали ще се сети какво му казах, когато му се скапе колата? Сигурно. Ще крещи „Урочаса ме тая вещица!“

И дори няма да разбере колко е прав.

Мисълта за това беше забавна, но все пак денят беше развален. Безнадеждно.

Пет минути закъснение за работа, освен това разправията с майка, а и този скапаняк с волвото...

С тези мисли подминах разкошните бляскави витрини на магазина, вдигнах от земята сянката си — съвсем машинално, дори без да се замислям, и влязох в сградата през съвсем невидимата за обикновените хора врата.

Щабквартирата на Светлите, разположена на „Сокол“, е маскирана като обикновен офис. Докато при нас и мястото е далеч по-прилично, пък и маскировката е много по-приятна. Тази сграда, където има седем етажа с апартаменти, а долу са разположени разкошни дори за стандарта на Москва магазини, има с три етажа повече, отколкото всички предполагат. Така си е била построена, като резиденция за Дневния патрул, и скриващите истинския външен вид на сградата заклинания са вградени в тухлите и камъка на стените. Живущите в самата сграда, повечето от които са най-обикновени хора, сигурно имат някакво странно усещане, когато се изкачват нагоре с асансьора. Сякаш пътят от първия до втория етаж продължава прекалено дълго...

Асансьорът наистина изминава пътя си за повече от полагаемото време. Защото вторият етаж в действителност е трети, истинският втори етаж е невидим, там са разположени помещенията на дежурните, стаята за оръжия, техническите служби. Още два наши етажа увенчават сградата... и пак никой от хората не знае за тях. Виж, един Различен, който притежава достатъчно сила, може да погледне през Сумрака и да види строгия черен гранит на стените и арките на прозорците, почти винаги скрити зад плътни завеси. Преди около десет години в сградата монтираха климатици и на фона на черния камък се появиха грозните сандъци на сплит-системите. Преди регулирането на климата се извършваше с магия, но има ли смисъл тя да се изразходва напразно, след като токът е много по-евтин?

Веднъж видях снимката на нашето здание, направена през Сумрака от умел маг. Смайваща гледка! Оживена улица, по която вървят добре облечени хора, минават коли. Витрини... прозорци... от един прозорец наднича хрисима бабичка, на перваза на друг седи котка — недоволна, мрачна, тъй като животните добре усещат нашето присъствие... И успоредно с всичко това — два входа от „Тверски“ булевард, като единият е отворен и на вратата си пили ноктите млад вампир от охраната. Над самите магазини — лента искрящ черен камък, алени петна на прозорците... Двата горни етажа сякаш притискат зданието като тежка каменна шапка.

Да можеше тази снимка да бъде показана на живущите в сградата! Впрочем всички единодушно ще решат, че става дума за бездарен фотомонтаж. Бездарен, защото постройката изглежда твърде нелепо... Когато на нас със Завулон все още всичко ни беше наред, аз го попитах: защо офисът ни е разположен по такъв странен начин, заедно с човешките апартаменти? Шефът се подсмихна и обясни, че това затруднява Светлите при предприемането на каквито и да било евентуални атаки — нали по време на бой могат да загинат невинни хора. Ясно е, че Светлите също нямат капка пощада към хората. Но им се налага да подплатяват действията си с множество фарисейски уловки и затова седемте етажа на жилищната сграда са един съвсем сигурен щит.

Мъничката стая на пропуска на първия етаж, където имаше изход към двата асансьора (за които живеещите в сградата също не знаеха) и към аварийната стълба, изглеждаше съвсем празна. Нямаше никой на масата, нито във фотьойла пред телевизора. Само след секунда успях да видя и двамата охранители, които трябваше да са там по щат. Вампирът — май се казваше Костя, беше съвсем отскоро в Патрула. И върколакът-вълк Виталий, също наемник, от Кострома, който работеше при нас откакто се помня. И двамата охранители се бяха присвили в ъгъла, Виталий тихо се кискаше. За миг си представих някаква съвсем откачена причина за подобно странно поведение.

— С какво се занимавате там, момчета? — рязко попитах аз. Няма смисъл да се церемоня с тези вампири и върколаци. Примитивни типове, работни добичета... пък вампирите — те отгоре на всичко не са и живи. Освен това имат претенции, че по нищо не отстъпват на маговете и вещиците!

— Ела тук, Алиска! — Виталий, без да се извърща, ме прикани с жест да се доближа. — Егати майтапа!

А Костя рязко се изправи и някак леко смутено отстъпи назад.

Доближих се и смаяно забих поглед в пода.

До краката на Виталий се щуреше сиво мишле. Ту се вцепеняваше, ту подскачаше и започваше да писка и да барабани с лапички във въздуха. За миг не разбирах нищо, после се досетих да погледна през Сумрака.

Точно така.

До ужасеното мишле скачаше огромен котарак с лъскав косъм. Ту протягаше лапа към мишката, ту изтракваше със зъби. Разбира се, това беше фантом, създаден само заради гризача.

— Виж, гледаме колко още ще издържи! — жизнерадостно каза Виталий. — Обзалагам се, че след една минута ще пукне от страх.

— Така — казах аз, освирепявайки. — Ясно. Развличаме се, а? Ловните инстинкти се обаждат, значи?

Подхванах вцепенената от страх мишка. Мъничкото сиво пухче трепереше върху ръката ми, аз лекичко духнах и прошепнах нужната дума. Мишката престана да трепери, после се изтегна върху дланта ми и заспа.

— Да не ти е жал, а? — с лека обида в гласа попита Виталий. — Ама, Алиска, в твоя занаят тези твари трябва живи да се варят в котела!

— Има няколко подобни заклинания — признах си аз. — А има и такива, при които е нужен черен дроб от върколак, заклан при пълнолуние.

Очите на върколака припламнаха, но той си затряя. Рангът му бе твърде нисък, за да влиза в спорове с мен. Нека съм обикновена патрулна вещица, обаче не съм никакъв си там наемник-върколак.

— Хайде, момчета, уведомете ме за начина на действие при откриването на наша територия на гризачи, хлебарки, мухи, комари... — лениво проточих аз.

— Трябва да се активизира дератизационния амулет — без особено желание ме уведоми Виталий. — В случаите, когато някоя от тварите не се поддава на въздействието на амулета, тя трябва да бъде заловена и предадена на дежурния маг за проверка.

— Това го знаеш... Значи не става дума за забравяне. Активизирахте ли амулета? — попитах аз.

Върколакът погледна накриво вампира. Избягваше да среща погледа ми.

— Не...

— Ясно. Неизпълнение на инструкциите. Като старши по наряд получаваш мъмрене. Длъжен си да уведомиш за това дежурния.

Върколакът мълчеше.

— Повторете, охранител.

Той разбра, че е глупаво да се съпротивлява, и повтори.

— А сега пристъпете към служебните си задължения... — Аз тръгнах към асансьора, като все така носех върху дланта си спящото мишле.

— Да ти е сладко... — избоботи подире ми върколакът. Тези твари са съвсем недисциплинирани — животинската им половина е прекалено силна.

— Надявам се, че по време на една истинска битка ще си поне донякъде толкова храбър като това мишле — отвърнах аз и влязох в асансьора. Улових погледа на Костя — и ми се стори, че младият вампир е смутен и като че ли доволен, че жестокото забавление е приключило.

Появата ми в отдела с мишка в ръката предизвика фурор.

Ана Лемешева, старшата на нашата смяна тъкмо се беше накарала да започне обичайната си пледоария за младежта, която не знае що е дисциплина: „По времето на Сталин за закъснение от пет минути щяха да те тикнат в лагера в Колима, да вариш буламачи...“, но като зърна мишлето онемя. Ленка Киреева изписка и тутакси се развика: „Леле, колко е сладичка“. Жана Громова се изкиска и ме попита дали нямам желание да забъркам „еликсира на крадеца“, чийто задължителен компонент е варената мишка, и какво по-точно възнамерявам да открадна след това. Оля Мелникова, която тъкмо приключваше с лакирането на ноктите си, ме поздрави с ловните ми успехи.

Оставих мишката на бюрото си с такъв вид, сякаш задължително всеки ден идвам на работа с нова мишка в ръка, и разказах за игричките на охранителите.

Ана поклати глава и попита:

— Затова ли закъсня?

— И затова — честно си признах аз. — Страшно не ми провървя с транспорта, Ана Тихоновна. Пък и тия скучаещи тъпаци!

Ана Лемешева е стара и опитна вещица, не бива да се залъгваме по нейната младоликост. Гони стотака и на такива неща се е нагледала, че играта с мишката едва ли би ѝ се сторила жестока. Но и тя сви устни и промълви:

— Тези върколаци изобщо не си вършат работата. Виж когато участвахме в обсадата при Ревел, тогава си имахме една приказка — „Щом си сложил в Патрула върколак — прати и една вещица да го наблюдава какви ги върши.“. Какво щеше да стане, ако в момента, в който двамината охранители са зяпали гризача, в сградата беше нахълтала ударната група на Светлите? Мишката би могла да е пусната от тях — за отвличане на вниманието. Безобразие. Според мен ти, Алиса, трябва да поискаш да им бъде наложено по-сериозно наказание.

— Бой с камшици — тихичко рече Киреева. Тръсна буйната си червена грива. Ама че коса има тая Ленка... да ѝ завиди човек. Единствената утеха е, че всичко останало е гола вода.

— Да, напразно отмениха практиката на наказанията с камшици — студено отвърна Ана. — Я изхвърли тази твар от прозореца, Алиса.

— Жал ми е — възразих аз. — Точно заради такива нещастници в масовото съзнание се създава карикатурен образ на Тъмните! Злодеи, садисти, изверги... Защо им трябваше да измъчват мишката?

— Изхвърля се известно количество енергия — каза Оля и зави капачката на лака. — Но мъъничко...

Тя разтърси ръце във въздуха.

Жана присмехулно подхвърли:

— Изхвърляло се! Че за създаването на илюзорния котак те са изхабили толкова Сила, колкото би им стигнала да измъчат до смърт цял килограм мишки!

— Може да се изчисли — предложи Оля. — Доизмъчваме до смърт тази мишка, изчисляваме общото количество на генерираната Сила... само че ще ни трябва и везна.

— Ама че сте... — гневно рече Лена. — А на теб браво, Алиска! Може ли да взема тази мишка?

— Защо? — попитах аз ревниво.

— Ще я подаря на дъщерята. На шест години стана човечето, време е да гледа някого, да се грижи за него. За едно момиче е от полза.

За миг се възцари конфузна тишина. Разбира се, това беше нещо нормално. Различните рядко се сдобиват с деца, които също са Различни... Много рядко. При вампирите нещата са по-прости — те могат да инициират детето си, по-улеснени са и върколаците — техните деца почти винаги наследяват способността да се превъплъщават. А ние, пък и Светлите, имаме малко шансове. Ето, и на Лена не й провървя. Въпреки че съпругът ѝ е Тъмен маг, бивш служител в Дневния патрул, който понастоящем е излязъл в оставка заради едно свое раняване и се занимава с бизнес.

— Мишките не живеят дълго — отбеляза Оля. — Ще падне голям рев...

— Нищо, при мен ще живее дълго — Лена се подсмихна. — Поне едно десет години. Ние с Павел ще се погрижим.

— Тогава я вземи! — посочих мишката с великодушен жест аз. — Някой път ще ти дойда на гости, да я видя.

— Здраво ли си я успала? — попита Лена, вдигайки мишката за опашката.

— Със сигурност ще спи до довечера.

— Добре.

Тя занесе мишката при бюрото си, изтръска дискетата от картонената кутийка и скри зверчето вътре.

— Купи клетка — посъветва я Олга, загледана прехласнато в маникюра си. — Или аквариум. Ако избяга, ще изгризе всичко и ще омаже цялата къща.

Ана Тихоновна замислено наблюдаваше развоя на събитията. После плесна с ръце:

— Така, момичета. Стига сме се разсейвали. Нещастното животно е спасено и си има нова къща. Всичко е толкова хубаво, че няма накъде. Сега започваме инструктажа.

Тя е много строг шеф, но не е злобарка. Не дава зор на никого за нищо, не е против майтапите, пуска те да си тръгнеш, ако имаш причини. Но когато нещата опрат до работа — по-добре не ѝ се пречкай.

Момичетата заеха местата си. Стаята ни е малка, все пак сградата не е била предвидена за числеността на сегашния състав на Патрула. Едва се побираха четири масички за нас и голямото бюро на Ана Тихоновна. Кабинетът с нещо ми напомняше класна стая в някакво затънтено селце — за четири ученички и една учителка.

Лемешева изчака всички да пуснат компютрите и да влязат в мрежата, след което с добре школуван глас започна:

— За днес задачата е обикновена: патрулиране в югоизточната част на Москва. Изберете си партньори в караулката от свободните оперативни служители.

Ние винаги дежурим по двойки, обикновено една вещица и един върколак или вампир. При повишена степен на готовност вместо обикновените оперативни работници ни придружават вещици или някой от младшите магове. Но това не се случва често.

— Леночка, ти поемаш Вихино и Люблино...

Киреева, която крадешком беше започнала да подрежда на компютъра пасианс, трепна и се приготви да възрази. Разбирах я. Два огромни района, освен това отдалечени. Естествено, беше безсмислено да се опъва, Ана Тихоновна винаги държи на своето, но Киреева просто не можеше да не се възмути.

Обаче в този момент на бюрото на Лемешева иззвъня телефонът. Спогледахме се, дори погледът на Киреева стана сериозен. Това беше телефонът за директна връзка с оперативния дежурен, който не звънеше току-така.

— Да — рече Лемешева. — Да, разбира се. Ясно. Приемам...

Погледът ѝ за миг се замъгли — дежурният маг ѝ изпращаше телепатична ориентация за създалата се ситуация.

Значи е нещо сериозно и ще падне работа.

— Яхвайте метлите... — тихичко прошепна Ленка. Тази фраза от анимационното филмче беше традиционна за нас в подобни случаи. — Интересно, кого ли ще изпратят...

Но когато Ана Тихоновна остави слушалката, лицето ѝ беше строго и сурово.

— Момичета, качвайте се в колата. Всички. По-бързо!

И без никакви „яхвайте метлите...“

Това означаваше, че работата е много сериозна. Означаваше битка.

ГЛАВА 2

Микробуса караше Дениска — млад Тъмен маг, който заради извънредния си мързел предпочиташе да работи в гаража, сред вампирите и останалата дребна измет. Мързелът си е мързел, обаче си го биваше зад волана и владееше до съвършенство малкото необходими по време на работа заклинания. Ние буквално летяхме по пътя, измъквайки се от центъра на Москва със скорост, за която не можеше да мечтае дори президентският кортеж. Усетих изблиците на Сила, когато той оглеждаше линиите на реалността, замазваше очите на милицията или караше шофьорите да отбиват колите си от пътя. Но сега до него се беше настанил Едгар, Тъмен маг от Естония, чернокос, мургав и пълен, по нищо не приличащ на прибалтиец, но за сметка на това притежаващ способности на границата на второ ниво.

В кабината бяхме девет човека. В креслото до вратата седеше Ана Тихоновна, която по мои спомени изобщо рядко напускаше сградата на Патрула. Тя монотонно четеше на глас данните:

— Дария Леонидовна Ромашова. Шейсет и три годишна, изглежда много по-млада, сигурно постоянно се подхранва със Сила. Предполага се, че е вещица, но може би е Тъмна магьосница. Била е под наблюдение като неиницирирана Различна през последните четири години.

Лемешева си позволи една мръсна псувня по адрес на сътрудниците от отдела за търсене.

— Страняла била от контакти, виждате ли! Не влизала в разговори на мистични теми, позовавайки се на своята набожност! Че какво общо имат вярата и способностите на един Различен? Още е под въпрос какъв е бил техният Христос...

— Не богохулствайте, Ана Тихоновна! — изрече тихо, но твърдо Ленка. — Аз също вярвам в Господ.

— Извинявай, Лена — кимна Лемешева. — Не исках да те засегна. Да продължим... Вероятно Ромашова е припечелвала от дребни магийки. Любовни билета, отвари за раздяла, уроки, снемане на прокоби...

— Най-обикновения шарлатански комплект — вметнах аз. — Нищо чудно, че не са се заели сериозно с проверката ѝ.

— А защо не са контролирали резултатите и не са усетили, че тя наистина помага на хората? — поинтересува се Лемешева. — Не, ще напиша рапорт. Ако Завулон смята това за добре свършена работа — няма проблем! Значи ми е време да се пенсионирам.

Олга се изкашля многозначително.

— Готова съм да му го кажа и право в очите! — Лемешева явно беше бясна. — Може ли такава нещца — четири години да подозираш, че жената е вещица и да не предприемеш пълноценна проверка! Обичайната процедура — изпращаме агент и контролираме изхвърлянето на Сила... Кое са направили Светлите, между другото!

Ето какво било. Сега разбрах всичко и вътрешно се мобилизирах. Не ни предстоеше само инцидент с някаква побъркана вещица, направила куп бели. Предстоеше ни схватка с Нощния патрул.

Седящият срещу мен Виталий изръмжа приглушено. По-скоро за да се окуражи, отколкото от възторг пред битката. Разглезил се е на пропуската... ловец на мишки. Усмихнах се язвително и върколакът лекичко се озъби. Зъбите му вече започваха да растат, а долната му челюст се бе издала напред.

— Виталий, спестете ни зрелището на трансформация в колата! — срязва го Лемешева. — В тая жега вонята на кучешка козина ще е непоносима!

Тримата вампири на предната седалка задружно се изкикотиха. Тези момчета ги познавах доста добре, те бяха проверени в битките и общо взето дори не будеха такава неприязън както повечето неживи същества. Трима братя, родени в три поредни години, снажни момци от обикновено човешко семейство. Първо станал вампир най-големият, докато служел във въздушно-десантните войски, при това съзнателно, поради идейни съображения — неговият командир, офицерът-вампир, му предложил да стане вампир като него. Тяхната част тогава водела боеве някъде на юг, не им било никак лесно и момъкът се съгласил. Разбира се, след това частта се сдобила с нечувана боеспособност. Да заколиш през нощта десетина врагове и да се промъкнеш в тила, минавайки незабелязано покрай часовете си е детска игра за един вампир, дори да е неопитен. Вече по-късно, когато се върнал към

цивилния живот, момъкът разправил всичко на по-малките си братя — и те сами подложили гърлата си за ухапването.

— Колко са там, Ана Тихоновна? — попита Олга. — Имам предвид Светли.

— Не са много. Четирима... може би петима. Обаче — Лемешева огледа всички със строг поглед — не се отпускате, момичета. Там има поне един маг второ равнище.

Най-големият от братята-вампири подсвирна. Разбира се, схватката с маг, при това толкова силен, не е по силите на един вампир. Виж, ако са двама...

— Освен това има едно момиче, трансформиращ се маг. — Лемешева погледна към мен.

Стиснах зъби. Ясно. Тигърчето е. Боен маг-върколак или, както предпочитат да казват Светлите — трансформиращ се маг. Стара позната... и то добре позната. Сякаш отново усетих тъпа болка в лявата ръка, зверски изкълчена навремето. Спомних си и за раните по лицето ми — за четирите кървави следи от нокти.

Но тогава ми помогна самият Завулон. Изцери ме напълно — нито външността ми беше загрозена, нито здравето ми пострада. И аз се хвърлих отново в битките весело и смело, усещайки неговия окуражаващ поглед и сдържаната му, търпелива усмивка.

Край. Минало свършено, Алиска. Било каквото било. Забрави и недей да се измъчваш. Ако ти разбият физиономията, ще се наложи да ходиш с „фередже“, докато не ти дойде редът за магическото изцеляване, като чакането на опашката ще трае половин година, освен това не се знае дали ще преценят, че си достойна за пълно излекуване, включително и за козметична магия...

— Всички да проверят бойната си екипировка — изкомандва Ана Тихоновна.

Момичетата се размърдаха, аз също се потупах по джобовете, проверявайки миниатюрните пакетчета, шишенца и амулети. Силата на една вещица е не само и не толкова в чистата енергийна работа през Сумрака. Ние използваме и помощни средства, което всъщност ни отличава от вълшебниците.

— Алиса?

Погледнах Лемешева.

— Какво предлагаш?

Така е по-добре. Трябва да се мисли за бъдещето, а не за миналото.

— Тигърчето ще го неутрализират оперативните служители. И четиримата заедно.

— Нямаме нужда от помощ, Алиска — добродушно каза единият от по-малките братя. — Ще се справим.

Лемешева помисли известно време и кимна:

— Добре, ще работите и тримата заедно. Виталий — ти минаваш в моя пряк резерв.

Върколакът радостно се усмихна. Ама че глупак. Ана Тихоновна ще го хвърли в огъня като подпалка. При това там, където е най-напечено.

— А ние четирите...

— Петте — вметна Лемешева.

Аха, значи дъртата проклетница е решила също да се включи в акцията?

— Ние петте ще направим Кръг на Силата — предложих аз. — И изливаме всичко върху Едгар. Дениска ще поддържа връзка с щаба.

Колата започна да подскача по някакви бабуни. Вече бяхме на път към дворовете.

— Да, това е единственото възможно разпределение — съгласи се Лемешева. — Внимавайте всички! Работим по този план!

Усетих някаква лека възбуда от това, че планът ми беше възприет изцяло. Все пак си оставам истинска бойна вещица. При всичките си лични проблеми. Точно затова рискувах да допълня, намесвайки се в неизменната привилегия на старшата да окомплектова групата:

— Обаче бих предложила предварително да се извика подкрепление. Ако маговете второ равнище са двама.

— Всички възможни подкрепления са извикани — сръза ме Лемешева. — Освен това имаме в ръкава си коз, и то асо.

Виталий погледна учудено старата вещица и гордо озъби вълчата си муцуна. Глупак и пак глупак. Не ставаше дума за него. Той не е никакво асо, най-много да е шестица, при това не коз.

— Край, момичета, започваме!

Микробусчето ни спря, Ана Тихоновна пъргаво изскочи навън, размаха лявата си ръка. За миг при пръстите ѝ се завихриха малки кълба тъмен прах и аз по-чувствах как заклинанието за

незабележимост обгръща двора. Сега каквото и да предприемем, хората няма да ни обърнат никакво внимание.

Изсипахме се като грахови зърна от микробуса.

Двор като двор. Южно Бутово. Ама че дупка обаче... По-добре човек да живее някъде в Митишчи или Литкарино, отколкото формално да се брой за московчанин и да живее в тези ужасни покрайнини. Сякаш всичко си беше нормално: и блоковете, и хилавите дръвчета, които се опитваха да се издигнат над трамбованата глина, и колите при входовете не бяха от най-мизерните, но...

— По-живо!

Лемешева така ме сръчка, че аз отскочих на около три метра от микробуса. Почти се проснах в пясъка, където две около петгодишни дечица, момченце и момиченце, обсъждаха тайнството на правенето на пясъчни фигурки.

Но дори дребосъчетата не ме забелязаха, макар че обикновено имат по-развита чувствителност към Различните.

Като три сенки край мен префучаха братята-вампири. Заобиколиха микробуса — вече в стадий на трансформация, от устата им напиреха зъбите, а тенът им избледняваше като на мъртъвци. Типичен за неживите облик...

— Кръгът! — изрева Лемешева. Аз се изстрелях към колата, сграбчих за ръцете Оля и Лена. Леле колко е силна старата вещица!

А до входа, видим само за зрението ни на Различни, стоеше нисък, набит селяк... именно селяк, как другояче да го нарече човек, с изтъркани турски дънки, синтетична футболна тениска и някакво идиотско кепе на главата.

Съвсем зле.

Този „селяк“ се казва Семьон. И той е маг с потресаваща сила, нищо че дори не бърза да се възползва от нея. Още по-страшно е това, че той е маг с огромен опит в оперативната работа...

Усетих как погледът на Семьон се плъзна по мен — плътен, еластичен, гъвкав като хирургически инструмент. После Семьон се извърна и се скри във входа.

Много лошо!

В този момент Жана хвана ръката на Олга, Ана Тихоновна затвори кръга — и емоциите изчезнаха.

Ние се превърнахме в жив акумулатор, свързан с Едгар, който вече вървеше към входа с котешки, тихи стъпки, едновременно на човешкото ниво на възприятие и в Сумрака.

Едгар се изкачваше по стълбите, също като своя противник. Разбира се, не успя да го настигне. И когато се доближи до входната врата на апартамента на четвъртия етаж, там вече го очакваха. Всички ние, слети в Кръга на Силата, сега възприемахме света с неговите сетива.

Вратата зееше — на човешкото равнище на света. В Сумрака я закриваше плътна стена.

На стълбищната площадка стояха двама магове. Семьон и Гарик. Сега не можех да изпитвам никакви емоции, но с мислите не беше така. Те бяха студени, спокойни, бавни. Това беше краят. Двама магове, равни с Едгар, ако не и превъзхождащи го по сила.

— Входът е затворен — каза Семьон. — Тук се провежда операция на Нощния патрул.

Едгар учтиво кимна и каза:

— Разбирам. Но тук се провежда и операция на Дневния патрул.

— Какво искате? — Семьон леко се отдръпна настрана. Зад гърба му, в тесния коридор, стоеше тигрица. Яка, с лъскава козина, доста озъбена.

На какво разчита Лемешева? Няма да се справим! Изобщо!

— Искаме да си приберем една от нашите — каза Едгар и разпери ръце. — Това е всичко.

— Вещицата е арестувана, предявено ѝ е обвинение. Магическа намеса трета степен, убийство, упражняване на черна магия без патент, укриване на способности на Различна.

— Вие я провокирахте да извърши тези действия — изрече студено Едгар. — Дневният патрул ще проведе собствено разследване на произшествието.

— Не. — Семьон се облегна на стената. Синият мъх конвулсивно запълзя в стремежа си да се отдалечи максимално от мага. — Въпросът е изчерпан.

Гарик дори не се обади. Прехвърляше между пръстите си някакъв малък амулет, който приличаше на костено кубче и проблясъците на енергия пронизваха въздуха. Сигурно беше обикновен магически акумулатор...

— Ще мина през вратата и ще взема онова, което ни принадлежи — каза Едгар.

Беше смайващо спокоен. Може би дори знаеше нещо, което аз не знам?

Светлите магове мълчаха. Но май застанаха нащрек при вида на такава изненадваща глупост. Сега съдбата на вещицата зависеше от това кой ще води разследването. Ако се озовеше при нас — ние щяхме да успеем да я защитим и да я вкараме в нашите редици. Озовеше ли се при Светлите — нямаше спасение за нея.

Да, по-добре беше тя да го отнесе, отколкото всички ние! Двама магове второ равнище, трансформиращата се девойка и освен това още двама, ако не и трима Различни в апартамента! Те ще ни пометат!

— Аз отивам — спокойно каза Едгар и пристъпи напред. Заобикалящият го Сумрак нададе вой, изпълвайки се със сила — магът бе поставил защитен екран.

А после помнех само битката.

Светлите нападаха веднага след като Едгар пристъпи напред. Не със смъртоносни заклинания, а с обикновена „преса“, с която започнаха да го избутват от стълбите. Едгар се приведе, сякаш за да тръгне срещу вятъра, вихърът на бранещата го сила придоби ясно видими очертания. Боят се водеше на ниво чиста енергия, примитивно и без капка зрелищност. Ах, ако на мястото на Едгар беше Завулон! Той щеше да помете всички тези аматьори за един-единствен миг и щеше да ги отхвърли настрани, лишил ги от всичките им способности!

Впрочем и Едгар се държеше достойно. Около пет секунди се придвижваше със собствени сили и дори изтласка пресата към самата врата на апартамента. После усетих студ в крайчетата на пръстите си.

Той започваше да пие силите ни.

Веднага усетих как се напрегнаха Светлите, които усетиха енергийния канал между нас и Едгар. Те не се опитваха да го разрушат, защото избързването само щеше да помогне на Едгар да събере и тяхната енергия. Просто започнаха да напират още по-силно, като се надяваха на превъзходството си. И тях май също започнаха да ги подхранват с енергия онези, които се криеха в апартамента.

За няколко мига настана неустойчиво равновесие. Потокът на обединената ни сила веднага усили напора на Едгар, но и Светлите си имаха своите резерви. Кубчето в ръцете на Иля се разпадна, обсипа

пода със златист фин прах и ответният удар изтласка Едгар един метър назад. До мен Олга започна да стене — основният ѝ запас от енергия беше изчерпан и сега тя изпомпваше самата същина на силата си, дълбоките резерви, които хич не се възстановяват лесно. Днес тя, изглежда, не беше във форма.

На какво се надяваше Лемешева?

Зад гърбовете на Светлите се чу някакъв шум. Аха... братята-вампири... през балкона, вероятно...

Но маговете сякаш не забелязаха това. Само тигрицата скочи по посока на шума, като помете жалките мебели по пътя си и раздра с нокти линолеума. И след миг долетя жалният вой на един от братята.

Не, трима вампири са малко за една трансформираща се...

— Виталий! — отсечено заповяда Лемешева. Мислената заповед се плъзна през Сумрака и нашият върколак се хвърли към входа, разсъбличайки се в движение и превръщайки се във вълк. Ние продължавахме да подхранваме със сила Едгар, който отново пое напред, като дори успя да избута Иля вътре в апартамента. После зад гърба на Едгар се появи огромен вълк и без да обръща внимание на маговете, се хвърли напред.

Само дето от вътрешността на жилището срещу върколака изригна огнен разряд. Някой от останалите в резерв Светли влезе в схватката. И веднага показа, че не става дума за шегички.

Гъстата кафява козина на върколака пламна, той подскочи, размаха лапи, започна да се търкаля по пода, за да угаси пламъка. Ако беше продължил сега атаката, имаше шансове да се противопостави на мага, преди оня да подготви второто огнено кълбо...

Но той очевидно наистина беше изгубил тренинг заради работата си на пропуса.

Виталий непрекъснато се опитваше да угаси пламъците, а от тъмнината към него долитаха нови разряди. Втори, трети, четвърти... Бликна кръв, разхвърчаха се парчета горяща плът. Вълкът нададе вой и утихна — само задните му лапи конвулсивно потрепераха, а между тях лежеше пламтящата като бенгалски огън опашка. Това беше дори красиво.

На гърдите ми изхрущя и се пръсна на малки парчета амулетът ми — малка кристална каничка със затворената вътре капчица червена течност. Лоша работа. Това хем беше знак — силата ми беше на

привършване, — хем последен резерв. Капката кръв на родилка, починала при раждането на Тъмен Различен, е много силен източник на енергия, но и той няма да стигне за дълго.

— Лена! — нареди Лемешева.

Отново усетих заповедта, издадена без думи, и Лена бавно, като сомнамбул, излезе от Кръга. Дясната ми длан се опразни, трансът също се прекрати за няколко секунди преди Ана Тихоновна да се пресегне към мен. Но през това време видях, че вътре в нашия кръг стои сгъваема масичка от черно дърво, на която лежи нож с тънко острие от оксидирана стомана. А Лена вече стоеше до пясъка, замряла над играещите деца, сякаш избираше едно от тях...

— Момиченцето! — извика Лемешева. — От едно момиче ползата е повече, отколкото от дванайсет момчета!

Сега разбрах всичко. Всичко, освен едно — откъде Ана Тихоновна има право на жертвоприношение и защо е решила да изразходва толкова сила за спасяването на някаква най-обикновена вещица!

Но в този миг Лемешева стисна ръката ми и аз се превърнах само в една безволева част от Кръга на Силата.

Едгар, вече избутан в ъгъла на стълбищната площадка — сега не го изблъскваха, а се опитваха да го размажат върху стените — рязко вдигна нагоре ръка:

— Спрете!

Колко боли...

Кръгът изпиваше последните ми капки енергия. А Олга вече не даваше нищо, тя беше изцедена докрай и стоеше помежду ни, потрепервайки, сякаш се беше озовала под оголена жица, пък и Жана стенеше тихо, а главата ѝ се навеждаше все по-надолу към гърдите...

— Имаме право на жертвоприношение — студено каза Едгар. — Ако не отстъпите...

Светлите се вцепениха. Аз видях как се споглеждат, как Гарик поклаща със съмнение глава.

А Семьон май веднага повярва.

Жертвоприношението е чудовищно изригване на сила. Особено ако е жертвоприношение на дете, ако се прави в Кръг на Силата и ако го извършва опитна вещица. А Ленка Киреева вече стоеше вътре в Кръга, ножът беше в ръката ѝ, а момиченцето лежеше на черната маса.

Ако ние влеехме в Едгар силата, която щеше да се освободи сега. Светлите нямаше да устоят. Разбира се, и те щяха да намерят своите извънредни методи, но дали имаха пълномощията да се възползват от тях?

В коридора изскочи с рев тигрицата-трансформиращ се маг. Изглежда се беше била с братята на балкона и беше видяла какво се готвим да сторим.

— Няма да устоите — отчуждено каза Едгар. — Така или иначе ще вземем своя човек, а детето ще загине. По ваша вина.

Светлите бяха сащисани. Нищо чудно... Ситуацията, колкото и да беше конфликтна, изобщо не изглеждаше особено значима. Държавите не се заплашват помежду си с ядрен удар при залавяне на техни разузнавачи, Различните не отправят закани за магия от първо ниво при възникването на дребен конфликт между оперативни работници.

Само дето Светлите продължаваха да притискат нашия маг, макар и по инерция, обаче без да свалят „пресата“, а ние вече няхахме сили, за да ги споделим с Едгар. Олга се вцепени, изгуби съзнание и сега стоеше в Кръга като безволева, вкаменена кукла. Жана започна да се свлича на колене, като геройски не се пускаше и отдаваше последни трошици от енергията си. Лицето на Лена болезнено се разкриви, тя вдигна ножа над потреперващото момиченце — то беше в съзнание, иначе щеше да се понижи нивото на изхвърлената сила, но беше подложено на заклинанието за мълчание. Тялото ми омекна като памук и усетих, че се олюлявам. Дано побърза... не издържах вече...

— Стойте! — изкрещя Семьон. — Даваме ви вещицата!

Да задържим... да задържим Кръга. Опитах се да дръпна енергия от заобикалящото пространство, от уплашената до смърт хлапачка, от минавачите, които вървяха наблизко и старателно не забелязваха случващото се.

Нямаше смисъл, всичко беше изсмукано до последната капка. Това е Лемешева... не току-така се държи най-яко, мръсницата... ние тук ще се гътнем заради някаква бабичка, която никому не е изтрябвала, а тя ще оцелее... тази твар...

А Светлите вече изблъскаха навън, право в ръцете на Едгар, мърлявата пълна жена с мръсния пенъоар и скъсаните чехли. Онази нищо не разбираше — озърташе се и правеше опити да се прекръсти.

— Ще си платите — заяви накрая Семьон.

С рязко движение Едгар изви ръката на спасената вещица зад гърба — нямаше време за обяснения, нямаше сили за магия. И я повлече надолу по стълбите.

Не бива да се разкъсва Кръга...

Жертвоприношението е действие с такава сила, че е по-добре да не се изразходва. Правото да бъде извършено е спечелено преди може би двайсет или трийсет години със заплетени интриги и хитри провокации. Затова Киреева стоеше с вкаменено лице над момиченцето и в ръката ѝ блестеше ножът, с който беше готова с един замах да прободне сърцето, а Дениска монотонно повтаряше думите на необходимото заклинание. Всеки миг можехме да получим поток от енергия... само че беше по-добре да не се стига дотам.

Не разкъсвай Кръга...

Само гневът ме крепеше. Към целия този толкова неудачно започнал ден, към всички неуспехи от последната година, към Лемешева, която явно знаеше повече, отколкото казва. Не знам къде намирах последните трошици сила, но нали ги намирах! И ги прекарвах през омекналите тела на Олга и Жана, за да ги влива Лемешева като ручейче в Едгар...

Първи, с един скок в микробуса се качиха братята-вампири... и това ми било оперативни служители... После Ленка пусна хлапачката, която с рев хукна да бяга. Дениска заряза заклинанията, грабна ритуалната масичка и я метна в колата. Чак след това Лемешева разкъса кръга.

Всичко плуваше пред очите ми. Кой знае защо започнах да кашлям, напразно опитвайки се да издърпам ръката си от вкаменените пръсти на Олга.

— Качвайте се! — извика Ана Тихоновна. — Бързо!

Появи се Едгар — Виж, той изглеждаше доста свеж. Хвърли вещицата отзад и скочи на седалката до Дениска. Ана Тихоновна вмъкна в колата Олга, аз помогнах на Жана да влезе — тя беше много зле, но все пак оставаше в съзнание.

— Кой сте вие? Кой сте? — крещеше спасената. Ана Тихоновна побесня и я шамароса, след което вещицата млъкна.

— Дај газ, Дениска! — казах аз. Сякаш той се нуждаеше от подобно подканяне...

Изнесохме се от двора с бясна скорост. Едгар се държеше с ръце за главата и работеше — коригираше линиите на реалността, за да разчисти пътя ни.

— Зле ли си, Алиска? — с ненаситно любопитство попита Лена. Стиснах зъби и поклатих глава в знак на отрицание. Лена се оплака: — А аз съвсем се скапах. Трябва да си взема малко отпуска.

Спасената вещица тихо простенваше, докато не забележа пълния ми с омраза поглед. Тогава веднага млъкна, направи опит да се премести назад, по-далеч от мене, но там седяха вампирите. Бесни, разпердушинени, окървавени — май им беше стигнал умът да стоят по-далече от трансформирация се маг, но бяха отнесли по някой и друг удар с лапа.

— И Виталик го изпепелиха... — мрачно каза Ленка. — Разбира се, той беше идиот, но наш... Ана Тихоновна, сигурна ли сте, че си заслужаваше да хвърлим толкова усилия за тази гадина?

— Заповедта бе дадена от Завулон — отвърна Лемешева. — Сигурно той знае по-добре от нас.

— Тогава можеше и да помогне — не се сдържах да отбележа аз. — Това беше работа по неговите, но не и по нашите възможности.

Ана Тихоновна ме погледна с любопитство.

— Не е точно така. Ти много добре поработи, момичето ми. Направо чудесно. Не очаквах, че ще дадеш толкова сила.

Едва се стърпях да не ревна. За да скрия сълзите си погледнах Олга — тя все още беше в несвяст. Поне това може да ми послужи за утеха — тя си изпати доста повече...

С мъка се надигнах и потупах Олга по бузата. Никаква реакция. Ощипах я. Не помръдна.

Всички ме гледаха с интерес. Дори тихо псуващите вампири престанаха да лижат раните си и зачакаха нещо.

— Да бяхте ѝ помогнали, Ана Тихоновна — казах аз. — Нали е пострадала при изпълнение на служебните си задължения, а според инструкцията...

— Как бих могла да ѝ помогна, Алиса, миличка? — благо попита Лемешева. — Та тя е мъртва. Вече от пет минути. Не е преценила добре силите си и се е изчерпала докрай.

Побързах да отдръпна ръка. Отпуснатото тяло на Олга потреперваше на седалката, отпуснатата брадичка се приплъзваше по

гърдите.

— Ти какво, не усещаш ли? — прошепна Жана. — Какво ти става, Алиска?

За да различиш мъртвото от живото дори няма нужда от никакви заклинания. Елементарна работа със силата. Онази фина материя, която някои наричат душа, се усеща веднага... ако е на мястото си.

— Прекалено много сили си дала! — разбра Ленка. — Ох, Алиса, ти сега си празна! Поне пет години ще си така. Така Оля Брянцева отдаде всичко от себе си по време на една операция — и досега не може да влезе В Сумрака!

— Ще има да чакате — само казах аз, опитвайки се да запазя спокойния израз на лицето си. — Съгласно инструкцията, ще ми помогнат да се възстановя.

Това прозвуча твърде жалко.

— На Брянцева помогнаха ли й? — попита Лена.

А Ана Тихоновна рече с въздишка:

— Алиса, преди една година, когато ти беше момичето на Завулон, всичко щеше да е в съответствие с инструкциите.

Дори не бях успяла да измисля какво да отговоря, когато Ромашова истерично изкрещя:

— Къде ме карате? Къде?

И в този миг ми падна пердето. Скочих и започнах да налагам вещицата-единак по муцуната, като гледах да я одраскам по-силно. Онази беше толкова втрещена, че дори не се опита да се съпротивлява. Млатих я така към три минути под съпровода на одобрителните възгласи на братята-вампири, упреците на Лемешева и окуражителните реплики на Ленка и Жана. Само мъртвата Олга, на която непрекъснато се натъквах в теснотията, не можеше да каже нищо. Но според мен бих имала и нейната подкрепа.

После седнах и си поех дъх. Старата вещица ридаше и опипваше разкървавеното си лице.

Поне да ни бяха подгонили! Щях да се вкопча в гърлата на тези Светли не по-зле от вампир! Как да им видя сметката без никаква магия!

Но никой не ни преследваше.

Никой не би нарекъл завръщането ни триумфално.

Вампирите изнесоха тялото на Олга и мълчаливо, сякаш дори те разбираха целия трагизъм на ситуацията, поеха към щаба. Впрочем, защо пък да не разбират? Те бяха заменили живота за неживот, но продължаваха да мислят, да чувстват и на теория можеха да продължат това си съществуване вечно. А Олга си беше отишла завинаги.

Дениска закара микробуса на паркинга. Едгар хвана здраво за ръката спасената вещица и я поведе към сградата на Патрула. Тя не се съпротивляваше. Ние вървахме последни в шествието.

Пренасянето на труп по оживена московска улица досами стените на Кремъл не е най-спокойното занимание. Въпреки заклинанието за незабележимост, отново наложено от Лемешева. Вярно, хората не ни гледаха, забързваха се и внимателно заобикаляха процесията. За сметка на това се развълнува Сумракът.

Тук тъканта на битието е прекалено фина. Твърде много кръв, твърде много емоции, прекалено отчетливи следи от миналото. Има такива места, където границата между човешкия свят и Сумрака е почти невидима и центърът на Москва е едно от тях.

Ако сега бях във форма, щях да видя разлюлените вълни на силата, прииждащи от дълбините на другата реалност. Едва ли Завулон ще съумее точно да обясни какво стои зад тях. А на нас не ни остава друго, освен да не реагираме, да не обръщаме внимание на жалкото дишане на Сумрака, който бе усетил вещицата, загинала в магическия двубой.

— По-бързо! — каза Лемешева и вампирите ускориха крачка. Сигурно Сумракът не на шега се беше разбунил.

Впрочем за мен това вече бе нещо недостъпно.

Влязохме през невидимата за хората врата, при това на Лена ѝ се наложи да преведе мен и Жана. Насреща ни вече тичаха сътрудниците. Развилнялата се отново вещица беше завлечена някъде на десетия етаж, в килията за разпити. Олга беше поета от маговете от отдела по изцеленията. Без някаква надежда да ѝ помогнат — трябваше само да се регистрира смъртта. Единият от дежурните изцелители ни прегледа внимателно. Когато прецени състоянието на Жана, поклати неодобрително глава, а при прегледа на измъчените вампири се намръщи. После премести погледа си върху мен и лицето му се вкамени.

— Какво, съвсем ли е зле? — попитах аз.

— Малко е да се каже — отвърна той без излишна сантименталност. — Ти за какво мислеше, Алиса, когато отдаваше силата си?

— Действах съгласно инструкцията — отвърнах аз, отново усещайки как сълзите ми напират. — Едгар нямаше да е жив — срещу себе си имаше двама магове второ ниво.

Лечителят кимна.

— Достойно усърдие, Алиса. Но и цената не е малка.

Едгар, който вече се беше забързал към асансьора, спря и ме погледна със съчувствие. Приблужи се и ми целуна ръката — нежно и галантно. Тези прибалтийци вечно се правят на викториански джентълмени.

— Приеми дълбоката ми благодарност, Алиса! Усещах, че се раздавате до последно. Беше ме страх да не последваш Олга.

Той се извърна към лечителя:

— Какво може да се направи за това храбро момиче, Карл Лвович?

— Боя се, че нищо — разпери ръце лечителят. — Алиса е теглила силата от собствената си душа. Същото е като дистрофията, разбирате ли? Когато на организма не му достига храна, той започва да изяжда себе си. Унищожават черния дроб, мускулите, стомаха — само за да запази до последния момент мозъка. Нашите момичета са се озовали в аналогична ситуация. Жана май навреме е изпаднала в безсъзнание и е престанала да черпи от последните резерви. Алиса и Олга са се крепили до последно. Вътрешните резерви на Олга са били по-малки и тя е умряла. Алиса е издържала, но е изцяло изтощена ментално...

Едгар кимна с разбиране, всички останали слушаха с любопитство, а целителят продължаваше да ораторства:

— Способностите на Различните са донякъде сходни с всяка една енергийна реакция, например с ядрената. Ние поддържаме способностите си, като извличаме сила от околната среда, от хората и останалите обекти с ниско ниво на организация. Но за да бъде получена силата, тя първо трябва да бъде вложена — такъв е жестокият закон на природата. И Алиса на практика е останала точно без тази първоначална сила. Грубото зареждане тук няма да помогне, както един умиращ от глад няма да бъде спасен с парче много солена

сланина или с препържено месо. Организмът няма да смеле тази храна — тя ще го убие, наместо да го спаси. Така е и при Алиса — може да ѝ бъде прелята енергия, но тя ще се задави.

— А можете ли да не говорите за мен в трето лице? — попитах аз. — И с такъв тон!

— Извинявай, момичето ми. — Карл Лвович въздъхна. — Но аз говоря истината.

Едзар грижовно пусна ръката ми. Каза:

— Не се притеснявай, Алиса. Може би ръководството ще измисли нещо. Да, по повод пърженото месо... гладен съм като звяр.

Лемешева кимна и каза:

— Да отидем да хапнем в някое бистро.

— Почакайте ме, а? — помоли Жана. — Ще взема душ, цялата съм изпотена...

Не ми бяха останали сили дори да се ужася. Стоях, слушах неразбиращо за какво си говорят и се опитвах да усетя нещо на нивото на Различен. Да видя истинската си сянка, да извикам Сумрака, да усетя емоционалния фон...

Празнота.

А останалите сякаш вече ме бяха забравили...

Ако на моето място беше Жана или Лена — и аз щях да се държа по същия начин. Какво сега, нямаше да се обеся заради нечия чужда небрежност! Някой да ме е молил да дам всичко, до последно? Ама не... ще се правя на героиня!

Всичко беше заради Семьон и Тигърчето. Когато разбрах с кого ще си имаме работа, реших да се реванширам. Да докажа нещо... някому... кой знае защо...

Е, и какво сега? Доказах се.

И станах инвалид. Осакатих се много повече, отколкото след схватката с Тигърчето...

— Само побързай, Жанка — каза Лемешева. — Ще дойдеш ли с нас, Алиса?

Обърнах се към Ана Тихоновна, но не успях да кажа нищо.

— Никой никъде няма да ходи — долетя зад гърба ми. Очите на Лемешева се опулиха, а аз познах гласа и трепнах.

До асансьора стоеше Завулон.

Сега той беше в човешкия си облик: слаб, тъжен, с леко отсъстващ поглед. Мнозина от нашите го познават само такъв — спокоен, бавен, дори скучен.

А аз познавам и другия Завулон. Не сдържания шеф на Дневния патрул, не могъщия боец, възприемащ демоничен облик, не Тъмния маг извън всяка категория, а веселия Различен с богато въображение. Просто Различния — без никакви следи от разделящата ни пропаст, сякаш нямаше разлика във възрастта ни, опита ни, силата ни.

Някога беше така. Някога...

— Всички да дойдат в кабинета ми — заповяда Завулон. — Незабавно.

Той изчезна — сигурно се гмурна в Сумрака. Но преди това за миг спря погледа си върху мен. Очите му не изразяваха нищо. Нито подигравка, нито съжаление или симпатия.

Но той все пак ме погледна и сърцето ми се сви. През последната година Завулон сякаш изобщо не забелязваше злощастната вещица Алиса Доникова.

— Хем хапнахме, хем се изкъпахме — мрачно каза Лемешева. — Да вървим, момичета.

Случайно стана така, че седнах встрани.

Краката сами ме отведоха до фотьойла до камината, където бях свикнала да се свивам на кълбо и да седя в полулегнало положение, за да наблюдавам как работи Завулон, как огънят в камината гори без дим или да разглеждам снимките, закачени по стените...

И когато усетих, че без да искам съм се отдалечила от всички, които бяха заели подобаващите им места на диваните до стената — вече беше късно да променя каквото и да било. Само щях да изглеждам глупаво.

Тогава изух сандалите си, подбих крака под себе си и се настаних по-удобно.

Лемешева ме погледна изненадано преди да пристъпи към отчета, докато останалите не си позволиха дори поглед към мен — зяпаха предано шефа. Подмазвачи!

Завулон, който се беше разположил удобно облегал в креслото зад необятното си бюро, също не реагира по никакъв начин на

поведението ми. Поне външно.

Много важно...

Слушах равномерния глас на Лемешева — тя докладваше добре, кратко и ясно, без излишни думи и без да изпуска нещо важно. И гледах снимката, закачена над бюрото. Стара, направо древна, на сто и четиридесет години, направена още по колоидния метод — навремето шефът подробно ми бе обяснил разликите между „сухия“ и „мокрия“ метод. На снимката беше Завулон със старомодно облекло на оксфордски студент на фона на кулата на колежа Крайст Чърч. Това беше оригинална фотография на Луис Карол и веднъж шефът отбеляза колко трудно му е било да навие този „надут поетичен сухар“ да отдели време не за малкото момиченце, а за свой студент. Обаче снимката беше много сполучлива, сигурно Карол наистина е бил майстор. На нея Завулон беше сериозен, но в очите му искреше тиха ирония, а освен това изглеждаше далеч по-млад... макар че какво са за него сто и петдесет години...

— Доникова?

Аз погледнах Лемешева и кимнах:

— Напълно съм съгласна. Ако целта на нашата мисия е била освобождаването на всяка цена на задържаната, то образуването на Кръг на Силата и заплахата с жертвоприношение са били най-доброто решение.

След кратка пауза скептично допълних:

— Разбира се, ако тази глупачка си заслужаваше такива усилия.

— Алиса! — В гласа на Лемешева иззвънтя стомана. — Как дръзваш да обсъждаш заповедите на ръководството? Шефе, поднасям ви извинения от името на Алиса, тя изхаби прекалено много нерви и донякъде... не е на себе си.

— Разбира се — рече Завулон. — Алиса фактически е осигурила успеха на операцията. Пожертвала е цялата си сила. Нищо чудно, че има желание да задава въпроси.

Аз рязко вдигнах глава.

Завулон беше много сериозен. Нито сянка от присмех или ирония.

— Но... — подзе Лемешева.

— Някой току-що говореше за йерархията, нали така? — прекъсна я Завулон. — Хайде да помълчите.

Лемешева сепнато си затрая.

Завулон стана от бюрото. Бавно се доближи до мен — аз не свалях поглед от него, но и не се надигнах от мястото си.

— Онази глупачка изобщо не заслужаваше да се хвърлят такива усилия — рече Завулон. — Точно така. Виж, самата операция против Нощния патрул беше изключително важна. Всичките ни бойни рани са напълно оправдани.

Сякаш ме боднаха с шило...

— Благодаря, Завулон — отвърнах аз. — Ще ми е по-лесно да изживея всички тези години като знам, че не съм се раздала напразно.

— За какви години говориш, Алиса? — попита Завулон.

Странна работа... цяла година почти не бяхме разговаряли... дори не бях получавала заповеди лично от него... а ето че сега ме заприказва. И в гърдите ми отново се образува студена пробождаща буца...

— Лечителят каза, че няма да се възстановя скоро.

Завулон се подсмихва. И изведнъж се пресегна! И ме потупа по бузата. Нежно... с толкова познато докосване...

— Лечителят може да е казал много неща — изрече дружелюбно той. — Лечителят си има свое мнение... а аз — мое.

Отдръпна ръката си и аз с усилие се въздържах да не вдигна лице, за да потърся отново докосването ѝ...

— Според мен никой не оспорва факта, че Алиса Доницова в значителна степен е осигурила успеха на днешната операция, нали? — попита Завулон.

Аха... бих искала да видя кой ще се осмели да възрази! Само Лемешева предпазливо допълни:

— Ние всички положихме много големи усилия...

— По вашето състояние е лесно да се прецени кой какво е положил.

Завулон се върна при бюрото. Но не седна, а само се подпря на плота и замря, загледан в мен. Май внимателно ме сканираше през сумрака.

Но аз не можех да усетя това...

— Всички са съгласни, че Дневният патрул трябва да помогне на Алиса, нали така? — осведоми се Завулон.

В очите на Лемешева се появи ярост. Навремето старата вещица също е била приятелка на Завулон. Затова ме мразеше, докато му бях фаворитка... затова, когато шефът ме заряза, тя стана милостива към мен, наместо да се гневи.

— Ако става дума за помощ — подзе тя, — то Карл Лвович направи добра съпоставка. Готови сме да споделим сила с Алиса, но това е същото като да дадеш на един умиращ парче сланина вместо бульонче. Впрочем аз съм готова да се опитам...

Завулон извърна глава и Лемешева си затвори устата.

— Щом трябва бульонче — ще се даде — изрече той много спокойно. — Всички са свободни.

Първи наскачаха братята-вампири, после станаха вещиците. Аз също започнах да шаря с крака по пода, търсейки сандалите си.

— Алиса, остани, ако не е проблем — помоли Завулон.

Очите на Лемешева припламнаха — и угаснаха. Тя бе разбрала онова, в което аз все още се страхувах да повярвам.

След няколко мига двамата със Завулон останахме насаме. Мълчаливо загледани един в друг.

Гърлото ми пресъхна и езикът ми се скова. Не, това е невъзможно... не си струва дори да се залъгвам...

— Как си, Аля? — попита Завулон.

Само мама ме нарича Аля.

И Завулон — той ме наричаше така преди...

— Като изцеден лимон съм — отвърнах аз. — Кажу ми, наистина ли съм толкова голяма глупачка? Дадох всичко от себе си за работа, която не е изтребвала никому?

— Ти си умница, Аля — рече Завулон.

И се усмихна.

Както преди. Съвсем по същия начин.

— Но сега аз...

Замълчах, защото Завулон пристъпи към мен и думите станаха излишни. Дори не можех да стана от фотьойла. Обгърнах краката му, притиснах се към него — и се разплаках.

— Днес ти постави началото на една от най-добрите ни операции — каза Завулон. Ръката му рошеше косите ми, но въпреки това имах чувството, че той е някъде много далеч. Разбира се, такъв маг като него никога не може да се отпусне, на него се крепи целият московски

Дневен патрул, съдбите на обикновените Тъмни, които живеят своя мирен и спокоен живот, на него му се налага да се бори с интригите на Светлите и да обръща внимание на хората... — Алиса, след онази твоя глупост с призмата на силата реших, че едва ли заслужаваш вниманието ми.

— Завулон... аз бях самонадеяна глупачка... — прошепнах, преглъщайки сълзите си. — Прости ми. Аз те подведох...

— Днес ти напълно се реабилитира.

С едно движение Завулон ме вдигна от фотъойла. Аз заставах на пръсти, иначе щях да увисна в ръцете му, и кой знае защо се сетих как бях потресена в началото от чудовищната сила на стройното му тяло. Дори когато беше в човешки облик...

— Доволен съм от теб, Алиса. — Той се усмихна. — И не се притеснявай, че си се раздала докрай. Ние все още разполагаме с някакви резерви.

— Като правото на жертвоприношение ли? — направих опит да се усмихна аз.

— Да — кимна Завулон. — Заминаваш в отпуска, още днес. Като се върнеш, ще си по-добре отпреди.

Устните ми издайнически се разтрепериха. Ама какво е това, рева като истеричка, сигурно тушът съвсем се е размазал, не ми остана капчица сила...

— Искам те — прошепнах аз. — Толкова ми беше самотно, Завулон...

Той меко отстрани ръцете ми.

— После, Аля. Когато се върнеш. Иначе това ще е... — Завулон се усмихна — използване на служебното положение за лични цели.

— Кой би посмял да ти каже това?

Завулон ме гледа дълго право в очите.

— Ще се намерят и такива, Аля. Миналата година беше много тежка за Патрула и мнозина нямат нищо против да ме видят унижен.

— Тогава не бива — бързо казах аз. — Не бива да се рискува, ще се възстановя сама лека-полека...

— Бива. Не се притеснявай, момичето ми.

От гласа му всичко в мен се преобърна. От бликащата от него спокойна сила и увереност.

— Но защо рискуваш толкова заради мен? — прошепнах аз, без да очаквам отговор и Завулон въпреки това отговори:

— Защото и любовта е сила. Велика сила, която не бива да бъде пренебрегвана.

ГЛАВА 3

Странно нещо е животът.

Само преди едно денонощие бях излязла от апартамента си — млада, здрава, изпълнена със сила — и при това нещастна вещица.

А преди половин ден се намирах в офиса на Патрула — осакатена, лишена от надежда и вяра в бъдещето...

Колко се бе променило всичко!

— Искаш ли още вино, Алиса? — надзърна угоднически в очите ми Павел, придружителят ми.

— Може малко — казах аз, без да се откъсвам от илюминатора.

Самолетът вече се снижаваше за кацане на аерогарата в Симферопол. Старичкият „Ту“ поскърцваше, бавно навеждайки се към едното крило, и лицата на пътниците бяха по-скоро напрегнати. Само ние с Павел седяхме напълно спокойни — безопасността на полета беше проверена лично от Завулон.

Павел ми подаде кристалната чаша. Разбира се, тя не беше част от реквизита на стюардесите, както и марковото южноафриканско вино в нея. Изглежда младият върколак се беше отнесъл, меко казано, сериозно към мисията си. Той се беше запътил на почивка на юг при някой от познатите си, но в последния момент го бяха свалили от самолета за Херсон, за да му възложат да ме съпровожда до Симферопол. Явно до него бяха стигнали слухове за това, че отношенията ми със Завулон са се върнали в старото русло.

— Да прием за шефа, нали, Алиса? — попита Павел. Толкова старателно се подмазваше, че дори ми стана неприятно.

— Да прием — съгласих се аз. Чукнахме чашите си, надигнахме ги. Покрай нас мина стюардесата, която за последен път проверяваше дали коланите са закопчани, но дори не ни погледна. Заклинанието, наложено от Павел, все пак действаше. Дори този мижав върколак сега беше по-способен от мен...

— Все пак не може да не признаем — заяви Павел, след като отпи от виното, — че при нас отношението към сътрудниците е на висота!

Кимнах.

— А Светлите... — той вложи в репликата си толкова презрение, за колкото имаше сили — са далеч по-големи индивидуалисти от нас!

— Не преигравай — рекох аз. — Все пак това не е истина.

— Стига, Алиса! — от виното езикът му се беше разбързал. — Помниш ли как ги бяхме притиснали преди година? Преди урагана?

Май само по този случай го бях запомнила. Върколаците вършат черната работа и пътищата ни рядко се пресичат. Или по време на силовите акции, или в малкото случаи, в които свикват целия персонал на Патрула.

— Помня.

— Ами онзи... Городецки. Какъв светец, мамка му!

— Той е много силен маг — отново възразих аз. — Много.

— Да бе! Нагушил се е със сила, изстискал е последното от хорицата — и какво? Как я приложи?

— За собствената си реморализация.

Притворих очи, спомняйки си как изглеждаше всичко това.

Фонтан от светлина, който се изплисква към небето. Потоците енергия, които Антон бе събрал от хората. Заложил бе всичко, поел бе риска да прибегне до заета сила, за кратък миг се бе сдобил с неизмерима мощ, може би превъзхождаща възможностите на Завулон и Хесер.

И беше стоварил цялата сила върху себе си.

Реморализация. Търсене на оптималния от гледна точка на етиката изход. Най-страшният проблем на Светлите е да не причинят вреда, да не извършат нещо, което ще повлече след себе си зло за хорицата.

— Нали сега той е суперегоист! — с наслада рече Павел. — Можеше ли да защити приятелката си? Можеше. Можеше ли да влезе в схватка с тях? И още как! А какво направи той? Взе за себе си всичко, което беше събрал! Дори урагана не пожела да спре... а можеше, нали!

— Кой знае до какво би довела всяка друга постъпка? — попитах аз.

— Та той постъпи като всеки от нас! Като най-истински Тъмен!

— Тогава би бил в Дневния патрул.

— Ще бъде — убедено каза Павел. — Къде ще ходи? Досвидяла му е силата и затова я е употребил за себе си. После се оправдаваше —

цялата работа била, за да вземел правилното решение... А какво беше решението? Да не се намесва! Всичко на всичко да не се намесва! Това е нашият, Тъмният подход.

— Няма да споря с теб, Павлуша — казах аз.

Самолетът се разтнесе и пушна колесниците. Някой в салона тихо изохка.

На пръв поглед върколакът беше прав. Само че аз си спомнях лицето на Завулон през следващите дни след урагана. Погледът му беше лош, а аз се бях научила да го разпознавам. Сякаш беше разбрал, че са го преметнали, но се беше усетил твърде късно.

Павел продължи с разсъжденията си за тънкостите на борбата между Патрулите, за разликите в подходите, за дългосрочното планиране на операциите. Стратег... мястото му е в щаба, а не да кръстосва улиците.

Изведнъж осъзнах колко ме е уморил за двата часа на полета. А на пръв поглед правеше приятно впечатление...

— Павлуша, а ти в какво се превръщаш? — попитах аз.

— В гуцер.

— Охо! — Аз отново го погледнах с интерес. Такива върколаци са голяма рядкост, това не е обикновеният върколак, който се превръща във вълк, като покойния Виталик. — Това е сериозно! А защо рядко те виждам да участваш в операции?

— Аз... — Павел се намръщи. Извади кърпата, попи изпотеното си чело. — Работата е там, че...

Той мъкнаше забележително, като палава ученичка на преглед при гинеколог.

— Аз се превръщам в тревояден гуцер — изплю камъчето той най-накрая. — За съжаление, боеспособността ми не е от най-високите. Челюстите ми са силни, но зъбите са плоски, триеци. И съм прекалено бавен. Чупене на ръка или крак... сдъвкването на някой пръст... тия неща ги мога.

Разсмях се неволно. Отбелязах със съчувствие:

— Нищо де. Нали и от такива има нужда! Главното е респектиращата външност, да всяваш парализиращ страх.

— Външността ми е респектираща... — отбеляза Павел, хвърляйки ми подозрителен поглед. — Само дето люспите ми са

прекалено пъстри, приличам на писана играчка от Хохлома, трудно ми е да се маскирам.

Успях да запазя сериозно изражение на лицето си.

— Нищо, това дори е интересно. Ако се налага да плашиш хора, особено дечурлига, шарените люспи са супер.

— Ами аз обикновено върша такава работа... — призна Павел.

Разговорът ни беше прекъснат от тласък — самолетът докосна пистата. Пътниците заръкопляскаха задружно, макар и донякъде преждевременно. Долепих лице до илюминатора и няколко секунди ненаситно се вирах в зеленината, сградата на аерогарата, тръгналия към пистата за излитане самолет.

Направо не ми се вярваше.

Бях се измъкнала от задушната Москва, получила бях дългоочакваната отпуска... и специалните си права... и когато се върнех, Завулон щеше да ме чака отново...

Павел ме изпрати до спирката на тролея. Най-смешния маршрут на това превозно средство, който ми е известен — от един до друг град, от Симферопол до Ялта. Колкото и да е странно, това е доста удобно.

Всичко тук беше различно, съвсем различно. Уж беше жега — но не московската асфалтено-бетонна горещина. И морето, макар че беше далеч оттук, също се усещаше. И буйната зеленина, и цялата атмосфера на огромен курорт в разгара на сезона.

Хубаво е... наистина се почувствах добре. Оставаше колкото се може по-бързо да взема душ, да се наспя и да се погрижа за външния си вид...

— Нали не си за Ялта? — разбиращо попита Павел.

— Не съвсем за Ялта — кимнах аз. Погледнах мрачно гъстата опашка. Дори децата бяха концентрирани и готови за схватката за място в тролея. Багажът ми не беше нищо особено — дамска чанта и сак за през рамо, общо взето можех дори да постоя права, ако ми се удаде да се кача на тролея без билет.

Но нямах желание за това.

В края на краищата, носех дебела пачка командировъчни — за командировката, отпуската и „лечението“. Завулон бе успял да ми

отпусне почти две хиляди долара. За две седмици сумата беше повече от прилична. Особено в Украйна.

— Добре, Павлуша. — Целунах го по бузата. Върколакът се изчерви. — Аз ще се оправя, недей да ме изпращаш.

— Сигурна ли си? — уточни той. — Наредено ми е да ти оказвам всякаква помощ.

Ох, ама че защитник... Тревояден гущер, люспеста крава...

— Сигурна съм. И ти имаш нужда от почивка.

— Каня се да направя колоездачно пътешествие с приятелите си — кой знае защо ме уведоми той. — Много добри момчета, украински върколаци и дори един млад маг. Дали пък да не наминем при теб?

— Ще се радвам.

Върколакът закрачи обратно към сградата на аерогарата, явно се канеше да се качи на друг самолет. А аз огледах без да бързам оределите редици на частниците и таксиджиите. Вече се смрачаваше и бройката им беше почти нищожна.

— Накъде, хубавице? — подвикна ми набит мустакат мъжага, който пушеше до жигулата си. Аз поклатих глава — все още не бях стигала дотам, да се придвижвам между градовете с таратайка от тази марка... Игнорирах и волгата, същата участ сполетя неясно на какво надяващата се „Ока“.

Виж, новичкият „Нисан-патрол“ напълно ме устройваше.

Наведох се към сваленото стъкло. В колата имаше двама чернокоси и мургави младежи. Седящият на шофьорското място пушеше, приятелят му надигаше бутилка с бира.

— Свободни ли сте, момчета?

В мен се втренчиха два преценяващи погледа. Не изглеждах много платежоспособна, така се изискваше по легенда...

— Може би — заяви шофьорът. — Ако се споразумеем за цената.

— Ще се споразумеем — казах аз. — До лагера „Артек“. Половин стотачка.

— Пионерка ли си? — ухили се шофьорът. — За половин стотачка ще те разходим с колата из града.

Шегаджия. На неговата възраст вече не би трябвало дори да помни думата „пионерка“. Пък и амбициите му са извънмерни — петдесет гривни са почти десет долара.

— Вие не уточнихте най главното — отбелязах аз. — Половин стотачка какво?

— Половин стотачка какво? — послушно повтори приятелчсто на водача.

— Гущерчета.

физиономиите на момците тутакси смениха фасона си.

— Половин стотачка в зелено, караме бързо, без да качваме други пътници, не надуваме музиката — уточних аз. — Разбрахме ли се?

— Да — реши шофьорът. Погледът му започна да шари по мен. — А багажът къде е?

— Всичко е у мен. — Настаних се на задната седалка, хвърлих сака до мен. — Да тръгваме.

Изглежда тонът ми подейства. След една минута вече излизахме на пътя. Аз се отпуснах, облегнах се по-удобно. Край. Почивката започва. Трябва да си почина... да ям праскови... да събирам сила...

А после ме очакват Москва и Завулон...

И в този миг от дамската ми чанта извреця мобилният. Без да отварям очи извадих апарата и приех повикването.

— Как пристигна, Алиса?

Усетих как в гърдите ми нахлува топлина. Изненадите просто валяха! Дори в най-добрите ни дни Завулон не намираше за необходимо да се интересува от подобни дреболии. Или сега го правеше, защото съм болна и не съм във форма?

— Благодаря, чудесно. Казват, че е имало проблеми с времето, но...

— Наясно съм. Момчетата от Дневния патрул на Симферопол помогнаха за подобряването на метеорологичните условия. Не става дума за това, Алиса. Сега пътуваш с кола, нали, Алиса?

— Да.

— Прогнозата за това ти пътуване е лоша.

Застанах нащрек.

— Нещо с пътя ли?

— Очевидно проблемът е в шофьора ти.

Отпред се издигаха като канари бръснатите тилове на юначагите. Загледах ги за секунда, побесняла от безсилие. Не можех да усетя дори емоциите им, какво остава за четене на мисли...

— Ще се справя.

— Освободи ли придружителя си?

— Да. Не се притеснявай, мили. Ще се справя.

— Сигурна ли си, Алиса? — в гласа на Завулон звучеше неподправена тревога. И това ми подейства като допинг.

— Разбира се. Я пак погледни прогнозата!

Завулон замълча за миг. После със задоволство отбеляза:

— Да, подобрява се... Но поддържай връзка. Ще дойда, ако се наложи.

— Ако ми направят нещо, просто им одери кожата, мили — помолих аз.

Момъкът, който седеше до шофьора, се извърна и внимателно ме изгледа.

— Не само ще им одера кожата, но ще им ги натъпча в устите — съгласи се Завулон. Разбира се, това не беше закана, а съвсем реално обещание. — Е, приятна почивка, бебчо.

Прекъснах разговора и задряхмах. Нисанът се придвижваше плавно и вече бяхме излезли на главното шосе. Понякога момците припалваха, размирисваше се на цигарен дим, за щастие тютюнът не беше най-долнокачествен. После двигателят зазвуча по-напрегнато — изкачвахме се към планинския проход. Отворих очи и погледнах над сваленото стъкло към звездното небе. Колко едри са звездите в Крим. Колко са близо.

После наистина заспах. Дори започнах да сънувам сън, сладък, мечтателен, как се къпя в нощното море, а до мен плува някой, от време на време долавях в тъмата чертите на лицето, усещах леките докосвания на ръцете му...

Когато разбрах, че докосванията са истински, моментално се събудих и отворих очи.

Двигателят мълчеше, колата бе спряна малко встрани от шосето. Май на аварийната отсечка, предназначена за несретниците, чиито спирачки са отказали.

А спирачките на шофьора и на неговото приятелче наистина бяха отказали. Личеше си по погледите им.

В мига, в който се събудих, момъкът до шофьора махна ръката си от лицето ми. И дори изимитира подобие на усмивка:

— Пристигнахме, приятелко.

— Не ми прилича на „Артек“, приятелю — в унисон с репликата му отвърнах аз.

— Това е Ангарският превал. Двигателят прегря. — Шофьорът облиза устни. — Трябва да изчакаме. Може да излезем, да се проветрим.

Той дори търсеше някакви несвързани оправдания, изглежда се вълнуваше повече от приятелчето си. Докато онзи се разгорещаваше:

— Може да пуснеш една вода...

— Благодаря, не искам. — Аз продължавах да седя и с любопитство да наблюдавам и двамата. Интересно какво ще предприемат? Ще се опитат да ме измъкнат от колата? Или ще пробват да ме изнасят направо тук?

А после?

Опасно е да ме пуснат. Сигурно ще ме хвърлят в пропастта. В морето... най-добрия приятел на убийците от всички времена и народи. Земята е тази, която дълго пази следите, паметта на морето е къса.

— Възникна едно съмнение — заяви шофьорът. — Пари имаш ли... пионерке?

— Щом съм ви наела — наблегнах на думата „наела“, — значи имам.

— Покажи — нареди ми шофьорът.

Леле, колко тъпи същества са това... хората...

Мълчаливо извадих от чантичката си пачката долари. Извадих половин стотачка, подадох банкнотата — сякаш не забелязвайки алчно впитите в парите очи. Е, сега вече ще ми видят сметката.

И все пак те продължаваха да изпитват нужда от някакви оправдания. Поне пред себе си.

— Ама доларите са фалшиви! — извреця шофьорът и грижливо скри петдесетачката в джоба си. — Ей, кучко, искаше да ни...

Изслушах пориията грозни псувни, като все така невъзмутимо ги наблюдавах. Макар че нещо вътре в мен се напрегна — все пак не притежавах нормална сила на Различен, която би ми позволила да превърна двете копелета в послушни марионетки.

— На приятелчето си ли се надяваш? — попита приятелят на шофьора. — Така ли? Значи щял да ни съдере кожата, а? Ние сме тия, дето ще съдерем неговата, курво!

Аз се закикотих, представяйки си как Завулон ще разкаже на тия кутрета играта по милион и един начина.

Шофьорът ме сграбчи за ръката. Лицето му общо взето беше толкова младо и хубаво, че не бих имала нищо против един курортен романс с такъв юноша, обаче сега то бе разкрито от злоба, страх и похот.

— Ще плащаш в натура, мръснице!

Ъхъ. В натура. А също така с всичките си вещи и с полет надолу по почти отвесния склон.

Не, не ми се иска да започвам познанството си с черноморската вода по този начин.

Към мен се пресегна вторият момък — впрочем, с явното намерение да скъса блузката ми. Та тя струва почти двеста и петдесет долара, скапаняко!

Ръцете му почти ме докоснаха, когато опрях дулото на пистолета в челото му.

Настъпи кратка пауза.

— Колко сте нахакани, момчета — измърках аз. — Я си приберете ръчичките и вълн от колата.

Пистолетът ги смая. Може би защото бях излязла от аерогарата и беше съвсем невъзможно да нося оръжие в себе си. А може би надушиха с инстинкта си на помиарчета, че за мен ще е развлечение да пръсна мозъците им.

Те изскочиха от колата, аз също излязох навън. След няколко секунди помайване двамата търтиха да бягат. Но това вече не ме устройваше.

Изстрелях първия куршум в глезена на приятелчето на шофьора. За него краката не са толкова важни, няма да натиска с тях педала. Раната беше съвсем смешна, по-скоро изгаряне, отколкото рана от огнестрелно оръжие, но това се оказа напълно достатъчно. Момъкът падна с вой, а другият се вцепени и вдигна ръце нагоре. Интересно, за каква ме вземаха? За сътрудничка на федералната служба за сигурност на почивка?

— Напълно разбирам алчността ви — казах аз. — Икономиката е в разруха, не ви плащат заплати... Похотта — също. В края на краищата вашата юношеска хиперсексуалност си търси отдушник. За моята мога да кажа същото, между другото!

Дори раненият млъкна. Те попиваха всяка моя дума сред пълна тишина — през нощта шосето беше опустяло, само в далечината се виждаха приближаващи се светлини на фарове. Нощта беше чудна — тиха, звездна кримска нощ, а долу в ниското шумеше морето.

— Вие сте големи симпатяги — казах аз. — За нещастие сега нямам настроение за секс. Прекалено зле се държахте. Обаче!

Аз вдигнах пръста си нагоре и те го зяпнаха като хипнотизирани.

— Ние ще намерим изход!

Ако се съдеше по лицата им, те вече не очакваха нищо добро. Напразно. Все пак не съм убиец.

— Понеже сте двама и явно сте добри приятели, за вас няма да има проблеми да се задоволите взаимно. След това спокойно и без приключения ще отидем в лагера.

— Ах, ти! — Шофьорът направи крачка към мен, обаче насочената към двамата цев оказа нужния ефект.

— Има резервен вариант — съгласих се аз. — Може да бъдете отгървани от излишните части на тялото. И залагам три към едно, че ще успея да го сторя от първия изстрел.

— Ти... — изсъска раненият. — Че заради нас ще те...

— За вас няма да дадат пукната пара — уведомих ги аз. — Сваляйте гащите и се залавяйте за работа.

У мен я нямаше онази сила, с която всеки Различен може да надвие човешката воля. Но сигурно гласът ми не беше изгубил своята убедителност.

Те се подчиниха. Направиха опит да се подчинят.

Понякога в отдела гледаме гей-порно — много е забавно. Също както вампирите и маговете на пропуската въртят често филми за лесбийки.

Но на кино актьорите се отдават на работата умело и до самозабрава. А тези двама тъпаци явно бяха притеснени от неочаквания обрат на събитията и не притежаваха съответния опит. Така че аз предимно се любувах на гледката на нощното море, хвърляйки по един поглед към момчетата, само за да не претупват нещата.

— Нищо — утеших ги аз, когато сметнах, че са достатъчно унижени. — Както се казва — първият път не се брой. В свободното време ще потренирате още. Хайде в колата!

— Защо? — изкрещя шофьорът, когато спря да плюе. Сигурно беше решил, че искам да ги застрелям и да ги бутна заедно с колата в морето.

— Нали ви наех да ме закарате? — учудено попитах аз. — И парите вече са платени.

Продължихме пътуването без приключения. Само по средата на пътя шофьорът се развика, че се мрази, че вече няма за какво да живее и че ще извие кормилото, за да се стоварим в пропастта.

— Хайде! — съгласих се аз. — С куршум в тила хич няма да те заболи при падането.

Той млъкна.

Не изпуснах пистолета от ръцете си чак до самия портал на „Артек“.

Вече бях отворила вратата, но изведнъж седнах обратно:

— Да ви кажа още нещо, момчета...

Те ме гледаха с омраза. Ако бях във форма, щях да изпомпам от тях огромни количества сила!

— По-добре не се опитвайте да ме намерите. Иначе тази нощ ще ви се стори рай. Ясно ли е?

Отговор не последва.

— Мълчанието е знак за съгласие — реших аз и скрих малкия „Astra Sub“ обратно в чантичката си. Идеално оръжие за една крехка жена... макар че през митницата се наложи да го пренесе Павел.

Тръгнах към портала, а нисанът с ръмжене се отдалечи. Надявах се, че злощастните обирджии-изнасилвачи ще имат достатъчно разум да се въздържат от отмъщение...

Впрочем, след ден-два щяха да престанат да ме вълнуват дребните местни бандити.

Ето по този начин в два часа през нощта пристигнах в „Артек“, където ми предстоеше да се възстановя.

„Да си пийвам бульончето“, както се беше изразил Карл Лвович, когато подписваше съответните разрешения.

Всеки образцов съветски пионер беше длъжен да извърши в живота си три неща — да навести Ленин в мавзолея, да отиде на почивка в „Артек“ и да върже връзката на октомврийче. След това

можеше да пристъпи към следващата фаза на развитието си — комсомолската.

В краткото си пионерско детство успях да изпълня само първата точка. Сега имах шанс да наваксам един от пропуските.

Не знам как е било в съветски времена, но сега пионерският лагер изглеждаше сериозно. И оградата около територията беше съвсем запазена, и охраната дежуреше при портала. Наистина, не се забелязваше да има оръжие... на пръв поглед... но яките момчета с милиционерски униформи и без това изглеждаха достатъчно респектиращо. До тях стоеше хлапе на около четиринайсет-петнайсет години, което изглеждаше някак съвсем не на място редом с тези стражи на реда. Може би това беше отглас от предишните времена, когато тръбите са пеели звънко в съпровод на барабаните и стройните редици от пионери са марширували към плажа, за да се подложат по установения ред на водните процедури?

Честно казано, очаквах бюрократично разтакаване. Или проява на прекалено голямо учудване. Но по всичко личеше, че на пионерските ръководителки (впрочем сега длъжността ми се именуваше по-обикновено: възпитателка) не им се случваше за пръв път да пристигат в лагера в два часа през нощта с вносни коли. Единият от охранителите бегло прегледа документите ми — истински, издадени от всички необходими инстанции, заверени с подписи и печати — след което повика хлапето-постови.

— Макар, заведи Алиса при дежурния.

— Тъхъ — измърмори малкия, като ме огледа с интерес. Добро момче, без комплекси. Вижда красива девойка и не се притеснява да прояви интереса си. Ще стигне далеч...

Излязохме от къщичката на охранителите, преминахме покрай дълга редица табла с дневен ред, обяви за някакви мероприятия, детски стенвестници... колко отдавна не съм виждала стенвестници! Поехме по скъпернически осветената алея, при което се усетих, че неволно търся с поглед гипсовите статуи на тръбачи и на девойки с гребла. Впрочем такива нямаше.

— Вие новата ръководителка ли сте? — попита момчето.

— Да.

— Макар. — Той с достойнство ми подаде ръка.

— Алиса. — Стиснах ръката му, едва въздържайки се от усмивка.

Разликата във възрастта ни беше около десет-дванайсет години. А дори по имената се виждаше колко се е променило всичко. Къде бяха изчезнали Алиси-те на Карол и Буличов? Бяха си отишли заедно с гипсовите тръбачи, пионерските знамена, изгубените илюзии и несбъднатите мечти. Подредени в стройни редици, под съпровода на весела бодра песен... Момичето, което някога беше изиграло ролята на Алиса в телевизионния филм и беше накарало момчетата от цялата страна да се влюбят в нея, сега мирно се трудеше като биолог и си спомняше с усмивка за романтичния си образ.

Бяха дошли други. Които се казваха Макар, Иван, Егор, Маша... Вечният закон на природата — колкото по-зле се живее в държавата, в колкото по-голяма кал затъва, толкова повече се засилва стремежът към корените. Към старите имена, старите обичаи и ритуали. Не, тези, които носят имената Макар и Иван, с нищо не са по-лоши. Сигурно е тъкмо обратното. Те са по-сериозни, по-целеустремени, не са свързани с идеологията и показното единство. Те са далеч по-близки на нас, Тъмните, отколкото онези Алиси, Серьожки, Слави...

И все пак е леко обидно. Не знам дали защото ние не сме били такива, или защото те са станали такива.

— Идвате при нас временно, така ли? — все така сериозно се поинтересува момчето.

— Да, приятелката ми се разболя и аз ще я замествам. Но догодина ще се опитам да дойда пак.

Макар кимна и каза:

— Елате, при нас е хубаво. И аз ще дойда пак догодина. Вече ще съм на петнадесет години.

Може би ми се стори, но в очите на това дяволче май наистина блесна пламъче.

— А след като надхвърлиш петнайсетгодишна възраст?

Той поклати глава. И с явно съжаление каза:

— Може само до шестнайсет. Впрочем, аз се каня да замина да уча в Кеймбридж като ги навърша.

Насмалко да се задавя.

— Това е доста скъпо удоволствие, Макар.

— Знам. Всичко е планирано преди пет години, не се притеснявайте.

Сигурно е синче на някой новобогаташ. При тия наистина всичко е планирано.

— Стабилен подход. Там ли ще си останеш?

— Не, защо? Ще получа достойно образование и ще се върна в Русия.

Много сериозно дете. Каквото и да си говорим, сред хората понякога се срещат и много забавни екземпляри. Жалко, че сега не мога да тествам способностите му на Различен... имаме нужда от такива момчета.

Заедно със спътника си свих от павираната с квадратни плочки пътека на друга, която беше тясна и утъпкана.

— Тази е пряката — обясни момчето. — Не се притеснявайте, всичко тук ми е познато.

Мълчаливо вървах подире му — беше доста тъмно, налагаше се да разчитам само на човешките си способности, но бялата му риза служеше като добър ориентир.

— Виждате ли светлинката? — попита Макар, извъръщайки се. — Вървете право натам, а аз ще си тръгвам...

Изглежда, момчето просто беше решило да се пошегува с мен... до светлинката имаше около триста метра път сред гъстата зеленина на парка. После щеше да има повод да се хвали пред приятелите си: заведох възпитателката в гъсталака и я зарязах там...

Но още щом направи първата крачка встрани, Макар се спъна от нещо и с възглас на учудване падна. Дори не злорадствах — толкова беше смешно.

— Ето, а казваше, че всичко ти е познато — не се сдържах.

Той дори не ми отвърна — сумтеше и разтриваше удареното си коляно. Аз клекнах до него, погледнах в очите му:

— А ти искаше да се пошегуваш с мен. Нали?

Хлапето ме погледна — и побърза да отмести очи. Измърмори:

— Извинявайте...

— С всички ли се шегувате така? — попитах аз.

— Не...

— И защо бях удостоена с тази чест?

Той не отговори веднага.

— Вие изглеждахте толкова... самоуверена.

— Ами да — с лекота се съгласих аз. — По пътя насам имах приключения. Насмалко да ме убият, честна дума! Но се измъкнах. Как другояче да изглеждам?

— Извинявайте...

Той окончателно се лиши от цялата си сериозност и самоувереност. Седнах до него и помолих:

— Покажи ми коляното си.

Той махна ръцете си.

Силата. Знаех, че я има. Почти я усещах, силата, която извираше от момчето: родена от болката, обидата, срама, тя беше остра и чиста... Почти можех да я взема — като всяка Тъмна Различна, чиято сила е чуждата слабост.

Почти можех.

Все пак тя все още не беше онова, което ми трябваше. Макар седеше, стиснал зъби, без да издава нито звук. Държеше се — и задържаше силата в себе си. Това за момента правеше прекалено трудна задачата ми...

Извадих от чантичката си писалката с фенерче, светнах.

— Нищо работа. Искаш ли да сложа лейкопласт?

— Не, ще ми мине само...

— Както искаш. — Изправих се, насочих лъча на фенерчето, за да огледам наоколо. Да, нямаше да е лесно да се намери пътя към светещото в далечината прозорче... — Е, какво, Макар? Ще избягаш ли? Или все пак ще ме изпратиш?

Той мълчаливо стана и тръгна напред, а аз го последвах. Вече при самата сграда, която се оказа доста голяма — двуетажна къща с колони — Макар попита:

— Ще разкажете ли на дежурния?

— За какво? — Аз се разсмях. — Май нищо не се случи, ние кротко се разхождахме по алеята...

Той изсумтя, после каза отново, при това далеч по-искрено:

— Извинявайте. Шегата беше глупава.

— Лекувай си коляното — посъветвах го аз. — Да не забравиш да го промиеш и да сложиш йод.

ГЛАВА 4

Зад стената шуртеше вода — дежурният по лагер се извини и излезе да се измие. Бях събудила човека, който кротко дремеше под хриптенето на раздрънкан китайски магнетофон. Не разбирам как може да се спи, когато пее Висоцки? Впрочем, на тази сапунерка могат да се слушат само изпълнения на бардове.

*Ще има стихове и математика,
почести, дълг, неравен бой...
А сега оловните войничета
на тази стара карта са се наредили в строй.*

*По-добре да ги беше държал във казармата.
Но като ще е война, да е война —
гинат бойци и от двете армии.
гинат по равно от всяка страна.*

— Готово, моля за извинение... — Дежурният излезе от малката баня, бършейки лицето си с казионната кърпа. — Бях задрямал.

Кимнах с разбиране. Магнетофонът продължаваше да свири, като услужливо подсилваше с хриптене тембъра на Висоцки:

*Може би пропуски във възпитанието
или пък слабости в образованието?
Но няма как да спечели кампанията,
едната или другата страна.*

*Пустите проблеми със съвестта,
как да не сториш пред себе си грях?
И тук, и там са оловни войничетата,
как да решиш кой трябва да победи...*

Дежурният се понамръщи и намали звука почти докрай. Протегна ми ръка.

— Пьотър.

— Алиса.

В ръкостискането му, което беше здраво, сякаш се ръкуваше с мъж, веднага се долавяше дистанцията. „Само-делови-отношения...“

Ами чудесно. Този нисък и слаб човек, който приличаше на тийнейджър, не будеше у мен особено вдъхновение. Разбира се, смятах да си хвана любовник за времето на почивката, но по-добре беше да е някой по-млад и симпатичен. А Пьотър беше поне на трийсет и пет и можеше да се чете като отворена книга дори от онези, които не притежават способностите на Различен. Примерен съпруг — в смисъл, че почти не изневерява на жена си, не пие и не пуши, отделя нужното внимание на детето — сигурно има само едно. Отговорен човек, обичащ работата си, може без притеснение да му бъде поверена грижата за цяла тълпа сополиви дечица или подрастващи хулиганчета: ще избърше сополите им, ще си поговори с тях от сърце, ще им вземе бутилката водка, ще прочете лекция за вредата от тютюнопушенето, ще ги натовари и с работа, и с почивка, и с морал.

Накратко казано, не човек, а въплътена мечта на Светлите.

— Много ми е приятно да се запознаем — казах аз. — Толкова отдавна мечтаех да попадна в „Артек“. Жалко, че стана при такива обстоятелства...

Пьотър рече с въздишка.

— Да, така е. Всички ние се притесняваме за Настенка... Приятелки ли сте?

— Не. — Аз поклатих глава. — Аз съм от по-долните курсове. Честно казано, дори не си спомням как изглежда...

Пьотър кимна и започна да разглежда документите ми. Срещата с Настя не ме плашеше, по-скоро тя щеше да си спомни как изглеждам аз — Завулон винаги изпипва внимателно дребните детайли. Ако в самия „Артек“ няма нито един Различен, значи тук се е отбил някой от Ялта или Симферопол, доближил се е за миг до Настя... и сега тя ще си спомни, че ме е виждала.

— Работили ли сте вече като отрядна ръководителка?

— Да, но... разбира се, не в „Артек“.

— Е, и какво? — Пьотър сви рамене. — Персоналът е две хиляди и триста човека, само това е различното.

Тонът, с който изрече тези думи, не се връзваше много с тях. Той се гордееше с „Артек“, толкова много, сякаш сам го беше основал; сякаш лично, с автомат в ръце го бе отбранявал от фашистите, сякаш сам бе строил сградите и садил дърветата.

Усмихнах се, като с целия си вид исках да кажа: „Не вярвам, но от учтивост ще си замълча.“

— Настя работи в „Лазурни“ — каза Пьотър. — Ще ви изпратя дотам, така или иначе тя вече трябва да става. В пет сутринта оттук тръгва кола за Симферопол... Вие как пътувахте, Алиса?

— Нормално — казах аз. — С кола.

Пьотър леко се навъси.

— Сигурно са ви одрали кожата?

— А, не, беше нормално — излъгах аз.

— При всички случаи това е донякъде рисковано — допълни Пьотър. — Млада, красива девойка, сама през нощта с непознат шофьор.

— Двама бяха — рекох аз. — И бяха увлечени от общуването помежду си.

Пьотър не разбра и каза с въздишка:

— Не аз съм този, който ще ви учи, Алиса, вие сте зрял, вече изграден човек. Но разберете — всичко се случва! „Артек“ е територия на детството, територия на любовта, дружбата, справедливостта. Това е малкото, което успяхме да опазим! Но извън лагера... има всякакви хора.

— Има всякакви хора... — съгласих се аз смирено. Учудващо бе с каква искрена вяра произнасяше изпълнените с патос думи! Май наистина си вярваше.

— Е, добре. — Пьотър се изправи и с лекота вдигна сака ми. — Да вървим, Алиса.

— Мога и сама, само ми покажете пътя...

— Алиса! — Той поклати с укор глава. — Ще се изгубите! Та нашата територия е с площ две хиляди петстотин и осемдесет декара! Да тръгваме.

— Да. Дори Макар малко се изгуби — съгласих се аз.

Пьотър вече стоеше при вратата, но при тези мои думи рязко се обърна.

— Макар ли? Едно около петнайсетгодишно момче? Пак е бил при портала?

Кимнах смаяно.

— Ясно... — сухо рече Пьотър.

Излязохме в топлата лятна нощ. Вече се зазоряваше, той извади от джоба си фенерче, но не го включи. Поехме по някаква пътечка надолу към брега.

— Не са наред нещата с този Макар — отрони Пьотър в движение.

— Защо?

— Малко време му трябвало за сън... виждате ли... — Пьотър се разсмя, но си личеше, че не му е весело. — Ту ще избяга на портала, при охраната, ту до морето или изобщо извън територията.

— Мислех, че е нещо като постови на портала...

— Алиса!

Този тип реплики се удаваха великолепно на Пьотър. Само с едно изречено на глас име той успяваше да пресъздаде маса емоции.

— През нощта децата трябва да спят! А не да стоят на пост... при входа на лагера, при вечния огън или където и да било... И всички нормални деца през нощта спят, след като преди това са се налудували, както се полага. Цял ден такава игра пада, че...

Под краката му изхрущя чакъл, слязохме от плочките на пътеката. Изух сандалите си и тръгнах боса. Беше приятно да се върви по твърдите прохладни камъчета.

— От една страна, може да се нахока охраната — разсъждаваше на глас Пьотър. — За да гонят момчето оттам. И какво тогава? Да го връзваме за леглото през нощта? Нека по-добре седи при възрастните, да го наглеждат, отколкото да се къпе сам, през нощта, в морето...

— А той защо прави така?

— Казва, че му било достатъчно да спи по три часа на ден — в гласа на Пьотър се появи някакво съжаление. Той явно беше от онези, с които е по-интересно да се приказва по телефона или в тъмното — мимиката му беше елементарна, лицето — пълна скука, но за сметка на това гласът му беше толкова богат на интонации! — И ако се съди

по това колко се движи денем, сигурно толкова време му е достатъчно. Само че нали работата не е в това...

— А в какво? — Аз разбрах, че очаква да го попитам.

— Не иска да пропусне нито минута от това лято, от „Артек“, от детството си. — Сега Пьотър беше по-скоро замислен. — За пръв и последен път е в „Артек“, а какво хубаво е видял в живота си?

— Как така — за пръв и последен път? Това момченце каза...

— Той е израснал в сиропиталище — обясни Пьотър. — Пък и вече е голям. Едва ли ще успее да дойде отново при нас. Сега едно дете, разбира се, може да идва в „Артек“ колкото пъти си иска, но това става с пари, а благотворителните смени...

Аз чак изостанах с една крачка:

— От сиропиталище? Но той толкова убедително...

— Те всички говорят убедително — спокойно отвърна Пьотър. — Сигурно нещо много бомбастично? Родителите им са бизнесмени, по три пъти годишно идват в „Артек“, а есента се канят да ходят на почивка в Хаваите... Нали искат да си повярват, затова фантазират. Дребосъците — постоянно, по-големите — по-рядко.

— Не бих казала.

— На тази възраст все още не умеят да изразяват симпатията си... — изрече много сериозно Пьотър. — Изобщо, любовта и омразата могат лесно да се объркат, а в детството... И знаете ли, Алиса... имам една малка забележка...

— Да?

— Вие сте много красива девойка, а ние все пак сме в детски лагер, в който има доста големи момчета. Не ви моля да не се гримирате и всичко останало... Но се постарайте да не носите минипола. Прекалено е къса.

— Не е къса полата — невинно отвърнах аз. — Краката ми са дълги.

Пьотър ме погледна накриво и поклати глава с упрек.

— Извинявай, пошегувах се — побързах да кажа аз. — Разбира се, че няма да нося такава пола. Имам дънки, шорти, дори дълга пола. И банският ми костюм е много затворен!

Продължихме пътя си в мълчание.

Не знам за какво мислеше Пьотър. Може би разсъждаваше за несъвършенството на света. Той ги умее тези работи.

А аз се усмихвах, спомняйки си колко добре ме беше праметнал хлапакът.

Виж, той е наш бъдещ съратник.

Бъдещ Тъмен.

Дори да не е Различен и да му е писано да изживее скучен човешки живот, все едно, такива като него са нашата опора.

Работата дори не е в погодения номер, разбира се. Светлите също обичат да спретват шеги. А виж, онова, което поражда в хлапака подобни шегички — да отведе наскре парка и да зареже там непознаващата местността жена, гордо да изпъчи хилавите си гърди и да се престори на радващо се на благополучие дете от проспериращо семейство... То е наше.

Самотата, отчуждението, презрението или съжалението на околните са неприятни чувства. Но именно те раждат истинските Тъмни. Хора или Различни, белязани с печата на собственото достойнство, надарени с гордост и стремеж към свобода.

Какво ще излезе след време от едно дете на осигурени хора, което наистина прекарва всяко лято почивката си на морето, което учи в добра гимназия, прави сериозни планове за бъдещето, притежава познания за етикета? Въпреки общоприетите схващания едва ли ще се сблизжи с нас. Е, не е задължително да се присъедини към Светлите. Ще се люшка цял живот като парче фъшкия във водата — дребни мизерии, дребни удоволствия, любима жена и любима любовница, номера за елиминиране на шефа, за издигане на своя човек... Сивота. Нищожество. Дори не враг, ама не и съюзник. Защото един истински Светъл, трябва да се признае, поражда уважение. Дори да ни се противопоставя, дори целите му да са недостижими, а методите — нелепи, той е достоен противник. Като Семьон или Антон от Нощния патрул...

Така наречените добри хора са еднакво далече и от нас, и от Светлите.

Виж, вълчетата единаци като Макар — те са нашата опора.

Той ще расте, като със сигурност ще знае, че му предстои борба. Че е сам срещу всички, че не си струва да очаква съчувствие или помощ, както и да се хаби за неща като жалост и милосърдие. Няма да му хрумне да облагодетелства целия свят, но и няма да прави дребни мизерии на околните, ще изгради и волята, и характера си. Няма да

остави магарето си в калта. Ако има зложбите на Различен, изключително редкия и непредсказуем талант да влиза в Сумрака — единственото, което ни отличава от хората — той непременно ще се присъедини към нас. Но дори и да си остане човек, със сигурност ще помага неволно на Дневния патрул.

Както и много други като него.

— Насам, Алиса...

Доближихме се до малка постройка. Тераса, отворени прозорци, в единия от тях — слаба светлина...

— Това е бунгало — уведоми ме Пьотър, — В „Лазурни“ има четири тухлени вили и осем бунгала. Знаете ли, според мен през лятото е много по-приятно да се живее тук.

Той сякаш ми се извиняваше за това, че аз и моите питомци ще живеем в бунгало. Аз не се стърпях:

— Ами през зимата?

— През зимата никой не живее тук — строго каза Пьотър. — Независимо че зимите ни са топли, условията за живот все пак щяха да са неподходящи за децата.

Преминаването към канцеларски език също не му се удаде лесно. Той сякаш изнасяше лекция на притеснено мамче — „температурата е приятна, условията за живот са комфортни, храната е балансирана“.

Качихме се на терасата. И аз усетих, че ме обзема лека възбуда.

Май... май вече усещам... онова...

Оказа се, че Настя е дребничка и мургава, с нещо татарско в чертите на лицето. Симпатична девойка, само че сега по изражението ѝ личеше, че е прекалено разтревожена и напрегната.

— Здравей, Аля... — кимна ми тя като на стара познайница. Донякъде си беше така — явно ѝ бяха внушили лъжливи спомени. — Виждаш ли как се получи...

Отказах се да разглеждам стаичката — така или иначе вътре нямаше нищо особено. Обикновена стаичка на пионерска ръководителка: легло, шкаф, маса и стол. Малкият хладилник „Морозко“ и евтиният черно-бял телевизор изглеждаха като някакъв лукс.

Впрочем аз няхах претенции...

— Всичко ще бъде наред, Кастя — лицемерно обещах аз. Девойката уморено кимна, както сигурно го беше правила през цялото изминало денонощие.

— Добре, че дойде толкова бързо. — Тя вдигна от пода предварително приготвения сак, моментално поет от Пьотър. — Нали си работила и преди в „Артек“?

— Не.

Настя се понамръщи. Сигурно онзи, който ѝ беше внушил спомена, беше объркал нещо, но сега тя нямаше време да се задълбава.

— Ще успея ли да хвана сутрешния самолет? — попита тя. — Петя, колата до Симферопол ли отива?

— След час си там — кимна Пьотър.

Бившата отрядна ръководителка отново насочи вниманието си към мен:

— Вече си взех довиждане с момичетата — информира ме тя. — Така че... никой няма да се учуди. Кажи на всички, че много ги обичам и че задължително... ще се опитам да се върна.

За миг в очите ѝ проблеснаха сълзи — изглежда, тя проумя една от евентуалните причини за скорошното си завръщане.

— Настя... — Аз я прегърнах през раменете. — Всичко ще е наред, майка ти ще оздравее.

Дребното личице на Настя се смръщи в болезнена гримаса.

— Ама тя никога не е боледувала! — сякаш нещо у нея се отприщи. — Никога!

Пьотър деликатно се изкашля. Настя сведе очи, замълча.

Разбира се, имаше различни начини бързо да ме пратят на работа в „Артек“. Но Завулон винаги е предпочитал най-простите. Майката на Настя внезапно получи тежък инфаркт, така че момичето се връща по спешност в Москва, а на нейно място от университета изпращат друга студентка. Всичко е елементарно.

Най-вероятно майката на Настя така или иначе би се сдобила с инфаркт, може би след една или пък след пет години. Завулон винаги грижливо пресмята баланса на силите. Предизвикването на инфаркт у една напълно здрава жена е намеса от четвърта степен, което автоматично дава на Светлите право да си послужат в отговор с магия със същата сила.

Почти е сигурно, че майката на Настя ще оцелее. Завулон не е склонен да прибегва до безсмислена жестокост. Защо да убива жената, след като необходимият ефект се постига само с една тежка болест?

Така че аз бих могла да успокоя предшественичката си. Само дете би се наложило да ѝ разкажа твърде много.

— Ето я тетрадката, записах тук някои неща... — Настя ми подаде тънка училищна тетрадка с шарена подвързия, на която се мъдреше популярен певец, който се хилеше глупаво на сцената. — Това са... дреболии, но може да са ти от полза. Към някои момичета е необходим по-специален подход...

Кимнах. А Настя изведнъж махна с ръка:

— Ама какво ли те занимавам? Ти ще се справиш прекрасно.

И въпреки това тя отдели около петнайсет минути, за да ме въведе в тънкостите на дневния ред, да ме моли да обърна специално внимание на някакви момичета, които твърде рано за възрастта си флиртуват с момчетата, посъветва ме да не настоявам за тишина след сигнала за лягане — „петнайсет минути са им достатъчни, за да се наприказват, максимумът е половин час...“

Настя млъкна едва след като Пъотър безмълвно ѝ посочи часовника. Целуна ме по бузата, грабна чантичката си и някаква картонена кутия — май щеше да носи плодове на болната си майка?

— Късмет, Алиса...

И най-накрая останах сама.

На леглото имаше купчинка чисти чаршафи. Малката лампа под обикновения стъклен абажур светеше мъждиво. Стъпките на Пъотър и Настя и тихият им разговор бързо отшумяха.

Останах сама.

Не, не съм сама. Зад двете тънки стени, на пет крачки нататък по коридора, спяха осемнадесет момиченца на десет-единайсет години.

Разтреперих се. От нерви. Сякаш отново бях ученичка, която за първи път се опитва да дръпне чужда сила. Сигурно на мое място така би се тресъл Хумберт на Набоков.

Впрочем, в сравнение с онова, което се канех да предприема сега, неговите страсти по нимфетките бяха наистина детски лудории...

Угасих лампата и излязох на пръсти в коридора. Колко ми липсваха способностите на Различна!

Значи щеше да се наложи да се възползвам от онова, което ми е останало от човешките...

Коридорът беше дълъг, а подът скърцаше. Протритата пътечка не помагаше, стъпките ми с лекота можеха да бъдат чути. Цялата ми надежда беше момичетата още да спят и да сънуват сънища в този предутринен час...

Обикновени, искрени, простички детски сънища.

Открехнах вратата, влязох в спалнята. Кой знае защо очаквах да заваря нещо казионно, подобно или на сиропиталище, или на болница — легла от желязо, мъждива светлина на дежурната лампа, евтини перденца и спящи в стойка „мирно“ деца...

Но всичко беше много сладко. Светлина идваше само от уличния фенер навън. Полюшвах се леки сенки, през отворения прозорец полъхваше свежо на морския вятър, ухаеше на някакви полски цветя. В ъгъла просветваше матово екранът на изключения телевизор, по стените имаше рисунки — направени с акварел и моливи, ярки и радостни дори в полумрака.

Момичетата спяха.

Отвити или тъкмо обратното, завити презглава с одеялата. Грижливо подредили всичко в нощните шкафчета или разхвърляли по таблите на леглата си и по столовете неизсъхналите бански костюми, полички, дънки, чорапи. След нощна разходка из спалнята един добър психолог би си съставил цялостно впечатление за момичетата...

На мен това не ми трябваше.

Бавно вървах между леглата. Оправях провисналите одеяла, вдигах отпуснатите до пода ръце и крака. Момичетата спяха непробудно. Непробудно и без да сънуват...

Провървя ми едва при седмата хлапачка. Около единайсетгодишна, пълничка, русокоса. Обикновено момиче, което тихо хленчи насън.

Кое то сънува кошмар.

Коленичих до леглото. Пресегнах се и докоснах челото ѝ. Лекичко, с крайчетата на пръстите.

Усетих Силата.

Сега, когато бях изгубила способностите си на Различна, не бих успяла да разчета един обикновен сън.

Друго нещо е, когато чувстваш възможността да се захраниш. Всичко става на ниво животински реакции, като смукателния рефлекс при бебетата. И аз видях...

Това беше лош сън. Момиченцето сънуваше, че си заминава у дома, че смяната още не е приключила, а нея я прибират, защото майка ѝ се е разболяла, и баща ѝ, мрачен, намръщен, я влачи към автобуса и тя дори не е успяла да си вземе довиждане с приятелките, не се е изкъпала за последно в морето и не е взела никакви много важни за нея камъчета... Дърпа се, моли баща си да изчака, а той все повече и повече се ядосва... и тихо разправя нещо за позорното поведение, че не върви да бие едно толкова голямо момиче, но щом се държи така, нека забрави за обещанието му да не я налага повече с каиша...

Сънят наистина беше кошмарен. Отпътуването на Настя беше повлияло силно на хлапачките...

И всеки би се опитал да помогне в този момент на малката.

Човекът би започнал да я гали по главата, тихо да ѝ говори никакви хубави думи, може би да ѝ пее люлчина песен... С една дума, би се опитал да прекъсне съня.

Светлият Различен би използвал Силата си, за да преобърне наопаки нещата в съня, да направи така, че бащата да се засмее и да каже, че майката е оздравяла и да се затича заедно с момиченцето към лагера... Би извършил подмяна на жестокия, но реален сън със сладникава лъжа.

Но аз съм Тъмна.

И направих каквото можах. Изпих Силата ѝ. Всмуках в себе си и навъсения баща, и болната майка, и винаги изгубените приятелки, и забравените морски камъчета, и позорния бой с каиша...

Момиченцето изписука тихо, като настъпено мишле и започна да диша равномерно и спокойно.

В детските сънища Силата е малко. Та това не е ритуалното убийство, с което заплашвахме Светлите и което наистина дава чудовищно количество изригнала енергия. Това са сънища. Просто сънища.

Подхранващ бульон за една болна вещица...

Изправих се на крака. Леко ми се виеше свят. Не, засега не бях се сдобила отново с изгубените способности. Щяха да ми потрябват десетки такива сънища, за да се запълни зейналата пропаст.

Никое друго момиче не сънуваше. Не, едното сънуваше, но нейният сън не ми вършеше работа — беше глупав момичешки сън за някакво луничаво момче, което ѝ беше подарило поредното глупаво камъче с дупка, наричано „кокоши бог“. Какво пък — на кокошките се полага да имат кокоши богове...

Постоях до леглото на това момиче — може би най-развито от всички, дори гърдите ѝ вече бяха леко набъбнали. Няколко пъти я докосвах по челото, опитвайки се да намеря поне нещичко. Празнота. Море, слънце, плаж, водни пръски и същото онова момче. Нито капка злоба, ревност, тъга. Тук можеше да почерпи Сила един светъл маг, да изпие съня ѝ — и да си тръгне доволен. Обаче аз нямах работа при нея.

Нищо, пак ще дойде вечерта, а след нея — нощта. И при моята пухкава донорка ще се върне предишният кошмар — аз бях поела целия ѝ страх, но не бях отстранила причините му. Кошмарът ще се върне и аз пак ще ѝ помогна. Главното е да не прекаля, да не докарам момичето до истински нервен срыв, нямам право на това. Тук вече ще намирисва на сериозна магическа намеса и ако в лагера има поне един наблюдател на Светлите, или да не дава Мрака, някой Различен от Инквизицията, ще си имам сериозни проблеми.

А аз нямам намерение да подвеждам повече Завулон!

Никога!

Колкото и да бе чудно, той ми беше простил случилото се миналото лято. Но прошка втори път нямаше да има.

В десет часа сутринта отидох на закуска с възпитаничките си.

Настя беше права — справях се чудесно.

Не, отначало, когато момичетата се събудиха, бяха резервирани. И как да не са, когато ръководителката, която вече са заобичали, заминава посред нощ при болната си майка и вместо нея в спалнята влиза друга девойка — непозната, чужда, която изобщо не прилича на Настя! Веднага усетих, че осемнайсетте чифта очи ме гледат с неприязън и дори с опасение, че всички те са заедно, а аз съм страничен човек.

Спасението беше в това, че момичетата бяха още малки, а аз бях красива.

Ако на тяхно място бяха момчета на същата възраст, външността ми не би изиграла никаква роля. На десетгодишните момчета им е далеч по-интересно и най-грозното кутре, отколкото дори най-голямата хубавица. Ако моите възпитаници бяха с две години по-големи, външността ми щеше да има обратно, вбесяващо въздействие.

Виж, за десетгодишните момичета една красива жена е обект на възхищение. У тях вече започва да се пробужда кокетството, желанието да бъдат харесвани, но те още не разбират, че не на всички е дадено да станат красиви, когато пораснат. Знам това, била съм същата и гледах настойницата си, вещицата Ирина Александровна, с широко отворени очи.

Така че бързо намерих с момичетата общ език.

Седнах на леглото до Олечка, която беше най-кротка и най-притеснителна от всички, ако се съди по записките в тетрадката. Поговорих с момичетата за Настя, колко е лошо, ако се разболее мама, за това, че не бива да се сърдят на Настя... тя толкова много е искала да остане при тях, но нали майката е най-важното нещо в живота!

Когато приключих, Олечка се разхлипа и се притисна към мен. Пък и в очите на останалите заблестяха сълзи.

Тогава им разказах за моя татко, за неговия инфаркт и че сега добре се справят с лечението на болестите на сърцето и че с майката на Настя всичко ще е наред. Помогнах на мургавото момиче от Казахстан, Гулнара, да си сплете две плитки — косата ѝ бе разкошна, но както беше отбелязала Настя, момичето беше малко пипкаво. Малко поспорих с Таня от Петербург по въпроса как е по-интересно да се пътува до „Артек“ — с влак или със самолет и разбира се, признах правотата ѝ — с влака е много по-забавно. Обещах на Аня от Ростов, че още вечерта ще се научи да плува, наместо да се плацика на плиткото. Обсъдихме слънчевото затъмнение, което се очакваше след три денонощия и съжалихме, че в Крим то няма да е съвсем пълно.

Когато отидохме на закуска, вече бяхме задружна и весела компания. Само дето Олга, „която не е Олечка, а задължително Олга“, и приятелката ѝ Людмила леко се цупеха. Нямахме нищо чудно в това, защото и двете бяха сред любимките на Настя.

Нищо... след три дни всички щяха да ме обичат.

А наоколо наистина беше хубаво!

През август в Крим е страхотно. Долу в ниското блестеше морето, въздухът бе пропит с мириса на солена вода и цветя. Момичетата пицяха, тичаха напред-назад, блъскаха се. Сигурно не напразно в лагерите са били измислени хорските изпълнения на популярни песни, съчетани с маршировки — когато пееш, няма начин да се разпискаш.

Но аз не умея нито едното, нито другото.

Аз съм Тъмна.

В столовата просто се подчиних на волята на възпитаничките си — те знаеха къде трябва да сядаме. Наоколо вдигаха шумотевица около петстотин деца на най-различна възраст, като при това успяваха да се хранят. Кротувах при момичешката си тайфа, опитвайки се да преценя обстановката. Каквото и да си приказваме, предстоеше ми да прекарам цял месец тук.

Ръководителите, дошли на закуска със своите отряди, бяха общо двадесет и пет на брой. Леката ми гордост от това, че толкова добре се справям с възпитаничките си, се изпари. Тези младежи и девойки изглеждаха като по-големи братя и сестри на момчетата и момичетата. Понякога строги, понякога нежни — но винаги авторитетни и любими.

Откъде ги намират такива?

Настроението ми започна да се разваля. Вяло чоплех подобие на тиганици от млян черен дроб, които бяха сервирани за закуска заедно с каша от елда и чаша какао, и с досада си мислех за незавидната участ на разузнавачките на чужда територия. Прекалено много бяха възторгът, усмивките, безобидните лудории наоколо. Тук е редно Светлите да обгрижват възпитаниците си, да внушават на децата ценностите на любовта и доброто, а не да се подхранвам аз, Тъмната.

Пълен фалш. Всичко е лакирано и лъщи от измамна позлата!

Разбира се, успокоявах себе си аз, ако погледна наоколо с погледа на Различна — могат да се променят много неща. Сред тези мили хора ще се намерят подлеци, извратеняци, злобари и равнодушни...

Само че това не е факт, нали така! Напълно е възможно и да не се намерят такива. Да се окаже, че всички до един са искрени — в онази степен, в която това е възможно. Че са искрени и че обичат с чиста любов децата, лагера, колегите си. Че тук наистина е резерват на идиоти, в какъвто Светлите мечтаят да превърнат целия свят.

А значи има поне някаква основа, на която се базират действията на Светлите...

— Здравейте...

Погледнах към хлапака, който минаваше покрай мен. Аха, стар познайник... — по-точно първият, с когото се запознах в „Артек“.

— Добро утро, Макар. — Хвърлих бегъл поглед към удареното му коляно. — А защо няма йод?

— Дребна работа, ще заздравее от само себе си — измърмори хлапакът. Гледаше ме с лека тревога — изглежда, се опитваше да разбере дали съм научила нещо за него, или засега съм в неведение.

— Бягай, защото няма да имаш време да се нахраниш... — усмихнах се аз. — Може би са ти достатъчни само три часа, за да се напиш, обаче с храната нещата стоят по-различно. Тук храната също е от общ казан, но пък е вкусна...

Той бързо закрочи покрай масите. Разбра, че вече съм в течение — и на нощните му похождения, и на истинския му социален статус. Ако бях във форма, щях да поема голямо количество Сила...

— А ти откъде го познаваш, Алиса? — високо прошепна Олечка. Направих тайнствена гримаса:

— Аз знам всичко за всички...

— Защо? — продължи да любопитства Олечка.

— Защото съм вещица! — с гробовен шепот съобщих аз.

Хлапачката радостно се разсмя.

Да, да, много смешно... особено защото това беше чистата истина... Леко разроших косата й и посочих с поглед пълната чиния.

Сега ми предстоеше и да издържа официалната част — да се запозная с ръководството на „Лазурни“. А после идваше ред на плажа... морето... за което вече си чуруликаха хлапачките.

И, честно казано, разбрах, че очаквам това със същия възторг като предстоящата нощ. Нека съм от Тъмните, но дори вампирите, въпреки мнението на еснафите, обичат морето и слънчевата светлина.

През миналата година, в края на лятото, отскочих до Юрмала. Не знам защо отидох точно там — може би съм имала желание да се озова на неудобно място. По тази линия ми провървя: миналият август се оказа дъждовен, студен, унил. Надменните латвийски келнери моментално започваха да говорят на руски, едва преценили каква е сметката, обслужването в хотела беше по съветски просто, въпреки

всички четиризвездни претенции. Бродех из цяла Юрмала: дълго се застоявах в бирарията в Майори, разхождах се по мокрия пясък на пустия плаж, вечер ходех до Рига. Два пъти се опитаха да ме оберат, веднъж — да ме изнасилят. Развличах се както можех... притежавах способностите на Различна и нито един човек на света не можеше да ми навреди. Беше ми тъжно и празно на душата, за сметка на това имах колкото си искаш Сила.

А после ми писна от всичко. Отведнъж, за един ден. Може би заради двамата оперативни служители на Нощния патрул, които ме задържаха в Дзинтари и дълго се опитваха да ми припишат някакво несъществуващо престъпление с магия от трета степен. Те бяха безукорно учтиви и абсолютно непреклонни. Сигурно такива са били червените латвийски стрелци, а малко по-късно — „горските братя“. Много последователни хора са това латвийците — ако се захванат с някаква работа, вършат я докрай.

Успях да отхвърля обвиненията, те наистина бяха безпочвени. Но още на следващата сутрин хванах самолета за Москва. И цяло лято нито веднъж не успях да вляза в морето.

За сметка на това сега ми предстоеше да получа реванш.

Всичко вървеше нормално, всичко вървеше по реда си. Срецнах се с началничката на „Лазурни“ — много мила жена, делова и пестелива на приказки, в най-добрия смисъл на думата. Май се поделихме съвсем доволни една от друга.

Може би защото днес бях сложила летните дънки от фин плат, а не предизвикателната мини пола?

Най-накрая се попекох на слънце и се изкъпах. Плажът в „Артек“ беше чудесен, само да не беше тая врява на дечурлигата. Но какво да се прави, това си е неизбежно зло. Моите момичета съвсем професионално се обръщаха ту на една, ту на друга страна, за да почернеят равномерно. Почти половината имаха кремове срещу изгаряне и щедро си разменяха мазилата, така че не се предвиждаха вечерните главоболия с почервенели от слънцето гърбове и рамене.

Пък ако не се налагаше и да наглеждам хлапачките... Представих си как бих стигнала с плуване на поне два-три километра навътре в морето, за да разперя ръце и да полежа във водата...

загледана в прозрачното небе, полюлявайки се върху вълничките, без да мисля за нищо, без да чувам нищо...

Ама не. Налагаше се да си отворям очите. Да уча Аня да плува и тъкмо обратното, да не позволявам на Верочка, която има първи разряд за възрастни, да плува навътре. Налагаше ми се да карам момичетата да отидат на сянка — кремът си е крем, а редът си е ред... Общо взето, ситуацията беше такава, че в добавка към прекрасното море бях получила осемнадесет капризни, кресливи, неуморни подаръчета. Само мисълта за днешната нощ ме караше да се усмихвам. Тогава щеше да настъпи моето време да си уредя сметките с най-големите досаднички — вече бях решила, че това ще са Верочка, Олга и Людмила! През тази нощ нямаше да се задоволя със събирането на случайни огризки от Силата. Щях да засея зърната, които ще дадат кълнове в техните сънища.

А после видях Игор.

Не, тогава още не знаех името му. Просто както си лежах на топлия пясък и поглеждах встрани, обърнах внимание на якия си връстник. Той се суетеше във водата със своите дребосъци — момчета на по десет-единайсет години. Хвърляше ги във водата, качваше ги на раменете си, за да послужи като трамплин — с една дума, забавляваше се на воля. Изобщо не беше почернял, но това кой знае защо му отиваше — заобиколен от мургавите детски тела, момъкът се открояваше като... като кралски бял слон, който снизходително шества покрай тълпата от тъмнокожи индийци...

Красив младеж.

Усетих сладко прималяване в слабините. Все пак, не сме се отдалечили чак толкова от хората. И въпреки че разбирах, че между Различните и хората зее чудовищна пропаст, че този момък не е за мен и няма да завържем никакви трайни отношения, все пак...

Харесвам такива като него: мускулести, руси, с интелигентни лица. И няма къде да се дяна.

Впрочем заслужава ли си да се дявам някъде?

Нали така или иначе се канех да си хвана гадже за лятото...

— Олечка, знаеш ли как се казва този отряден ръководител? — попитах аз момичето, което все се навърташе наоколо. Олечка явно преливаше от симпатии, заради това, че поне мъничко я откроявах от тълпата, и сега не се отделяше от мен — гледаше да затвърди успеха

си. Смешни са тия хора, особено децата. Всички искат грижи и внимание.

Олечка се вгледа и поклати глава:

— Това е четвърти отряд, само че преди имаха друг ръководител.

В очите на хлапачката се появи тревога — сякаш се беше уплашила, че неосведомеността ѝ ще ме накара да се разочаровам от нея. Сигурно наистина се боеше...

— Искате ли да науча? — попита Олечка. — Аз познавам момчетата там...

— Добре — кимнах аз.

Момичето скочи, разпръсквайки пясъка, и се затича към водата. Аз се извърнах, криейки усмивката си.

Ето, вече се сдобих с първата си осведомителка. Изтормозено, кльоцаво момиченце, което улавя всеки мой поглед.

— Той се казва Игор — неочаквано се обади седящата до нас Наташа. Тя не се печеше като останалите деца, а седеше, изпънала крака с отметната назад глава и опряла ръце в пясъка зад себе си. Сигурно беше видяла тази поза в някое модно списание или филм. А може би просто се беше досетила, че в това положение малките ѝ гърди добре ще се очертаят под банския.

— Благодаря, Наша — казах аз. — Стори ми се, че го познавам.

Хлапачката извърна очи към мен и се усмихна. И замечтано рече:

— Хубав е...

Каква младеж израства!

— Само дето е стар, а? — направих опит да я подкача аз.

— Не, още си го бива — заяви момиченцето.

И направо ме довърши с твърдението:

— Стабилен е, нали?

— Защо смяташ така?

Наташа се замисли за секунда и лениво отвърна:

— Ами не знам. Така ми изглежда. Мама казва, че най-важното в мъжете е стабилността. Не е задължително да са красиви, а още по-малко — умни.

— Зависи за какви цели... — Не ми се искаше да отстъпвам на единайсетгодишната умница.

— Да — с лекота се съгласи Наташа. — Трябва да има и красиви. Обаче аз не говоря за всякакви глупости.

Колко сладко! Помислих си, че ако това момиче случайно се окаже Различна, задължително ще го направя своя ученичка. Шансовете са малко, разбира се, но кой знае?

А в следващия миг Наташа отведнъж изгуби цялата си преждевременна мъдрост и хукна по брега след някакъв хлапак, който я опръска с вода. Интересно, дали в понятието стабилност влиза всекидневното заливане с вода на плажа?

Отново погледнах младежа. Той беше спрял да се плиска във водата и сега даваше зор на питомците си да излизат на брега.

Страхотно тяло имаше! И формата на черепа му бе много правилна. Може би е смешно, но освен хубавата фигура ценя още две неща в мъжете — красивата форма на главата и пръстите на краката, за които се полагат грижи. Може би това е някакъв фетишизъм?

Разбира се, не можех да огледам добре пръстите на краката му. А всичко останало засега ми харесваше.

Моята шпионка се върна със сведения. Мокра, възбудена, радостна. Просна се до мен на пясъка и зашепна, нервно навивайки на пръста си кичур коса:

— Казва се Игор Дмитриевич. Весел е и е пристигнал едва вчера. Пее песни в съпровод на китара и разказва интересни истории. Ръководителят на четвърти отряд си е заминал, жена му родила синче, той си мислел, че това ще се случи след месец, а пък то станало сега!

— Виж ти как му е провървяло — рекох аз, като общо взето мислех за своите неща. Като се вземе предвид, че сега нямах никакви способности и не можех да накарам младежа да се влюби в мен, това съвпадение беше добре дошло. Пристигнал е току-що, още не е успял да си хване приятелка... Едва ли смята да посвети цялата смяна на занимания с приложна педагогика? Сам ще ми падне...

Олечка радостно се закиска и със съвсем тих глас допълни:

— Освен това не е женен.

Какво да ги правиш, а?

— Благодаря, Олечка — усмихнах се аз. — Влизаме ли във водата?

— Аха...

Вдигнах на ръце момиченцето, което щастливо изврещя, и тичешком влязох в морето. Беше ясно, че привечер този отряден

ръководител и отношението ми към него щяха да станат любима тема на разговор на момичетата.

Нека.

След два-три дни ще съм в състояние да ги накарам да забравят всичко, което сметна за нужно.

Денят отлетя като филм на ускорен каданс.

Аналогията беше още по-уместна поради това, че бях случила да попадна в „Артек“ тъкмо по време на шестия сезон, когато там традиционно се провеждаше детски кинофестивал. След два дни се очакваше тържественото откриване, а в някои от лагерите вече се провеждаха срещи с режисьори и актьори. Нямах и капка желание да гледам стари и нови детски филми, но мероприятиято предвещаваше малка почивка от надзора на хлапачките. А вече ми се искаше да си откъсна — чувствах се изчерпана като след напрегнато дежурство из московските улици.

След следобедната закуска, включваща ябълков сок и кифличка с романтичното наименование „Лазурна“, не издържах и телефонирах на Завулон. Неговият работещ във всяка точка на света сателитен телефон не отговаряше, което можеше да означава само едно — шефът не е в нашия свят, а някъде в Сумрака.

Какво пък, той има много неща за вършене.

При това понякога не от най-приятните. Пътешествието из долните слоеве на Сумрака, където напълно изчезват аналозиите с човешкия свят, не е сред най-лесните изпитания. Никога не влизах там сама, за това трябваша наистина чудовищни сили. Само веднъж, след глупавата ми постъпка, когато ме хванаха, че черпя незаконно енергия от хората...

От онези събития не си спомням почти нищо. Завулон ме лиши от съзнание, като хем ме наказва за провинението, хем ме предпази от дълбоките слоеве на Сумрака. Но... понякога си спомням някои неща. Сякаш в безпаметната сивота е имало кратък миг на проблясък на съзнанието...

Прилича на сън или на кошмар. Може и да съм имала кошмари? Завулон в облика на демон ме носи на рамо. Люспестата му ръка стиска здраво краката ми, главата ми се люшка над земята, над

преливащия в цветовете на дъгата пясък. Гледам нагоре и виждам сияйното небе. Небето, изтъкано от ослепителна светлина. И едрите черни звезди, разпръснати из това небе.

А освен това между мен и небето се възнасят на огромна височина две арки. Бледосиви, сякаш изваяни от мъгла дъги... В тях няма нищо страшно, но кой знае защо ми действат смразяващо.

И шумоленето — сухото, неприятно шумолене отвед, сякаш пясъчинките треперят и се трият една в друга или отвъд границите на видимостта витае облак от насекоми...

Сигурно все пак е било кошмарен сън.

Може би сега, когато всичко при нас е наред, ще рискувам да попитам Завулон какво има там, в дълбините на Сумрака?

А денят се въртеше, денят устремно препускаше към вечерта. Сдобрих скараните Олга и Людмила, отидохме отново на плажа и Аня за пръв път преплува няколко метра самостоятелно. С опулени очи, пляскайки с длани по водата, сред облаци от пръски, но успя да ги преплува...

Това не е почивка, а каторга! Нали всичко това е направено за Светлите, виж те с удоволствие се занимават с възпитателна работа. Утешаваше ме само приближаването на нощта. Слънцето клонеше към залез и дори уж неуморимите дечурлига започнаха да мирясват.

След вечерята — риба, палачинки, картофи (къде успяват да поберат всичко това?) — вече бях бясна. Сега ми предстоеше още два часа да развличам хлапачките преди да дойде моментът за втората вечеря (човек може да си помисли, че тук са пристигнали само болни от недохранване) и чак след това да настъпи време за лягане.

Сигурно ми беше изписано на лицето.

При мен дойде Галина — ръководителката на седми отряд. Бях се запознала с нея през деня, по-скоро за да не излизам от ролята си, отколкото от истински интерес. Обикновена човешка девойка, готов продукт на морализирането на Светлите — доброжелателна, спокойна, разумна. Нейната задача беше по-тежка от моята: в отряда ѝ се бяха събрали момичета на по дванайсет-тринайсет години, а това означаваше постоянни влюбвания, истерии, мокри от плач възглавници. И въпреки това Галина изгаряше от желание да ми помогне.

— Умори ли се? — попита ме полугласно тя, поглеждайки с усмивка към моите момичета.

Аз само кимнах.

— С първата смяна винаги е така — съгласи се Галина. — През миналата година, когато изкарах един месец, реших, че кракът ми повече няма да стъпи тук. А после разбрах, че вече няма да мога без „Артек“.

— Като наркотик е — подсказах аз.

— Да. — Галина дори не забеляза иронията ми. — Тук всичко е цветно, разбираш ли? И всички багри са чисти, ярки. Още ли не си го усетила?

Аз се усмихнах измъчено.

Галина ме хвана за ръката и загадъчно поглеждайки към момичетата, прошепна:

— Знаеш ли какво? Сега четвърти отряд ще пали огън. Поканиха ни при огъня, аз пък каня вас! Ще си отдъхнеш два часа, твоите момичета ще се развличат и без теб.

— Удобно ли е? — бързо попитах аз. Нямах ни най-малкото желание да отказвам. И не само заради възможността за час-два да се освободя от работата, а и заради симпатичния отряден ръководител Игор.

— Удобно е, разбира се! — Галина ме погледна учудено. — Игор идва всяка година в „Артек“, той е един от най-добрите ни отрядни ръководители. Трябва и ти да се запознаеш с него. Много е симпатичен, нали?

Гласът ѝ стана някак по-топъл. Нищо чудно. Не само на мен ми харесваше съчетанието от яки мускули и интелигентно лице.

— Задължително ще дойдем — съгласих се аз. — Още сега.

ГЛАВА 5

Преобличах се толкова припряно, че сама си се чудех. Закъде съм се разбързала? Защо? Да се запозная с един красавец? Та след два дни всеки мъж ще е мой, стига да поискам! Не съм сукуб, обикновена вещица съм, но още от дете умея да омайвам мъжете, които ми харесват, откакто едва-едва бях овладяла Силата. Само още мъничко да изчакам и...

Не, къде ти! Сложих най-хубавото бельо, което беше подходящо не за отрядна ръководителка, а за някоя манекенка на ревю. Фина сребърна верижка с висулка от брилянти: предизвикателно е, така никой няма да разбере, че скъпоценните камъни са истински, а не евтино менте... Капчица „Клима“ зад ушите, капчица на китката, капчица на венериния хълм... нима наистина съм сериозно настроена да го съблазня?

Настроена съм!

Наистина!

И дори разбирам защо.

Свикнала съм да се възползвам от възможностите на Различна. На място и не на място, дори когато мога да се огранича с обикновен разговор или молба. Би било странно да не свикне човек. Но щом нещата са се стекли така, че временно съм лишена от свръхестествените си сили — тогава защо да не проверя себе си?

Способна ли съм на нещо без да прибягвам до магия или не съм?

Поне на нещо толкова елементарно като съблазняването на харесан от мене мъж?

Та аз съм млада, красива, опитна... море, лятна вечер, запален огън... досадните дечурлига са легнали да спят... нима не мога да мина без всякаква магия?

Значи не струвам пукната пара!

Бях обещава да не нося минипола, но шортите, които извадих от сака, бяха още по-предизвикателни. Повъртях се пред огледалото, за да се огледам. Бива. Блузата би могла да е с по-голямо деколте, но нека не прекаляваме засега. Все пак това е пионерски лагер, а не курорт.

Заради всички тези подготовки дори не чух, че на вратата се чука. Извърнах се едва при изскърцването — в стаята ми надникна Олечка. И бързо занарежда:

— Алиса, а ние всички вече сме готови... ох.

Тя ме зяпна с възхищение. Толкова неподправено възхищение, че аз дори не ѝ се скарах задето е влязла без разрешение.

— Колко сте красива, Алиса!

Аз гордо се усмихнах. Похвалата от една невзрачна хлапачка, грижливо украсила кльощавите си ръце с плетени гривнички от мъниста, а тъничкото си вратле — с окачено на конец камъче с дупка, е дреболия, но въпреки това ми беше приятно... Пак тези продупчени камънаци, писна ми от тях!

— Как мислиш, може ли някой да се влюби в мен? — попитах аз.

Олечка разцъфтя, хвърли се към мен и ме прегърна, като завря лице в корема ми и с плам каза:

— Той задължително ще се влюби във вас! Ще видите, че ще се влюби!

— Това ще е нашата малка тайна! — шепнешком казах аз. — Става ли?

Олечка енергично закима с глава.

— Тичай при момичетата, аз сега ще дойда. — Олечка ми хвърли още един възхитен поглед и изскочи от стаята.

Така. Сега малко грим. Ако много се бърза, нещата се объркват, но...

Светкавично си сложих червило — най-бледото и неутрално като цвят. За веждите използвах водоустойчива спирала, кой знае защо бях сигурна, че задължително трябва да е водоустойчива. И толкова. Стига.

Все пак не отивам на концерт, а на малък лагерен огън.

Площадка за огън имаше при всяка лятна вила. Очевидно това беше една от традициите в „Артек“. Впечатлението малко се разваляше поради факта, че дървата бяха някак прекалено казионни — прецизно насечени трупчета. Представих си как отрядните ръководители отиват при домакина и правят заявка: „дърва за провеждане на отряден огън с продължителност два часа“...

Впрочем нямаше нищо смешно. Сигурно и аз трябваше да организирам нещо подобно. Да направя заявка, да доставя дърва — или работниците ще ги донесат? Добре, ще разбера.

Всичко вече беше готово, дървата бяха подредени, момчетата от четвърти отряд и момичетата от седми се бяха разположили в кръг. За моите питомки също предвидливо беше оставено място.

Благодетели, няма що...

Игор седеше до големия огън, заобиколен от своите момчета. Тихичко подръпваше струните на китарата и аз насмалко не изстенах, защото се усетих, че песните на бардовете са задължителен атрибут на подобни седенки. Ама че падение е това китарата! Най-благородният инструмент, истинският крал на музиката да стигне до дъното, да се превърне в жалко парче дърво с шест струни за лишените и от слух, и от глас!

Но няма как, ще трябва да се изгърпи.

Само ще е жалко, ако този симпатичен човешки екземпляр се прояви като поредния лишен от глас и дарба певец.

Леле, ами ако той отгоре на всичко пее свои собствени песни?

Та това ще е същински кошмар, когато авторът на лоши стихове, след като научи три акорда, решава, че минус и минус непременно правят плюс и се превръща в „автор-изпълнител“. На колко такива съм се нагледала! Когато започнат да пеят, очите им стават стъклени, в гласа им се появява някак откъдна мъжественост и романтизъм и за тях няма никакви спирачки. Досуц като диви петли, които примамват с песните си женските! А единствената алтернатива са сбърканите имитации на известни песни. Нещо от репертоара на Цой или на групата „Алиса“... или какво беше онова, което се харесваше на днешната младеж?

Каквото и да е — на мен няма да ми хареса!

Когато ни видя, Игор се изправи, за да ни посрещне. Лошите предчувствия веднага изхвърчаха от главата ми. Е не, много е хубав този мъж!

— Здравей. — Той премина на „ти“ много лесно. — Не сме започнали, чакахме ви.

— Благодаря. — Усетих, че губя кураж. Моите хлапачки вече се настаняваха. Разбутваха момчетата, гледаха да са малко по-встрани от

по-големите момичета. А аз продължавах да стоя като глупачка, неволно привличайки към себе си разбиращи погледи.

— Страхотно плуваш — усмихна се Игор.

Аха!

Все пак на плажа е намирал време да поглежда настрани!

— Благодаря — повторих аз. Ама какво ми става, втрещила съм се като наивна неопитна хлапачка, даже няма нужда да се преструвам!

Ядът ми към самата мен веднага ми вдъхна сили. Седнах на тревата между Олечка и Наташа. Моята малка гвардия, състояща се от шпионка и съветничка... Впрочем сега не ги беше грижа за мен, възбудени бяха заради предстоящия лагерен огън.

— Започвай, Альошка! — весело каза Игор. Хвърли на набитото русоляво момче кутийка кибрит. Онзи ловко я хвана във въздуха, стигна на четири крака до накладените дърва, седна по турски. Изглежда се подготвяше някакво свещенодействие.

Момчето много придирчиво избра една клечка, запали я и я скри в дланите си като заклет пушач. Наведе се към дървата. Май нямаше хартия, за да разпали огъня, разполагаше само с иглички и трески. Всички спотаиха дъх.

С една дума — цирк.

И все пак на мен също ми беше интересно дали малкият пироман ще успее да запали огъня с първата клечка кибрит.

Успя. В сгъстяващата се тъма затрептя първото пламъче. Всички го поздравиха с такъв задружен крясък и писък, сякаш край огъня се беше събрало племе на първобитни хора, замръзващи от студ.

— Bravo! — Игор подаде ръка на момчето за здраво ръкостискане и с усмивка разроши перчема му. — Ставаш наш отговорник по поддържането на огъня!

Върху лицето на Альошка се четеше извънредна гордост.

След около пет минути огънят се разгоря буйно, а децата се поуспокоиха. Наоколо дърдореха, смееха се, шушукаха, тичешком се отдалечаваха от огъня и се връщаха, хвърляха вътре някакви вейки и шишарки, опитваха се да изпекат парченца салам, нанизани на пръчици. Игор седеше сред децата, като ту вмъкваше в разговора някакви фрази, от които всички избухваха в смях, ту дегустиреше наполовина обгорените парченца месо, ту дърпаше назад онези, които прекалено много напиреха към пламъците. Душата на компанията... И

Галина беше плътно заобиколена от своите питомки. Само аз седях сред развличащата се тълпа като пълна глупачка, отговарях нещо ни в клин, ни в ръкав на хлапачките, закъсняло се засмивах след всички и отмествах поглед от Игор още в мига, в който той понечваше да ме погледне.

Глупачка! Ама че съм тъпа! Само това оставаше — да се влюбя истински в един човек!

Когато за пореден път не успях да отместя поглед, Игор ми се усмихна. Пресегна се и вдигна от тревата китарата. От него веднага като вълна се разля тишина — децата се блъскаха едни други и утихваха, готвейки се с малко прекалено внимание да слушат.

Изведнъж страшно ми се прииска той да изпее нещо глупаво и бездарно. Може би нещо архаично, пионерско, за печените на жаравата картофи, морето, пионерския лагер, крепката дружба и готовността за труд и учение. Само да премине това идиотско омайване, само да престана да фантазирам врели-некипели и да виждам под красивата телесна обвивка несъществуващи достойнства!

Игор засвири и аз разбрах, че с мен е свършено. Той умееше да свири. Мелодията не беше прекалено сложна, но красива и той не я изпълняваше фалшиво.

После запя:

*Две момчета видяха ангел небесен
как долита на техния малък таван.
Нагоре хукнаха скришом от всички
по аварийната стълба...
Двете момчета през прозореца влязоха:
вътре бе прашно, и празно, и тъмно,
а само на четири крачки от ъгъла
лежаха две бели крила...
Да, момчета, да!
Ангелите не са вечни.
Но да крадеш е грях.
Няма криле за всички...
Те искаха да летят във небето,
а трябваше само да сложат криле,*

*но не посмяха — бяха научили,
че има и такива думи: „не бива“.*

Тази песен не беше за деца. Не, те слушаха достатъчно внимателно, макар че сега можеше да им бъде изпят и учебника по математика под съпровод на китара — всичко биха слушали. Вечер, огън, китара, любим отряден ръководител — в тази ситуация ще се хареса всичко.

Но аз разбирах, че Игор пее за мен. Макар и да гледаше само в огъня, макар и песента да не беше за любов, макар и да бяхме разменили само няколко думи. Сякаш бе усетил моите очаквания — и беше решил да ги опровергае. Може би точно така си беше — много хора притежават силна интуиция, макар да не са Различни.

*Двете момчета пораснаха
и по пътища различни тръгнаха в живота.
Единият стана бандит, другият ченге
и всеки съжалява за това...
Да, момчета, да!
Ангелите не са вечни.
Но да крадеш е грях.
няма криле за всички...*

Игор ме погледна и се усмихна. Пръстите му пробягаха по струните и той тихо повтори:

— Няма криле за всички...

Децата се разгълчаха.

Песента даже уж им хареса, макар че не съм наясно какво биха могли да разберат от нея. Възможно е да ги беше развеселила фразата за думите „не може“, а може би с малките си мозъчета бяха си представили истинско приключение — да се покатерят на тавана, където е долетял ангел... И аз си помислих, че тази песен подхожда на Различните. При това и на Светлите, и на Тъмните.

Хубава песен. Само леко неправилна. Онова от момчетата, което ще дойде при нас, би сложило крилете. Или поне би ги пробвало как

му стоят.

Защото за нас не съществуват думите „не може“.

— Хубава песен. Само дето е много сериозна — каза Галина. —
А чия е, твоя ли е?

Игор се подсмихна, поклати глава.

— Не, какво говориш. На Юлий Буркин е. За съжаление, не е много известен изпълнител.

— Игор, а може ли нещо... наше? — Галина кокетничеше с него с всичка сила. Глупавичката тя...

— Може! — с лекота се съгласи Игор.

И удари по струните, моментално задавайки бодър ритъм и подхващайки простичките думи за „най-хубавия на света лагер на песните и приятелите“.

Точно това им трябваше! Всички се включиха още на втория куплет, защото не беше трудно да се отгатне следващата дума. Припевът за морето, където непременно трябва да се влиза на бегом с отрядния ръководител, защото той също „обича пръските вода и пясъка“ беше изпят с особено въодушевление. Всички бяха доволни, даже Галина и нейните девойки-тийнейджърки. В един момент Игор изпя за намерения на брега „камък с дупчица вътре в него“... сякаш можеше да си представиш камък с дупчица извън него. Забелязах, че мнозина протегнаха ръце към полюшващите се на вратовете им камъчета.

Хайде стига! Верноподаниците на кокошия бог! Може би в „Артек“ има специална длъжност — производител на камъчета с дупки? Седи някакъв небръснат пийнал мъжага в работилницата си, от сутрин до вечер пробива дупки в камъните, а вечерта ги разхвърля по плажа — за радост на дечурлигата?

Ако няма такъв, това е пропуск!

Игор изглеждаше също толкова весел като децата. И пееше ентузиазирано песента, само че... Този ентузиазъм беше предназначен за децата. Игор ги развличаше. Веселеше ги. А на него тази песен не му действаше.

Аз изпитах облекчение.

Най-малкото съм му симпатична.

И той на мен също...

Игор изпя още две-три песни. После Галина завладя китарата. Насила — инструментът се съпротивляваше както може, категорично отказваше да издава свестни звуци, но отрядната ръководителка все пак изпя „Да се хванем за ръце, приятели“ и поредната пионерска песничка. Дори момченцето от четвърти отряд, на което едва му стигаха силиците да затиска изопнатите метални струни, свиреше по-свястно.

После Игор плесна с ръце.

— Така! Гасим огъня и отиваме на вечеря!

Отнякъде домъкнаха две кофи с вода и той се залови да полива догарящите въглени.

Аз постоях, загледана в пестеливите му точни движения. Игор сякаш цял живот се беше занимавал с гасене на огънове. Сигурно всичко прави така — така свири на китара, така гаси огънове и милва жените. Точно, прецизно. Стабилно. Със стопроцентова гаранция.

От въглените се издигаше гореща бяла пара. Децата избягаха настрана. И изведнъж, без да спира да залива огъня, Игор попита:

— А ти обичаш ли нощното къпане, Алиса?

Аз трепнах.

— Да.

— Аз също. Към един часа децата ще се укротят, а аз ще отида на плажа, там, където бяхме сутринта, да поплувам. Ако искаш — ела.

За миг изгубих и ума, и дума. Какво забравено усещане! Не аз свалям мъжа, а той мен!

Игор плисна остатъците от водата върху угасналото огнище, погледна ме. Усмихна се:

— Ще се радвам да дойдеш. Само... не ме разбирай неправилно.

— Струва ми се, че правилно те разбирам — отвърнах аз.

— Ще дойдеш ли?

Много ми се искаше да отговоря с не. Просто, за да го амбицирам. Но е глупаво, в края на краищата, да се отказваш от удоволствието заради някаква си мимолетна насмешка.

— Най-вероятно да — отвърнах аз.

— Ще чакам — спокойно отвърна Игор. — Да вървим. Една чаша кисело мляко е нещо много полезно преди лягане за уморени отрядни ръководители. Гарантира непробуден и здрав сън.

Усмивката му беше чудесна.

В „Артек“ сигналът за лягане се дава в десет и половина вечерта. Пионерските тръби тържествено се обадиха във високоговорителите, кадифен женски глас пожела на всички лека нощ. Аз стоях пред огледалото, гледах собственото си отражение и се опитвах да разбера какво ми става?

Влюбила ли се бях?

Не, не можеше да бъде! Аз обичам Завулон. Аз обичам най-великия Тъмен маг на Москва! Един от малцината, които реално управляват съдбините на света. И какво е в сравнение с него обикновеният човек? Дори да е симпатичен, дори да има красиво тяло, дори с цялата си идиотска стабилност, която излъчва при всяко движение? Обикновен самец от човешка порода. С обикновените мънички мисли на всички самци. Никак не е зле за едно курортно приключение, но само толкова!

Но нали не мога наистина да се влюбя в него?

В чантичката звънна телефонът и аз трепнах. Майка? Едва ли, тя е ужасно пестелива и никога няма да ми се обади на мобилния.

Извадих апарата и приех обаждането.

— Здравей, Алиса.

Гласът на Завулон беше уморен. Нежен и уморен, сякаш той едва беше намерил сили да се обади, но все пак по никакъв начин не бе могъл да не го стори...

— Здравей — прошепнах аз.

— Усецам, че си притеснена. Какво ти се е случило, момичето ми?

Нищо не можеш да скриеш от него. Завулон знае всичко... или поне всичко, което иска да знае.

— Каня се да си хвана гадже за един месец... — казах на един дъх.

— Е, и какво? — Завулон звучеше озадачен. — Алиса, аз не те ревнувам от кучето ти. Нямам намерение да те ревнувам и от човечето, което ще те развлича.

— Аз нямам куче — мрачно отвърнах аз.

Завулон се засмя и всичките ми глупави мисли се изпариха някъде.

— Ами чудесно! Не ме вълнува дали имаш куче. Не ме вълнува дали имаш любовник сред хората. Успокой се, бечко. Почивай си. Съвземи се. Развличай се както искаш. Съблазни ако щеш целия „Артек“ заедно с пионерите и старчетата водопроводчици. Глупачето ми...

— Държа се като човек, така ли? — Обзе ме срам.

— Нищо страшно. Това е за кратко, Алиса. Възстанови силите си... само... — Завулон за миг замълча. — Добре. Излишно е.

— Не, кажи! — Аз отново се напрегнах.

— Вярвам в благоразумието ти. — Завулон започна да се колебае. — Само не се увличай, Алиса, става ли? Твоята почивка се осъществява в рамките на старото споразумение между Патрулите. Нямах право да вземаш много Сила. Само трохи. Да не вземеш да се превърнеш в банален енергиен вампир, защото си на почивка, а не на лов. Ако преминеш границата, завинаги ще изгубим този курорт.

— Разбирам — казах аз.

Още дълго щях да плащам за онази грешка с Призмата на Силата...

Не започнах да сипя обещания, да се заклевам в Мрака и в собствената си Сила. Обещанията са празни приказки. Мракът не благоволява да обръща внимание на дреболиите, пък аз нямам Сила в момента. Просто си обещах за нищо на света да не премина отредените граници, да не подведа Завулон и целия Дневен патрул.

— Тогава си почивай, момичето ми. — Стори ми се, че в гласа на Завулон прозира лека тъга. — Почивай си.

— Би ли могъл да дойдеш? Поне за малко? — без надежда попитах аз.

— Не. Много съм зает, Алиса. Боя се, че в близките три-четири дни изобщо няма да можем да поддържаме връзка. Но не се притеснявай. Нима един стар, досаден, загрижен за проблемите на света злодей е подходящ партньор за млада вещица, която е на почивка?

Той се засмя.

Общо взето гледахме да не водим по телефона, особено по клетъчния, такива разговори, които до един се подслушват или записват. Сякаш всичко беше казано в рамките на шегата, но... Току-

виж някой човек започне да разплита нишката? После ще се наложи да се изразходват за него сили и време.

— Обичам те — прошепнах аз. — Благодаря ти.

— Късмет, малката — нежно каза Завулон. — Целувам те.

Изключих телефона. Усмихнах се сама на себе си.

Ето, всичко е наред. И откъде ме беше връхлетяла тази глупава тревога? И откъде се беше взела безумната идея, че съм се влюбила в Игор? Любовта е нещо друго, любовта е пълно удоволствие, изблик на емоции, радост за сетивата и приятно съвместно прекарване на времето. А онова, което изпитвах, странната свенливост и тревога — това са само последици на болестта. Някак непривично е да общуваш с един мъж, без да имаш представа как да го контролираш... нали не можеш да го заплашиш с пистолет като онези смотани бандити...

— Алиса? — На вратата цъфна любопитната муцунка на Олечка.
— Ще наминете ли при нас за мъничко?

Момиченцето беше босо, само по гащички и фланелка. Вече си е била легнала, обаче не се е стърпяла.

— Сега ще дойда — казах аз. — Да ви разкажа ли приказка?

Лицето на Олечка грейна:

— Аха!

— Весела или страшна?

Момиченцето намръщи челце. Разбира се, любопитството победи.

— Страшна!

Всички деца обичат страшните истории.

— Бягай в леглото — казах аз. — Сега ще дойда.

След десет минути седях в спалнята, на леглото на Олечка и полугласно разказвах:

— А на сутринта момичето се събудило, доближило се до огледалото, погледнало — и видяло, че зъбите му са червени! То ги измило и с паста, и със сапун, но все си оставали червени. Наложило се да не казва нито дума на родителите си, за да не забележат нищо. Добре, че малкото й братче се разболяло, та родителите не й обръщали никакво внимание. Винаги става така, че цялото внимание е за малките, а теб дори не те поглеждат, нищо че зъбите ти са червени...

Чудесно нещо са страшните приказки за деца! Особено ако ги разказваш нощем, на рояк глупави момиченца, под извиращата от прозореца тайнствена бледа светлина.

— Вече се досетих — каза с отегчен глас Наташа. Много сериозно момиче, не можеш да го впечатлиш със страшни истории. Всички възмутено ѝ зашъткаха и тя замълча. Продължих разказа си, усещайки как тупти сърчицето на притискащата се към мен Олечка. Ето къде ще има богата реколта...

— А на третата нощ момичето само се завързало с въже за леглото, за дясната плитка — с тайнствен шепот продължих аз. — И в дванайсет часа се събудила, защото въжето се изопнало и косата я заболяла. И момичето видяло, че стои над креватчето на братчето си и зъбите ѝ тракат! Тракат!

Лариса тихичко изписка. Не уплашено, а по-скоро защото така е редно. Някои момичета, разбира се, започнаха радостно да тракат зъби.

— Тогава то отишло в кухнята, взело от бюфета чука и клещите, които държал там татко ѝ, и до сутринта извадила всичките си зъби, един по един. Много я боляло, но тя се справила, понеже била много смело момиче. На следващата сутрин братчето ѝ оздравяло. А на момичето му поникнали нови зъби, още по-хубави от предишните, понеже предишните били млечни!

Аз сниших глас до шепот и тържествено казах.

— Само че те били розови!

Някое от момичетата, вече настроено за щастлив край, уплашено изохка. А аз тържествено завърших:

— И родителите все така обичали братчето повече от момичето. Защото тогава то боледувало много лошо и те много се притеснявали за него.

Сега вече трябва да им е достатъчно. Интересно колко от момичетата имат по-малки братя? Раждаемостта в страната е ниска, но от друга страна, ако първото дете е момиче, обикновено гледат да се сдобият с второ.

Майка ми искаше да направи същото. На стари години, вече беше прехвърлила трийсетте, ама че глупачка... Но аз, макар че тогава бях само на дванайсет години, вече бях Различна. И се справих с неочаквания проблем. Най-вероятно напразно. Е, щях да имам брат, но какво лошо има в това? Дори да беше роден брат... за което със

сигурност щях да знам само аз, нали дори мама се съмняваше... Още повече, че той можеше да се окаже Различен, което значи съюзник... Но стореното не може да се поправи.

— Сега лягайте да спите! — весело наредих аз.

Разбира се, те започнаха да ми се молят да им разкажа още нещо. Но аз отказах. Беше единайсет и половина, а аз трябваше да отида на плажа... Гласовете на момичетата вече бяха сънени и нестройни. Когато си тръгнах, чух, че Гулнара се опитва да разкаже някаква страшна история, но ако се съдеше по паузите и нерешителността, разказвачката щеше да заспи по средата.

А аз се върнах в стаята си, изтегнах се на леглото и зачаках.

Интересно, с какво ли беше зает в момента Игор?

Дали също развличаше хлапетата?

Или пиеше водка с някакви колеги?

Или се чукаше с някоя колежка?

Или кротко спеше, забравил за намерението си за нощното къпане с мен?

Поклатих глава. Не. Само последното не.

Той е стабилен. Почти... почти като Завулон. Смело сравнение: малцина, дори от Тъмните Различни, можеха да нарекат Завулон „стабилен“. Но аз можех. Имах пълното право за това. Любовта е велика сила и е толкова странна...

Ами ако Игор се окаже потенциален Различен?

Зажумях, хем от сладко предчувствие, хем от паника. Какво ще правя тогава? Тогава това няма да е развлечение с човек, което ми е позволено от Завулон. А съвсем истински триъгълник...

Ама какво ми става!

Какъв триъгълник? Дори Игор да се окаже неинициран Различен, какво от това! Ще подвие опашка и ще забрави, че е имал романче с приятелката на Завулон!

И аз ще забравя!

Времето се точеше непоносимо бавно. Стрелките на часовника пълзяха замислено, едва-едва, сякаш не бяха сигурни в хода на времето. Исках да изчакам половин час, но се предадох след двайсет минути. Не издържах повече...

Станах и тихичко отидох в спалнята на момичетата.

Тук цареше тишина. Хубава, спокойна тишина на голяма детска спалня, в която са останали все някакви звуци — дишане, сумтене, сънено мляскане.

— Момичета! — тихичко ги повиках аз.

Отговор не последва.

Тръгнах покрай редицата от легла, лекичко докосвайки рамене, ръце, коси... Нищо... нищо... нищо...

Най-после.

Това беше Олечка.

Приклекнах до леглото ѝ, поставих длани на мокрото от пот чело. И долових съня ѝ — струящата Сила...

Сънят беше несвързан, хаотичен, нямаше нищо общо с вечерната ми приказка. Олечка сънуваше, че се изкачва към върха на кула — стара, наклонена кула с полуразрушен каменен парапет, в който зоят огромни дупки. Долу, под кулата, се бе разпрострял може би средновековен град, а може би древен манастир. И странна работа, макар че кулата беше обвита в полумрак, долу, в ниското, сияеше слънце. И сред овехтелите къщи бродеха хора — весели, радостни, с летни дрехи, с фотоапарати и цветни списания в ръце. Беше им хубаво, весело и през ум не им минаваше да вдигнат очи към небето — и да видят малкото момиче, което като омагьосано върви към дупката в парапета...

Трябваше да изчакам още малко. Докато Олечка се понесе надолу — длъжна беше да падне, сънят я водеше тъкмо натам. И сама не разбрах какво ми стана, но се съсредоточих — и всмуках съня ѝ. До последната капка.

И тъмната кула над веселата тълпа, и зейналите отвори в парапета, и студеното равнодушие, и мамещата висина. Всичко, което можеше да ми даде Сила.

Олечка за миг спря да диша. Дори се уплаших, че ще изпадне в кома — това се случва, макар и рядко, с хората, на които отнемаш Силата прекалено внезапно.

Но тя отново започна да диша.

Изправих се. Самата аз се бях изпотила. Усещах как в ямата, появила се на мястото на обичайната Сила, падна концентрирана енергия. Не, ямата далеч още не беше запълнена... и аз избързах... кой знае защо...

Но усещах, че вече оздравявам.

Отново тихи докосвания, меки коси, отворени в съня устни, отпуснати пръсти...

Нищо, нищо... най-последно.

Това беше Наташа.

И нейният сън беше инициран от мен.

Наташа стоеше в банята. Гола, насапунисана. И удряше в плочките главата на момче на около пет-шест години, повтаряйки: „Ще продължаваш ли да шпионираш? Ще продължаваш ли?“. Момчето се поклащаше в ръцете ѝ като парцалена кукла. Очите му бяха широко отворени от ужас, но то мълчеше. Изглежда, много повече се страхуваше да не го накажат родителите му, отколкото от сестра си.

А с Наташа не всичко беше наред. В душата ѝ се бяха смесили и ядът към непоносимото братче, и страхът, че ще го удари прекалено силно, и срамът, макар че съвсем доскоро ги къпеха заедно, и вината... защото тя нарочно беше оставила откритата вратата... именно защото бе разчитала братчето ѝ да направи опит да надникне, водено от детския стремеж да нарушава всички забрани.

Я виж ти! Какви страсти за ненавършените ѝ дванайсет години!

Наташа въздъхна дълбоко, а в съня удари особено силно момченцето в стената и кръвта му бликна. Неясно дори откъде, кръвта веднага заля цялата му глава.

Всмуках съня ѝ.

До последната капка. Злобата, страха, вината и смътната, едва пробуждаща се чувственост.

Но сънят не свърши!

Наташа, която вече беше пуснала брат си, отново го сграбчи за раменете. И със студената разсъдливост на палач потопи главата му във ваната, която моментално се оцвети в розово. Дори пяната, покрила водата, почервения. Момчето безпомощно започна да се дърпа, опитвайки се да извади главата си от водата.

Аз се вцепених. Извършеното насън убийство дава почти такъв изблик на Сила като истинското. Моментално щях да успея да запълня зейналата в душата ми яма!

Трябваше само да издърпам от Наташа отново събуждащия се страх и...

Но аз не направих нищо. Стоях, ниско наведена над чуждото легло, и гледах чуждия сън — като хорър, неочаквано пуснат по телевизията вместо детски анимационни филмчета.

Наташа рязко издърпа брат си от водата. Той жадно гълташе въздуха. По него вече нямаше кръв, само една малка драскотина под окото. Сънищата си имат свои закони.

„Ще кажеш, че сам си паднал на главата си във ваната и си се ударил, чу ли?“ — изсъска Наташа. Момченцето уплашено закима. Наташа рязко го избута от банята, затвори вратата — и бавно влезе в запенената вода. Водата беше розова-розова...

Изчаках още няколко секунди, а после изпих остатъците от съня. Тържествуване, възбуда, спокойствие...

И раната в душата ми се затвори наполовина.

Трябваше да позволя на Наташа да убие брат си. Само да бях премахнала страха — и тя щеше да удави брат си като коте.

Бях се изпотила. Ръцете ми трепереха. Не, кой би очаквал от тази разсъдлива умница такива нощни кошмари?

Добре. Бързай бавно, както се казва...

Продължих обиколката си...

До дванайсет и половина бях поела още три съня. Вече не толкова разкошни, но с доста големи изблици на Сила. Хубаво е да си почиваш тук, щом момичетата акумулират толкова количество енергия.

Почти възстанових изгубените си сили. Разбира се, Наташа имаше огромна заслуга за това. Дори се появи усещането, че ако успея да всмуча още един такъв сън, ще успея да се възстановя напълно, ще стана нормална Различна. Но вече никой нямаше сънища, които да ми свършат работа. От единия сън дори рязко се дръпнах назад. Гулнара сънуваше, че се грижи за някакъв стар дядо. Тича из кухнята, за да му долее чай, непрекъснато го пита какво иска... Ох, тази източна култура... арсеник и рахат локум.

Ако не беше Игор...

Ако изчакам половин-един час, още някой от моите осемнадесет донори ще сънува лош сън.

Но...

Не се колебах дълго.

През следващата нощ щях си взема полагаемото, за да получа пълната дажба. А днес можех да разпусна. Да се пробвам в ролята на обикновена жена.

Затворих добре вратата и се изнизах в лятната нощ. Лагерът спеше. Тук-там из алеите светеха фенери, в небето бе увиснала почти пълната луна.

В такива нощи върколаците се чувстват добре. Във върхова форма са, превръщат се свободно, с лекота, обзема ги весела жажда за живот, стремеж да ловуват, да разкъсват жива човешка плът, да дебнат и да догонват жертвите си. Разбира се, и вампирите, и върколаците са най-низшата каста сред Тъмните. И повечето от тях са наистина тъпи и примитивни. Но... в такива нощи леко им завиждам. На тяхната примитивна, извираща от най-животинските дълбини сила. На способността им да се превърнат в зверове — и веднага да се отърсят от глупавите човешки чувства.

Засмях се и се затичах по пътеката с разперени ръце и отметната назад глава. Макар и още да нямах способностите на Различна, в кръвта ми кипеше свежа Сила и аз нито веднъж не се спънах, нито за миг не се поколебах в избора на посоката. Чувството беше като преди моето инициране, когато вкъщи неочаквано дойде „старата приятелка на мама“ Ирина Андреевна. Родителите ми се държаха някак странно, сковано, усетих това, а Ирина Андреевна от време на време ме поглеждаше... странно, преценяващо, с лека снизходителна усмивка. А после родителите ми изведнъж се наканиха да вървят някъде, като ме оставиха цяла вечер насаме със „старата приятелка“. И бъдещата ми наставница ми разказа всичко. И за това, че вижда родителите ми за пръв път в живота си, че тя просто ги е омагьосала. И за Различните, и за Сумрака, даряващ ги с чудесни способности, и за това, че от първото ми влизане в Сумрака зависи каква ще стана, Светла или Тъмна... За това, че съм бъдеща Различна. Че ме е забелязал един „много, ама много силен магьосник“... После често си мислех дали това не е бил самият Завулон, но така и не посмях да попитам...

Тогава дълго се колебах... ама че глупачка. Харесвах думата „Тъмни“^[1]. В приказките и филмите Тъмните винаги бяха лошите. Те властваха над целия свят, командваха страните и армиите, но при това ядяха някакви гадни неща, говореха със страшни, гнусни гласове и

предаваха всички наляво и надясно. А освен това в края те винаги бяха губещите.

Ирина Андреевна дълго се смя, когато ѝ разправих за това. И призна, че всички приказки се измислят от Светлите. Тъмните обикновено нямат време за подобни глупости. И че в действителност Тъмните са тези, които искат свобода и независимост, не се стремят към власт, не натрапват глупавите си желания на околните. Тя ми демонстрира част от уменията си — и аз научих, че мама отдавна изневерява на татко, и че татко съвсем не е толкова смел и силен, колкото съм си мислела, и че най-добрата ми приятелка Вика говори за мен разни гадости.

За мама и без това знаех. Нищо, че бях десетгодишна. Само гледах да не мисля за нея и за чичо Витя. Много се разстроих заради татко. А когато разбрах за Вика, направо побеснях. И разбрах, че искам да ѝ го върна тъпкано. Сега ми е смешно, но да си на десет години и да научиш, че най-страшната ти тайна — това, че до втори клас се напикаваш в леглото — е разказана от приятелката ти на съученика от класа Ромка... Това си беше ужасно! А аз се чудех защо той толкова гадно се усмихваше, когато му подарих на 23 февруари, деня на съветската армия, картичка и флумастери...

Ирина ми помогна да вляза за пръв път в Сумрака. Тя каза, че там аз сама ще реша каква да стана. Сумракът ще види душата ми от край до край и ще избере най-подходящото.

После приятелката ми Вика стана двойкаджийка, започна да псува грозно учителите и дори завеждащия учебната част, след което я взеха от училището ни и се говореше, че дълго са я лекували в детска психиатрия от рядката болест „синдром на Турет“. Хубавецът Ромка се изпусна по време на диктовката за оформяне на бележките за срока и още две години живя с прякора Пикльото, докато не се премести с родителите си в друг квартал.

Чичо Витя се удави, докато плуваше в плиткото езеро на вилата, само че след три години. Все пак за едно дете това си е трудна задача. Обаче и досега ме е гнус да си спомням как успях да се сдобия с кичур от косата му...

Ни най-малко не съжалявам за избора си.

Някои смятат, че ние, Тъмните, сме зли. Как пък не! Ние просто сме справедливи. Горди, независими и справедливи.

И решаваме всичко сами за себе си.

Нощният плаж е изпълнен с тъжно очарование. Като есенен парк, като концертна зала след премиерата. Уморената тълпа си отива временно, за да събере сили за нови безумства; морето облизва раните си, като изхвърля на брега динени кори, подгизнали опаковки от шоколад, огризки царевица и друг човешки боклук; мокрият хладен пясък се покрива със следите на чайките и враните.

Чух Игор, когато вече бях до самия плаж. Отначало — китарата, после и гласа му.

Той пееше и аз изведнъж с пронизваща яснота осъзнах, че нищо няма да стане. Там седи весела компания, на пясъка има някоя и друга бутилка и разчупени кифлички, взети на вечеря от столовата за мезе. А аз, глупачката... максимумът, на който мога да разчитам, е поканата да прекарам остатъка от нощта в стаичката му...

И все пак тръгнах по посока на звука. Просто за да се убедя.

*Ти казваш, че няма любов,
а само хляб и камшик.
Аз казвам, че цветята цъфтят,
защото не вярват в смъртта.
Ти казваш, че не искаш никога
да станеш нечия робиня.
Аз казвам, че роб ще ти бъде,
онзи, който ще бъде със теб...*

Не обичам тази песен. Изобщо не си падам по „Наутилус“, песните им уж са наши, но се отличават по нещо неуловимо. Не случайно Светлите толкова ги ценят.

А тази песен особено не ми харесва!

Вече бях на две крачки от Игор, когато разбрах, че той е сам на плажа. Игор веднага ме забеляза — вдигна глава и се усмихна, без да спира да пее:

*Може би не съм прав,
може би права си ти.
но аз видях с твоите очи
как тревата към небето се стреми.
Струва ли си да спорим цяла нощ
и да не спим до сутринта?
Може би не съм прав,
може би права си ти.
Защо да спорим — ще дойде ден,
когато сама ще се убедиш
има ли дъно небето над нас
и защо към небето тревата се стреми.*

Приседнах до него на постланата върху пясъка голяма хавлиена кърпа, търпеливо изчакайки да свърши песента. И едва когато Игор остави настрана китарата, попитах:

— Концерт за вълните и пясъка?

— За звездите и вятъра — поправи ме той. — Помислих си, че ще ти е трудно да ме намериш в тъмното. А не си е работа да мъкна със себе си магнетофона.

— Защо?

Той сви рамене:

— Нима не чувстваш? Сега е време само за живи звуци.

Игор беше прав. Макар и да не бях съгласна с избора на песента, нямах нищо против живите звуци...

Мълчах и го оглеждах — по-точно опитвах се да го огледам. Той беше само по шорти, бос. Косата му блестеше влажно — сигурно вече беше успял да се изкъпе. Сега ми напомняше някого... дали веселия трубадур от детските приказки, дали принц, преоблечен като трубадур...

— Водата е топла — каза Игор. — Отиваме ли?

И в този момент се усетих, че прекалено много съм бързала да отида на плажа.

— Игор... сигурно ще ми се смееш... Не мога да вляза във водата. Забравила съм си банския.

Той помисли секунда, после много спокойно уточни:

— Стесняваш се? Страх те е да не си помисля, че си го направила нарочно?

— Не ме е страх, но не искам да си мислиш така.

— Изобщо не го мисля — каза Игор. — Аз отивам във водата, а ти също ела.

Той се съблече до самата вода, затича се и почти веднага се гмурна. Не се колебах дълго. Дори не съм си помисляла да съблазнявам Игор по толкова примитивен начин, наистина бях забравила банския си в стаята. Но да се стеснявам, при това от човек — за нищо на света!

Водата беше топла, вълните ме докосваха нежно като ръцете на любим. Плувах след Игор и брегът се отдалечаваше, губеше очертанията си, само пламъчетата на уличните фенери открояваха „Артек“ от нощта. Подминахме шамандурите и сигурно на километър от брега догоних Игор, така че сега плувахме един до друг мълчаливо, без да отронваме нито дума. Но не състезавайки се, а в едно и също темпо. Накрая той спря, погледна ме и каза:

— Достатъчно.

— Умори ли се? — с леко учудване попитах аз. Струваше ми се, че той може да плува до безкрайност... пък аз въобще мога да преплувам Черно море и да изляза на брега в Турция.

— Не, не съм се уморил. Но нощта е измамна, Алиса. Това е максималното разстояние, от което ще мога да те измъкна до брега, ако нещо се случи.

Отново си спомних думите на Наташа за „стабилността“. Гледах го в лицето и разбирах, че не се перчи, не се шегува. Той наистина всеки миг контролираше ситуацията. И беше готов да ме спасява.

Смешно човече. Днес сутринта или утре през нощта ще взема още малко Сила — и ще мога да правя с теб каквото си поискам. И не ти ще ме спасяваш при нужда, а аз теб — който си толкова голям, силен, самоуверен, стабилен... Но сега си сигурен в себе си, в готовността си да спасяваш и да браниш досущ като мъниче, което върви до майка си по тъмната улица и казва: „Не се страхувай, мамо, аз съм с теб“...

Макар и да е в стила на Светлите, все пак е приятно.

Доплувах бавно до Игор. Плътно до него. Прегърнах го и прошепнах:

— Спаси ме.

Водата беше топла, но тялото му бе по-топло. И той беше гол като мен. Целувахме се, като понякога се потапахме във водата, за да изплуваме, жадно вдишвайки въздух, и устните ни отново се намираха.

— Искам на брега — прошепнах аз. И ние заплувахме, докосвайки се от време на време, а понякога се спирахме, за поредната дълга целувка. Устните ми бяха солени и пропити с вкуса на неговите устни, тялото ми сякаш изгаряше, кръвта ми туптеше в слепоочията. Така можех и да потъна... от възбуда, от нетърпение, от желание да го имам.

На около пет метра от брега, вече на плиткото, Игор ме грабна на ръце. С лекота, сякаш съм перце, той ме занесе при дрехите ни и ме остави долу. Усетих с гърба си хавлиената кърпа, над главата ми се люшнаха звездите.

— Хайде, ела... — прошепнах аз, разтваряйки крака. Като малка развратница, като опитна мръсница... И това съм аз, вещицата от московския Дневен патрул, която е обичана от самия Завулон!

Но сега това изобщо не ме вълнуваше.

Само нощта, звездите, Игор...

Той легна, дясната му длан се гмурна зад гърба ми, стисна ме между плешките, лявата му ръка се плъзна по гърдите и той за миг се вгледа в очите ми, колебаейки се, сякаш не изпитваше същото изгарящо желание да сме заедно като мен. Аз неволно се извих, за да посрещна тялото му, усетих с бедрата си възбудата му, люшнах се — и едва тогава той влезе в мен.

Колко го исках...

Това не приличаше на нищо друго. Нито на секса със Завулон, който винаги се превъплътяваше в демон. Със Завулон изпитвах диво, болезнено удоволствие, но винаги някак унижително, макар и сладко и възбуждащо, но именно унижително. Нито на секса с обикновените хора, независимо дали бяха неопитни и пълни със сили младоци, мускулести мъжаги или опитни женкари на възраст. Всичко съм опитала, всичко това ми е познато и мога да прекарам една по свой начин интересна вечер с всеки мъж.

А тук беше друго.

Сякаш наистина станахме едно цяло, сякаш желанията ми на мига ставаха и негови, а неговите — мои. Усещах как тръпне плътта

му, проникнала в мен, знаех, че всеки момент може да свърши, но отлага този миг и точно по същия начин и аз самата балансирах на ръба на насладата, в сладко безвремие...

Той сякаш ме познаваше от години и ме четеше като отворена книга. Ръцете му откликваха на желанията на тялото ми преди да успея да ги почувствам, пръстите му знаеха кога да са нежни и кога — груби, устните му се плъзгаха по лицето ми, без да се спират нито за миг, движенията му ставаха все по-силни и аз политах след тях с вихрено носещата се към небесата люлка, шепнех нещо, без да разбирам думите си...

А после светът застина и аз изстенах, вкопчена в рамото му, дращех, движех се с него, не желаех да го пусна. Насладата беше кратка като проблясване на мълния, но също толкова непоносимо ярка. Но той не спираше — и аз отново започнах да се издигам върху сладката вълна, да балансирам — и в мига, в който очите му се разшириха, а тялото му се изопна до краен предел, отново свърших. Този път беше различно, наслаждението не беше толкова остро, но дълго, пулсиращо — сякаш в такт със семето му, което бликаше в тялото ми.

Вече не можех дори да стена. Лежахме един до друг — аз върху кърпата, а Игор на пясъка, докосвахме се, милвахме се — сякаш ръцете ни живееха свой собствен живот, аз притисках буза до гърдите му, долавяйки соления мирис на морето и тръпчивия на потта, тялото му потреперваше под дланта ми. Без сама да се усетя започнах да го целувам, спускайки се все по-надолу, заравяйки лице в мъха на гърдите му, нежно докосвайки кожата му с устни и език, усещайки отново нарастващата му възбуда. И когато той отново свърши и тихичко изстена, нямайки сили да се сдържи, изпитах такова щастие, сякаш милвах мен.

Всичко беше така, както трябва.

Всичко беше така, както никога досега не се беше случвало.

Никаква, дори най-веселата оргия не ми беше доставяла толкова удоволствие. Нито пък насаме с един мъж, или с двама или трима не бях изпитвала такова щастие, такова разкрепостяване, такава... такава... достатъчност? Да, сигурно именно достатъчност. Просто не ми трябваше никой друг.

— Обичам те — прошепнах аз. — Игор... обичам те.

Можеше да отговори, че и той ме обича — щеше да развали всичко, или почти всичко. Но той каза само:

— Знам.

Когато се надигна и извади нещо изпод отрупаните на пясъка дрехи, аз дори не повярвах веднага на очите си.

Бутилка и чаша. Кристална чаша. Една.

— Ти си магьосник — само казах аз.

Игор се усмихна, тапата шумно излетя във въздуха, разпененото шампанско потече в чашата. Отпих една глътка. Не какво да е, а френско „Брут“, при това студено.

— Добър или лош? — попита той.

— Лош! — Аз му подадох чашата. — Да криеш такова съкровище!

Игор се усмихваше и пиеше шампанското. После замислено каза:

— Знаеш ли, аз май пак...

Той трепна, замълча, рязко се изправи. Аз скочих, при това навреме, за да видя как наблизо, някъде зад един от плажните чадъри, в нощта бързо изчезва неясна сянка.

— Ама че лошо — прошепна Игор.

— Кой е това? — попитах аз. Осъзнаването на факта, че някой ни е наблюдавал, не ме възбуди още повече, за разлика от обикновено. Достатъчност. Пълна достатъчност. Даже глътката шампанско сега беше приятно, но съвсем не задължително допълнение към секса. И още по-малко имаше нужда от някакви непознати.

— Не знам... май някое от децата. — Игор очевидно беше разстроен. — Колко лошо... колко глупаво.

— Нищо страшно. — Аз го прегърнах през раменете. — Малките вече спят, а за по-големите е само от полза... това също е възпитание.

Той се усмихна, но явно му беше много криво. Ето ги, хората... придават значение на такива дреболии...

— Да вървим при теб? — предложих аз.

— Да вървим. — Игор тръсна глава. Погледна ме: — Но имай предвид, че днес няма да се спи.

— Аз исках да те предупредя за същото — отвърнах. И това беше истина.

[1] Грешка в превода; изречението всъщност е „Не харесвах думата «Тъмни»“. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 6

Когато бях пълноценна Различна, лесно можех да изкарам петшест дни без сън. Но общо взето и сега изобщо не ми се спеше. Напротив — енергията просто кипеше в кръвта ми. Обикновена, човешка енергия.

Върнах се във вилата ни половин час преди сигнала за ставане, надникнах при момичетата — някои вече се бяха размърдали, събуждайки се. Всичко беше наред. Никой не бе избягал да се къпе и да се дави, никой не беше похитен от злите терористи, никому не бе хрумвало да търси през нощта пионерската ръководителка.

С глупава, но доволна усмивка влязох в стаичката си. Бавно, лениво се съблякох, застанала пред огледалото, с наслада прокарах длани по бедрата си, извих се като сита котка.

Луда нощ. Вълшебна нощ. Май извърших всички безумства, на които е способна една влюбена жена. И дори онова, което не харесвах преди, през тази нощ се беше превърнало в нещо дразнещо радостно.

Нима се бях влюбила?

Не можеше да бъде...

В човек? В един обикновен човек, макар и да ме разбира както никой друг на света?

Не може да бъде!

— Мрак, нека се окаже, че той е Различен — прошепнах аз. — Моля те. Велик Мрак...

Опасни игри са това да молиш изконната Сила за такива дреболии. Макар че... не вярвам, че Мракът е способен да чуе една обикновена вещица. Виж, Завулон сигурно е способен да направи така, че да бъде чул.

Завулон.

Седнах на леглото, скрих лицето си в длани.

Преди два-три дни нищо не би ми доставило по-голяма радост от любовта му. А сега?

Разбира се, той сам ми беше предложил да се развличам. Разбира се, той плюе на баналните човешки догми, особено на онези от

репертоара на Светлите. Какво е за него изневярата? Ами ревността? Че той няма и дума да каже, ако ние с Игор...

Стоп! Накъде бия?

— Алиска, ти си откачила... — прошепнах аз.

Нима отдалечаването ми от хората не е чак толкова голямо? Нима съм способна — страх ме е да го кажа — да се омъжа? За човек? Да му варя борщ, да пера чорапите му, да раждам и да гледам деца?

Както се казва — денем в Патрула, нощем — срам и позор... [1]

Май съм способна на това.

Поклатих глава, представяйки си реакцията на момичетата. Не, в този факт нямаше нищо необичайно. Повечето вещици бяха омъжени и по правило за човеци. Но...

Едно нещо е да омаеш някой по-богат, по-представителен мъж, някой олигарх и в най-лошия случай — депутат от Парламента или виден градски бандит. Но младо момче, студент, без пари и връзки? Ще има да ме поднасят... и не без основание, ето кое е ужасното!

Но нали аз не заради секса полудявам!

Какво ми става?

Все едно ме е омагьосал инкуб...

Потреперах от тази чудовищна мисъл. Ами ако Игор е обикновен инкуб? Колега... при това от Примитивните Тъмни!

Не. Не е възможно.

Инкубът би усетил, че съм Различна. Тъмна Различна, нищо че временно съм лишена от Сила. И никога не би се упражнявал върху една вещица, разбирайки каква разплата го очаква. Та нали аз ще го разпердушиня веднага като си върна Силата и се разбере, че любовта е била предизвикана...

Любовта? Значи все пак е любов?

— Ох, Алиска... — прошепнах аз. — Ама че си глупачка...

Нека съм глупачка!

Извадих от сака чисти бикини и отидох в банята.

До бечерта падна голямо тичане. Всичко вървеше доста объркано, но това ни най-малко не ме тревожеше. Дори се поскарах с директорката на лагера, докато се опитвах да извоювам за момичетата си по-хубави места за кинофестивала. И успех, даже май си вдигнах

реномето в нейните очи! После разпределяхме доставените някъде от град Николаев затъмнени стъкла — за наблюдаването на утрешното слънчево затъмнение. На всички отряди даваха по пет стъкла, а аз по някакъв начин се изхитрих да получа шест. Не очаквах, че някой в Украйна ще се сети да ги произведе, но щом са го направили...

После беше плажът — и като напук, момчешките отряди днес бяха отишли на някаква тъпа екскурзия! Дори морето престана да ме радва. Но в някакъв момент погледнах Наташка, хванах тъжния ѝ поглед и оцених комичността на ситуацията. Не само аз бях глупачката, бяхме две. Момичето, на което му липсва нейното момче и което едва ли стига във фантазиите си дори до целувките, и аз, дете бях вършила нощес такива неща, каквито не могат да се видят и в порно-филм... Крайностите се привличат, така да се каже.

— Мъчно ли ти е? — тихичко попитах аз. Наташа за миг май настръхна, погледна ме възмутено... и изведнъж въздъхна.

— Тъхь... И бие ли сте така?

Аз мълчаливо кимнах. Момиченцето леко се поколеба и попита:

— А вие до сутринта ли бяхте с него?

Реших да не лъжа, още повече, че близо до нас нямаше никой. Само попитах:

— Следила си ни, така ли?

— През нощта ме достраша — тихо каза момиченцето. — Събудих се, защото сънувах нещо толкова гадно... отидох при вас, но ви нямаше в стаята.

— До сутринта — признах си аз. — Той много ми харесва, Наташка.

— Правихте любов? — с делови тон попита момиченцето.

Размахах заплашително пръст.

— Наташа!

Тя ни най-малко не се смути. Напротив, сниши глас и ме уведоми така, сякаш говореше с най-добрата си приятелка:

— А на мен нищо не ми се получава с моя. Казах му, че ако тръгне да се целува, ще го перна. А той ми вика: „Изтрябвало ми е!“. Защо момчетата са толкова глупави?

— Ще те целуне — обещах ѝ аз. И наум допълних: „Ще имам грижата за това!“

Наистина, има ли нещо по-просто? Утре ще придобия отново способностите си и червенокосото луничаво момче ще следва навсякъде Наташа, ще я гледа с честни влюбени очи. Защо да не доставя радост на най-добрия си донор?

— А какво ти се присъни? — попитах аз.

— Гадост — кратко отвърна момичето. — Вече дори не си спомням, наистина. Но беше нещо адски гадно!

— За по-малкия ти брат ли? — попитах аз.

Наташка намръщи чело. После отвърна:

— Не помня... А вие откъде знаете, че имам братче?

Загадъчно се усмихнах и се изпънах на пясъка. Всичко е наред. Сънят беше изпит до дъно.

Вечерта не издържах.

Просто разбрах, че не мога повече така. Намерих Галина и я помолих да наглежда моите момичета час-два.

Погледът ѝ беше странен. Не, не беше обиден, макар че явно беше разбрала всичко, а самата тя също проявяваше интерес към Игор. Не беше и злобен. По-скоро тъжен, като на куче, което е било наказано несправедливо.

— Разбира се, Алиса — каза тя.

С тия така наречени добри хора работата е лоша. Можеш да ги заплюеш в лицето, да се изпречиш на пътя им, да ги тъпчеш, а те търпят.

Макар че това, разбира се, е много удобно.

Тръгнах към къщичката на четвърти отряд. По пътя стреснах двама дребосъци, които се опитваха да опушат парчета стъкло над малкия огън, запален от пластмасови чашки за кафе. Впрочем думата стреснах е прекалено силна. Хлапетата се намръщиха, настръхнаха, обаче не се отказаха от заниманието си.

— Утре на всички ще дадат специални стъкла — дружелюбно ги уведомих аз. — А с тези ще се порежете.

— Специалните няма да са достатъчно на брой — възрази основателно едно от хлапетата. — Ние сами ще си ги опушим, димът от чашките е чуден.

— А ръбовете ще ги залепим с лейкопласт — додаде вторият. — И толкова!

Усмихнах се, кимнах им и продължих пътя си. Добре се държат момчетата. Независимо, свободолюбиво. Правилно.

Когато наближих бунгалото и вече чувах звуците на китарата, видях Макар.

Момчето стоеше до дървото, като уж не се криеше, но така, че откъм къщичката не можеха да го видят. Просто стоеше и гледаше Игор, застанал сред своите хлапета. Когато чу стъпките ми, той рязко се извърна, трепна... и заби поглед надолу. И аз разбрах всичко.

— Не е хубаво да се шпионира, Макар.

Момчето стоеше, хапейки устни. Интересно, какво се кани да направи? Да спретне на Игор някаква мизерия, да го извика на дуел? Или просто е стискал от безсилна злоба юмруци, докато е гледал мъжа, който вчера е правил любов с харесваната от него жена? Глупаво, глупаво момче... ти трябва да се заглеждаш по връстничките си, а не по възрастни, дългокраки и чаровни вещици.

— Тепърва ще имаш всичко, Макар — полугласно казах аз. — И момичета, и нощи на морския бряг, и...

Той вдигна глава. Погледна ме — присмехулно, дори снизходително. „Няма да имам всичко — говореха очите му. — Няма да има море, няма да има гола красавица на границата на прибойя. Всичко ще е различно — евтин портвайн в тясната и мръсна стаичка на общежитието; достъпно за всеки след втората чаша алкохол потно, преждевременно отпуснато тяло и хриплив шепот на страдна пушачка: «Къде ръгаш, аматьор такъв?»“

Аз, опитната и цинична вещица, знаех това. Той знаеше, че аз знам, този случаен гостенин на „Артек“, този посетител за кратко на „територията на дружбата и любовта“. И нямаше смисъл да се преструваме един пред друг.

— Извинявай, Макар — казах аз и го потупах нежно по бузата. — Но той много ми харесва. А ти расти силен, расти умен и всичко при теб...

Той се извърна и хукна да бяга. Това почти пораснало момче, което не искаше да губи дори минута от краткото си щастливо лято, което не спи по нощите и си измисля друг, щастлив живот.

Но какво можех да направя аз? На Дневния патрул не му трябват слуги-хора. Стигат им върколаците, вампирите и другите дребни риби. Аз, разбира се, ще проверя Макар. От него би могъл да излезе чудесен Тъмен. Но шансовете, че момчето има способности на Различен, са много, много малки...

И моите момиченца най-вероятно са най-обикновени хора.

И също толкова малки са шансовете Игор да има дарбата на Различен.

Може би това е за добро? Ако е човек... ще можем да бъдем заедно. Завулон не го интересуват дреболии като тази, че приятелката му си има съпруг-човек. Виж ако съпругът е Различен, това няма да му хареса...

Замислено гледайки къде стъпвам, излязох пред къщичката. Игор седеше на терасата и настройваше китарата си. До него имаше само две дечица — „отговорникът“ за поддържането на огъня Альошка и пълничко, болнаво на вид дете, което май го нямаше край огъня предната вечер.

Игор ме погледна, усмихна се. Дечицата нещо казаха за добре дошла, а ние двамата не си казахме нищо един на друг — всичко се четеше в очите ни. И споменът за тази нощ, и обещанието за следващата... за следващите...

А освен това в очите му имаше лека тъга и смущение. Сякаш нещо много силно го натъжаваше. Мили... да знаеше само каква е моята тъга... и колко ми е трудно да се усмихвам...

По-добре да нямаш дарбата на Различен, Игор. Нека колегите ми се присмиват. Ще го понеса. А за Завулон ти никога нищо няма да разбереш. И за Патрула — също. И сам ще се учудваш на късмета си, на това колко бързо правиш добра кариера, на изключително доброто си здраве — всичко това ще ти го дам сама!

Игор прокара длан по струните, хвърли нежен поглед към своите хлапета. И запя:

*Страх ме е от бебета, страх ме е от мъртъвци.
опивам с треперещи пръсти лицето си.
И усещам как изстивам от ужас —
нима съм същият като всички тези хора?*

*Хората от горния етаж,
хората от долния етаж,
хората, които хъркат зад стената.
хората, които живеят под земята...
Всичко бих дал за чифт криле.
много бих дал за трето око
или заръка с четиринайсет пръста!
Имам нужда да дишам друг въздух!
Те имат солени сълзи и пронизващ смях.
никога нищо не им стига на всички тях.
Дали обичат лицата си по вестниците,
които потъват на другия ден във клозетите.
Хората, които раждат деца,
хората, които се измъчват от болка,
хората, които стрелят в хора
но при това не могат да ядат безсолно.
Те биха дали много за чифт криле,
те биха дали много за трето око,
за ръка с четиринайсет пръста —
те имат нужда да дишат друг въздух.*

Вътре в мен се размърда нещо студено и лепкаво. Гадно, мъчително усещане за безизходица...

Това е наша песен. Прекалено е наша... прекалено е наша...
Различна.

Долавях емоциите на седящите до нас момчета, сега бях почти съвсем обикновена Различна, имах чувството, че още миг — и ще съм в състояние да призова Сумрака. Това беше като през нощта, когато правехме секс — мъчително люшкане на люлката, баланс на острието на бръснача, очакване на избухването, пропаст под краката. Наоколо течаха ручейчета Сила — все още грубовата за мене, не бульонче от нощни детски кошмари, а просто мъката на затъжилия се за родителите си дебеланко: има някакви проблеми със сърцето, малко играе с децата, върви по стъпките на Игор горе-долу така, както Олечка все гледа да е до мен...

Това не е бульонче.

Но все пак е почти онова, което ми трябва...

Не мога да чакам повече!

И аз се люшнах напред, протегнах ръка, хванах момченцето за рамото, поемайки глухата му тъга, едва не получих спазъм от прилива на енергия, но светът изведнъж отново се изпълни със сива прохлада, сянката ми като черна бездна легна върху изтърканите дъски на верандата и аз паднах в нея, в Сумрака, тъкмо навреме, за да видя...

...как Игор поема Силата от притисналото се до него момченце Альошка — тънката лилава струйка енергия, очакването на лудории и приключения, възторзи и открития, радости и страхове, целия букет от емоции на едно здраво, весело, доволно от себе си и света дете...

Светъл букет.

Светла Сила.

Тъмното е за Тъмните.

Светлото — за Светлите.

И аз се изправих — наполовина все още бях в реалния свят, наполовина — вече в Сумрака, за да пресрещна надигация се Игор, за да пресрещна своя любовник и любим, Светлия маг от московския Нощен патрул.

За да пресрещна врага.

И чух вика му:

— Не!

И чух гласа си:

— Недей!!!

Най-първата мисъл, която ми дойде наум, се оказа неправилна. Не, Игор не беше работил срещу мен, разигравайки коварни планове на Нощния патрул. Той беше лишен от Сила — също като мен. Той се възстановяваше, почиваше си в „Артек“, също като мен. Той не беше видял аурата ми, той не можеше дори да допусне, че пред него е вещица.

Той беше обикнал. Със затворени очи. Също като мен.

Светът беше сив и безцветен, студеният свят на Сумрака, който ни прави такива каквито сме, който източва Сила — но и помага тя да бъде намерена. Нито звуци, нито багри. Застинали листа на дърветата, замрели фигурки на дечицата, увиснала във въздуха китара — Игор я

беше изпуснал от ръцете си, когато беше влязъл в Сумрака. Хиляди ледени иглички бодяха кожата ми, теглеха от мен току-що придобитата енергия, отвеждаха ме в Сумрака завинаги... но аз отново бях Различна и можех да вземам Сила от околния свят. Пресегнах се — и изгребах до последно всичко Тъмно от пълното момченце. Вече без да имам проблеми с поглъщането на Силата. Вече без да обръщам внимание на това какво правя и как го правя. С лекота, както обикновено.

А Игор направи същото с Альошка. Може би не толкова сръчно — Светлите рядко работят чрез директно извличане на Сила, те са сковани от глупавите си ограничения, но той изпи радостта му до дъно... и аз изпитах протиеостествена радост за своя любим, за своя враг, за Светлия Различен, сдобил се със Сила...

— Алиса...

— Игор...

Беше му трудно. Беше му много по-тежко, отколкото на мен. Светлите цял живот преследват илюзиите, те са пълни с фалшиви надежди и не умеят да издържат на удара... но той издържаше... и аз издържах... издържах...

— Колко е нелепо — прошепна той. Тръсна глава — странен жест в тази мътилка, в Сумрака... — Ти... ти си вещица...

Аз усетих как той се пресяга към съзнанието ми — не надълбоко, а по повърхността, просто опитвайки се да се убеди... или в надежда да се разочарова... и аз не се съпротивлявах. Само се пресегнах в отговор.

И се засмях — от непоносима болка.

Южно Бутово.

Едгар стои срещу Светлите магове.

Ние подаваме Сила на Едгар, а Светлите я получават от техните магове от втори ешелон...

Включително и от Игор.

Познах неговата аура, спомних си профила на Силата. Това не се забравя.

И той ме позна...

Разбира се, не го познавах по лице, разбира се, не бях чувала името му. Защо ѝ е на една обикновена патрулна вещица да познава почти хилядата служители на московския Нощен патрул? Всички тези

магове, вълшебници, ясновидци, трансформи. При нужда ни се даваха конкретни ориентири. Както беше с Антон Городецки, когото следихме по заповед на Завулон преди година и половина и все пак го бяхме спипали да въздейства по непозволен начин... Някои ги запомнях неволно... като Тигърчето, например.

А Игор не го познавах.

Светъл маг трето ниво. Май излиза, че е по-силен от мен, макар че е трудно да се сравняват силите на природен маг и на една вещица.

Моят любим, моят любовник, моят враг...

Моята съдба...

— Защо? — попита Игор. — Алиса... защо... така?

„Какво защо?“ — едва не извиках аз. И млъкнах, защото разбрах, че той няма да повярва. Никога няма да повярва, че станалото е само случайност, нелепа и трагична случайност, че не е било умишлено, по зла воля, че безжалостната ирония на съдбата ни е събрала — в момент на слабост, когато не можехме да се познаем, да почувстваме врага... в мига, когато сме можели и сме искали само едно — да обичаме.

Колко неща в този свят се случват заради едното „защо“? Защо аз съм Тъмна? Защо той е Светъл? Та нали във всеки от нас — първоначално — е смесено и едното, и другото...

И само заради нишката от случайности ставаме такива, каквито сме...

Игор можеше да бъде мой приятел, колега. Тъмен...

И аз... сигурно... можех да стана Светла. И щеше да ме учи не мъдра вещица, а мъдра вълшебница... И нямаше да се отплащам на враговете с техните камъни по техните глави, а лигаво щях да ги вкарвам в „истинския път“... да подлагам другата си буза... и да се наслаждавам на всяка благовидна глупост...

Разбрах, че плача, едва когато светът наоколо се завъртя. В Сумрака не бива да се плаче — това го знаят всички. Колкото повече емоции си позволяваме, толкова по-охотно пие силите ни той.

А да изгубиш силите си в Сумрака означава да останеш в него завинаги...

Опитах се да всмуча Сила от своя донор — шишкото, но хлапакът вече беше опустошен и аз се пресегнах към Альошка, но той беше напълно неутрален, изстискан от Игор, а от Игор нито можех,

нито исках да тегля енергия, пък всички останали бяха твърде далеч и светът се завъртя... колко е нелепо...

Земята ме блъсна в коленете — дори успех глупаво да помисля, че ще изцапам полата си с кал, макар че никаква мръсотия от Сумрака не остава с нас в реалния свят.

В следващия миг Игор ми хвърли заряд енергия.

Не за да ме довърши. За да ми помогне.

Това беше чужда, Светла Сила. Но преминала през него. Дадена на мен.

А Силата все пак винаги си е Сила.

Станах, дишайки тежко, опустошена, като през тази нощ, нощта на безсмислената ни невъзможна любов. Игор ми помогна да се задържа в Сумрака, но не ми протегна ръка.

Сега той плачеше, също като мен. И той страдаше също толкова много.

— Как можа... — прошепна той.

— Това е случайност, Игор! — направих крачка към него, протегнах ръце, сякаш още можех да се надявам на нещо. — Случайност е, Игор!

Той се отдръпна от мен като от прокажена. С леко изящно движение на маг, свикнал да работи в Сумрака. Да воюва в Сумрака. Да убива в Сумрака.

— Няма такива случайности — сякаш изплю той. — Ти... ти си мръсна гадина... вещица... Ти...

Той замря, попивайки остатъците от магията.

— Ти отнемаш Силата от децата!

Тук аз не издържах.

— А ти с какво се занимаваш, Светли? — Езикът ми не се обръщаше, невъзможно, немислимо беше да го наричам така, но той наистина беше Светъл и ругатнята беше само обикновен термин... — Ти какво правиш тук, да не би да не пасеш същото от човешките малки?

— Светлината не може да бъде отнета — поклати глава той. — Взетото се връща двойно. Ти отнемаш Мрака — и Мракът расте. Аз вземам Светлина — и тя идва отново.

— Кажете това на момчето Альоша, което цяла вечер ще тъгува! — изкрещях аз. — Зарадвай го, че после радостта му ще се върне!

— Аз ще имам друга работа, вещице! Да спасявам децата, които ти си вкарала в Мрака!

— Утешавай ги — равнодушно казах аз. — Това ти е работата... мили!

Какво правех?

Та нали той само ще се убеди, че съм знаела всичко предварително, че Дневният патрул е планирал хитра операция, че гнусно са се изгаврили с него, че всичко, станало помежду ни, е било само хитра игра...

— Вещица... — презрително каза Игор. — Ще се разкараш оттук. Разбра ли?

„На драго сърце!“ — насмалко не отвърнах аз. В края на краищата, каква радост може да ми достави сега това лято, това море, това изобилие от Сила? Ще се възстановя лека-полека, основното вече е направено.

— Можеш ти да се разкараш — казах аз. — Аз имам разрешение за почивка и за използване на човешките сили. Можеш да питаш твоите... А ти имаш ли разрешение... мили?

„Какви ги вършиш, глупако? Какви ги вършиш, любими мой? Какво правя аз?“

А какво правя аз? Аз съм Тъмна. Аз съм вещица. Аз съм отвъд човешкия морал и нямам никакво намерение да угаждам на примитивните организми, наречени „хора“. Дошла съм тук на почивка — и си почивам! А ти — ти какво правиш? Ако наистина ме обичаш? А ти ме обичаш, знам това! И сега го виждам, и ти можеш да го видиш... ако поискаш...

Защото любовта стои по-високо от Мрака и Светлината.

Защото любовта не е сексът, не е еднаквата вяра, не е „общото домакинство и възпитание на децата“.

Защото любовта е също Сила.

И към нея нямат отношение Светлината и Мракът, хората и Различните, моралът и законът, десетте заповеди и Великият Договор.

И аз все пак те обичам, мръсник, гад, светло говедо, добродушен пън, кретен такъв! Все пак! Макар и преди три дни да сме стояли един срещу друг и да сме мечтали за едно — да унищожим врага. Макар и помежду ни да зее пропаст, която никой и никога няма да преодолее!

Разбери ме, та аз те обичам!

И всичките ми думи са само защита, те са сълзи, само че ти не ги виждаш, не искаш да ги видиш...

Хайде, ела при мен, все едно къде — в Сумрака, където никой няма да ни види, или на тази веранда, пред очите на смаяните дечица, прегърни ме и ние ще заплачем заедно, и няма да има нужда от думи, и аз ще замина на майната си, при Завулон в Москва, под крилцето на доволната Лемешева... А искаш ли да се махна от Дневния патрул? Искаш ли? Няма да престана да бъда Тъмна, това не е в моя власт и аз не го искам, но аз ще напусна безкрайната битка на Мрака и Светлината, просто ще живея, дори няма да вземам нищо от хорицата и дори ти пак да не поискаш да бъдеш с мен, аз не моля дори за това, само ми остави спомена, че сме се обичали!

Просто се доближи.

Не отвърщай на думите ми!

Аз съм Тъмна!

Аз не мога да бъда друга!

Аз обичам само себе си на този свят!

Но сега ти си част от мен. Голяма част. Главната част. И ако трябва — аз ще убия част от себе си, а значи цялата себе си.

Но не го прави!

Нали си Светъл!

Вие слагате живота си върху олтара, вие пазите хората и се застъпвате един за друг... хайде, опитай по същия начин да погледнеш на мен, нека съм вещица, нека съм твой враг! Нали вие понякога можете да разберете. Както разбра Андрей Городецки... който събра чудовищна сила само за едно — да не я задейства. Но на Антон мога само да се възхищавам като на истински враг, а теб те обичам, обичам, обичам! Хайде, разбери ме и направи крачка към мен, любими мой негоднико, глупако ненагледен!

— Глупак! — изкрещях аз.

И лицето на Игор се изкриви от такава чудовищна мъка, че аз разбрах — това е краят.

Светлина и Мрак.

Добро и Зло.

Това са само думи.

Само че ние говорим на различни езици и никак не можем да се разберем — макар че искаме да си кажем едно и също.

— Махай се. Или ще те унищожа.

Той изрече тези думи и излезе от Сумрака. Тялото му изгуби очертанията си, разми се, за да се възроди веднага, но вече в човешкия свят, до момчетата от „Артек“. И аз се хвърлих подире му, откопчвайки се от сянката си — ако можеше със същата лекота да се откопча от себе си, от същината си, от своята съдба!

Дори успях да видя как, появявайки се в човешката реалност, Игор улови почти докосналата се до пода китара, хвърли върху изкривеното си от болка лице „фередже“ — не знам как наричат Светлите това нещо, и изведе момчетата от транса. Оказа се, че той ги бе потопил във Вцепенение, преди да влезе в Сумрака. За да не се уплашат от внезапното изчезване на отрядните ръководители...

Как го беше казала ти, Наташка?

Стабилност?

Да. Стабилност.

— Време ти е да тръгваш, Алиса — рече Игор. — Момчета, какво трябва да кажете?

— Довиждане — каза шишкото.

— Доскоро — обади се Альошка.

Краката ми бяха като изтръпнали. Откъснах се от парапета на верандата, на който се бях опряла... отстъпих.

— Сбогом — рече Игор.

Тъмно е.

Хубаво е, че е тъмно.

Няма нужда да хабя сили, за да си слагам „фередже“. Не трябва да се преструвам на весела. Трябва само да контролирам гласа си. Слабата светлина, идваща от прозореца, е дреболия.

— И тогава те се разделили на Светли и Тъмни — казах аз. — И Светлите смятали, че трябва да дават живота си, за да се гаврят другите с него. Че главното е да се дава, дори вземащите да са недостойни. А Тъмните смятали, че трябва просто да се живее. Че всеки заслужава това, което е постигнал в живота и нищо повече.

Те мълчаха, глупавите ми момичета... човешките малки, сред които не се намери нито една Различна. Нито Тъмна, нито Светла. Нито магьосница, нито вещица, нито вампирка дори...

— Лека нощ, момичета — казах аз. — Пожелавам ви хубави сънища, а още по-добре — хич не ви трябва да сънувате...

— Лека нощ, Алиса...

Колко гласове. Даже е учудващо. Та това дори не е приказка, това е притча, която се знае от всеки Различен. И Тъмен, и Светъл. Но не заспаха... слушаха.

Вече бях стигнала до вратата, когато гласчето на Наташа попита:

— А когато има затъмнение — това страшно ли е?

— Не — отвърнах аз. — Изобщо не е страшно. Само е малко тъжно.

В стаичката си за пореден път взех мобилния. Набрах номера на Завулон.

„Временно нямате достъп до този номер...“

Къде може да си сега, Завулон? Щом твоят прехвален „Иридиум“ не приема повикването ми? Къде си, къде?

Аз не те обичам, Завулон. И сигурно изобщо не съм те обичала. Май едва сега разбрах какво е любовта. Но нали ти ме обичаш! Нали бяхме заедно, нали ни беше хубаво и ти ми подари целия този свят... плюс кънките... хайде, обади се! Ти си ми началник, ти си ми учител и любовник, я ми кажи тогава — какво да правя сега? Когато останах насаме с моя враг... и с моя любим? Да бягам? Да се бия? Да умра? Какво да правя, Завулон?

Влязох в Сумрака.

Сенките на детските сънища се полюшваха наоколо. Пиршество... потоци от енергия. Виждам като на длан целия „лазурен“ отряд. Ето, малчуганът Димка се сърди насън, защото приятелите му не са го викнали да пият заедно лимонада. Ето, на малкото неуморно момиче Ирочка с прякор Енерджайзър са му откраднали надуваемия пояс и тя тихичко хлипа, заровила лице във възглавницата... Ето, моят енергиен донор Наташка е изгубила насън малкото си братче и сега тича да го търси и плаче...

Не искам да събирам Сила. Не искам да се готвя за битка. Нищо не искам.

— Завулон! — изкрещях аз в сивата поклащаща се мъгла. — Призовавам те... Завулон...

Никакъв отговор.

По-лесно ѝ е било на леля Поли да накара да я чуе Том Сойер, бръкнал с ръчичка в буркана със сладко, отколкото викът ми да стигне до Завулон.

— Завулон... — повторих аз.

Не си бях представяла така тази нощ... не по този начин.

Игор... Игор...

Какво правиш сега? Акумулираш Сила? Съветваш се с премъдрия Хесер? Или седиш глупаво загледан в огледалото пред теб... досущ като мен сега...

Огледалце-огледалце... дали да не си погадая?

Не ме бива много да гадая, но понякога ми се удава да видя бъдещето...

Не.

Не искам.

Знам, че там няма нищо добро.

Те дойдоха на плажа, когато затъмнението вече беше започнало.

Моите момичета пищяха и издърпваха едни от други тъмните стъкла. Те не разбираха защо не искам да ми дадат стъкло. Момичета, момичета... какво е за мене ослепителната слънчева светлина? Аз мога да гледам топящото се Слънце с невъоръжено око.

Момчетата от четвърти отряд подскачаха покрай Игор, давала му зор. Те не разбираха защо любимият им отряден не бърза. Не разбираха защо ги беше завел на плажа по толкова дълъг и заобиколен път.

Аз разбирах.

Видяла бях през Сумрака бледите отблясъци на отнетата Сила.

Какво правиш, а, Игор... ти, моят любим враг...

Крачка — и гасне усмивката на поредното лице. Ето престана да се радва на сдобряването с приятеля си жизненият десетгодишен заядливец. Ето, забрави за намерената на брега черна мида единайсетгодишната палавница. А сега престана да мисли за обещаната вечерна среща сериозният петнадесетгодишен юноша.

Игор вървеше из „Артек“ както бе вървял някога из Москва Антон Городецки.

А на мен, на неговата изконна противничка ми се искаше да крещя: „Какво правиш?“

Антон надигра Завулон не защото бе събрал най-много Сила от всички. Въпреки това Завулон беше по-силен.

Антон съумя правилно да я приложи...

А ти ще успееш ли?

Аз не искам твоята победа. Аз обичам само себе си. Но какво да правя, ако ти си станал по-голямата част от мен? Ако си пронизал като удар на мълния целия ми живот?

Игор събра всичко. Всяка капчица Светла енергия наоколо. Той наруши всички закони и споразумения, той заложи на карта всичко — и на първо място живота си. При това не само защото беше изпълнен с желание да защити човешките малки от злата вещица.

На него също му се живееше. Само че за разлика от мен той беше готов да живее за другите. Щом така трябва...

За последно взе Сила от Макар.

Отдавна усещах върху себе си погледа на момчето. Тъжния поглед на момчето, влюбено в зряла жена. Тъжен... изпълнен с прощална тъга.

Това не беше онази тъга, която можем да използваме ние, Тъмните. Това бе Светла тъга.

Игор я попи до дъно.

Той премина всички граници. Аз дори не можех да му отвърна със същото — сдържаше ме обещанието, дадено на Завулон, спираше ме отдавнашната грешна постъпка.

И още — безумната надежда, че той ще постъпи правилно. Че моят враг ще победи и значи и аз няма да изгубя.

А в небето слънчевият диск бавно умираше. На децата вече им беше омръзнало да го гледат през стъкълцата, те се плискаха в морето под странната призрачна светлина, която напомняше на двамата Различни на плажа за Сумрака.

Аз се извърнах към Игор и срещнах погледа му.

„Върви си — беззвучно шепнеха устните му. — Върви си или ще те убия.“

„Убий ме“ — беззвучно откликнах аз.

Аз съм Тъмна.

Няма да си тръгна.

Какво се кани да прави той, моят враг? Да ме нападне? Въпреки законното ми право да бъда тук? Да включи в акцията ялтенското отделение на Нощния патрул? Но той със сигурност се е консултирал със служителите му... и знае, че не може да има никакви претенции към мен.

Игор дойде още по-близо до мен.

— Предизвиквам те в името на Светлината и Мрака... — прошепнаха устните му.

И мен ме побиха тръпки.

Това изобщо не го очаквах. Никак.

— Извън Светлината и Мрака, ти и аз, един срещу друг, до смърт...

Той ме предизвикваше на дуел.

Стар, роден заедно с Великия Договор между Светлите и Тъмните обичай. Който вече бе полузабравен. Защото победителят отговаря пред Инквизицията. Защото дуел се обявява тогава, когато няма законови основания за схватка, когато Патрулите нямат право да се месят, когато говорят емоциите, а не разумът.

— И нека Светлината да ми бъде свидетел.

Едва ли някой бе видял мъничкото листенце бял огън, блеснало за миг в ръката на Игор. Той самият също трепна. Висшите сили рядко отговарят на призоваването от страна на обикновените патрулни...

— Игор, аз те обичам...

Лицето му трепна като от удар. Той не ми вярваше, не можеше да ми повярва.

— Приемаш ли дуела, вещице?

Да, аз мога да се откажа. Да се върна в Москва унижена и без чест, с клеймото на избягала от дуел... Всеки възлих върколак щеше да плюе след мен...

Освен това можех да се опитам да убия Игор. Да събера толкова Сила, че да съумея да му се противопоставя...

— Бъди ми свидетел, Мрак... — казах аз, протягайки длан. И късчето мрак потрепери върху дланта ми.

— Избирай — каза Игор.

Аз поклатих глава. Няма да избирам мястото, времето и вида на дуела.

Хайде, разбери ме, разбери ме!

— Тогава изборът е мой. Сега. В морето. Преса.

Очите му бяха тъмни. Затъмнението не е страшно. Затъмнение има само когато нещо закрива светлината.

Морето беше неестествено топло. Може би защото въздухът стана студен като вечерта? От слънцето беше останал само тесен сърп в горната част на диска, сега дори човек би могъл да го погледне с просто око.

Аз плувах в топлата вода, без да се оглеждам към брега, така че никой не забеляза как двамата отрядни, мъж и жена, влязоха в морето, без да обръщат внимание на медузите, които бързаха да се махнат от пътя им.

Спомнях си как за първи път бях отишла на море. Още съвсем малка, още незнаеща за това, че не принадлежа към човешкия род, че съдбата ми е отредила да стана Различна. Живеехме с татко в Алушта, той ме учеше да плувам... помня възторга, който изпитах, когато водата за пръв път ми се покори.

А освен това помня как в морето имаше вълнение. Много силно. Или тогава всички вълни са били огромни за мен. Аз съм в ръцете на татко, той смешно подскача на вълните, облива ни пяна и е толкова хубаво, толкова весело... И аз крещя, че мога да преплувам морето, и татко отговаря, че мога, разбира се...

Ще ти бъде много зле, татко.

А и на майка няма да ѝ е добре.

Брегът остана далеч назад, брегът, пълен с възторжени деца и доволни възрастни, един наистина щастлив бряг. Аз дори не почувствах веднага как започна „пресата“. Просто ми стана по-трудно да плувам. Просто водата престана да ме държи. Просто нещо легна върху раменете ми.

Най-простичкото заклинание. Никакви импровизации. Сила против Сила.

Татко, аз наистина вярвах, че мога да преплувам морето...

Разпънах над себе си защитна завеса, махайки от раменете си невидимата тежест. И прошепнах отново, за кой ли път:

— Призовавам те, Завулон...

Силите, които бях успяла да събера, стремително се топяха. Игор удряше, като безмилостно помиташе защитата ми.

„Да, Алиса.“

Той все пак ми отговори! Откликна! Както винаги, навреме!

— В беда съм, Завулон.

„Знаех. Много съжалявам.“

Не разбрах веднага какво означава това студено „знаех“. И този безличен тон, и това, че не се появява усещането за Сила... Той винаги споделяше с мен Сила, дори когато това не беше толкова необходимо...

— Ще умра ли, Завулон?

„Съжалявам.“

Защитната ми завеса се топеше, а аз още не можех да осмисля случващото се...

Та нали той може да се намеси! Дори от разстояние! Част от силите му стигат, за да издържа на натиска, за да сведа дуела до реми!

— Завулон, ти казваше, че любовта е велика сила!

„Нима ти самата не се убеди в това? Сбогом, момичето ми.“

Едва сега разбрах всичко.

Едновременно с мига, в който силите ми се стопиха и невидимата преса отново ме притисна надолу към топлата, сумрачна дълбина.

— Игор! — изкрещях аз, но плисналата вълна заглуши гласа ми.

Той плуваше на около петдесет метра разстояние. Дори не поглеждаше към мен. Плачеше, но в морето няма място за сълзи.

А мен ме теглеше, теглеше, теглеше към тъмната бездна.

Как така... как така...

Опитах се да събера Сила от брега. Но там почти нямаше Мрак, който можех да взема. Сладостен възторг, радостни викове — това не беше за мен.

Само на около сто метра от нас с Игор напразно се опитваше да легне върху вълните и да разтрие вцепенения си крак толкова неудачно влюбилия се в мен тийнейджър, незнайно как забелязал, че сме влезли във водата, който ни бе последвал. Гордото момче със смешното име Макар, което вече разбираше, че няма да успее да доплува обратно до плажа.

Любовта е велика сила... колко сте глупави вие, момчета, когато се влюбвате...

И панически загребващият водата Макар... аз мога да взема страха му и да удължа агонията си с няколко минути.

И плуващият Игор, който не вижда, не чува, не усеща нищо наоколо, който мисли само за това как съм убила любовта му. Глупавият Светъл маг, който не знае, че в дуелите няма победители, особено ако дуелът до най-дребната подробност е подготвен от Завулон...

— Игор... — прошепнах аз и се гмурнах, усещайки, как ме притиска, притиска, притиска тъмното небе — право към тъмното, тъмното, тъмното дъно.

Татко, прости ми... аз не мога да преплувам това море...

[1] В оригинала има рима: „...денем в Дозора, нощем в позора...“. Бел.Mandor ↑

ЧАСТ ВТОРА
ЧУЖД ЗА РАЗЛИЧНИТЕ

ПРОЛОГ

Отпред вече мъждукаха светлините на гарата, но покрайнините на мрачния занемарен парк до завод „Заря“ бяха скрити под гъстата студена тъмнина. Заледената снежна кора, която до утре на обед вероятно щеше да се разтопи, хрущеше под краката. Далечното свирене на локомотивите, неразбираемите обяви по радиоуредбата на гарата и хрущенето под краката — това беше всичко, което можеше да чуе случаен минувач, решил да поскита в такова време из парка.

Но тук отдавна вече не се шляеха нощем, нито пък вечер. Дори и онези, които разхождаха грамадни озъбени кучета.

Защото кучетата не ги спасяваха от онова, което можеха да срещнат нощем в тъмнината, сред израсналите за четири десетилетия дъбове.

Самотният пътник с обемист сак през рамо явно бързаше за влака и затова беше решил да скъси пътя. Да мине през парка. По хрущящата от леда и на места от ситен чакъл пътека. Звездите гледаха смаяно този смелчага. През изпочупените голи клони надничаше дискът на луната, жълт като локвичка ликьор „Адвокат“. Странните очертания на лунните морета изглеждаха като сенки на хорските страхове.

Когато до последните дървета оставаха трийсет метра, пътникът забеляза отблясъка на чифт очи. Гледаха го от храстите, които се простираха покрай пътеката и които по това време на годината приличаха на скелети. Нещо тъмно се виждаше там, в гъсталака; даже не нещо, а някой, защото това струпане от мрак беше живо. Или най-малкото — подвижно.

Приглушено ръмжене, не рев, а просто тих крясък — това беше всичко, което съпровождаше мълниеносната атака. Под лунната светлина блеснаха зъбите — пълен комплект.

Луната вече се бе подготвила за нова кръв. За нова жертва.

Но нападателят неочаквано застина за миг, сякаш се беше натъкнал на невидима преграда, а после се стовари върху пътеката, надавайки смешен писък.

Пътникът спря.

— Какво правиш, глупако? — прошепна той на нападателя. — Да извикам ли Нощния патрул?

Струпването от мрак под краката на пътника изръмжа обидено.

— Имаш късмет, че закъснявам... — Пътникът намести сака на рамото си. — Мамка му, доживяхме Различните да нападнат Различни...

Той прекоси бързо последните метри на парка и без да се обръща, ускори крачка към гарата.

Нападателят изпъля от пътеката под дърветата и едва там извърши трансформацията, превърна се в голо, съвсем голо тяло на двайсетгодишен младеж. Висок и широкоплещест. Ледът възмутено заскърца под босите му крака. Младежът, изглежда, не усещаше студа.

— Проклятие! — прошепна той с въздишка и едва тогава настръхна зиморничаво. — Кой ли беше този?

Той си оставаше гладен и зъл, но странната, неосъществена жертва премахна у него всякакво желание за лов. Беше уплашен, макар само допреди няколко минути да беше убеден, че той е този, от когото трябва да се страхуват — от него, върколака, излязъл на лов. На опияняващ и упояващ лов на хора. Лов без лиценз — от това усещането за риска и за собствената му смелост ставаше още по-остро.

Две неща охладиха напълно ентузиазма на ловеца. Първо, думите „Нощен патрул“ — той все пак нямаше лиценз. И второ — фактът, че не бе успял да разпознае в несъстоялата се жертва Различен. Такъв като самия него.

До съвсем неотдавна както върколакът, така и всеки от познатите му Различни биха заявили, че това е чисто и просто невъзможно.

Както си беше в облика на гол човек, той забърза през храсталака към мястото, където беше оставил дрехите си. Сега щеше да му се наложи да се крие много, много дни, вместо да се скита нощем из парка в търсене на случайна жертва — да седи заключен и да чака наказание от Нощния патрул. А може би и от своите.

Единствената му надежда беше, че самотният пътник, дръзнал да прекоси парка през нощта, независимо дали беше Различен или се правеше на такъв, наистина закъсняваше за влака. И че щеше да го хване и да напусне града. И следователно нямаше да се обърне към Нощния патрул.

Различните също умеят да се надяват.

ГЛАВА 1

Едва когато чух равномерното потропване на колелетата, се успокоих окончателно. Всъщност не — не окончателно. Кой би се успокоил в такава ситуация? Но все пак си върнах способността да мисля свързано.

Не се уплаших, когато онова същество от парка ми се нахвърли, чупейки храстите. Изобщо. Нямам никаква идея как намерих нужните думи. Затова пък по-късно, вече на задръстения от нощуващи маршрутски площад пред гарата навярно учудих много хора със своята олюляваща се походка. Опитайте се да вървите уверено, когато коленете ви се подгъват!

Дяволска работа. Нощния патрул... Какво исках да кажа с това? А онзи, озъбеният, веднага заскимтя и изпълзя назад, в храстите.

Отпих още веднъж от бирата и за пореден път се опитах да осмисля случилото се.

И така, бях излязъл от къщи...

Стоп.

Оставих смаяно бутилката на масичката. Вероятно в момента изглеждах доста глупаво, но нямаше кой да ме види — бях сам в купето.

Стоп.

Изведнъж осъзнах, че изобщо не помня собствената си къща.

И изобщо не помня нищо от досегашния си живот. Спомените ми започваха там, в пронизващо студения зимен парк, няколко секунди преди нападението. А всичко преди това беше забулено в мрак. По-точно дори не мрак, а странна сива пелена — лепкава, гъста и почти непроницаема. Сив-сив, носещ се на кълба сумрак.

Нищо не разбирах.

Разгледах купето със смес от уплаха и объркване. Купе като купе. Масичка, четири легла, кафява пластмаса, тъмночервена изкуствена кожа. Зад прозореца от време на време се плъзгаха нощни светлинки. На съседното легло беше сакът ми...

Сакът!

Осъзнах, че нямам никаква представа какво има в сака ми. Би трябвало да са разни вещи. А по вещите можех да разбера много. Или да си спомня. Например, защо отивам в Москва. Кой знае защо, бях чел някъде за това или пък съм го чул от някого.

В следващия момент се сепнах и бръкнах под пуловера си, защото се сетих, че в левия ми горен джоб е паспортът. Да започнем с името, пък после току-виж сме си спомнили и останалото.

Погледнах със смесени чувства снимката върху жълтеникавата страница, изпъстрена със странни спирали. Лицето беше същото, което винаги — може би от трийсет години, а може би за първи ден — бях свикнал да отъждествявам с моето единствено и неповторимо „аз“.

Лицето си оставаше познато до най-дребните подробности. От белега на скулата до рано появилите се прошарени кичури в косата. Но да оставим настрана лицето. В момента не се интересувах най-много от него.

Името.

Виталий Сергеевич Рогоза. Дата на раждане — 28 септември 1965 година.

Място на раждане — град Николаев.

Обърнах страницата и прочетох същото на украински, като същевременно се уверих, че полът ми е мъжки, а паспортът е издаден от организация с рядко срещана дълга абревиатура — РО НГУ УМВД^[1] на Украйна. Страницата „Семейно положение“ беше девствено чиста. Въздъхнах с нещо средно между облекчение и разочарование.

По-нататък следваше вечното бreme и проклетие за всеки бивш съветски гражданин — адресната регистрация. Град Николаев, улица „Чайковски“ номер 28, апартамент 28.

Виж ти, отново двайсет и осем, и то два пъти.

И в този момент асоциациите наистина започнаха да се задействат и аз си спомних, че тази сграда е на ъгъла на „Чайковски“ и „Младогвардейска“ и че до нея се намира двайсет и осмо училище (отново това число!). Спомних си всичко, ясно и ярко, включително изсъхналата топола под собствения ми прозорец — жертва на химическите експерименти на хлапето от горния етаж. С какви ли гадости не беше заливал от прозореца си многострадалното дърво! Спомних си как пиянствахме преди пет години в съседния апартамент,

при доцента и как тогава някой лекомислено изгони съседката от долния етаж, която беше дошла да се оплаква от шума. А се оказа, че тя е арменка, съпруга на някаква важна местна клечка, и когато арменците дойдоха и започнаха да ни пердашат, се наложи да се измъквам през малкото прозорче на съседната стая, защото останалите прозорци не се отваряха, и да се спускам по улука. Когато видяха, че един от пияниците се измъква от обсадения апартамент, арменците се кротнаха и в края на краищата успяхме да се разберем с тях по някакъв начин. Спомних си и за горчивината и смайването си, когато отидох да повикам на помощ местните си приятелчета, с които неведнъж бяхме пили заедно из близките кръчми, и никой не тръгна с мен.

Откъснах се от необичайно ярките картини.

Така, значи все пак съм имал минало? Или това бяха само спомени, зад които не стоеше нищо?

Ще видим.

От паспорта научих още съвсем безполезната за момента информация, че съм „реализирал правото си на безплатна приватизация на жилище с площ (площта не беше посочена) при норма от 24,3 метра“.

И това беше всичко.

Замислено прибрах документа в джоба си — същия, на гърдите, левия — и внимателно погледнах сака си. Какво ще ми помогнеш да си спомня, черно-зелен спътник, с отвъдокеански надпис „FUJI“ върху издутата тъкан отстрани?

Дано да ми помогнеш да си спомня нещо...

Дръпнах ципа, който тихо затананика. Отворих сака и погледнах вътре.

Най-отгоре в найлонова торбичка имаше четка за зъби, тубичка „Блендамед“, две евтини бръснарски ножчета за еднократна употреба и черно шишенце, очевидно с одеколон.

Извадих ги върху леглото.

В следващата торбичка намерих топъл вълнен пуловер, явно ръчно плетен. Оставих и него настрана.

Две-три минути рових из торбичките — чисто бельо, тениски, носни кърпи, топла карирана риза...

Аха, ето и нещо, което не е дреха.

Малък мобилен телефон с антенка, в кожен калъф. Паметта ми реагира веднага: „Когато пристигна в Москва, трябва да си купя карта...“

Зарядното устройство също беше там.

И най-накрая, на самото дъно, намерих още една торбичка. С някакви плоски неща.

Когато погледнах вътре, се вцепених. В най-обикновената найлонова торбичка с полуизтрита и по тази причина абсолютно неузнаваема рисунка, лежах пачки с банкноти, наредени на два пласта. Американски долари. Десет пачки. Стодоларови банкноти. Това правеше сто хиляди.

Ръката ми сама се пресегна към вратата и провери дали е заключено.

А откъде имам това, мамка му? И как ще пренеса тези купища пари през границата? Впрочем, можех да бутна на митничарите по стотачка — със сигурност ще ме оставят на мира.

Тази находка на практика не пробуди нищо в паметта ми, освен мисълта за високите цени в московските хотели.

Все още втрещен, аз прибрах всичко в сака, дръпнах ципа и сложих багажа на долното легло. И леко се зарадвах, че до бутилката с бира стои още една, неотворена.

Новините явно трябваше да се полаят с успокоително.

Обаче, неясно защо, това успокоително ми подейства повече като сънотворно. Очаквах, че ще ми се наложи да лежа дълго, заслушан в потропването на колелетата, примижавайки от внезапно заслепяващата ме за няколко секунди светлина и отдаден на мъчителни размисли.

Нищо подобно. Още преди да допия втората бутилка бира, аз се свлякох на леглото, върху одеялото — така, както си бях облечен — и заспах.

Може би бях стигнал прекалено близо до нещо забранено в спомените ми?

Не знам.

Когато се събудих, навън беше изгряло студеното зимно слънце. Влакът беше спрял. От коридора долитаха отегчени официални гласове: „Здравейте, ние сме от руската митница. Носите ли оръжие, наркотици или валута?“. Отговорите бяха не чак дотам отегчени и предимно неразбираеми.

После на вратата се почука. Аз се пресегнах и отворих.

Митничарят се оказа пълен червендалест мъжага с очи, които поради затлъстяването бяха заприличали на цепки. Кой знае защо, когато се обръщаше към мен, той свърна встрани от утъпканата пътека и просто се осведоми, без никаква официалност:

— Какво носим? Дайте си багажа...

После огледа внимателно купето. Качи се на стълбичката и огледа багажника под тавана. И чак тогава спря погледа си върху самотно замрелия на долното легло сак.

Аз се надигнах и седнах на леглото все така безмълвен.

— Отворете сака, моля — настоя митничарят.

„Нима имат толкова силен нюх?“ — помислих си мрачно и послушно дръпнах ципа.

Торбичките една по една се озоваха на леглото. Когато дойде ред на тази с пачките, митничарят видимо се оживи и машинално затвори вратата на купето.

— Така, така, така...

Вече се подготвих да изслушам лицемерна тирада за законите и дори да прочета абзац от книжката, който, както всеки закон на хартия, е написан с разбираеми думи, но няма абсолютно никакъв смисъл като цяло. Да изслушам, да прочета и обречено да попитам: „Колко?“

Но вместо това аз се пресегнах мислено с ръка към главата на митничаря, докоснах разума му и прошепнах:

— Върви... Върви по-нататък. Тук всичко е наред.

Погледът на митничаря веднага стана тъп и празен като митническите закони.

— Да... Лек път...

Той се обърна сковано, отключи с изщракване вратата и се измъкна в коридора, без нито дума повече. Много приличаше на кукла. Послушна дървена кукла във властта на сръчен кукловод, който дърпа конците.

Само че кога успях да стана сръчен кукловод?

Влакът потегли след десет минути и през цялото това време аз се питах: какво става с мен? Не знам какво правя, но правя точно каквото трябва. Първо съществува в парка до завода, сега този внезапно оглупял митничар...

И защo, по дяволите, съм тръгнал за Москва? Какво ще правя, когато слеза от влака? Къде ще отида?

Кой знае защo постепенно ставах все по-сигурен, че всичко ще се изясни в нужния момент. Именно в нужния — не по-рано.

Жалко, че увереността ми не беше пълна.

Проспах по-голямата част от деня. Може би това беше реакция на организма ми — отдаване на дължимото на неочаквано дошлите отговори и умения. Как успях да разкарам митничаря? Пресегнах се към него, усетих мътната малиненочервена аура със зелен участък във формата на доларов знак... И успях да коригирам желанието му.

Според мен хората не могат така. Но какъв съм аз, ако не съм човек?

А, да. Аз съм Различен. Казах тоба на Върколака в парка. Между другото, едва сега осъзнах, че в парка ме е нападнал именно върколак. И си спомних аурата му, този жълто-червен пламък на Лова и Глада.

Изглежда, постепенно се измъквах от мрака. От пропастта. Върколакът беше първото стъпало. Митничарят — Второто. Интересно, дълга ли беше стълбата? И какво щеше да се разкрие пред мен там, на върха?

Засега въпросите бяха доста повече от отговорите.

Събудих се окончателно, след като вече бяхме минали Тула. Купето продължаваше да е празно, но сега разбрах, че сам съм пожелал това. Разбрах още, че моите желания в този свят обикновено се сбъдват.

Перонът на курската гара бавно плуваше покрай прозореца. Аз, вече облечен и готов, стоях в купето и чаках влака да спре.

Бях в Москва. Но засега още не бях наясно какво да правя.

Както обикновено, най-нетърпеливите пътници вече бяха успели да задръстят коридора. Но аз щях да ги изчакам — нямаше къде да бързам. Така или иначе трябваше да чакам, докато съживилата се памет ми подсказе нещо, пришпорвайки ме, както колар — мързеливото си муле.

Влакът се помръдна за последен път и спря. Разнесе се дрънчене на метал, опашката от моментално оживили се хора потегли, бавно-бавно измъквайки се от вагона. Както винаги — загрижени възгласи,

поздрави, опити за промъкване обратно в купето за багажа, който някой не е успял да изнесе накуп...

Но суетата във вагона отминаваше бързо. Пътниците вече бяха навън и получаваха целувки и прегръдки от посрещачите. Или не получаваха, ако нямаше кой да ги посрещне. Някои, изопнали вратове, се оглеждаха на перона и веднага настръхваха от пронизващия московски вятър. Във вагона бяха останали само онези, които се занимаваха с обичайното предаване на багажа през прозореца.

Взех сака и тръгнах към изхода, като все така не знаех какво ще правя в най-близко бъдеще.

Вероятно трябваше да обменя пари. Нямах в себе нито една руска копейка. Само от нашите, „независимите“ украински. Но те, уви, не вървяха тук. Точно преди влизането в Москва предвидливо бях разопаковал една от пачките и бях разпределил част от банкнотите из джобовете си.

Винаги съм мразел портфейлите...

Впрочем какви ги говоря? Винаги... Моето „винаги“ беше започнало предишната нощ.

Машинално настръхвайки от прегръдката на зимата, аз закрачих по перона в посока към подлеза. Нали нямаше как на гарата да няма обменно бюро?

Порових се из несигурната си памет и установих две неща: първо, не помнех кога за последен път съм бил в Москва, но второ, за сметка на това общо взето имах добра представа как изглежда гарата отвътре, къде да търся обменните бюра и как да попадна в метрото.

Подлезът, подземната чакалня, късият ескалатор, залата с касите за билети. Междинната ми цел беше там, на втория етаж, след още един ескалатор.

Но това обменно бюро се оказа отдавна и стабилно затворено. Нито светлина, нито пролука, през която да се види нещо вътре, нито задължителното табло с текущия курс.

Добре. Тогава към изхода и после наляво, към полегатия наклон надолу към станция „Чкаловска“... Само че целта ми беше не самата пътека надолу, а до нея.

Беличък търговски павилион, стълба към втория етаж, облети със светлина празни малки търговски зали, завой... Охранителят бързо

вдигна поглед към мен и веднага се отпусна, след като разпозна в мен пристигащ отдалеч чужденец.

— Влизайте спокойно — великодушно разреши той.

Влязох в стаичката заедно със сака си. Цялата обстановка се изчерпваше с кошчето в ъгъла и, разбира се, малкото гише с подвижно чекмедже за пари, което винаги ми бе напомняло за вечно гладно гърло.

„Хей — напомних си аз, — не забравяй за младостта на твоето «винаги»...“

Но все пак, щом мислех като човек, реално изживял трийсет и пет години, значи за това имаше някаква причина, нали?

Добре, ще видим по-късно.

Гладното гърло погълна веднага пет стодоларови банкноти и паспорта ми. Не видях кой се крие там, зад плътната преграда, а и не се опитах да видя. Забелязах само пръсти с лакирани със седефен лак нокти. Значи жена. Неохотно подалото се напред гърло изплю солидна пачка банкноти от по сто рубли, няколко по-дребни банкноти и дори две-три монети. Без да броя парите, ги пъхнах в джоба на гърдите си, под пуловера, само дребните банкноти прибрах в джоба на панталоните. Заедно с монетите. Сложих паспорта в другия джоб на гърдите и изхвърлих зелената квитанция в кошчето.

Е, това беше всичко. Вече бях човек. Дори в този безумен град, едва ли не най-скъпият на планетата. Макар че... макар че, не. Май вече от година Москва беше изгубила първото място в тази съмнителна класация.

Зимата отново ме посрещна с леденото си дихание. Вятърът разнасяше насам-натам дребни частици, наподобяващи манна небесна — някаква хилава градушка.

Метрото беше отляво. Но пътят ми не беше натам, а към другия изход.

Отново дефилирах пред сградата на гарата и се спуснах към мястото, което ми трябваше — околоръстната линия.

Вече започвах да разбирам къде трябва да отида. Какво пък, да се порадваме на прогреса, щом не се получава да се радваме на неопределеността. И да се надяваме, че в Москва са ме довели изключително и само добри дела. Защото не чувствах в себе си сила да служа на Злото.

Само кореняците московчани си тръгват от гарата с такси. Ако финансите им го позволяват, разбира се. Всеки провинциалист, дори да има не по-малко пари от мен, отива в метрото. Има нещо хипнотично в тази система от тунели и лабиринт от галерии. В шума на преминаващите влакове, в ту замиращия, ту отново оживяващия поток въздух. Във вечното движение. Тук, под сводовете на залите се носи неизразходвана безплатна енергия, но аз не искам да си взема от нея.

Освен това тук има защита. Изглежда, това по някакъв начин е свързано с дебелия слой пръст над главата ми... и с факта, че в тази пръст са погребани отминалите години. Дори не години, а векове.

Прекрачих през разтворилата се врата на влака. От високоговорителите се разнесе досаден и отвратителен шум, а после добре школуван мъжки глас изрече:

— Внимателно, вратите се затварят. Следващата станция е „Комсомолска“.

Движех се по околоръстната линия. Обратно на часовниковата стрелка. При това бях сигурен, че няма да сляза точно на „Комсомолска“. Виж, след нея... След нея може би щях да сляза. И това щеше да стане на Проспекта на мира. И, между другото, струваше си да се придвижва по-напред във влака, защото така щях да бъда по-близо до подлеза.

Значи ми трябваше ръждивочервената линия^[2]. При това по-скоро на север, защото иначе бих тръгнал по околоръстната линия в противоположната страна, до „Октомврийска“.

Вагонът се поклащаше по време на движението и понеже нямаше какво друго да правя, заразглеждах многобройните реклами. Дългокос мъжага, застанал на пръсти и при това приклепнал, кой знае защо рекламираше женски чорапогачи, и нечия въоръжена с флумастер ръка не беше пропуснала да му дорисува фалос с внушителни размери. Съседният безвкусен плакат предлагаше да участваш в преследване из града на шарен джип, но аз нещо не схванах какъв е смисълът на тази гоненица. Награда, навярно. Чудотворни таблетки за голям брой болести — и всичко това в един флакон, кантори за търговия с недвижимо имущество, йогурт, който е най-най-, истинска „Боржоми“ с овен на бутилката... Ето я и станция „Комсомолска“.

Рекламите ми омръзнаха, оставих сака до вратата и се приближих към картата на метрото. Не знам защо, но още в първия миг погледът ми беше привлечен от ръждивочервената извивка и надписа до нея — „ВДНХ“^[3]. Там трябваше да отида. Точно там. В голямата сграда, извита като подкова. Хотел „Космос“.

Каквото и да си говорим, животът е по-лесен, когато целта вече е известна. Въздъгнах с облекчение, върнах се при сака си и дори се усмигнах на неясното отражение в стъклото на вратата. Стъклото също носеше следи от извънредната активност на градските питекантропи — от надписа „не се облягай на стъклото“ чрез изтриването на букви и добавянето на нови се беше получило загадъчното твърдение „не съм слон“.

Със сигурност не беше слон. Някакво животно, но не и слон — според мен слоновете са олицетворение на спокойствие и мъдрост. А неизвестният автор на твърдението най-вероятно беше маймуна, долна и самодоволна маймуна. Прекалено подобна на човека и именно затова долна и тъпа...

Добре, че съм Различен, а не човек.

Ето го и Проспектът на мира; стълби, завой надясно, ескалатор — влакът се приближава до целта. „Рижка“, „Алексеевска“, „ВДНХ“. От вагона — вдясно, винаги съм знаел това.

Дълъг, страшно дълъг ескалатор, на който неясно защо не ми се мисли за нищо. Отново натрапчива реклама. Подлез. И хотелът. Подковообразно чудовище на френската архитектура. Впрочем хотелът се беше променил, и то забележимо. Бяха прибавени осветени табели, мощни лампи, в казиното на постамент беше сложен луксозен автомобил, предназначен за награда. Въпреки студа до входа пушеха някакви момичета. Вътре ме посрещна портиер, чиято длан веднага погълна банкнота от сто рубли. Той моментално взе сака и ме съпроводи до рецепцията.

Не беше особено късно, така че във фойето все още бе оживено. Някой говореше по мобилния си телефон на висок глас и арабските думи огласяваха цялото помещение, от няколко места едновременно долиташе музика.

— Лукс — изрекох аз небрежно. — С едно легло. И моля да не ми звънят да ми предлагат момичета. Дошъл съм да работя.

Парите са велико нещо. И стая се намери веднага, и храна ми доставиха незабавно, и обещаха че никой няма да звъни, макар да не вярвах особено в това. Веднага ми предложиха и да се регистрирам, защото паспортът ми беше украински. Регистрирах се. Но вместо да поема кротко към асансьора, към който грижовно ме бяха насочили, аз се насочих към незабележимата врата в най-тъмния и пуст ъгъл на фойето.

На тази врата нямаше никаква табелка.

Портиерът ме изгледа в гърба с искрено уважение. А останалите според мен изобщо спряха да ме забелязват.

Зад вратата имаше поохетял кабинет — вероятно това беше единственото помещение в хотела, което още не беше придобило европейски вид, а сякаш беше дошло тук от безпросветните съветски времена през седемдесетте години.

Най-обикновено бюро — не олющено, но поохетяло, обикновен стол и доста стар полски телефон „Aster“ наред бюрото. На стола седеше слаб мъж с униформата на сержант от милицията. Той ме погледна въпросително.

Сержантът беше Различен. При това Светъл — веднага го разбрах.

Светъл... Хъм. А аз какъв бях? Май не бях Светъл. Точно така, не бях Светъл.

В такъв случай всичко беше ясно.

— Здравейте — обадох се аз. — Бих искал да се регистрирам в Москва.

Милиционерът процеди със смесица от недоумение и раздражение:

— Регистрацията се прави на рецепцията... При настаняване. Без да сте се настанили — не може.

И обърна страницата на вестника, който четеше внимателно с молив в ръка преди моето влизане — вероятно отбелязваше интересни обяви от напълно необятен списък.

— Вече извърших обичайната регистрация — поясних аз. — Трябва ми *различна* регистрация. Между другото, аз не се представих. Виталий Рогоза, Различен.

Милиционерът веднага се стегна и ме погледна отново. Този път объркано. Изглежда, не беше успял да разпознае в мен Различния.

Затова му помогнах.

— Тъмен — промърмори той малко по-късно, като че ли с известно облекчение и също се представи: — Захар Зелински, Различен. Доброволец от Нощния патрул. Елате...

В тона му явно се четеше стандартното „все идвате и идвате в нашата Москва...“ Различните неволно използваха в своите отношения човешките модели и стереотипи. Със сигурност този СВетъл беше недоволен, че някакъв провинциалист е пристигнал и е възникнала необходимостта да отлепи задника си от стола и погледа си — от вестника, а после да се мъкне до служебния компютър и да се занимава с регистрирането...

Насред стената се намери още една врата, която обикновен човек не би могъл да види по никакъв начин. А да се отваря тази врата изобщо не бе необходимо — ние преминахме през стената и през сивия сумрак, внезапно запълнил всичко наоколо. Движенията ни станаха меки и забавени, дори лампата на тавана забележимо намали блясъка си.

Втората стая изглеждаше значително по-представителна от първата. Сержантът веднага седна при солидното бюро, пред компютъра, а мен ме покани да се разположа на мекия диван.

— За дълго ли сте в Москва?

— Още не знам. Мисля, че за не по-малко от месец.

— Моля, покажете постоянната си регистрация.

Той би могъл да я види и така, със зрението си на Различен, но изглежда правилата го задължаваха да постъпи по най-обикновения начин.

Якетото ми и без това беше разкопчано, затова аз просто вдигнах нагоре пуловера, ризата и тениската си. На гърдите ми засия синкавия знак на постоянната ми украинска регистрация. Сержантът я провери с пас на дланта и незабавно затрака по клавиатурата. Известно време проверяваше данните, после отново зашумоли с някакви книжа, отключи огромния сейф, който между другото беше заключен не само с ключ, извади оттам нещо, извърши необходимите процедури и най-накрая метна към мен концентрирана синкава светлина. Цялата горна част на тялото ми за миг се обля в пламъци, а след секунда на гърдите ми вече се виждаха два печата. Вторият беше временната ми московска регистрация.

— Регистрацията е временна, но по принцип е безсрочна — поясни сержантът без особен ентузиазъм. — Тъй като според базата ни данни вие сте Тъмен, който спазва изключително стриктно законите, можем да ви подадем ръка и да ви позволим безсрочна регистрация. Надявам се, че на Нощния патрул няма да му се наложи да променя мнението си за вас. Печатът ще се самоунищожи, ако напуснете пределите на Москва за едно денонощие. Ако се наложи да отсъствате повече от денонощие — извинявайте, но ще трябва да се регистрирате повторно.

— Разбрах — отвърнах аз. — Благодаря. Мога ли да тръгна?

— Тръгвайте... Тъмни.

Сержантът поседя безмълвно няколко секунди, после затвори сейфа (не само с ключа), остави компютъра както си беше и направи подканващ жест с ръка по посока на изхода.

Когато вече бяхме в поовехтелият кабинет, той нерешително уточни:

— Извинявайте, а какъв сте вие? Не сте вампир, не сте върколак, не сте инкуб, не сте вещер, това мога да видя и аз. Според мен не сте и маг. Нещо не мога да разбера...

Самият сержант беше Светъл маг от приблизително четвърто равнище. Не беше много, но общо взето не беше и малко.

И наистина — какъв бях аз?

— Това е сложен въпрос — отговорих уклончиво. — По-скоро все пак съм маг. Довиждане.

Взех сака си и се върнах във фойето.

А след пет минути вече се настанях в стаята си.

Правилно не бях повярвал на портиера — първото позвъняване с предложение да се направи почивката ми по-приятна ме застигна, докато се бръснях. Помолих мрачно, но учтиво, да не ми звънят повече. Втория път учтивостта в гласа ми намаля, а при третата оферта просто изсипах в слушалката, която за нищо не ми беше виновна, толкова гъста и лепкава сила, че събеседникът ми се задави и млъкна наред дума. Повече не ми позвъниха.

„Уча се — помислих си аз. — Маг ли съм в края на краищата, или не?“

Често казано, думите на сержанта-Светъл изобщо не ме учудиха. Вампири, върколаци, инкуби... Те съществуват. Наистина съществуват.

Но само за своите, за Различните. Не и за обикновените хора. Затова пък за Различните хората са източник на съществуване. Корени и храна. И за Светлите, и за Тъмните, колкото и да ни одумват Светлите на всеки ъгъл. Те също черпят своята енергия от живота на хората. А целите... Така или иначе целите ни са едни и същи. Просто и ние, и Светлите се опитваме да изпреварим конкурентите и да стигнем първи до тях.

От връхлетелите ме откровения ме откъсна почукване по вратата — носеха ми вечерята. След като възнаградих прислугата със стотачка (и откъде у мен този надут навик да раздавам прекалено щедри бакшиши?), аз се опитах да се съсредоточа отново, но очевидно вече не бях настроен за това. Жалко.

Обаче все пак бях преодолял следващото стъпало. Или поне вече знаех, че Различните са два вида. Светли и Тъмни. Аз бях Тъмен. Не обичах особено Светлите, но не можех да кажа, че ги мразя. Та нали те също бяха Различни, макар и да се ръководеха от малко по-други принципи в сравнение с нашите.

И освен това отчасти започнах да разбирам какво се крие зад моята заплаха към върколака в парка и зад солидното название „Нощен патрул“. Това не беше нищо по-различно от наблюдение над Тъмните нощем, защото времето на Тъмните беше именно нощта. Естествено, съществуваше и Дневният патрул. Те бяха свои, но с тях също трябваше да се съобразявам, защото ако направех нещо нередно, и те нямаше да ме погалят по главата. И цялата тази система беше в несигурно равновесие, тъй като всяка от страните постоянно търсеше пътища и начини за разгромяване на конкурентите, за да се възцари окончателно и безвъзвратно над света на хората.

Такава беше цялата веселба. От това стъпало засега не можех да видя нищо повече в околния здрач...

Чух Зова, когато вече приключвах с вечерята.

Не тих и не силен, нито пък жален или властен. Този, за когото беше предназначен, също го чуваше. И не беше в състояние да му се противопостави.

Зовът не беше предназначен за мен. Странно беше, че го долавям...

Значи трябваше да действам.

Нещо в мен вече непреклонно раздаваше команди. Облечи се! Сака — в гардероба! Затвори прозорците и заключи вратата! Не само с ключове и резета, тъпако!

Черпейки сили отвсякъде, докдето можех да достигна, направих така, че хората да не се интересуват от стаята ми. А Различните и без това нямаше какво да търсят тук.

Пияният сириец в съседната стая внезапно изтрезня напълно. На долния етаж стомахът на повръщания чех спря да го измъчва и той утихна, прегърнал с облекчение клозетната чиния. В стаята насреща възрастният бизнесмен от Урал за пръв път в живота си шамароса жена си по бузата, с което завърши старо и продължително скарване — след час на двамата им предстоеше да отпразнуват примирието в ресторанта на втория етаж. Ако наблизо имаше някой Светъл — бях му поднесъл всичко това на тепсия...

Но тези неща ме интересуваха слабо. Аз вървах към Зова. Към Зова, който не беше предназначен за мен.

Вечерта бавно се превръщаше в нощ. Проспектът шумеше, вятърът виеше пронизващо в тролейбусните жици. Кой знае защо звуците на природата изместваха шумовете на цивилизацията — може би защото аз се вслушвах?

Направо по проспекта. Точно така.

Нахлупих шапката по-ниско и закрачих по тротоара.

Когато почти бях стигнал до продълговатата постройка, чийто първи етаж беше зает от магазин с нелепи бутафорни самовари на витрините, Зовът утихна. Но аз и без това вече знаех къде трябва да отида.

Следващата сграда, и там, малко преди кръстовището — тесен и мрачен проход-тунел. Този път пълен с гъст, неподправен мрак.

Вятърът, сякаш напук, се усили, започна да ме шибва по лицето и да ме блъска като опитен ръгбист, и се наложи да се приведа напред, за да продължа да се движа по някакъв начин.

Ето го и проходът. Изглежда, бях закъснял. На фона на едва виждащото се петно — срещуположния изход към двора — за миг застина неясен силует. Различих само бледото, явно нечовешко лице и двата слаби проблясъка на очите. И зъбите, поне така мисля.

И това беше всичко. Този, който беше на мястото, изчезна, престана да го има.

Наведох се и се вгледах в неподвижното тяло. Девойка, съвсем млада, на шестнайсет години. Със странна смесица от блаженство и мъка в застиналите ѝ очи. До нея бях захвърлени пухкав плетен шал и шапка. Якето беше разкопчано, а шията — оголена. Върху нея се виждаха четири белега.

Дори не успях да се учудя, че виждам в абсолютната тъмнина.

Приклекнах до девойката. Заедно с кръвта — малко количество, не повече от четвърт литър — бяха изпили и живота ѝ. Бяха изсмукали енергията ѝ — цялата, до последната капка. Гадост.

В този момент, едновременно от двете посоки, в прохода се втурнаха хора.

— Стой! Нощен патрул! Излез от Сумрака!

Изправих се, в първия момент все още недоумяващ какво искат от мен, и веднага получих осезаем удар — не с юмрук, нито пък с крак. А с нещо бяло, като престилката на хирург. Не болеше, просто беше унижително. Единият от патрулните насочи към мен със жезъл с червен камък на върха му и изглежда възнамеряваше да ме удари отново.

И в този момент прекрачих следващото стъпало. Дори не следващото, а две-три стъпала наведнъж.

Излязох от Сумрака. Сега разбирах какво става, когато всичко наоколо се забавя и се появяват способностите ми да виждам в абсолютната тъмнина. Това беше светът на Различните. А на мен ми нареждаха — не ме молеха, а именно ми нареждаха — да се върна в света на хората.

И аз се върнах, послушно и безропотно. Защото така трябваше.

— Представи се! — нареди някой. Не видях кой, защото светеха в лицето ми с фенерче. Бих могъл да го видя, но засега това просто не беше необходимо.

— Виталий Рогоза, Различен.

— Андрей Тюнников, Различен, сътрудник на Нощния патрул — представи се с видимо удоволствие онзи, който ме бе ударил с помощта на бойния жезъл.

Сега вече усещах, че не са ме ударили с пълна сила, а просто профилактично. Но ако се наложеше, можеха и по-силно — зарядът на жезъла го позволяваше.

— И така, Тъмни, какво имаме тук? Пресен труп и ти до него. Ще дадеш ли обяснение? Или може би у теб ще се намери лиценз? А?

— Андрюха, не избързвай — срязаха го от тъмнината.
Но Андрюха не се вслуша в съвета, само махна с ръка с досада:
— Чакай!

После отново се обърна към мен:

— Е, какво? Мълчиш, Тъмни? Нямах какво да кажеш?

Аз наистина мълчах.

Андрюха Тюнников беше маг, но Светъл, естествено. Едва достигнал пето равнище.

Такъв бях аз вчера.

Явно амулетът не беше зареден от него — долавяше се почеркът на по-опитен маг. А и двете момчета, които стояха зад гърба му, ми изглеждаха по-силни от него.

Противоположната страна на прохода беше завардена от самотна девойка, нисичка и младичка, но именно тя беше най-опитната и най-опасната в цялата група. Беше боен трансформиращ се маг. Нещо като светъл върколак.

— Е, какво, Тъмни? — настояваше Андрюха. — Само ще мълчиш, така ли? Ясно. Покажи регистрацията си! И уведовете някой от Дневния патрул, че сме хванали браконьер — Тъмен...

— Глупак си ти, Андрюха — казах аз с насмешка. — Зарадва се! Браконьер си хванал! А погледна ли поне жертвата, а? Кой е направил това според теб?

Андрюха се сепна и наведе поглед към мъртвата девойка. Изглежда започваше да разбира.

— Ва... вампир — измънка той.

— А аз какъв съм?

— Ти си м-маг... — От объркване Андрюха дори започна да заеква.

Обърнах се към девойката, защото реших, че си струва да разговарям именно с нея.

— Когато дойдох, всичко вече беше свършило. Видях вампира, но от другата страна на тунела, той избяга в двора. Момичето вече беше мъртво, изсмукали са силите му изцяло, а от кръвта само са отпили. Аз не съм тукашен, пристигнах преди два-три часа с влака, живея в „Космос“.

Не можах да се удържа и добавих:

— В този проход не за пръв път браконьерстват вампири, нали?

Сега виждах следи от случилото се тук, направо върху асфалта и върху стените. Сега, когато прескочих наведнъж няколко стъпала.

— Само че предишния път ви е провървяло повече, Светли... А следите сте ги почистили некадърно, още си личат.

— Не мисли, че сме ти много благодарни — процеди девойката мрачно. — И още нещо: все пак искам да погледна регистрацията ти.

— Да, моля. — Аз послушно показах печата. — Надявам се, че не съм ви необходим повече? Не смея да преча на нашия несравним детектив в търсенето на браконьера.

— Ще те потърсят утре — съобщи сухо девойката. — Ако потрябваш за нещо.

— Не възразявам! — изсумтях аз. После отместих от пътя си единия от патрулните и излязох на проспекта.

След стотина крачки свалих маската на обикновен Тъмен.

[1] РО НГУ УМВД — Районен отдел на Николаевското градско управление на Управлението на вътрешните работи — Бел.прев. ↑

[2] Линиите в московското метро е прието да се наричат за по-кратко с цветовете, с които са отбелязани на картата. — Бел.прев. ↑

[3] ВДНХ — Изложение на постиженията на народното стопанство; огромен изложбен център в Москва. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

В следващите два дни и две нощи не се случи абсолютно нищо интересно. Бродех из Москва, правех изненадващи покупки, упражнявах новите си умения, стараяйки се да не привличам вниманието върху себе си. Купих си карта за мобилния телефон, съвсем неясно защо — все пак нямаше на кого и за какво да звъня. Купих си дискмен и два часа си съставях списък от песни, търсейки в каталога стара и нова музика, която отключваше по нещо в неотстъпчивата ми памет. Свикнах с променилата се Москва, която под искрящия фалшив блясък на неона си оставаше все така замърсена и овехтяла. Персоналът в хотела ме поздравяваше, а по всичко личеше, че вече има опашка кой да ме обслужва — аз продължавах да водя живот на човек, който не признава по-дребни банкноти от сто рубли. Колкото и да бе странно обаче, в магазините грижливо си прибирах рестото. Дори дребните никелирани монети, които не ставаха за нищо, освен за сувенири за чужденците...

За тези две денонощия срещнах само три пъти Различни — веднъж съвсем случайно в метрото, а втория път през нощта се натъкнах на пияна вещица, която се опитваше безуспешно да прелети до балкона на третия етаж, тъй като беше изгубила ключовете от входа и от апартамента, а просто не ѝ бяха останали сили да премине през Сумрака. Помогнах ѝ. Освен това един ден някакъв достатъчно силен Светъл маг ме взе за неинициран Различен. Дори запомних името му — Городецки. Между другото той беше дошъл в магазина за същото, за което и аз — за да състави поредния списък от песни за плеъра си. Когато видя официалните печати, магът се учуди и веднага ме остави на мира. Даже реши да си тръгне, струва ми се от погнуса, но в този момент моят диск стана готов и си тръгнах аз.

Известно време се чудех защо мрази толкова много Тъмните?

Впрочем, всички Светли ни мразеха. Или почти всички. И изобщо не искаха да повярват, че ние общо взето изпитвахме към тях безразличие — стига само да не застават на пътя ни. А те заставаха и то често. Както и ние на техния.

Никой от Нощния патрул не ме притесняваше и според мен дори не се бяха опитали да ме намерят и разпитат. Все пак бяха осъзнали, че Тъмните магове нямат нужда да пият човешка кръв. Разбира се, аз бих могъл да направя такова нещо, докарвайки си продължително стомашно разстройство — ако не повърна от отвращение... Потънах в очакване на поредното изкачване на поредното стъпало, но това очевидно можеше да се случи само в някакви критични и нееднозначни ситуации, когато нещо ме накара да правя магии. Не дребни въздействия като пропъждането на мутрести, късо подстригани контрольори в автобуса или успокояващата пелена над цялата изнервена опашка за билети в метрото, когато ме мързеше да чакам — не, това равнище за мен беше минало. За да науча нещо ново и да разкрия още един пласт от паметта си, за да придобия дремещите някъде знания, ми трябваша по-сериозни разтърсващи случки.

Не ми се наложи да ги чакам дълго.

Както и много Тъмни, аз също се оказах закоравяла „сова“. Тъй като живеех сред обикновени хора, не можех да игнорирам изцяло деня, но не исках и да се съпротивявам на примамващия зов на нощта. Ставах късно, около обед или дори още по-късно и се връщах в хотела едва на разсъмване.

Четвъртата ми нощ в Москва вече отстъпваше под напора на първите намеци за изгрева, тъмнината се беше смесила с първите нюанси на тъмносивото, когато се добрах до подножието на следващото стъпало. Разхождах се по опустелия Измайловски булевард и неочаквано усетих как някъде отдалеч, от дворовете, ме лъхва мощно магическо освобождаване на енергия.

Като казвам това, нямам предвид че на свобода се изплъзваше неконтролируема енергия. Не. Енергията се отдели и веднага беше погълната, иначе всичко би завършило с банален взрив. Различните преобразуват и себе си, и света, и енергията. Но балансът от отдаването и поглъщането винаги се оказва нулев, защото в противен случай...

В противен случай светът просто не би могъл да съществува. Както и ние в него.

Сякаш нещо ме подтикна: иди там! Иди!

Наложил ми се да отида.

Вървах двацет минути, уверено завивайки на кръстовищата и понякога през дворовете, за да си скъся пътя. Когато вече почти бях пристигнал, усетих Различните — те се приближаваха едновременно от две посоки. В същия момент чух шум от няколко коли. Почти веднага изолирах от безличната редица високи блокове нужната сграда и апартамента, където скоро се беше случило събитието, заинтригувало онова мое „аз“, засега още скрито някъде в дълбините на обичайната ми същност.

Стандартен пететажен блок от времето на Хрущов, разположен на Тринайсета паркова улица. Пред сградата имаше кофи за боклук, а в двора нямаше и помен от пейките, които бях свикнал да виждам в южните региони.

До входа бяха паркирани три коли — жигула, доста старичък микробус с неясна марка и добре поддържано BMW. Изобщо наоколо имаше доста коли, но все грижливо паркирани, а тези бяха пристигнали току-що и зарязани както падне. Двигателите неохотно отдаваха топлината си на зимата.

Петият етаж. Още на входа към стълбището (желязна врата, между другото широко отворена) усетих мощни магически блокировки. Именно те ме накараха да изтръгна от земята собствената си сянка и да вляза в Сумрака.

Според мен Сумракът изсмуква силите на Различните. Ако не знаят как да му се противопоставят, разбира се. Мен никой не ме беше учил на това, но започнах да го правя инстинктивно, сякаш винаги бях имал това умение. А като нищо наистина го бях имал и се бях сетил при нужда.

На стените и по стълбите, а дори и по перилата безгрижно растеше огромно количество син мъх — обитателят на първия слой на Сумрака. Явно във входа живееха доста емоционални хора, щом мъхът толкова се беше разраснал.

Ето го и нужният апартамент. Блокировките бяха още по-мощни, вратата бе заключена дори в Сумрака.

И в този миг прекрачих още две-три стъпала нагоре. Превъзможвайки моментната си слабост, за втори път вдигнах сянката си от пода и влязох още по-надълбоко.

Веднага се усещаше, че на малцина им е отредено да се намират тук.

Сградата я нямаше. Нямаше почти нищо освен гъста тъмносива мъгла и смъртно прозиращите луни. Цели три. Тук би бушувал вятър, но в този слой времето течеше толкова бавно, че едва се долавяше дори вятърът, който не признаваше различията между обикновения свят и Сумрака.

Започнах бавно да падам, да потъвам в мъглата, но *поддържах* себе си. Оказа се, че умея да го правя. Известно усилие, както винаги трудно за описване и по-скоро инстинктивно, отколкото осъзнато — и аз се придвижих напред. Още едно усилие — и погледнах оттам към предишния слой на Сумрака.

Всичко ставаше много бавно, тегаво, сякаш светът се бе потопил в слой сивкав, но същевременно прозрачен катран. Отначало звуците ми заприличаха на далечни басови тътени от гръмотевици, но все пак успях да се приспособя към това забавено протичане на събитията. Или по-скоро забавих възприятията си до същото темпо, изравних се с него и от този момент нататък всичко случващо се започна отново да ми напомня обикновения свят — света на хората.

Но само ми напомняше за него.

Тесен коридор, обичаен за такива апартаменти. Вляво — две врати за тоалетната и кухнята, малко по-нататък, отново вляво — една стая, вдясно — втора. Стаята вдясно сега беше празна. В лявата имаше петима Различни и труп върху разхвърляното легло. Трупът беше на трийсетгодишен мъж. В областта на слабините и корема му имаше няколко разкъсани рани, изключващи всякаква мисъл, че може да бъде спасен. Раните бяха покрити с измачкан, разкъсан чаршаф.

Различните бяха трима Светли и двама Тъмни. Светлите бяха слаб мъж с донякъде асиметрично лице и двама познати — меломанът Городецки и трансформиращата се девойка. Тъмните бяха пълничък маг, напрегнат и внимателен, и мрачен субект, който ми изглеждаше неудачна пародия на гуцер — беше с дрехи, но ръцете и лицето му бяха зелени и покрити с люспи.

Различните спореха.

— Това е вече втори случай само за седмица, Шагрон. И отново убийство. Създава се впечатлението, че вие, да ме прощаваш, сте плюли на Договора.

Говореше непознатият за мен Светъл.

Тъмният маг погледна неволно мъртвеца.

— Не можем да следим всички и вие прекрасно го знаете — измънка той, при което в гласа му не се долавяше нито вина, нито съжаление.

— Но вие се задължихте да предупредите всички Тъмни за чистата седмица! Вашият шеф обеща това официално!

— Предупредихме ги.

— Благодаря! — Светлият изръкопляска театрално. — Резултатът е впечатляващ. Повтарям: ние, сътрудниците на Нощния патрул, официално молим за съдействие. Извикай шефа ви!

— Шефът ни сега не е в Москва — упорито отвърна магът. — И между другото, вашият шеф чудесно знае това, така че е можел да не ви упълномощава да молите за съдействие.

— Тоест вие отказвате да ни съдействате, така ли? — попита с лека заплаха в гласа Городецки.

Тъмният поклати глава, малко по-бързо, отколкото беше необходимо:

— Защо да отказваме? Не. Не отказваме. Просто не разбирам с какво можем да ви помогнем?

Светлите, изглежда, бяха обзети от праведен гняв. Отново се обади непознатият маг:

— Тоест, как с какво да ни помогнете? Проститутка-върколак откъсва топките на клиента си — който между другото е неинициран Различен — и благополучно се измъква! Кой познава по-добре вашата безбройна сган — вие или ние?

— Понякога ми се струва, че вие — озъби се Тъмният и погледна девойката. — Ако помниш разговора в „Седмото небе“, когато се опитвахме да хванем Инквизитора и него...

Той кимна към Городецки и замълча, сякаш размишляваше.

— Най-вероятно върколачката не е регистрирана. И най-вероятно клиентът се е разгневил и... зъз... Е, да го формулираме така: поискал е нещо, неприемливо дори за проститутка. И ето го резултатът.

— Шагрон, не можеш да прехвърлиш случая на човешките ченгета, защото когато го е убивала, тя е била в сумрачния си облик. И това е всичко, работата е за Патрулите! Кажете направо: ще проведете ли разследването или ще принудите нас да се заемем с него? И не се надявай просто да спечелиш време. Съботният вампир и тази котка ни трябва за пред трибунала, при това още преди следващите почивни

дни. Ясни ли са исканията ни? — Слабият мъж притискаше Шагрон, търсеше си правата и вършеше това с явното удоволствие на Различен, който рядко се е занимавал с разчистване на сметки. И натискът му очевидно беше обоснован...

— Тези изродски похотливи котки! — промърмори изведнъж люспестият. — Глупави безмозъчни мръсници...

— Млъкни — студено нареди девойката-Светла. — Гекон^[1]-мутант...

Е, да, нали и тя беше котка, макар и Светла...

— Спокойно, Тигърче — каза ѝ Городецки. И отново се обърна към Тъмните: — Ясни ли са ви нашите изисквания?

И в този момент аз се върнах в първия слой на Сумрака. Да се нарекат следващите няколко секунди „сцена от немите филми“ би означавало да не се каже нищо.

— Ти?! — издиша девойката. — Отново ти?

— Буенос ночес, господа. Извинете, видях светлинката и се отбих.

— Антоне, Толик — изрече Тигърчето със звънък и леко треперещ от вълнение глас, сочейки ме по детски с пръст, — Андрюшка завари него в събота над трупа на жертвата на вампира. Точно този Тъмен от Украйна!

Петимата ме гледаха в упор, без да откъсват поглед.

— Надявам се — казах аз с ирония, — че приличам на проститутка-върколак не повече, отколкото на превъртял вампир?

— Какъв си ти? — попита ме с неприязън магът, когото бяха нарекли Шагрон.

— Маг, колега. Тъмен маг. Не съм тукашен.

Той се опита да ме сканира и аз усетих, че дори да не съм се изкачил още едно стъпало, съм се доближил плътно до него. Нищо не успя да направи. Между другото установих, че защитата на Шагрон не е изцяло негова — чувстваше се работата на маг от екстра-класа. Навярно, прословутият шеф, отсъстващ от Москва.

— Второ убийство и ти отново си на местопроизшествието — недоверчиво изрече Толик с провлачен глас, също опитвайки се да ме сондира. Напълно безуспешно, както отбелязах с известно удоволствие. — Това не ми харесва. Няма ли да се опиташ да обясниш?

Толик наистина изглеждаше недоволен, но сега се държеше коректно. Това напълно ме устройваше. Но виж, поведението на Городецки внушаваше опасения. Той явно беше главният в тройката и сега делово обмисляше възможните варианти на поведение. И вариантите, изглежда, бяха доста.

— Ще се опитам — съгласих се аз с лекота. — Разхождах се наблизко. Усетих, че става нещо лошо. И дойдох — току-виж успея да ви помогна?

— Ти работиш ли в Патрула там, вкъщи, в Украйна? — попита неочаквано люспестият.

— Не.

— Тогава с какво можеш да помогнеш?

— Кой знае? — свих рамене аз.

Езикът на люспестия, разбира се, беше дълъг и раздвоен. Да-а. Фантазиите на хората са еднообразни... Уж сумрачният облик на Тъмния дава толкова благоприятен простор за творчество, за разлика от този на Светлите. При тях комплектът е стандартен: светлина и бели дрехи. Тези, които са особено сантиментални, главно жените, носят венец. Ама не... Почти всички Тъмни се стремят към изтъркания облик на люспест демон с рога и раздвоен език.

— Разбира се, нямаш нищо общо с тези убийства? — попита девойката със зле прикрит сарказъм.

— Естествено.

— Не му вярвам. — Девойката се извърна. — Антоне, трябва да го проучим.

— Ще го проучим — обеща Антон, без да се замисля. — Когато се приберем, лично аз ще изискам данните за него...

Иронично се усмигнах.

— Добре. Щом не искате помощ — няма. Не искам да ви се натрапвам. Така че си тръгвам...

Насочих се към изхода.

— Ей, Тъмни — изрече Толик подире ми, — не те съветвам да напускаш Москва. Това е официална забрана на Нощния патрул.

— Ще го имам предвид — обещах аз. — Впрочем, няхах намерение да заминавам...

— Ще дойда с вас — каза Толик на Антон и Тигърчето. — Трябва да поговорим.

Антон си помисли мрачно, че отново е заличил следите некадърно — кой знае защо думите на странния Тъмен много го бяха засегнали. Тигърчето му беше предала тази фраза много точно, включително с интонацията, и когато го видя, Антон за пореден път се увери, че тя има заложби на опитен актьор. По-точно — актриса. Кой знае каква би станала, ако не беше Различна...

Шагрон и партньорът му отдавна си бяха тръгнали с тежкарското си BMW. Толик протегна настоятелно ръка и Антон послушно му подаде ключовете от служебната жигула. Тигърчето безмълвно седна отзад, Антон се настани до Толик. Толик бързо излезе на Люляковия булевард и пое на изток.

— Какъв ли е този Тъмен? — попита Антон, за да прогони тишината. Настроението му беше скапано. Още един труп, при това — на неинициран Светъл!

— Той е много силен маг — изрече рязко Толик. — По-силен от мен. Опитах се да го сканирам. И не успях — той моментално се закри.

— Закри ли се? — оживи се Тигърчето отзад. — А без щит ли беше дошъл?

— Там е работата! — поясни навъсено Толик. — Когато влезе, изглеждаше точно като маг средна ръка, около трето-четвърто равнище. Като мен или Антон.

Антон премълча — формално Толик не беше съвсем прав, но по принцип не бе далеч от истината. Хесер беше определил Антон като маг второ равнище, но той се беше издигал до тази степен само няколко пъти. Честно казано, засега той си оставаше маг трето равнище.

— Но веднага щом се опитах да го сканирам — продължи Толик, — край. Стена. Той определено е по-силен от мен. Антоне, а ти сканира ли го?

— Не.

— Май е първо равнище... — предположи Толик с въздишка. — Ако стане напечено, ще се наложи да задействаме Иля...

— Страхувам се да не се наложи да задействаме шефа плюс Олга и Светлана — отбеляза Антон. Никой не му отговори — перспективата

да молят за помощ Висшите магове не ги радваше.

Тигърчето се настани по-удобно и каза:

— Не може да няма нищо общо с тези убийства. Първия път — разбирам; току-що пристигнал, излязъл да се поразходи, случайно попаднал на браконьер. Но сега? Какво търсеше на Първомайска?

— А той точно в събота ли е пристигнал? — попита Толик.

— Да — потвърди Тигърчето. — Не ми хареса, разбираш ли? Дори се качих на този влак, сканирах спомените на кондуктора. Почти не е излизал от купето, но е пътувал със същия влак — това е факт.

— А разполагаме ли с нещо за него? — попита Толик и на Антон му се стори, че във въпроса има стаена надежда.

— В смисъл — компромат? Нищо нямаме. Нито едно нарушение. Лиценз не му е необходим — той не е нито вампир, нито върколак. А и не са го иницирали много отдавна — само преди седем години... Като мен.

Толик кимна замислено.

— В Николаев Различните са малко, съответно Патрулите също са малобройни, по двайсет-трийсет сътрудници... Добре, сега, като пристигнем, ще се поровя по-надълбоко — обеща Антон. — Заклучи ли микробуса си?

— Какво могат да му направят? — сви рамене Толик. — Даа. Все пак ще се наложи да звъннем на шефа. Или ще се размине?

Той явно се чувстваше неуютно. Толик ръководеше отдела на програмистите вече повече от година, след като Антон беше преминал на оперативна работа. Нито един сътрудник на Нощния патрул нямаше право да губи квалификацията си — ето че и за Толик беше дошло времето за едномесечна оперативна работа. И още първия ден — такъв неприятен инцидент...

— Вероятно ще се наложи да го уведомим — реши Антон.

— Тогава няма смисъл да се бавим... — въздъхна Толик.

Тигърчето с готовност му подаде слушалката. Но Толик дори не успя да я докосне — тя изсвири мелодията на „Вечери в Подмосковието“.

Антон понечи да вземе телефона, но се спря. Можеше да звъни кой ли не... Явно беше свой, но не се усещаше напрегнатата енергия на служебното обаждане. Може би някой от патрулните просто се обаждаше на Тигърчето? Всеки си има личен живот, дори патрулните.

Тигърчето прие обаждането. През по-голямата част от времето само слушаше, само веднъж каза: „Не знам.“

— Гарик е — поясни тя тихо и разтревожено. — Андрюшка е изчезнал.

— Тюнников?

— Да. Гарик мислеше, че е с нас.

— Видях го за последен път през деня — съобщи Толик. — Имаше намерение да отиде да си доспи.

— Телефонът му не отговаря. Освен това Гарик не го усеща. А нали той е наставникът на Андрюша...

Антон се обърна към Тигърчето:

— След съботата той сякаш побесня. Какво му каза в безистена същият този Тъмен?

Тигърчето сви рамене:

— Нищо особено, вече сто пъти ти го преразказах. Нарече го детектив. Но Андрюшка наистина се изложи — от първия момент беше ясно, че Тъмният не е никакъв вампир. И аз самата му обясних същото.

— Не е задължително да е вампир — заяви Толик с отегчен менторски тон. — Този Тъмен като нищо може да се окаже организатор на цялата тази каша. И трябва да си признаем, че организаторският му талант явно е над средния!

— Пешка на Завулон — предположи Антон. — Да, напълно е възможно.

— Повече! Не пешка. И дори не кон или офицер. Топ. Тежка фигура. Ако не и царица...

— Толик, не преувеличавай! Без Завулон Тъмните нямат никакви шансове против нас. А Завулон го няма в Москва.

— Така разправят Тъмните. А в действителност — кой знае...

— Завулон напоследък изобщо рядко се вясва — вметна Антон.

— Ето на! Готвел е някаква операция... Най-неприятното е, че не мога да си представя нейната цел. А и с какво разполагаме засега? Две съмнителни убийства и изобщо не е ясно как са свързани.

— Ако изобщо са свързани. — Антон, изглежда, сам не вярваше на думите си.

— О, не, каквото и да говориш, свързани са — упорстваше Толик. — Усещам го. И свързващото звено е същият този маг-

пришълец.

— Какво има да му мислим? — намеси се Тигърчето. — С появата на Светлана придобихме солидно преимущество. Тъмните започнаха да отстъпват позиция след позиция — спомни си на какъв натиск беше подложен от шефа Завулон на последните преговори. И оня отстъпваше — а какво друго му оставаше всъщност? Изглежда Тъмните са започнали операция по възстановяване на равновесието. Виж ти какъв лош късмет — точно преди чистата седмица...

— Най-удобното време за Тъмните — изръмжа Антон. — Те много добре знаят, че няма да започнем конфликт без сериозен повод. А засега като че ли нямаме повод.

— Не викай лошия късмет — помоли Толик с тежък глас.

Жигулата летеше стремително по Ленинградска, изпреварвайки приближаващия изгрев.

Изминаха останалия път до офиса в мълчание. Или никой не искаше да вика лошия късмет, или вече го бяха усетили.

Цо Входа стоеше Гарик и нервно пристъпваше от крак на крак. А до него беше недоспалият, присвил очи зад очилата Иля.

— Така — каза Толик тъжно. — Започна се...

Иля и Гарик бързо се качиха в колата. Настаниха се от двете страни на Тигърчето. И Антон веднага разбра защо са седнали така и какво ще каже сега бледият, разгневен и поради това — страшно сдържан Гарик...

— Хотел „Космос“. Андрюха е мъртъв, момчета...

Толик натисна педала за газта докрай, но дори най-мощната кола не може да догони смъртта. Тигърчето, притисната здраво от приятелите си, леко потрепери и застина.

— Как се е случило? — попита с приглушен глас Антон.

— Току-що ни позвъни Тъмният — Виталий Рогоза. Каза, че е намерил в стаята си труп на Различен.

— Лично аз ще му прережа гърлото — обеща с дрезгав глас Тигърчето. — И само се опитайте да ме спрете!

— За всеки случай се обадох на Мечката — каза Иля съвсем безизразно. — Мисля, че вече е в „Космос“.

На Антон му се стори, че неговите колеги са разбрали и са се примирили: сблъсъкът е неизбежен. И лекичко погали пистолета в

кобура под мишницата си. Оръжието, което досега нито веднъж не му беше потрябвало истински.

Имах твърдото усещане, че събитията през тази нощ далеч не са приключили. Изглежда лека-полека бях започнал да предвиждам близкото бъдеще. Не в подробности, съвсем не; по-скоро като оплетено кълбо от вероятностни нишки. Започнах да чувствам накъде водят най-дебелите снопове.

Тревога, беда, безпокойство, опасност — ето какво ми готвеше сегашната нощ. Отначало исках да дочакам Тъмните при тяхното BMW долу, до входа. Но после разбрах, че не е необходимо. Не си струваше да ги посвещавам в... е, общо взето, в моето пълно неведение. Нека си мислят, че всъщност играя някаква игричка. Шефът на Дневния патрул не беше в Москва, останалите май не ми бяха съперници...

Всъщност какви ги вършех? Не се ли бях прицелил твърде високо? Малко ли бяха силните магове в Москва? Пък макар и да не работят в Патрулите? Нямах да се изкачвам вечно по стълбата — безкрайни стълби няма. И аз щях да си намеря майстора, още повече че московчаните бяха магове с опит, често дори вековен. А аз самият дори не знаех какво умея и какво — не. Все още бях дивак. Пък и кой би гарантирал, че силата ми няма да изчезне по същия чудотворен начин, по който се беше появила?

Така че не бързай, Виталик, не предизвиквай събитията. По-добре си помисли какво лошо може да ти донесе отиващата си нощ. И недей да дърпаш котката за опашката, ускори крачка...

Бързо стигнах до Шчолковско шосе, спуснах се в подлеза и заставах с вдигната ръка на отсрещната страна на улицата.

В Москва ми харесва това, че дори посреднощ или в ранни зори е достатъчно да вдигнеш ръка — и веднага към банката ще се приближи някоя кола. А в Николаев може да висиш така половин час и никой дори няма да си помисли да спре. Но тук всичко решават парите. Всеки има нужда от тях.

ВДНХ, половин рубли на километър. Стандартната такса.

Седнах в новичкия фолксваген и се понесох към почти осезаемите неприятности.

Още долу, пред хотела, усетих, че защитата на стаята ми е повредена. Всъщност тя беше сработила, и то както трябва, но точно там беше най-големият ми проблем. Без да поглеждам никого, аз се качих на шестия етаж, отидох до стаята си, мушнах ключа в ключалката и за миг застинах пред вратата.

Е, добре. Каквото има да става, ще става.

Той лежеше наред стаята, разперил ръце. Лицето му беше детински учудено и обидено, сякаш изведнъж вместо бонбон беше намерил в обвивката зъл стършел, незабавно забил жилото си в непредпазливо подложения пръст.

Беше се натъкнал на Пръстена на Шааб. Проста, но мощна магия. И естествено, не е знаел нужната дума. Той, младият детектив-неудачник, Андрюха Тюнников, който се беше опитал да ме обвини в убийството на момичето, Светлият от Нощния патрул.

Ако беше малко по-опитен, никога не би се напъхал в защитено от Пръстена място. Аз дори не бях включил в защитата цялата стая, а само гардероба със сака.

И точно това сега хич не ми трябваше — ако Светлите разглеждат смъртта на обикновените хора само като браконьерство, то убийството на Различен е престъпление от съвсем друго равнище. Това вече намирисва на трибунал.

Ама нали бях затворил територията си по разбираем за Различните начин! Това е мое! Не си пъхайте носа тук! Забранено е!

Не, той се беше намърдал. И край — беше се успокоил в Сумрака... Глупав младок! Нима е искал да се подмаже на началството?

Трябваше да си призная. Иначе така идяха да ме разпитат, че да ми се стъжни.

И аз се пресегнах към телефона — не клетъчния, а обикновения, който стоеше на масата. Номерът незабавно изплува услужливо в паметта ми.

— Нощния патрул? Обажда се Виталий Рогоза, Различен, Тъмен. Тук при мен е ваш сътрудник. Андрей Тюнников, ако не се лъжа. Мъртъв е. Ще дойдете ли? Хотел „Космос“, стая шестстотин и дванайсет.

Колкото и да е странно, не Светлите пристигнаха първи. Веднага щом на етаж се появиха Различни — а те бяха двама — сякаш ме

блъсна нечия енергия. Тези двамата бяха Тъмни магове и бяха изпълнени до пръсване с мрачна сила, която по нещо наподобяваше Сумрака, само че беше по-плътна и по-тъмна. Дългият, постепенно изтъняващ език на този сумрак изтичаше направо през основите на хотела някъде долу, в земята. И според мен дори още по-надълбоко. Под земята.

Почукаха на вратата — с подчертана учтивост.

— Да! — обадих се аз, без да ставам от креслото. — Отворено е, влизайте!

Те влязоха. Моят познат от апартамента на Първомайска, Шагрон. И още един, също маг, доколкото разбрах. Пълничък като Шагрон и мургав. И силен. По-силен от партньора си. Но въпреки очакванията ми все пак пръв заговори Шагрон. Изглежда при всички патрулни беше прието главният да е по-мълчалив — Антон също предпочиташе да слуша.

— Добра нощ, колега.

Аз изсумтях:

— Добра? Шегувате се, колега.

Нарочно произнесох „колега“ със същия тон, с който го беше казал Шагрон. Но не беше лесно да му въздействам и в това се състоеше основното му предимство пред мен. В опита. Можех да разчитам само на евтини кавалерийски атаки или на внезапно прозрение и на своята мистична стълба, която услужливо ми предоставяше стъпало след стъпало и организираше съответния тласък на съответното място.

— Не се шегувам, колега, просто поздравявам. Напразно не ни дочакахте там... знаете къде. Много разчитах да си поговорим.

— Не исках да преча — признах си аз и това беше вярно повече от наполовина. Нещо обичайно за Различните, без значение дали са Тъмни или Светли.

— Аз разчитах на помощ. Помощ от събрат. А вие предпочетохте да изчезнете.

А ето това „аз“ си беше нещо типично за Тъмните. Всеки Светъл на мястото на Шагрон неизбежно би казал „ние“, при това напълно искрено. И би имал предвид абсолютно същото като Шагрон. Разбира се, също толкова искрено.

— Добре. Запознайте се — това е Едгар. Наш колега от Естония, напоследък е в московския Патрул. Какво става при вас?

— Поредният труп — признах си аз. — Различен. Светъл. Служител на Патрула. Впрочем, вие сте съвсем наясно с това, нали, колега Едгар?

— А времето е малко и всеки момент ще довтасат Светлите? Това ли имаше предвид? — тихо каза Едгар, като изостави в движение дипломацията и премина на „ти“. И аз осъзнах, че с този мургав естонец не си струва да се влиза в словесни двубои.

— Миналата събота, във вечерта на пристигането ми, този Светъл ръководеше операцията по залавянето на вампира-бракониер...

— Вампирката — уточни Едгар и се намръщи. — По-нататък?

— По случайност се озовах при жертвата. Завариха ме до трупа и разпознаха в мен Тъмен. Очевидно поради своята неопитност — не виждам други причини — Тюнников ме обвини в извършеното от вампира... вампирката. Аз го поставих на място, при това, признавам, доста рязко. Но той сам се мина. Общо взето, това е всичко... Когато днес излизах от стаята, оставих охранителни заклинания. Върнах се — и го заварих тук. Вече не можех да му помогна.

Последната фраза се изплъзна сама, не възнамерявах да я произнасям. Изглежда, отново бях започнал „да се нося по течението“.

— Този сополанко е ръководил операцията? — попита с недоумение Шагрон. — Та там са били значително по-опитни Светли. Тигрицата, маговете...

— Тюнников е бил на стаж, нещо нормално — изсумтя Едгар към партньора си и отново ме погледна. — Ти си заредил Пръстена на Шааб с такава сила, че си убил стажанта на Светлите на място?

Въпросът явно беше риторичен. По всичко личеше, че съм направил простичко заклинание, но съм вложил в него прекалено голяма сила. Може би...

Усетих приближаването на Светлите едновременно с Едгар — те тъкмо влизаха в хотела. Няколко секунди по-късно ги засече и Шагрон.

— Какво им каза? — попита Едгар, явно припряно. — Само че по-набързо.

Изглежда той ни беше прикрил с достатъчно мощен невидим похлупак. И преди да кажа дори дума, аз прибавих към похлупака своята мощ, взета отчасти някъде вътре от мен, от съзнанието ми, и

отчасти — отвън. Всичко това стана абсолютно неволно. Прочетох в очите на Едгар безмълвно смайване.

— Позвъних им и казах, че в стаята ми има мъртъв Светъл. И името му. Това беше всичко.

Едгар кимна едва забележимо и погледна изразително Шагрон, който леко сви рамене.

Прекарахме в мълчание останалото време до почукването по вратата, този път далеч не толкова учтиво.

Светлите изобщо не изчакаха разрешение да влязат. Просто влязоха.

Бяха петима — Толик, Антон и трансформиращата се девойка, вероятно едва успели да стигнат от Първомайска до офиса си. Освен тях имаше още двама — мъж с интелигентен вид и очила с рамки за осемстотин долара и още един, с почерняло от слънце лице, сякаш в момента не беше зима.

Тези двамата и присъединилият се към тях Толик внимателно оглеждаха и сканираха всеки сантиметър от стаята. Навярно стените й още не бяха изпитвали толкова интензивно магическо въздействие.

Антон и момичето не се намесваха, но аз усещах осезаемо лъхашката от тях омраза. Дори не омраза — Светлите даже и да мразят не могат. По-скоро желание да ме притиснат както трябва, да ме осъдят, да ме накажат. Или просто да ме ударят достатъчно силно, че да отида навеки в Сумрака.

Освен това по всичко личеше, че извън стаята се намира поне още един Светъл. Вероятно на етаж или при асансьорите. Очевидно ги прикриваше. При това се беше скрил много здраво — може да се каже, че го засякох случайно. А Шагрон и Едгар според мен изобщо не се досещаха за присъствието му.

Намръщих се. Светлите имаха двойно числено пребъзходство. При това двамата, които виждах за първи път, бяха много силни магове, едва ли под първо равнище. Във всеки случай двамата щяха да са по-силни от Шагрон и Едгар. А и Антон не беше пълна нула — той би могъл да си премери силите и с Шагрон, и с Едгар. Плюс момичето — тя беше боен маг. И неизвестният някъде наблизко. Получаваше се доста неприятно съотношение на силите. Щяха да ни направят на пух и прах...

През това време Светлите завършиха сканирането. Очилатият приближи и попита безразлично:

— Кажете, наистина ли беше необходимо да се слага толкова силно заклинание?

— А според вас защо съм изразходвал толкова много сили?

Очилатият и вторият непознат бързо се спогледаха.

— Настоябаме да огледаме багажа ви.

— Стоп — побърза да се намеси Едгар. — А на какво основание всъщност?

Очилатият се усмихна по начин, който не предвещаваше нищо добро — само с устни.

— В Нощния патрул се появиха подозрения, че на територията на Москва е вкаран забранен артефакт с изключителна сила. Вие трябва да знаете, че подобни действия са в разрез с Договора.

Колегите-Тъмни ме гледаха със съмнение. И като че ли очакваха някаква напълно еднозначна реакция. Но каква? Този път вътрешната ми вълшебна пръчица не сметна за нужно да ми подсказе нищо. Но, от друга страна, аз прекрасно знаех, че в сака ми няма никакви забранени артефакти. Затова великодушно махнах с ръка:

— Нека да гледат! Ако искат чак до утре!

— Протестирам — каза тихо и сякаш без особена надежда Едгар. — Нямамте разрешение от ръководството ви.

— Протестът се отхвърля — отвърна с твърд глас очилатият. — Аз самият съм ръководството. Покажете багажа си, Тъмни.

Не беше необходимо да ме подканват втори път. С едно движение неутрализирах остатъците от защитата, отворих гардероба, където в пълно усамотение, в съседство с две четки за дрехи лежеше багажът ми. Част от надписа се взираше в нас сякаш с укор: „Фуј...“. Кой знае защо си представих отегчен скърцащ глас, произнасящ това „Фудж...“.

Взех сака и изсипах съдържанието му върху леглото. Светлите слабо се интересуваха от вещите, но виж, при вида на последния пакет настръхнаха. Вторият непознат дори посегна към амулета си в джоба на якето.

Когато изсипах парите върху покривката, всички впериха погледи в мен. И моите, и Светлите. Гледаха ме, сякаш съм психопат. Завършен и непоправим психопат.

— Ето — казах аз. — Това е всичко, което имам. Сто хиляди. Впрочем, вече са по-малко.

Очилатият пристъпи към леглото и гнусливо се порови във вещите, надничайки в торбичките. Но аз разбрах какво му беше нужно всъщност — пряк контакт чрез допир.

Дори дистанционното сканиране не го устройваше!

Господи, в какво ли ме подозираха? Вероятно някакъв кретен наистина се е опитал да вкара в Москва неидо забранено и тъй като аз малко бях прекалил със защитата на нещастните си долари, те бяха заподозрели мен за всичко. Три пъти ха-ха! Ставаше все по-весело.

Очилатият изучава багажа ми още минута. После се предаде.

— Добре. Тук няма нищо. Обявяваме стаята ви за закрыта территория. Погрижете се да се преместите.

Трансформиращата се девойка трепна и погледна въпросително и с недоумение очилатия. Той едва забележимо разпери ръце и аз разбрах защо прави този жест. Нямаше за какво да се хванат. Нямаха основания за сражение. Момичето настръхна, но вторият маг сложи ръка на рамото ѝ, за да я предпази от необмислени действия.

— Така-а ли? — лукаво провлачи Едгар и за пръв път в акцента му се появи нещо естонско. — Да се премести-и? В такъв случай настояваме за официално разрешение за намеса седма степен. За избягване на ненужни въпроси от страна на администрацията.

Светлите се направиха на недоволни — Впрочем те и без това си бяха недоволни.

— Защо? Може да се въздейства върху персонала и без корекция на психиката.

— А вие имате навика да обявявате всяко въздействие за нарушение — поясни Едгар с възможно най-невинен вид.

— Разре... — започна Иля и се сепна. — Не. Не разрешавам. Антоне, отиди с тях и свърши всичко сам. Постарай се този да го настанят възможно най-далеч отук, за да не... Както и да е, действай.

Едгар въздъхна разочаровано.

— Е, какво пък... Щом не искате — няма. Кажете, почитаеми, имате ли още въпроси към нашия колега?

В гласа и в тона на Едгар имаше такава надутост, такава изтънченост, че аз се уплаших да не би Светлите да решат, че естонецът им се подиграва. Но те очевидно познаваха добре Едгар. А

може би тази разяждаща като киселина учтивост беше нормалният начин на поведение и на двата Патрула.

— Не. Не смеем да го задържаме повече. Но ще си позволим да му напомним: до приключване на разследването на вече трите случая му е забранено да напуска Москва.

— Не съм забравил — подметнах аз, колкото се може по-невинно.

— В такъв случай ще си позволим да се сбогуваме. Колега Виталий, съберете багажа си...

Аз напъхах набързо вещите — в торбичките, а торбичките — в сака, взех от креслото захвърленото там яке и се изправих. Едгар ме подкани с жест към вратата.

Излязохме в коридора и се спуснахме с асансьора във фойето, където Едгар неочаквано се обърна към Светлия:

— Антоне! Нашият колега повече няма да живее в този хотел. Ще го вземем със себе си. Ако ви потрябва, обадете се в офиса на Дневния патрул.

Светлият, изглежда, се обърка, погледна нерешително дремещия на рецепцията администратор и кимна неуверено. А ние тръгнахме към изхода.

Не облякох якето си, защото забелязах познатото BMW до самия вход на хотела. При това го видях, само защото бях Различен.

В колата беше топло и уютно. И просторно — коленете ми не опираха в предната седалка. Настаних се удобно и попитах:

— А къде ми предстои да живея?

— В офиса на Дневния патрул, колега. По-точно в хотела към офиса. Трябвало е веднага да отидеш там.

— Ако знаех къде е... — промърморих аз.

BMW-то се отлепи от мястото си, понесе се стремително към изхода на паркинга, шумгна се под едва успялата да се вдигне бариера и с пълна скорост се вряза в слабия поток от коли по Проспекта на мира.

Шагрон може и да не беше най-силният маг, но караше колата виртуозно. Проспектът на мира се мярна и изчезна назад толкова бързо, колкото и дъгата на Садовое кольцо^[2]. И улица Тверская ми се видя като безкрайна редица от витрини зад накичените с украси стъкла. Впрочем не, не безкрайна.

Излязохме от колата съвсем близо до Кремъл. Маговете оставиха BMW-то си направо до банката, като дори не си направиха труда да го заключат. Реших да погледна към колата през Сумрака, просто от любопитство, за да оценя охранителните заклинания. Не исках пак да се изложя по същия начин.

И се вцепених. Но не от вида на колата. А от вида на сградата, която в нормалния свят изглеждаше съвсем обикновено.

В Сумрака сградата беше пораснала с цели три етажа. При това единият от тях се беше вклинил между първия и втория, а другите бяха издължили нагоре и без това достатъчно високата сграда. Сумрачните етажи бяха направени от черен полиран гранит. Почти всички прозорци бяха тъмни, запердени, само слабите отблясъци на първите слънчеви лъчи се отразяваха в белите кутии на модерните климатици.

Веднага забравих за охранителните заклинания.

Малкият портал излизаше направо на Тверская. Зад стъклената врата по-скоро се усещаше, отколкото се виждаше силуетът на Различен.

— Гледай ти! — възкликнах аз. Гласът ми прозвуча приглушено, както и всеки звук в Сумрака. Колегите ми като по команда се обърнаха към мен.

— Какво? Не си ли я виждал преди?

— Не.

— Първия път всички се впечатляват. Да вървим, още много неща има да видиш.

Изкачихме няколкото стъпала и се озовахме пред малка стая за дежурни. Смътната фигура, която бях видял през стъклото, се беше превърнала в слаб меланхоличен младеж, според мен — върколак. Той четеше „Проблемът на върколака в Централна Русия“ на Пелевин и се усмихваше щастливо и жизнерадостно.

Но щом в служебното помещение влезе Едгар, младежът веднага се преобрази. Очите му припламнаха, книгата падна върху покривката на масата.

— Здравсти, Олеег — поздрави го Едгар с кой знае откъде появилия се прибалтийски акцент.

Шагрон просто кимна.

Аз също реших да го поздравя:

— Добро утро.

— Това е наш колега от Украйна — представи ме Едгар. — Да бъде допускан свободно в сектора за гости.

— Разбрах — съгласи се моментално Олег. — Да го вкарам ли в базата данни?

— Вкарай го.

Олег ме погледна в очите, озъби се приветливо и с известно усилие прочете регистрацията ми, после седна на масата и измъкна от чекмеджето ноутбук.

— А къде е партньорът ти? — попита Едгар.

— Изтича за цигари... — отвърна Олег с виновен вид. — Само за минутка.

— Да вървим — въздъхна Едгар, хвана ме за ръкава и ме поведе към асансьора. Шагрон вече беше успял да натисне бутона за повикване.

Носихме се нагоре дълго време. Или поне повече, отколкото би трябвало, според мен. Но после си спомних за допълнителните етажи и всичко си дойде на мястото.

— Секторът за гости е разположен на деветия етаж — поясни Едгар. — Всъщност това е също хотел, но безплатен. Даже някой май живее там в момента.

Вратите на асансьора се разтвориха безшумно и ние се озовахме в квадратно фоайе, обзаведено с разумно съчетание от разкош и икономична работна функционалност. Кожени дивани и кресла, голяма саксия с палма, паркет, килим, гравюри на стените. Рецепция, подобна на онези в хотелите, само че никъде не се виждаха маса и стол за служителите. Само затворено табло, от ключалката на което стърчеше елегантен метален ключ.

Едгар отключи таблото. Показа се, че вътре има малки хоризонтални отделения, във всяко от които висеше ключ. До всеки ключ имаше номерче.

Впрочем избързах — в две от отделенията нямаше ключове — във второто и четвъртото.

— Избирай. Ако ключът виси тук, значи апартаментът е свободен.

Той каза именно „апартаментът“, а не „стаята“, сякаш безплатните жилища за Различните бяха именно тази граница, която

отделя безличните хотелски стаи от местата, които могат да се нарекат „дом“.

Взех ключ номер осем. Първият във втората редица.

— После ще разглеждаш — предупреди ме Едгар. — Остави си багажа и веднага се връщай.

Кимнах. Интересно, какво ли бяха замислили Тъмните ми колеги? Сигурно учтив, но подробен разпит.

Добре. Ще го издържим. Свой са все пак.

Апартаментът наистина беше апартамент. С кухня, тоалетна и три просторни стаи. И огромно антре — типичен сталински стил с евроремонт. Стаите бяха три и половина, ако не и четири метра високи.

Окачих якето си на закачалката и хвърлих чантата насред антрето. Излязох в коридора и затворих вратата.

От апартамент четири се носеше музика. Преди минута, когато минах покрай вратата, чух нещо леко, чуждестранно. Но сега песента беше друга и аз по-скоро усетих, отколкото чух думите, почти заглушени от острия хардрок ритъм:

*Ти си захвърлен от силата на съдбата,
ти си унижен и смазан.
Време е да забравиш какъв си бил,
но си спомни какъв си станал!
Захвърлен на дъното, където е все едно
за какво славата те е обичала.
Подлостта чрез огън слага клеймо,
душата ти е опустяла.
Хората на дъното се лутат в тъмнината,
готови да се изядат едни други,
само и само за да продължат мизерния живот,
още един залък да откъснат...
Зъл сред тях, жалките и злобните,
ти се движиш в кръг сред същата тълпа,
с тях пълзиш за храна, под заплахата на ножа,
като роб или пророк.*

Не знам защо, но застинах пред чуждата врата. Това беше нещо повече от думи. Усещах ги с кожата си, с цялото си тяло. Забравил съм какъв съм бил, но как да си спомня какъв съм станал? И не съм ли започнал нова обиколка в кръг заедно с неизвестна засега за мен тълпа?

*А ако слушаш само тишината,
а не лъжата, лицемерието, и не деня и мрака,
под слънцето ще се разтапяш като сняг.
И ако обичаш без измяна,
ще загинеш от тъга голяма!*

Е, явно в близко бъдеще нямаше да ми се наложи да слушам тишината. Прекалено много бяха заинтригуваните от моята скромна личност. И Светли, и Тъмни...

Междувременно гласът на певица се засили, стана триумфиращ и дързък:

*Хей, жителите на небето!
На дъното кой още не е бил?
Без да преминете през ада,
не можете да изградите рая!
Хей, жители на дъното!
Гръмотевицата Ви се подиграва!
За да се почувствате със нея равни
един път има само — към върха!
Един път има само — към върха...*

Така значи... Към върха. И излиза, че не можеш да достигнеш до рая, без да поскитаеш из преизподнята. Само че и раят, и пъкълът са различни за всеки. Но, от друга страна, нали Кипелов пее точно за това?

Странно. Вече бях слушал тази песен, бях запомнил името на изпълнителя, дори я имаше в списъка песни в плеъра ми. Но сега тя ми

прозвуча по съвсем друг начин, неочаквано проряза съзнанието ми като парче невидимо стъкло.

— Колега! Побързайте! — подкани ме Едгар.

Със съжаление се отдръпнах от вратата.

„После трябва да я чуя... Да си купя целия албум — и да го изслушам...“

Гласът на певица постепенно утихваше зад гърба ми:

*Но ако в мозъка ти лумне светлина
и като с клин избие твоето покорство,
отминалите дни в душата ти ще оживеят,
и отново грях ще се извърши.
Кръв по ръцете, върху камъните кръв,
по телата и по гърбовете жалки
на хората, готови в робство да изгният,
нагоре се катериш в луд стремеж.*

Кой знае защо ми се стори, че Кипелов познава прекалено добре нещата, за които пее. Кръвта. Дъното. Небето. Като нищо този дългокос кумир на руските металисти можеше да се окаже Различен. Във всеки случай, това не би ме учудило особено.

Заедно с Едгар и Шагрон се качих още един етаж нагоре. Озовахме се в истинския офис. Просторна зала, разделена чрез прегради на малки кабинки, с отделни кабинети малко встрани, с голям хол, отделен от Тверская с огромно, леко затъмнено стъкло. Забелязах, че Тъмните на практика изобщо не използват стационарни компютри, или поне всеки от тримата сътрудници, които се забелязват — неясно дали работили нощна смяна или дошли много рано — беше вперил поглед в екрана на ноутбука си.

— Гелемар! — повика Едгар единия от тримата, който, подобно на дежурния долу, беше върколак-вълк. Той с неохота се откъсна от някаква думоподобна^[3] игра.

— Да, шефе?

— Дай ми оперативната сводка с новините! Премествания на реагенти и артефакти с голяма сила. Кражби, изчезвания, контрабанда. Най-новите събития!

— А защо? — оживи се този, когото бяха нарекли Гелемар. — Надушваш ли нещо?

— Светлите разполагат с информация, че някой се опитва да вкара в Москва артефакт. По-живо, Гелемар!

Гелемар се обърна към останалите геймъри:

— Хей, безделници! Хващайте се за работа!

Безделниците моментално се прехвърлиха на нова вълна — само след секунда вече чувах тихото щракане на клавишите, а пълните с чудовища безкрайни коридори върху екраните се смениха със светлите прозорчета на „Нетскейп“.

Едгар ме помъкна към кабинета, отделен от залата със стъкло и щори. Шагрон бързо се отдалечи нанякъде, но скоро се върна с кутия чай „Чибо“ и шише финландска минерална вода. Той изсипа водата в чайника и натисна с пръст съответния бутон. Чайникът почти веднага зашумя трудолюбиво.

— Имаш захар, надявам се? — промърмори Шагрон.

— Ще се намери. — Едгар се настани в едно от креслата и ми предложи съседното. — Сядайте, колега. Нали нямате нищо против да ви наричам просто Виталий?

— Нямам, разбира се.

— Отлично. И така, Виталий, сега аз ще говоря, а вие ме поправяйте, ако нещо не е вярно. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се! — с готовност се съгласих аз. Защото имах слаба представа какви изскочили от подсъзнанието легенди измъчват в момента този целеустремен сътрудник на Дневния патрул.

— Правилно ли съм разбрал, че нямате никаква информация за споменатия по-рано артефакт?

— Правилно — потвърдих аз.

— Жалко — искрено се огорчи Едгар. — Това щеше много да улесни нещата...

Честно казано, не само за споменатия по-рано артефакт не знаех нищо — аз няхах никаква информация за каквито и да било артефакти, способни да заинтригуват Едгар. Тези области, в които опитните Различни се чувстваха в свои води, ми бяха познати значително по-слабо, отколкото някои добре известни плодове са познати на едно добре известно животно.

— Тогава да преминем към следващата точка. Вие идвате от Украйна, правилно ли съм разбрал?

— Правилно. От Николаев.

— С каква цел?

Замислих се за около половин минута. Никой не ме накара да побързам.

— Трудно ми е да кажа — признах си честно аз. — Явно без определена цел. Просто ми омръзна да си седя вкъщи и да не върша нищо.

— Инициирали са ви съвсем наскоро, нали?

— Да.

— Прииска ви се да пообиколите света?

— Навярно.

— Тогава защо Москва, а не, да речем, Бахамите?

Свих рамене. Защо, наистина? Дали не защото все още нямах международен паспорт?

— Колкото и да се чудя — не знам — отвърнах аз. — Може би по-късно...

Стори ми се, че Едгар искаше да ме попита още нещо, но в този момент Гелемар влезе в кабинета без да почука. Очите му бяха опулени, като на мишлето Джери, неочаквано видяло пред себе си вечния си преследвач Том.

— Шефе! Берн, Нокътя на Фафнер! Измъкнали са го под носа на Инквизицията! Цяла Европа вече от три часа е на нокти!

Шагрон не издържа и скочи на крака. Едгар реагира по-сдържано, но очите му заблестяха и аз, дори без да влизам в Сумрака, разпознах оранжевите струи, обагрили аурата му. Впрочем той се овладя бързо.

— Информацията с открит достъп ли е?

— Не. Секретна е. Засега Инквизицията не е правила официално изявление.

— Източник?

Върколакът се разсмя:

— Източникът е неофициален. Но сигурен.

— Гелемар — многозначително натърти Едгар, — източникът?

— Свой човек в Пражката информационна агенция — призна си Гелемар. — Различен. Тъмен. Разговаряхме в личен чат.

— Така, така, така...

Много ми се искаше да задам въпрос, но, разбира се, засега ми оставаше само да мигам и да мълча, попивайки важните, но неразбираеми фрази.

— А откъде знаят Светлите? — попита Шагрон с недоумение.

— Все едно няма откъде? — Едгар смешно размърда веждите си.

— Те имат широка мрежа от информатори...

Той се обърна към Гелемар и изрече рязко:

— Състояние „Алеф“. Събери персонала.

Само след половин час в офиса стана пренаселено. Разбира се, всички присъстващи бяха Различни. И то Тъмни.

А аз продължавах да не разбирам нищо.

Когато Антон се върна в стая шестстотин и дванайсет, Иля седеше в креслото и масажираше слепоочията си, а Гарик нервно се разхождаше по килима — от прозореца до дивана и обратно.

Толик и Тигърчето седяха на дивана, а Мечката стоеше на вратата на спалнята.

— ...засече ме, между другото — обясняваше мрачно Мечката.

— Твоят „облак“ не ми помогна.

— А естонецът?

— Естонецът не ме засече. Нито пък Шагрон, естествено. А този — почти веднага.

— Глупаво се получава, братлета. Нали той не може да е по-силен от естонеца? — попита Гарик.

— А защо да не може, всъщност? — поинтересува се Иля, без да вдига глава. — Само преди два-три часа ми се струваше, че познавам всичките четирима Тъмни в Москва, с които не мога да се справя сам. Сега вече в нищо не съм сигурен.

Антон се облегна на хладилника. Въпросът му, готов да се отрони, щеше да почака известно време. Разговорът се оказа поинтересен, отколкото му се беше сторило в началото.

Впрочем Тигърчето го изпревари:

— Иля! Няма ли да обясниш? За артефакта?

Иля се изправи рязко и започна:

— Накратко, от хранилището на Инквизицията в Берн е откраднат Нокътя на Фафнер. Преди два... — Той погледна часовника си. — Всъщност преди три часа. Швейцарското отделение е в паника. Инквизицията сипе огън и жупел, но засега не е разпространила официално комюнике. Подробности не са известни, знае се само, че силата на Нокътя е в сезонния си пик. В Тъмната фаза, естествено. Простите изчисления показват, че освобождаването на поне част от силата, акумулирана в него, на територията на Централна Русия, е способно да предизвика мощни катаклизми, включително и пробив на инферното. Така стоят нещата...

— А Завулон го няма в Москва... — проточи многозначително Толик.

— Тоест зад това стоят Тъмните?

— Е, не сме ние, естествено. — Раменете на Иля потръпнаха, сякаш внезапно му беше станало студено.

— Игнатич в течение ли е?

— Разбира се. Точно той ме уведоми. Нареди да не нервничим, а да работим и пак да работим...

Иля отново седна.

— Не знам какво да мисля — изрече той рязко и в същото време безпомощно. — Честно казано, когато узнах за Пръстена на Шааб, убил Светъл, заподозрях, че Нокътя е вече тук. Защо иначе да се зарежда Пръстен с такава чудовищна мощ — това е разточителство, напълно ненужно разточителство. Да се защити Нокътя — разбирам, но заради онези скапани долари — това е просто идиотщина...

— Тъмният не би оставил Нокътя в стаята си, без никой да го наглежда — вметна Гарик.

— В никакъв случай. Това е глупаво.

— Глупаво е — съгласи се Иля. — Но трябваше да проверим.

— И какво да правим сега? — попита мрачно Тигърчето. — Значи се получава, че Андрюшка загина, а ние дори нямаме право да накажем убиеца?

— Катя — каза Иля със съчувствие, — колкото и да е тъжно, си права. А се появи и проблем, пред който смъртта на Андрей отива на втори план. Аналитиците от четири часа сутринта оценяват приблизителния баланс на глобалните силови огнища. Ако Нокътя се премести, балансът неминуемо ще се наруши.

— И има ли резултати?

— Да. Преди час стана ясно, че Нокътя или вече е в Москва, или всеки момент ще пристигне тук.

— Почакай — намеси се отново Толик, — излиза, че рецидивите на браконьерство и немотивирана агресивност на Тъмните се дължат на влиянието на Нокътя?

— Вероятно.

— Но нали първият случай беше в събота? — учуди се Тигърчето.

Иля отново започна да масажира слепоочията си. Сега си пролича, че е страшно уморен.

— Нокътя е страшно силен предмет, Тигърче. Вероятностните нишки се простират далеч в бъдещето. А Тъмните са по-податливи на влиянието на черните артефакти от нас. Особено на толкова древни артефакти. И ето че по-слабите Тъмни са побеснели...

— Ако е толкова силен предмет, как го е изпуснала Инквизицията?

— Не знам — отсече Иля. — Не съм бил там. Но твърдо съм убеден, че всичко, което е възможно да се осъществи, рано или късно се осъществява от някого.

— Нашите идват — неуместно подхвърли Гарик.

Наистина, беше дошъл някой от икономическия^[4] отдел. Ясно защо — да откара трупа на Андрей Тюнников, намесил се в неподходящ момент в сблъсъка на сили, до които не е бил дорасъл.

— А онзи Тъмен? — попита най-накрая Антон. — Мислиш ли, че е свързан с похитителите?

— Не е задължително. — Иля наблюдаваше мрачно как слагат Тюнников в черния чувал и го закопчават с цип. — Възможно е да се опитва да отвлече вниманието ни. А може и самият той да не съзнава какво прави. Между другото, изглежда, че това е най-вероятният вариант. Той е командван от Нокътя или от онзи, който владее Нокътя в момента. И Тъмният сега определено е станал по-силен от момента на съботния сблъсък в безистена при ВДНХ.

— Излиза, че трябва да го наблюдаваме? — предположи Толик. — Ако е свързан с Нокътя, може би неизбежно ще ни отведе до похитителите?

— Ако е свързан — ще ни отведе.

— А ако не е?

Иля само въздъхна.

— Ще имаме още изненади и извънредни произшествия. И този Тъмен ще продължава да се мотае наоколо. Непременно.

— Почакай — настръхна Гарик, — ами ако той е предназначен за Нокътя?

— Точно от това се страхувам...

Антон тръсна глава. След събитията отпреди година и половина известно време му се беше струвало, че вече може да се нарече опитен, врял и кипял патрулен. Но сега отново се чувстваше като чирак сред майстори. И усещането беше доста неприятно.

Телефонът извъня — тукашният, хотелският. Беше страшно необичайно да чуеш звън на обикновен телефон след чуруликането на клетъчните.

— Ало? — каза Толик в слушалката, послуша известно време и после се обърна към Иля: — За теб е. Семьон.

Иля взе слушалката, поднесе я към ухото си и веднага погледна към останалите.

— Да вървим, момчета. Шефът вече е в офиса.

Усещайки неясна умора, Антон си помисли, че сега отново ще види Светлана. И пак ще усети как пропастта помежду им се увеличава с всяка изминала секунда.

Не останах дълго в офиса на Дневния патрул. Започнах да задрямвам както си седях и просто ме отпратиха да си доспя. Не възразих, защото бях прекарал на крака повече от денонощие и нямах сили да вдигна клепачите си.

Заспах под съпровода на едва дочуващата се отнякъде песен на Кипелов:

*Хей, жителите на небето!
На дъното кой още не е бил?*

[1] Гекон — вид гущер, разпространен в Австралия, Нова Зеландия и из Тихоокеанските острови. — Бел.прев. ↑

[2] Садовое кольцо — известна улица в Москва, която обикаля в кръг около центъра. — Бел.прев. ↑

[3] Doom — популярна игра в жанра FPS, first person shooter. — Бел.ред. ↑

[4] По-подходяща дума би била „стопанския“. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 3

Събудих се, когато осъзнах, че ме викат. Чрез Зова, сякаш бях жертва на вампир. Надигнах се, още сънен, и се пресегнах към дрехите си на стола.

Зовът беше сладък и омайващ, той обгръщаше, милваше, подтикваше и беше невъзможно, абсолютно невъзможно да му се противопоставиш. Звучеше ту като музика, ту като шепот, и винаги беше съвършенство, отражение на моята собствена душа.

И — като удар под коляното — последва тласък към следващото стъпало.

Зовът веднага престана да властва над мен. Изпуснах панталоните си и леко тръснах глава.

Изпитах някаква болка...

Хипнотичният сироп бавно изтичаше от мен. Изтичаше и потъваше някъде под пода. Използвана светла енергия с отслабваща сила.

Изведнъж разбрах ясно защо вампирите подлагат шиите си с усмивка на уста^[1]. Когато Зовът звучи, те са щастливи. През целия си живот са вървели към този сладък миг и в сравнение с него животът е празен и сив, като светът в Сумрака.

Зовът е един вид подарък. Освобождение. Само че на мен засега ми беше рано да се освобождавам.

Не знам защо, но новото ми умение този път се състоеше в невъзприемчивост към магическия Зов. Аз го чувах, разбирах го, но продължавах да се контролирам изцяло. И, разбира се, отделих с преграда съзнанието си от изпращания Зова, за да не заподозре той, че от сомнамбул жертвата се е превърнала в ловец.

„В ловец? — попитах аз самия себе си. — Хъм...“

Значи ми предстоеше да ловувам? Какво пък, интересно беше.

Зовът продължаваше да звучи.

„Виж ти — помислих си аз. — Това е резиденцията на Дневния патрул. Тук всичко е пропито с магия. Защитата е такава, че ме е страх да си го помисля. И все пак Зовът действа... действаше.“

Светлите здравата се бяха потрудили за този номер. И за да го скрият от очите на странични наблюдатели. Имат късмет, че шефът на Дневния патрул не е в Москва — него не биха успели да измамат по никакъв начин.

Междувременно се облякох спокойно, помислих си с тъга, че мечтата ми да отида в ресторанта и да похапна гореща супа, а после нещо от сорта на патица във вишнев сос, се отлага за неопределено време, направих две-три слаби охранителни заклинания и излязох от ста... А, да, от апартамент. Тук това се нарича апартамент, така че да не нарушаваме традицията. Плоският диск на плеъра, естествено, беше закачен за колана ми. Пъхнах в ушите си малките слушалки и нахлупих шапката си.

„Ще го сложа на случаен избор — помислих си, манипулирайки със сензорите за управление. — Ще си поиграя със съдбата.“

След като направих всичко необходимо, тръгнах към асансьора, очаквайки какво ще ми поднесе съдбата.

Съдбата отново избра за мен песен от албума на Кипелов и Маврин. Но този път друга:

*Над мен е тишина.
Пълно с дъжд небе.
Дъждът преминава през мен,
но болка вече няма.
Под студения шепот на звездите
последния мост изгорихме.
И всичко в бездната се срути.
Ще се освободя
от злото и доброто.
Душата ми бе на острието на ножа.*

Да... Мрачно пророчество. И кога съм успял да изгоря последния мост? Може би точно затова излязох от стаята? Вместо да се кача на горния етаж и да се поинтересувам от съдбата на някакъв си там могъщ Нокът. Но същото онова нещо, което от неотдавна се криеше в мен, ме тласкаше към Зова.

*Свободен съм! Като птица в небето.
Свободен съм! Забравил съм какво е страх.
Свободен съм! С дивия вятър се нося.
Свободен съм! Не насън, а наяве.*

Гласът на Кипелов беше не по-малко омайващ от Зова. Звучеше хипнотично, беше убедителен като самата истина. И изведнъж разбрах, че слушам химна на Тъмните. Олицетворението на идеала на техните лутащи се, непризнаващи граници и правила души.

*Над мен е тишина.
Небе, изпълнено със огън.
През мен минава светлина
и аз отново съм свободен.
Свободен съм от любовта,
от враждата, от мълвата.
От предсказаната ми съдба,
от злото и доброто.
За тебе вече няма място в моята душа.*

Свобода. Единственото, което наистина ни интересуваше. Свобода от всичко. Дори от световното господство. И е невероятно жалко, че Светлите изобщо не могат да го разберат и да повярват, и заради това плетат безкрайните си интриги, а за да останем свободни и занапред, ние просто сме принудени да се изправим на пътя им.

Асансьорът пълзеше надолу, преминавайки през сумрачните и обикновените етажи. Бях свободен...

Ако Кипелов е Различен, той е Тъмен. Никой не би могъл да пее за свободата ТАКА. И никой освен Тъмните не би могъл да чуе в тази песен нейния истински, дълбок смисъл!

Двамата мълчаливи върколаци, дежурящи на входа, ме пуснаха без проблеми — не напразно Едгар беше наредил да се внесе образа на регистрацията ми в базата данни. Излязох на Тверская — в

сгъстяващия се здрач на поредната московска вечер. Тръгнах към Зова, но свободен от него. И от всичко на света.

На кого ли бях притрябвал? Сред Светлите няма вампири — обикновени, имам предвид. Иначе всички Различни са енергийни вампири, всичките са способни да черпят сили от хората. От страховете им, от радостите им, от техните преживявания. Всъщност ние се отличаваме от сумрачния мъх само по това, че умеем да мислим и да се движим. И не използваме натрупаната сила само за храна.

Зовът ме поведе към Тверская, в посоката, противоположна на Кремъл, към Белоруската гара. Крачех сред вечерната тълпа — изолирано, сякаш бях белязан. И наистина бях белязан — от Зова. Не ме виждаха, не ме забелязваха. Не бях нужен никому — нито на топлещите се в колите девойчета, нито на сутеньорите, нито на суровите момчета в скъпите западни коли, паркирани до банкета. Никому...

Надясно. По Страстния булевард.

Зовът се усилваше, усещах го — значи мястото на срещата приближаваше.

През лепливата снежна виелица се носеха стада от коли. Дребните снежинки танцуваха чудато под светлината на фаровете.

Студ и здрач. Зимната Москва.

Снегът се трупаше покрай булеварда на равномерен слой, както и върху пейките, празни в това време на годината, и върху храстите, и върху решетките на мантинелите между тротоарите и булеварда.

Опитаха се да ме хванат, когато бях изминал половината път до Каретния пазар.

Заклинанието за отблъскване се стовари сякаш от небето — всичко, което беше съдено да се случи на булеварда, не интересуваше обикновените хора. Колите продължаваха да се носят закъдето бяха тръгнали, а малцината минавачи залитнаха за миг и бързо се отдалечиха, дори и преди това да крачеха към мен.

Светлите започнаха да изскачат от Сумрака един след друг. Бяха четирима. Двама магове и двама трансформиращи се, вече в бойно състояние. Огромен, бял като сняг мечок и червена тигрица.

Маговете ме удариха едновременно от две посоки и едва не ме смазаха. Но бяха недооценили плячката — ударът беше предвиден за този „аз“, който би се подчинил на Зова.

Обаче аз бях успял да стана друг.

Разперих мислено ръце и спрях двете готови да се сблъскат и да ме сплескат стени. Спрях ги, почерпих сили и ги отблъснах от себе си. Не особено силно.

Никога не бях виждал цунами. Но цунамито беше първото, за което си помислих, когато видях последствията.

Редиците на Светлите магове, които само до преди миг бяха изглеждали непоколебими и монолитни, се смачкаха, сякаш бяха прегради от оризова хартия. Двамата магове, пометени и хвърлени на земята, се изтърколиха на десетина метра и само решетките на мантинелите им попречиха да се озоват под гумите на колите. Във въздуха се вдигнаха облаци снежен прах.

Навярно Светлите разбраха, че няма да се справят с мен с чиста магия. И тогава напред се хвърлиха трансформиращите се. В облика си на зверове.

Бързо почерпих още сила, откъдето можех — над булеварда веднага проехтя приглушено дрънчене, като от счупено стъкло, последва още едно, след което се разнесе див рев на клаксони.

Посрещнах мечока с „вдлъбнат щит“ и го запратих да се търкаля нататък по булеварда. Що се отнася до тигрицата — просто отскочих от нея като за начало.

Всичко това изобщо не ми хареса, още от първия миг.

Не знам откъде трансформиращите се магове вземат маса за трансформацията си. В човешкия си облик девойката тежеше не повече от четирийсет и пет-петдесет килограма. Сега бе поне сто и петдесет килограма мускули, сухожилия, нокти и зъби. Същинска смъртоносна бойна машина.

Светлите обичат тези неща.

— Хей! — извиках аз. — Чакайте. Може би е по-добре да поговорим?

Маговете бяха успели да се изправят и се опитваха да ме нападнат отново, но аз без особени усилия завързах на възел кръвожадно люлеещите се нишки и ги запратих по собствениците им. Те отново паднаха на земята, но този път не се изтърколиха — просто им бях върнал тяхната собствена енергия. Мечокът стоеше встрани, заплашително тъпчейки на място. Беше се прегърбил, сякаш възнамеряваше да се изправи на задните си лапи.

— Не те съветвам — казах аз и ударих атакуващата ме тигрица.
Не много силно. Не исках да я убивам.

— За какво е всичко това, по дяволите? — извиках ядосано. — Или в Москва така е прието?

Глупаво беше да викам Нощния патрул — самите нападатели работеха там. Тогава може би си струваше да повикам Дневния? Още повече, че не бяха далеч, офисът им беше съвсем наблизо. Щяха да дотичат на мига. Само че щеше ли да ми помогне това?

Маговете не възнамеряваха да се предават. В ръцете на единия пламтеше зареден до пръсване жезъл, другият държеше някакъв парализиращ амулет. Също не от най-слабите.

Амулетът ми отне цели две секунди — наложи се да разкъсам хвърлената към мен мрежа с обикновения „троен кинжал“, но вложих в простичкото заклинание толкова сила, че би била достатъчна да изпепели целия център на Москва. Вторият успя да ме засегне с Витлеемския огън, но ударът му само ме ядоса още повече и, изглежда, станах още по-силен.

Замразих жезъла му. Просто го превърнах в продълговато парче лед и приложих върху него Заклинанието на отхвърлянето. Парчетата лед се разхвърчаха от дланта на Светлия като чудат студен фойерверк и в същия момент откъм зенита се чу грохотът от освобождаващата се енергия.

Няма да я стоварвам върху заобикалящите ме, я! Достатъчни са ми и няколко стълкновения на близките кръстовища...

Мечокът не помръдна от мястото си. Изглежда беше осъзнал, че въпреки численото превъзходство, силите далеч не са равностойни. Но виж, тигрицата не мирясваше. Тя се прокрадваше към мен с настървението на обезумяла самка, до чиито деца се е докопал неприятел. Жълти, като огънчета на църковни свещи, очите ѝ пламтяха с безумна омраза.

Тигрицата си отмъщаваше. Отмъщаваше си на мен, Тъмния, за всичките си огорчения и загуби. За убития от мен Андрей. И за какво ли още не... И не възнамеряваше да се спира пред нищо.

Не искам да кажа, че нямаше за какво да ми отмъщава — Патрулите винаги са воювали и аз обикновено наричам нещата с истинските им имена. Но и аз не възнамерявах да умирам.

Аз бях свободен. Свободен да накажа онзи, който е застанал на пътя ми и отказва да разрешим спора по мирен начин. Нима не искаше да ми каже същото и песента?

И аз я ударих. С Маранята на Трансилвания.

Тигрицата се сгърчи, изопна се и дори през бученето на двигателите и свиренето на клаксоните ясно се чу хрущането на костите ѝ. Заклинанието мачкаше трансформацията се маг, както малко дете — пластелиново човече. Строшените ребра прободоха кожата и се забиха в снега като окървавени зъби. Главата се сплеска като плоска палачинка. Само след миг красивият звяр се превърна в безформено кълбо от окървавена плът.

С последния си добре премерен удар изпратих душата на тигрицата в Сумрака.

След като веднъж бях започнал, нямах право да спирам.

Светлите застинаха. Дори мечокът престана да пристъпва от крак на крак.

„И сега какво?“ — помислих аз тъжно.

Реших, че вероятно ще ми се наложи да ги убия всичките. Но, слава на небесата или на преизподнята, не се стигна дотам.

— Дневен патрул! — изрече познат глас. — Регистрирано е нападение над Тъмен. Излезте от Сумрака!

Едгар говореше твърдо и без никакъв акцент.

Само дете напразно намеси Сумрака. Живите не се бяха сражавали в Сумрака, а тигрицата нямаше откъде да се върне.

— Дневният патрул настоява за незабавно свикване на трибунала — каза Едгар зловещо. — А засега се постарайте да призовете шефа на Нощния патрул.

— Той ще ви разпръсне като котенца — каза сърдито единият от Светлите магове.

— Няма да ни разпръсне — каза Едгар и ме посочи. — Заедно с него — няма да ни разпръсне. Нима още не си го разбрал?

Едва успях да усетя как някой премести голямо количество Сила в пространството. А после до нас се появи мургав мъж с остри черти на лицето. Той беше облечен в шарен източен халат и изглеждаше страшно нелепо наред заснежения булевард.

— Вече съм тук — измърмори той, гледайки навъсено неотдавнашното полесражение.

— Хесер! — оживи се Едгар. — Здравей. В отсъствието на шефа ще ти се наложи да даваш обяснение пред мен.

— Пред теб? — Хесер погледна накриво естонеца. — Много ти порасна работата.

— Тогава пред него — сви рамене Едгар и настръхна, сякаш беше замръзнал. — Или и той не е достоен?

— На него ще му дам обяснение — каза сухо Хесер и се обърна към мен. Погледът му беше бездънен като вечността. — Махай се от Москва! — изрече той почти без никакви емоции. — На мига. Качвай се на влака, на метлата, на каквото ти падне — и се махай. Вече уби двама.

— Смятам — отбелязах аз колкото се може по-миролюбиво, — че току-що се опитаха да убият мен. А аз само се отбранявах.

Хесер ми обърна гръб — изобщо не искаше да ме слуша. Не желаше да разговаря с Тъмния, изпратил завинаги в Сумрака един от най-добрите му бойци. По-точно — една от тях.

— Да си вървим — нареди той на своите.

— Хей, хей! — подвикна Едгар. — Това са престъпници! Никъде няма да ходят, в името на Договора!

Хесер отново се обърна към естонеца:

— Ще си тръгнат. И ти нищо не можеш да направиш. Те са под моя защита.

Очаквах не на шега издигането си на следващото стъпало. Защото дори настоящите ми способности бяха достатъчни, за да разбера — засега не можех да се сравнявам с Хесер. Той щеше да ме смаже. Нямах да е без усилие — все пак бях успял да се изкача доста по призрачната стълба. Имах доста Сила. Но щеше да ме смаже.

Обаче не се случи нищо. Навярно още не беше дошло времето на сблъсъка ми с Хесер.

Едгар ме погледна жално — изглежда той възлагаше на мен големи надежди.

Светлите влязоха в Сумрака, взеха останките на загиналата си съратница и преминаха в по-дълбокия, втори слой. И това беше всичко.

— Наистина не можех да го спра — виновно си признах аз. — Извинявай, Едгар.

— Жалко — каза естонецът със свити устни.

Откараха ме в офиса на Дневния патрул с неизменното BMW. И за пръв път, откакто бях в Москва, се почувствах уморен.

Но бях все така свободен.

Платих си за изразходваната сила — смътно си спомням как ме докараха и довякоха до асансьора, как ме отведоха в кабинета, сложиха ме в креслото и пъхнаха в ръката ми чаша кафе. Как ме боляха пренатоварените мускули и цялото ми същество, до съвсем неотдавна управлявало силите на Сумрака. Все пак се бях справил грамотно — Светлите дълго време щяха да помнят този сблъсък. Особено като се имаше предвид, че не ме бяха нападнали невръстни дечица — оценявах всичките си съперници на не по-малко от първо равнище на Силата.

— Пришпори аналитиците — нареди Едгар на някой от присъстващите. — Искам най-накрая да разбере какво става.

Погледнах го и Едгар разбира, че идвам на себе си.

— Разказвай! — нареди той.

— Зовът! — казах аз дрезгаво и се закашлях. Пробвах да отпия от кафето, но се изгорих и изсъсках от болка. — Зовът — повторих, когато отново бях в състояние да говоря. — Уловиха ме насън.

— Зовът? — учуди се Шагрон, седнал, както и аз, в креслото при съседното бюро. — Светлите не са го използвали от трийсет години...

— Уловили са те със Зова в сградата на Дневния патрул? — попита недоверчиво Едгар. — Гледай ти! И какво, никой друг ли не забеляза?

— Не. Това беше фино и виртуозно насочен Зов. Изглежда го бяха маскирали да изглежда като естествения фон на жилищните етажи.

— И ти се подчини?

— Не, разбира се. — Отново се опитах да отпия от кафето, този път успешно. — Но реших да проверя какво замислят Светлите.

— И не каза на никого? — Едгар балансираше на границата между смайването и недоволството. — Авантюра...

— Ако бях тръгнал към Зова с подкрепление подире си, щяха да ме разкъсат веднага — поясних аз. — Не, трябваше да отида сам, без никой да ме прикрива. Така и направих. На Страстния се опитаха да ме хванат — наложи се да се отбранявам. Отблъсках тигрицата три пъти и я убеждавах да престане, и едва тогава я ударих сериозно.

Едгар ме гледаше, без да мига.

— Тъмна личност си ти, Виталий — каза той.

— Тъмна — потвърдих с удоволствие аз. — Няма по-тъмни.

— Маг извън категория ли си? — попита той.

— Уви — разперих ръце аз, внимателно, за да не разлея кафето.

— Иначе не бих пуснал Хесер.

Едгар потропа с пръсти по масата, нетърпеливо поглеждайки към вратата.

— Какво се бавят аналитиците... — промърмори той.

Вратата се отвори. На прага се появи спретнатата жена на средна възраст (вещица) и двама мъже (магове).

— Здравейте, Ана Тихоновна — побърза да я поздрави Шагрон. Той като че ли беше по-силен от вещицата, но при това мъничко го беше страх от нея. И с основание. Силата на вещиците има донякъде по-различна природа от тази на маговете. И вещиците могат лесно да напакостят дори на много силни магове.

Едгар само кимна.

— Това ли е той? — попита единият от маговете, гледайки към мен.

— Той е, Юра.

Юра беше стар и силен маг, веднага го разбрах. Разбрах и че това не е истинското му име. Такива като него пазеха истинските си имена много надълбоко — там, където не е лесно да се добереш.

И правилно постъпваха. Така трябва, ако наистина ти е скъпа свободата.

— Заповядайте, седнете, Ана Тихоновна. — Шагрон отстъпи на вещицата своето кресло, а той самият отиде при маговете, които предпочетоха да се облегнат на перваза на прозореца.

— Едгар — каза вещицата, — Светлите са решили да играят ва-банк. Не са вършили такова безобразие от четирийсет и девета година. Трябва да са имали изключително сериозни причини, за да нарушат Договора!

Едгар сви рамене и поясни лаконично:

— Нокътя на Фафнер.

— Но той не е в нас! — натърти вещицата и изгледа изразително всички присъстващи. — Или не съм права? Шагрон?

Шагрон бързо заклати глава. Изглежда, той някога бе имал сблъсък с вещицата и не беше излязъл от него като победител. Биваше си я лелята.

— Коля?

Вторият от новопоявилите се магове отвърна съвсем спокойно:

— Не. Пък и е под въпрос дали ни е необходим...

— Вас няма да ви питам — измърмори вещицата на Едгар и Юра. И едва тогава погледна към мен

— Ана Тихоновна — казах аз въодушевено, — едва вчера разбрах за съществуването на Нокътя и проспах по-голямата част от времето оттогава насам.

— Защо си в Москва? — попита тя твърдо.

— Не знам. Нещо ме подтикна — „тръгвай“. И аз пристигнах. Едва бях слязъл от влака, и се оказах замесен в историята с вампирката и Нощния патрул. От кораба — на бал, както се казва...

— Ако има нещо, от което разбирам — намеси се магът Юра, — това е предопределението. С него може да се обясни всичко — и нарастващата Сила, и историята с изчезването на Нокътя, и поведението на Светлите. Те просто се опитват да го отстранят или поне да го изолират, докато Нокътя не е попаднал в ръцете му. Защото после просто ще бъде късно.

— Но защо не са задействали вълшебницата си? — попита Едгар, отново едва забележимо провлачвайки гласните. Очевидно акцентът му се появяваше само в моменти на вълнение, когато бе концентриран върху нещо друго, а не върху говора си.

— А и Хесер се намеси едва в критичния момент — добави Шагрон. — И то... само прикри отстъплението!

— Кой знае? — Вещицата отново ме прониза с поглед. — Може би просто нямат късмет с него?

— Казвам се Виталий — подказах й аз. — Много ми е приятно.

Всъщност на кого би му харесало да слуша по свой адрес „той“ и „него“?

Изглежда събеседниците пропуснаха фразата ми покрай ушите си.

Юра ме погледна в очите и моментално ме сканира. Не се скрих — защо да го правя?

— Добро първо равнище — обяви той. — Наистина, с пропуски. Само преди ден щях да се радвам, ако сред нас се появеше такъв маг.

— А днес какво, огорчаваш ли се? — изсумтя вещицата.

— Днес ще се въздържа от оценки. Светлите се изтръгнаха от юздите, а ние сме останали без Завулон. Хесер плюс онази вълшебница, плюс Олга, макар и не в пълната си сила, а още и Игор, Иля, Гарик, Семьон... Няма да устоим срещу тях.

— А ние си имаме Нокътя и този... Виталий — отвърна вещицата. — Не бързай. Пък и Завулон притежава навика да се появява точно когато има най-голяма нужда от него.

— Все още нямаме Нокътя — отбеляза Юра. — А и къде е гаранцията, че ще се сдобием с него? Между другото, Коля е напълно прав: какво възнамеряваме да правим с него? Да, той е древна и могъща сила, разбирам. Но ако я пробудим необмислено... Ще ни излезе през носа...

— О, виж, за това ще се потрудим — каза замислено вещицата. — Едгар, какво става с аналитиците?

Сякаш по поръчка на вратата се почука. На прага се появи вече познатият ми повелител на ноутбуците, Гелемар.

— Да! — изрече той триумфално. — Внуково! Полет петнайсет нула пет от Одеса. Два пъти са го отлагали заради лошото време, излетял е току-що. Ще се приземи след час и петнайсет минути. Нокътя е на борда.

— Така! — Едгар скочи на крака. — Оперативният щаб — на летището. Да се следи за времето. Да се пресече достъпът на Светлите. И никакви техни наблюдатели в щаба ни, мамка му!

— Шефе — каза Гелемар с кисела физиономия, — във Внуково вече от петнайсет минути е разположен щаб на Светлите. Имайте го предвид.

— Ще го имаме предвид — обеща вещицата. — Е, да тръгваме...

Всички скочиха. Някой хвана телефона си, друг трескаво измъкваше от сейфа заредени амулети, трети на висок глас даваше нареждания на персонала...

И само аз оставих вяло на масата празната чаша от кафе.

— А в щаба ви ще има ли поне нещо за ядене? — попитах неизвестно кого. — Вече от денонощие преглъщам слюнката си...

— Ще потърпиш — срязаха ме. — Хайде, надолу. И не си и помисляй отново да се занимаваш със самодейност...

Колкото и да бе странно, точно в момента изобщо не ми се занимаваше със самодейност.

Стигнахме до Внуково изумително бързо. Зад волана на добре поддържания микробус седеше отракан младеж, когото околните наричаха Дениска. Той беше маг и шофираше още по-добре от Шагрон. Крайбрежна, Ординска, Ленински проспект, после Югозапад, Околовръстното... Дори не успях да се огледам. Шагрон и Едгар отидоха нанякъде, Юра и Коля също изчезнаха. Аз останах с Ана Тихоновна и три девойки-вещици. Периодично улавях заинтригуваните им погледи. Навярно Ана Тихоновна беше наредила да не ме закачат, защото нито една от тях не се опита да ме заговори. Отзад, в багажника, се возеше дебел върколак, който охкаше при всеки по-остър завой. Гумите скърцаха, окачването стенеше, двигателят бучеше равномерно като трудолюбива пчеличка.

Пристигнахме първи на летището и Дениска зави към служебния вход. Почти веднага се приближиха още две коли — BMW-то на Шагрон и още един микробус, пълен с техници. Патрулните действия извънредно съгласувано — веднага направиха информационни проклетия, които ни превръщаха в празно място за обикновените хора. Върволицата от техници с ноутбуци в ръце се проточи към входа; някой вече беше избрал мястото за щаба — обширно помещение с табелка „Счетоводство“ на вратата. Работниците-хора бяха прогонени в съседното помещение — нещо средно между кабинет и съвещателна зала, — където потънаха в блажено вцепенение. Аз бих избрал за щаб точно тази зала, но Гелемар каза, че в счетоводството има повече телефонни линии.

Отнякъде се появи Юра. Съвсем не на място се запитах защо в отсъствието на шефа задължението на старши изпълнява Едгар, макар че балансираше на границата на второ равнище на Силата? Юра ми изглеждаше по-силен. Но не ми беше работа да се набърквам в делата на Дневния патрул, затова просто се спотаих в ъгъла и започнах да пресмятам дали ще успея да притичам до ресторанта за десет минути. Момчетата-техници вече плъзгаха пръсти по клавиатурите.

— Самолетът се снижава, предполагаемо време на кацане след двайсет минути, плюс-минус пет.

— Намерихте ли вече Светлите? — попита Ана Тихоновна.

— Намерихме ги. В стаите за отдых до чакалнята. Това е в съседната сграда.

— Какво правят?

— Изглежда омагьосват атмосферните условия — подсказва някой.

— С каква цел? За да попречат на самолета да кацне?

— Е, няма да тръгнат да рискуват живота на пътниците — изсумтя Ана Тихоновна.

Най-лесният изход ми изглеждаше свалянето на самолета — и край. Но Светлите са си Светли. Дори в такава ситуация те се грижат за обикновените хора. А и не беше известно дали аварията на самолета ще повреди артефакта от Берн. Не беше сигурно. Силата си е Сила.

— Кой от нас се е специализирал по атмосферните условия? — уведоми се Ана Тихоновна.

— Аз! — веднага отвърнаха в хор две вещици.

— Я проверете за какво става въпрос...

Вещиците се заеха да сканират околността в търсенето на предмети на заклинания, променящи времето. Усещах плътните ветрила на чувствителните енергийни прехвърляния, неосезаеми и невидими дори за много Различни. Не че Различните не можеха да ги засекат — повечето просто не знаеха как да го направят. Метеомагиите винаги са били работа за вещиците и само за някои вълшебници, и както всяка друга работа и тази си имаше своите тънкости.

— Разпръскват облачността — съобщи една от вещиците. — Нуждаят се от Сила...^[2]

Един от маговете от резервните сили веднага извади амулета си, а с другата си ръка хвана дланта на вещицата. Известно време те се съсредоточаваха, а после и тримата затвориха очи, хванаха се за ръце и изпаднаха в нещо, подобно на лек транс.

— Който е в състояние, да помага! — нареди Ана Тихоновна.

Аз не можех да помогна в момента. По-точно енергията, която бях способен да дам, изобщо не можеше да се сравни със силата на амулета. Все пак доста се бях изтощил на Страстния булевард...

Патрулът си вършеше работата. Щабът кипеше незабележимо — погледнато отстрани, никой не тичаше, никой не се суетеше, но напрежението все пак висеше във въздуха. Стана ми неудобно — аз бях единственият безделник тук. И нещо ми подсказваше, че в близките минути няма да мога да помогна с нищо

Затова се измъкнах. Станах и влязох в Сумрака. А после — още по-надълбоко, във втория слой.

Падането от втория етаж ми отне три минути, при това ускорих движението колкото можах. Странно, мислех си, че Сумракът ще ме изтощи окончателно, но противно на очакванията ми се ободрих, сякаш бях взел душ и бях ударил сто грама. Учудващо.

Между другото, нямаше да е лошо наистина да осъществя второто.

Излязох от Сумрака и се насочих към съседната сграда — продълговат блок от стъкло и бетон, който изобщо не си подходеше с административната, увенчана с островърх покрив — спомен за петдесетте години, помпозни в архитектурен аспект.

Бях оставил якето си в щаба, затова се наложи да притичам до входа. Вятърът носеше дребни снежинки и се запитах: а как ще се приземи самолетът от Одеса? Сняг, мрак, лошо време — човек дори кучето си не може да изкара навън. А и Светлите ще се постараят с всички сили да влошат още повече нещата. Но ако самолетът не се приземи — къде ще отиде? Ще го насочат ли все пак към друго летище? Към Биково или Домодедово?

Между другото, трябваше да подскажа тази идея на Едгар или Ана Тихоновна. За да пратят за всеки случай патрулни там...

Впрочем, самолетът можеше да кацне някъде в Калуга или Тула. Ако времето там е по-хубаво. А тоба не беше изключено, нали все пак Светлите метеомагове се стараят тук, във Внуково.

В сградата на летището беше топло и уютно. Веднага тръгнах към втория етаж, към бара, където някога двамата с Борянски, очаквайки полета, пиехме бира, хапвахме ядки и слушахме буквално преследващата ни по време на това пътуване песен за това, че „лятото е отлетяло, всичко е останало назад.“

Не можах да съобразя веднага, че това е спомен от онези, които изобщо не бяха останали у мен. Откъде изскочи той, от какви дълбини на съзнанието ми? Не знаех.

Опитах се да се сетя кой е този Борянски, но не успях да си спомня дори лицето му. Да не говорим за това къде отивахме тогава и защо... Кой знае защо се появи само смътно усещане, че в апартамента му, още в отдавна отминалите съветски години, имаше огромно биде. Вярно, развалено... А и за какво му е на съветския човек биде?

Но барът си беше останал точно такъв, какъвто го помнех. Барплот, високи столчета, блестящи кранове за наливна бира. И телевизор в ъгъла. Само че клипът, който даваха, беше съвсем друг. Младеж с подозрително червени очи целуваше под дъжда ръката на девойка в червена рокля. А по-нататък всичко тръгна както се полага в един добър трилър — вълча муцуна и така нататък. Много ми хареса моментът, в който след известно време младежът, който знае защо облечен в червената рокля на девойката, влезе в балната зала и се разпадна на няколко вълка. Хареса ми и последният кадър — девойката се появи пред гостите със зачервени очи...

Да... Общо взето момчетата нямат никаква представа за Различните-върколаци. Както и модният писател Пелевин — за реалните върколаци-вълци, лакоми, ненаситни и мърляви. Но е красиво заснето — нищо не можеш да кажеш. Със сигурност върколаците-вълци са събрали пари, платили са на продуцента — и са получили красив, романтичен клип за себе си. Наскоро руските вампири постъпиха точно по този начин.

За всеки случай запомних името на групата — „Рамщайн“, за да ги намеря по-късно и да ги чуя внимателно.

След като поръчах бира и два хамбургера, седнах странично на телевизора, с гръб към залата. Червата ми бяха започнали да къркорят и реших да облекча ситуацията поне частично.

Усетих Светлите когато едва бях започнал втория хамбургер. Буквално ги почувствах с гръба си. Веднага се прикрих — умеех да правя това. Знаех с абсолютна сигурност, че още не са ме засекли.

Все пак бях силен Различен, макар и неопитен. А тези двамата в най-добрия случай бяха чираци. Слабичък маг на възраст двайсет-двайсет и две години и начинаещ ясновидец. Струваше ми се, че виждам бъдещето много по-ясно от този ясновидец — цялата бездна от възможни варианти — и бих могъл да предскажа по-точно най-вероятните от тях.

Светлите разговаряха тихичко — и на двамата им беше приложено заклинание за отвличане на вниманието, при това доста екзотична разновидност. Направил им го беше някой много, много силен.

Заслушах се.

— ...Вече е тук. Шефът казва, че е възможен сблъсък — съобщи тихо магът.

— Така или иначе ще ни отблъснат — възрази вяло ясновидецът. — Още повече след случаите с Тигърчето и Андрей.

— Олег, ще ни трябва цялата сила, разбираш ли? Цялата. Без остатък. Нокътя не може да попадне при Тъмните — това ще е краят на всичко. Краят на Светлината...

— Е — възрази ясновидецът скептично, — чак пък край...

Магът се поправи:

— Поне краят на нашето преимущество. В близко бъдеще няма да можем да притиснем Тъмните.

— А това възможно ли е изобщо? — В думите на ясновидеца се долавяше неприкрит и много разумен скептицизъм. — Хиляди години Тъмните и Светлите са съществували рамо до рамо. Воюват от хиляди години. От колко години вече си съперничат Патрулите? А освен това съществува и Инквизицията, която не допуска да се наруши равновесието...

Светлите се откъснаха за миг от разговора, приближиха се към началото на опашката от трима души и леко замотаха мозъците на всички, включително и на бармана:

— Двайсет хамбургера и пакет сок — нареди магът и отново се обърна към събеседника си.

Аз също се направих, че не съм видял нищо. Всъщност, Различните са доста лекомислени, особено младите. Усещането за собственото превъзходство над обикновените хора е много главозамайващо и само с течение на годините можеш да разбереш, че понякога е много по-лесно и просто да си човек, отколкото Различен.

— Така или иначе ще има битка. Антон ми каза: „При Тъмните е пристигнал някакъв магьосник-чужденец. На Страстния се справи с лявата ръка с Фарид и Данила. И уби Тигърчето. Мерзавец...“

„Нямаше защо да напада миролюбив Тъмен — помислих си аз раздражено. — Не аз я нападнах, а тя — мен...“

Що се отнася до „лявата ръка“ — Светлите се лъжеха. Тази битка ми струваше много.

И в този момент усетих, че нещо става. Светлите като по команда обърнаха глави към пистите на летището и моментално влязоха в Сумрака. Секунда по-късно ги последвах и аз.

На летището някой беше застанал пред заснежената писта с протегнат напред жезъл. Дългият език на пламъка облиза студения бетон. Веднъж, дваж. Магът изсушаваше пистата преди кацането на самолета от Одеса. А от сградата на летището към него тичаха Светли, затъвайки в преспите.

След като избълва още няколко езика пламък, магът влезе още по-надълбоко в Сумрака.

Изглежда, това беше Коля.

Моите бърбровци бързо наблъскаха храната в бяло-зелени найлонови торбички и се затичаха нататък, тъпчейки шаващия килим от син мъх.

Добре му беше тук на него. Толкова много хора, толкова емоции... Един закъснял за полета пътник е достатъчен, за да нахрани за денонощие целия този ненаситен гъсталак.

Аз също скочих от столчето, оставяйки на барплота недопитата си бира. През стената на сградата на летището ставащото на пистата на практика не се виждаше — различавах само смътните сенки на Различните с цветните петна на аурите над главите им и концентрираната освобождаваща се Сила. При това продължавах да виждам вътрешността на залата и хората, които търпеливо очакваха полетите си, разположени в пластмасовите кресла.

Басовите тътнежи се сплетоха в Сумрака — говорителката съобщаваше, че „полет петнайсет нула пет от Одеса се приземи“. Хвърлих се надолу по стъпалата, заобикаляйки едва движещите се хора.

Надолу. Напред. Сега надясно.

Прескочих рампата и се озовах на изхода към пистата.

А там се водеше сериозно сражение — буквално с кожата си усещах освобождаването на енергия. Мощта на амулетите и умениято на маговете, всичко това, което биха могли да употребят за други цели, а не в сражение помежду си. Колко са закостенели Светлите в своята

праведна борба! На тях дори и през ум не им беше минало просто да се споразумеят с нас — те веднага се хвърлиха в атака.

Усещах, че на Тъмните им е трудно. Изглежда, се бе намесил шефът на Нощния патрул, Хесер. И поне още двама много силни магове се намираха в момента там, при приближаващия се към мястото на спиране самолет.

И в този момент през стената на сградата на летището изскочиха четирима типове, разбира се, всичките Различни. Изглеждаха, сякаш са ги избирали с конкурс — високи и широкоплещести, светлокоси и синеоки. Класически викинги на прага между дваисети и дваисет и първи век. В еднакви дрехи и с еднакви сакове. Косите им бяха разрошени и нещо ми подсказваше, че вятърът изобщо не беше виновен за това.

В първия момент не разбрах защо остават в човешкия, а не в сумрачния си облик. Едва когато ги погледнах през човешкия свят и объркано се разсмях, осъзнах: сумрачните облици — подсъзнателната мечта на Различния — могат да бъдат най-разнообразни...

Те вървяха, почти тичаха през залата, покрай мен, към изхода. Там, където, осветена от ярка светлина, се виждаше пиацата за таксите пред сградата.

Покрай мен.

Точно когато се изравнихме, отдясно изведнъж избухна тъмносиня светкавица с размерите на камион „Урал“. Всички, които се намираха в Сумрака, се проснаха на земята.

Легнал по гръб, аз надигнах глава. Във въздуха, поклащайки се, висеше син воал, подобен на исполинска медуза. Но аз чувствах — там, зад призрачната завеса, сега ще се случи нещо.

И познах — в синята мъгла се отвори портал. Съвсем наблизко, зад прозрачната преграда, в багажната зала. Ослепително бялото сияние срязва очите ми и в Сумрака стана ненормално светло, макар че все така нямаше никакви сенки. Гледката беше изключително странна — непоносимо ярка светлина и нито намек за сянка.

Светлите бяха двама. Шефът на Нощния патрул и млада симпатична жена. Вълшебница с доста впечатляваща сила.

— Вие сте в моята власт — произнесе на висок глас Хесер, изпълнявайки кратък пестелив пас. — Станете!

Той се обръщаше към викингите. Светлите не обърнаха внимание на мен, проснатия най-близо до портала.

Единият от викингите рязко изрече нещо на английски с яростен тон. Хесер отвърна. Аз мрачно съжалих, че не разбирам нито дума. После викингите се изправиха. И послушно се насочиха към портала. Аз реших да се изправа и се надигнах на колене.

Когато третият от викингите се изравни с мен, четвъртият внезапно навлезе по-надълбоко в Сумрака.

Хесер реагира мигновено — хвърли върху останалите Мрежа и изчезна. Вълшебницата остана.

Тримата викинги бяха приковани към пода. И аз заедно с тях — както бях застанал на колене, отново се проснах на земята, този път по лице. Като жаба на магистрала. Имах усещането, че върху мен е паднала бетонна плоча от преминаващ самосвал — не можех нито да помръдна, нито да си поема дъх. И, по дяволите, нещо ме притискаше непоносимо в гърдите, нещо продълговато и леко прегънато.

Не беше особено приятно да лежа, притиснал нос в пода. Напънах се и обърнах глава.

И срещнах погледа на лежащия до мен викинг.

Вцепених се така, както не би ме накарал да се почувствам дори студът на московската зима.

„Ти!“

„Аз...“

„Ти си Различен!“

„Да...“

„Ти служиш на Мрака!“

„Вероятно...“

„Запази това!“

„Какво?“

Но викингът вече беше затворил очи. Безмълвният диалог беше продължил само миг.

Какво да запазя? Онова, което ме убива в ребрата?

Вълшебницата за всеки случай стовари върху нас още една плоча — викингите захриптяха сподавено, от моите гърди също се изтръгна нещо подобно на стон.

А после се запитах: „За какъв дявол?“

Затворих очи и се съсредоточих в търсене на Сила... и усетих съвсем наблизно на практика неизчерпаем източник: все още отворения портал.

Ето, всичко бе толкова просто! Отне ми само няколко секунди да възстановя изразходваните на Страстния булевард сили. Изобщо не ме смути фактът, че порталът е Светъл — природата на Силата все пак е сходна.

И аз започнах да изсмуквам мощта на портала. Бавничко, за да не заподозре веднага Светлата какво се случва.

Като начало, леко отхвърлих тежестта от себе си — получи се, при това не мога да кажа, че беше прекалено трудно. После взех онова, което се намираще под мен в пашкул. И го скрих в пазвата си, без да се надигам от пода. Вълшебницата, изглежда, се развълнува.

Вече се готвех да ставам, когато Хесер се върна. Той излъчваше бяло сияние с цялото си тяло, като ангелите в представите на простолюдието. С едната си ръка държеше за рамото безволевия и покорен викинг-беглец. Крачка, още една — и викингът падна безчувствено до другарите си. Но вместо радост, на лицето на Хесер беше изписано нещо друго.

— Къде е Нокътя?

Той хвърли поглед към вълшебницата. Тя обезпокоено сви рамене и аз усетих как ни сканира всичките наведнъж.

Не, момиче. Не можеш да пробиеш пашкула ми!

И Хесер не може да го пробие. Казвам ви го с убеденост, от височината на поредното изкачено стъпало.

Но Хесер, без да губи време, се приближи към мен.

— Отново ти...

Не долових омраза в гласа му. Само безкрайна умора.

Изправих се и кой знае защо, изтупах дрехите си.

— Аз.

— Ти ме учудваш — призна си Хесер, пронизвайки ме с поглед.
— Учуди ме още веднъж. Върни ми Нокътя.

— Нокътя? — театрално сбръчих вежди аз. — За какво говориш, колега?

Хесер стисна зъби и видях ясно как мускулите на скулите му заиграха.

— Стига с тази комедия, Тъмни. Нокътя е у теб, няма къде другаде да бъде. Престанах да го усещам, но това не променя нещата. Сега ще ми дадеш Нокътя и — повтарям за втори път — ще напуснеш Москва завинаги. Имай предвид, че ти си вторият, на когото предлагам за втори път да си отиде с мир. Първият такъв случай беше преди много, много години. Разбираемо ли се изразих?

— И още как — промърморих аз, прецених с какви сили разполагам и реших, че си струва да опитам.

Пресегнах се мислено към нищо неподозиращата вълшебница, почерпих от нея колкото можах Сила, докато тя не се усети, и добавих от портала, и то бързо, колкото можех по-бързо.

И отворих свой портал. Право под краката си. Едновременно с това излязох от Сумрака.

Общо взето, ефектът беше същият като да стоя върху люк на канализацията и той внезапно да изчезне. Просто пропаднах — за Хесер и останалите. Пропаднах и изчезнах.

Не рискувах да се подхраня от Хесер — нещо ми подсказа, че не си струва да си меря силите с него. Можеш да създадеш пашкул, през който Хесер да не може да погледне без подготовка. Можеш да изсмукваш енергия от вълшебница, която е напълно вероятно да стане Велика — това е откровена детинщина и ще мине само веднъж. Но да влизаш в открит сблъсък с шефа на Нощния патрул засега ти е раничко, Виталий Рогоза, Различен, Тъмен.

Кажки „благодаря“, че си се измъкнал благополучно.

Казах „благодаря“ и пропаднах в пропаст с дълбочина няколко метра. Наоколо беше тъмно. Почти тъмно. Само луната светеше над главата ми. А наоколо беше гора.

Намирах се на просека, права като Ленинския проспект в Николаев. Широка петнайсет метра. Отляво и отдясно се издигаха стените на гората, а отпред, над сребрилата ивица недокоснат сняг, блестеше луната. Почти пълна.

Беше красиво, безумно красиво — лунната просека, нощта, снега... Дори бих се полюбувал на воля.

Но започвах да зъзна.

Някак се измъкнах от пряспата и се огледах. Снегът продължаваше да изглежда недокоснат. Но някъде в далечината дочух характерното потракване на колелата на електричката от предградията.

Да... Маг калпав. Повелител на тъмните портали. Че отвори портала — отвори го. Но изобщо не помисли къде ще отидеш. И ето го резултата — сам, с жалък пуловер (в смисъл — без яке и шапка) в зимната гора.

Ядосвайки се на себе си, напипах в пазвата си продълговатия и твърд предмет. Реших засега да не махам пашкула и тръгнах към луната. По чудната снежна целина на лунната просека.

Много скоро разбрах, че да се върви по преспите е съмнително удоволствие. Наложих се да тръгна към гората — прецених, че снегът под дърветата ще бъде по-малко.

За мое най-голямо учудване се оказах двеста процента прав. Първо, в гората наистина нямаше преспи, и второ — попаднах на пътечка. Умерено отъпкана. По-рано просто не я бях забелязал в сенките.

Някой от древните беше казал, че пътищата винаги водят към онзи, който ги е направил. Пък и не ми оставаше друг изход. И аз тръгнах по пътеката. Тръгнах, а после се затичах, за да се сгрея.

„Ще тичам, докато не се уморя — помислих си аз. — А после ще вляза в Сумрака... да се сгрея.“

Надявах се, че силите ще ми стигнат и за тичането, и за Сумрака.

Тичах петнайсет минути. Нямаше абсолютно никакъв вятър, затова успях дори да се сгрея. Просеката продължаваше ли, продължаваше, сребристият сняг блестеше ли, блестеше. Това място не беше за мен, тук би било по-уместно да бяга някакъв древен храбър войн с топла връхна дреха и с омагьосан меч на кръста. И с верен опитомен вълк на няколко крачки отпред...

Едва си бях помислил за вълка и някъде отляво се разнесе лай. Кучешки. Вълците вят по друг начин. И то не през зимата.

Спрях и се загледах. Сред дърветата проблясваше топла оранжева светлина. Покрай лая се дочуха и гласове. Гласове на хора.

Не умувах дълго. Изминах още няколко крачки, намерих отклоняващата се към огъня пътечка и завих по нея.

Скоро насреща ми изскочиха две кучета — бяла, почти неразличима на фона на снега карелска лайка с подбита опашка и черен като катран рошав нюфаундленд. Лайката джафкаше звънко като камбанка, а нюфаундлендът бухаше приглушено: „Бау! Бау!“

— Петро! Ти ли си? — каза някой при огъня.

— Не — отвърнах аз със съжаление. — Не е Петро. Може ли да се погреея?

Честно казано, първото нещо, което исках да направя, изобщо не беше да се сгреея. Исках да си изясня къде се намирам. За да не се скитам на сляпо през гората, а да отида направо към електричката.

— Идвай! Не се бой от кучетата, няма да те докоснат!

Кучетата наистина не ме докоснаха. Лайката тичаше настръхнала на разстояние четири метра от мен, а нюфаундлендът просто се доближи, подуши обувките ми, изсумтя и побягна към огъня.

Хората около него бяха повече от десет. На дълга пръчка, закрепена върху дебели хоризонтални клони на най-близките борове, висеше обемист котел, в който нещо многообещаващо бълбукаше. Хората седяха на две греди и повечето държаха в ръцете си железни канчета, а някой тъкмо отваряше поредната бутилка водка.

— О, как така? — възкликна един брадат младеж, приличащ на геолог, когато излязох от тъмнината на осветеното място. — По пуловер!

— Извинявайте — въздъхнах аз. — Имам малки проблеми.

— Сядай — веднага подвижна някой. Настаниха ме едва ли не насила и моментално напъхаха в ръката ми канче с водка.

— Хайде!

Не си и помислих да се ослушвам. Водката изгори гърлото ми, но само след няколко секунди забравих, че е зима.

— Стъopa! Ти май имаше скиорско яке? — продължи да се разпорежда брадатият.

— Имах — потвърдиха от противоположната греда и някой бързо притича встрани, където между дърветата се виждаха черни опънати палатки.

— А аз имам шапка — каза пълничка девойка с плитчини като на ученичка. — Ей сега...

— Отдавна ли мръзнеш? — попита ме брадатият.

— Не от много отдавна. Само от двайсетина минути. Само не ме питайте как съм се озовал тук.

— Няма — обеща брадатият. — Пилафът след малко ще бъде готов. Тук сме до утре. Ще има къде да преспиш, а и спален чувал ще се намери. А утре сме в Москва. Можеш да дойдеш с нас, можеш да си отидеш и без нас.

— Благодаря — казах аз. — С удоволствие.

— Празнуваме рожден ден тук — обясни Стъопа, който се приближаваше със синьо-зелено скиорско яке в ръце. — Ето, заповядай.

— Благодаря, момчета — казах аз искрено. Не толкова за сърдечността и гостоприемството, колкото за липсата на излишни въпроси.

Якето топлеше. Повече, отколкото изглеждаше на външен вид.

— А кой е рожденикът? — поинтересувах се аз.

Едно от момичетата прекъсна за момент целувката си с поредния братат ухажор.

— Аз — съобщи тя. — Казвам се Тамара.

— Честито — поздравих я. Прозвуча малко вяло. Наистина съжалих, че нямам какво да подаря, а не ми беше удобно да ѝ давам стодоларова банкнота. Щеше да излезе като един от щедрите ми бакшиши в хотела, само че с порядък по-голяма сума, от благоприличие...

— Как се казваш? — попита брататият номер едно. — Аз съм Матвей.

— Виталий. — Стиснах подадената му ръка. — За пръв път участвам в рожден ден в зимната гора.

— Всичко все някога се случва за първи път — отбеляза философски Матвей.

Кучетата отново се разляха и се понесоха към тъмнината.

— Е, този път поне Петро ли е? — попита рожденицата с надежда.

— Петро, ти ли си? — провикна се Стъопа с неочаквано звучен баритон.

— Аз съм! — долетя откъм гората.

— Носиш ли шампанско? — извика Тамара.

— Нося — потвърди радостно Петро.

— Ура-а! — завикаха в хор всички присъстващи девойки. — Ура за Петро — спасителят!

Тайно напипах калъфката в пазвата си, очевидно криеща в себе си Нокътя на Фафнер. И си помислих, че мога да се отпусна до сутринта и да се потопя във водовъртежа на чуждия празник. Хората около огъня определено не ми обръщаха внимание — пълнеха чашата

ми като на един от своите, после ми сипаха и паница с топъл пилаф. Сякаш при техния огън всяка нощ от гората излизаше по един леко облечен пътник.

Много жалко, че сред тях нямаше нито един Различен. Дори неинициран.

[1] Грешка в превода; всъщност е „...защо жертвите на вампирите...“. Бел.Mandor ↑

[2] Грешка в превода; всъщност е „Трябва ни Сила...“. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 4

Семьон влезе в кабинета на Хесер, застина за миг при вратата и едва забележимо поклати глава.

— Няма го в Москва. Със сигурност.

— Глупаво е някак си — изсумтя от креслото си Игнат. — Нали той трябва да направи нещо с Нокътя в Москва? Какъв смисъл е имало да отваря портал, водещ извън града?

Хесер изгледа Игнат накриво. В погледа му имаше нещо загадъчно, нещо такова, което обикновено се нарича „висше знание“.

— Не бих казал — възрази тихо той. — Тъмният нямаше избор. Трябваше или да остане в Москва и да загуби Нокътя, или да избяга по-надалеч заедно с него и после да се опита да се промъкне още веднъж тук. Друго е лошото, че Братята все пак успяха да предадат Нокътя на този Тъмен от Украйна. А той успя да измами нас.

Хесер въздъхна, закри за миг очите си с ръка и се поправи:

— Какви ги говоря, нас... Мен успя да ме измами. Мен.

Светлана, седнала в ъгъла на дивана при прозореца, отново изхлипа:

— Извинявайте, Борис Игнatieвич...

Антон, който до момента седеше изпънат, сякаш глътнал лост, се премести по-близо до нея и мълчаливо я прегърна през рамото.

— Не плачи, Светлана. Ти за нищо не си виновна. Щом аз не успях да предвидя действията на Тъмния, какво остава за теб?

Гласът на Хесер беше сухичък, но общо взето неутрален. Шефът на Нощния патрул наистина нямаше в какво да упрекне Светлана — случилото се просто излизаше извън рамките на настоящите ѝ познания и навици.

— Само едно не разбирам — рязко каза Олга. Тя седеше на табуретка между бюрото на Хесер и прозореца и пушеше нервно. — Ако действията на Тъмния са били непредвидими, значи той е действал интуитивно? Без да планира и обмисля нищо?

— Така се получава — съгласи се Хесер. — Той предпочита да твори вероятности пред възможността да избира една от

съществуващите. Общо взето това е разумен подход, но не е безопасен. Интуицията може да те подведе. И точно така ще го спипаме.

За кратко време настана тишина. Семьон прекоси безшумно кабинета и седна на дивана, малко встрани от Антон и Светлана.

— Всъщност мен ме озадачи друго нещо. — Хесер мрачно извади от джоба си пакет „Pall Mall“. Погледна го учудено, мушна го обратно и измъкна кубинска пура в тенекиена капсула, ножица за срязване на краищата и огромна запалка. Но не отвори капсулата с пурата. — Съвсем друго.

— Това, че Тъмният с лекота се възползва от енергията на портала и отчасти — на Светлана? — веднага се досети Семьон. — Но това можеше да се очаква.

— И защо можеше да се очаква? — настръхна Хесер.

Семьон сви рамене:

— Според мен той е още по-силен, отколкото мислим. Просто се прикрива. По принцип и аз, и Иля, и дори Гарик сме в състояние да се възползваме от Силата на Тъмните. При определени обстоятелства. И с определени последствия за нас.

— Но не толкова нагло и толкова бързо — поклати глава Хесер. — Спомни си Испания. Тогава Авакум се опита да се захрани от Тъмния портал. Помниш ли как приключи всичко?

— Помня — изобщо не се смути Семьон. — Но това показва само, че нашият Тъмен е значително по-силен от Авакум. И нищо повече.

Хесер гледа няколко секунди Семьон, поклати глава със съмнение, а после премести погледа си върху Светлана.

— Света — изрече той, видимо по-меко, — опитай още веднъж да си спомниш всичко, което почувства тогава. Само не бързай. И, моля те, не се вълнувай. Ти направи всичко както трябва, но бедата е там, че това просто се оказа недостатъчно.

Семьон погледна смаяно Светлана с вида на човек, пропуснал най-интересното.

— Как така опитай? Просто предай образа — и готово — посъветва я той.

— Образът не иска да се създава — изръмжа Хесер. — Там е целият проблем. Не се формира образ, а някаква безсмислица.

— А опита ли да създадеш друг образ? — заинтересува се живо Семьон. — Абстрактен, а не свързан с Тъмните?

— Опита — отговори Хесер вместо Светлана. — Другият се получава. А този — не.

— Да... — промърмори Семьон. — Може би прекалено ярки и потискащи впечатления? Помня, че двацет години се опитвах да пресъздам образа на фунията на инферното над Райхстага в момента на реч на Хитлер. И не успях да постигна нищо правдоподобно...

— Не става въпрос за правдоподобност — каза Хесер. — Изобщо няма образ. Сива мъгла, сякаш Светлана се опитва да си спомни Сумрачния свят.

Антон, който все така не казваше нито дума, погледна с надежда Светлана.

— Значи така... — започна тя. — Първо не забелязвах абсолютно нищо. Когато вие, Борис Игнатиевич, хукнахте подир избягалия Брат, стоях до портала. После забелязах, че Тъмните на пода се размърдаха и подсилих мрежата ви. Тя ги притисна отново към пода. После се върнахте вие. И почти веднага сякаш изгубих съзнание — тъмнина пред очите, слабост... След това всичко ми се губи. Когато се свестих, лежах на пода и Антон плискаше вода в лицето ми. Колкото и да се мъча, не мога да си спомня нищо друго.

Вълшебницата прехапа устните си, сякаш беше готова да се разплаче. Антон я погледна така, като че ли се надяваше да я успокои само с един поглед.

— Аз нямам разумно обяснение — обади се Иля. — Просто нямам на какво да се опра — данните са малко.

— Данните са достатъчно — изсумтя Хесер. — Но аз също нямам обяснение... В смисъл — сто процента сигурно обяснение. Догадки имам, но ще трябва да ги проверя. Олга?

Олга сви рамене:

— Ако ти нямаш какво да кажеш, аз дори не ще се опитвам. Или този маг е от високо равнище, кой знае защо нерегистриран от никого и никъде, или ни разиграват. Аз например, и досега не мога да разбера защо Завулон не се намеси. Би трябвало пренасянето на Нокътя да е операция от изключителна важност. А той не си мръдна и пръста, за да помогне на своята сбирщина.

— Точно така — промълви замислено Хесер и все пак измъкна пурата от капсулата, огледа я внимателно, с наслада вдъхна аромата на тютюна и я прибра обратно. — Дневният патрул на Москва може да няма никаква връзка с операцията по пренасянето на Нокътя на Фафнер. Напълно възможно е Братята на Регин да са действали на своя глава и на свой риск. В този случай не можем да имаме никакви претенции към Завулон. А неговата сбирщина, изглежда, е действала самостоятелно. При това не по най-добрия начин, иначе нямаше да ни позволят да ги хванем.

— Какво общо имат Братята, шефе? — Игнат се изправи недоволен. — Ако Тъмният от Украйна наистина е предназначен за Нокътя, то Тъмните са победителите в схватката на летището!

— Ако Тъмният от Украйна е бил предназначен за Нокътя — каза тихо Хесер, — сега ние щяхме да се подготвяме за вечен престой в Сумрака. Дори аз нямаше да успея да спася никого от вас. Ни-ко-го! Ясно ли е, Игнат?

— Нима? — попита спокойно Семьон. — Чак толкова сериозно ли е?

— Именно, Семьоне. Надявам се само на едно: самият Тъмен все още да не разбира каква е ролята му. И затова да се лута насам-натам. Единственият ни шанс е да го изпреварим и да му отнемем Нокътя. Тогава шансовете ни по принцип ще се изравнят.

— Но как да го изпреварим? — не мирясваше Игнат. — Може би да се опитаме да поговорим с него, да го убедим? Аз мога да съм много убедителен в такива случаи. Само да го намерим...

— Той не може да стои без работа — Нокътя изгаря дланта му. Тъмният непременно ще се появи в Москва. — Хесер се изправи, огледа подчинените си и уморено прокара ръка през бузата си. — Това е всичко. Почивайте си. Всички да си починат.

И се обърна към Антон:

— Антоне... Не се отделяй от Светлана. Дори на крачка. И не си струва да се прибирате вкъщи — нито у вас, нито у тях. Останете тук.

— Добре, Борис Игнatieвич — обади се за първи път Антон. Той продължаваше да прегръща Светлана през рамото.

След десет минути в стаята за почивка на дежурните, където в момента нямаше никой друг, Антон подаде на съсипаната вълшебница плеъра си и слушалките.

— Знаеш ли — каза той, — аз имам нещо като игра. Там, на диска, има страшно много музика. Най-различна. Настройвам плеъра на случаен избор, но кой знае защо, винаги се падат подходящите песни. Опитай и ти, а?

Светлана се усмихна съвсем леко и взе слушалите.

— Натисни ето тук.

Тя натисна. Плеърът намигна със зеленото си око, задвижвайки диска. Лазерът се плъзна върху песните спря на една от тях.

*Сънувам кучета, сънувам зверове,
сънувам, че твари с очи като лампи,
се вкопчват в крилете ми под самото небе
и аз нелепо рухвам, като паднал ангел...*

— „Наутилус“ — каза Светлана, леко отдръпвайки слушалките.
— „Паднал ангел“. Наистина е подходяща...

— Знаеш ли — подчертано сериозно съобщи Антон, — ако искаш ме смятай за суеверен, но не се съмнявах, че ще се падне „Наутилус“. Много обичам тази песен.

— Нека да слушаме заедно — помоли го тя, сядайки на дивана.

— Добре — съгласи се Антон и мислено благодари на човека, създал този вид слушалки, без наушници.

*Не помня падането, помня само
глухия удар в студения камък.
Нима успях да излетя тъй високо
и да рухна жестоко, като паднал ангел?
Право надолу, натам, откъдето
тръгнахме с надеждата за нов живот.
Право надолу, натам, откъдето
към висините сини гледахме с копнеж.
Право надолу...*

Те седяха дълго време рамо до рамо, прегърнати и в ухото на всеки звучеше един мъничък „Наутилус“. Беше им хем тъжно, хем хубаво на тримата — на него, на нея и на падналия ангел.

— А когато влязох в сградата на летището — разказваше Шагрон, — там вече нямаше никой. Почти на входа, по-точно там, при багажната зала, тъкмо се затваряше порталът. Светлите вече бяха изтеглили щаба си, аз едва ги чувствах в периферията на летището. Или се качвах на колите си, или вече бяха тръгнали.

— А Братята? — попита Едгар.

— А с тях изобщо не разбрах какво стана. Според мен един от тях загина. А Светлите обездвижиха останалите и ги взеха със себе си.

— Защо? — Дениска така се учуди, че дори забрави да отпие от кафето си. — Защо не са им видели сметката още на място?

— Какви ги говориш, та те са Светли! — Юра чак се разстрои от въпроса. — Щом Братята са се предали, просто са ги арестували. Вероятно ще ги предадат на Инквизицията... Садисти. По-добре веднага да ги бяха убили.

— Според мен, той все пак се е изплъзнал — каза Николай, играейки си машинално с разредения жезъл. Силата, която съвсем доскоро беше затворена в жезъла, само за секунди разтопи снега на самолетната писта и я изсуши. — Нали, Юра? Ти как мислиш?

— Не усещам Нокътя. Оня не е в Москва.

— Но как е успял да се изплъзне? — Ана Тихоновна говореше, постоянно свивайки устни и така приличаше на строга учителка. — От лапите на Хесер? Нещо не ми се вярва.

— Не знам — отсече Юра. — Но там се случи нещо.

— А не може ли да е използвал портала? — попита предпазливо Едгар.

— Портала? — изсумтя Юра. — А ти можеш ли да използваш порталите?

— Трудно — призна си Едгар. — Не ми достигат сили.

— О! — многозначително възкликна Юра, неопределено сочейки с пръст тавана. — При това след битката на булеварда нашият герой изглеждаше като изстискан лимон.

— Затова пък след сблъсъка на летището вълшебницата на Светлите изглеждаше по същия начин — невинно отбеляза Николай. — И нека някой се опита да ме убеди, че тя е дала силите си доброволно.

— А всъщност — оживи се Шагрон, — ако се замислим, енергийната картина на събитията във Внуково доста прилича на вулгарен вампиризм. Всичко беше толкова лилаво...

Юра скептично поклати глава:

— Украинецът не ми направи чак такова впечатление — признавам си. За да отнемеш Сила от една Светла пред очите на Хесер, трябва да си поне Завулон. И да имаш право на въздействие първа степен...

— Какво право? — избухна Ана Тихоновна. — За изминалото денонощие са регистрирани три груби нарушения на Договора от страна на Светлите, включително едно нападение с употреба на Сила! Светлите забравиха какво означава правото!

— Ана Тихоновна — изрече въодушевено Едгар, — Инквизицията даде на Светлите поредната индулгенция. Засега техните действия са насочени към връщането на откраднатия артефакт — действието на Договора е преустановено. До момента, в който Нокътя на Фафнер бъде предаден на Инквизицията, Нощният патрул има право да върши каквото си пожелае. Всъщност ние сме в състояние на война. Като през четирийсет и девета — трябва да го помните.

В стаята стана тихо като в космоса.

— И ти си мълча досега? — попита неодобрително Ана Тихоновна.

— А защо трябваше да нервирам младежта? Извинявай, Дениска. Ние и така сме в губеща позиция. Първо — шефът го няма, второ — приписват на нас кражбата на Нокътя, и като прибавим не особено успешните последни две години... Колко пъти бяхме принудени да отстъпваме пред Светлите за тези две години? Пет, десет?

— Значи избягваме пораженческите настроения? — осведоми се ехидно Юра. — Мълчим си? Предпазваме младежта от пагубни влияния? Хайде, хайде...

— Какво хайде, хайде? — озъби се Едгар. — По-добре дай съвет какво да правим по-нататък.

— Шефът остави теб за старши — каза Юра равнодушно. — Ти решавай.

— Вие с Коля се отказахте, затова ме назначи. — Едгар стана мрачен и враждебен. — И това ми било бойци...

— Хей, момчета, я се успокойте! — Ана Тихоновна чак се зачерви от възмущение. — Сега не е моментът! Дори моите вещици работят по-задружно.

— Добре, да продължаваме! — махна с ръка Юра. — Питате какво да правим? Нищо. Украинецът не може да се е отдалечил много от Москва. Аз смятам, че Нокътя е у него. Ако все още не е предприел нищо, значи не му е дошло времето. Ще чакаме да се върне. Няма начин да не се върне — Нокътя трябва да попадне в Москва в близките две денонощия. Иначе вероятностният пик ще отmine и той ще стане просто силен артефакт, нищо повече.

Николай кимна одобрително.

Едгар внимателно изгледа маговете — първо единия, после другия.

— Тогава ще чакаме — въздъхна той. И добави: — Да, хитър се оказа нашият украинец. По-хитър от Хесер.

— Не викай „хоп“ преди да си скочил — посъветва го Коля. — Така казват в Украйна...

— Ана Тихоновна — каза Шагрон леко угоднически, — кажете на момичетата да сварят кафе. След всичко това не ми се става...

— Мързеливец си ти, Шагрон — поклати галава Ана Тихоновна. — Е, добре, ще уважа молбата ти, след като се отличи. Ще служиш за пример на останалите.

Шагрон се отпусна доволно.

За мое най-голямо учудване в палатката беше топло през цялата нощ. Разбира се, спяхме без да се събличаме — аз свалих само якето и обувките и се мушнах в предложението ми спален чувал. Палатката беше на брадатия Матвей и при желание вътре можеха да се поберат дори трима, че и четирима души. Но ние бяхме само двама. Веднага след като всички си тръгнаха от огъня, в съседната палатка, която беше на

двайсет метра от нашата, рожденичката започна да стене сладко в нечии здрави прегръдки — значи не беше топло само при нас. Странно. Аз, южният човек, винаги си бях представял, че през зимата в гората е неприятно и студено.

Грешах. В гората може и да е неприятно и студено, но хората умеят да донасят със себе си топлина и уют. Навсякъде, където отидат. Наистина, за целта се налагаше природата да се отблъсне, но това вече беше съвсем друга тема. Отделна...

Матвей се събуди пръв. Измъкна се от чувала, позабави се малко, докато обуе модерните си алпийски обувки (грубите ми ботуши не можеха да се сравняват с тях), отвърза шнурчетата на входа и излезе навън. Студът веднага ме близна и в същия миг усетих върху гърдите си продълговатия предмет, който ми бяха подхвърлили викингите на летището. Досега не го бях огледал — нямах възможност.

Съобразих, че през нощта неподхранвания с нищо защитен пашкул се е стопил. От това нещо осезаемо лъхаше Сила. Дори не Сила, а СИАА. Ако тук имаше още някой Различен, той непременно би усетил Нокътя.

Измъкнах от пазвата си продълговатия и леко извит... калъф ли беше това? Нещо като ножница за кинжал, само че отваряща се като черупка на морска мида. Разбира се, ако в морето има такива миди: дълги трийсет — трийсет и пет сантиметра и тесни.

Калъфът беше затворен в Сумрака и поради тази причина обикновен човек не би го отворил по никакъв начин. Примижах, преместих се по-близо до изхода и леко отметнах платнището, за да стане по-светло.

Вътре, върху кадифен плат с вишнев цвят наистина лежеше синкавочерен нокът на някакъв огромен звяр. Той изглеждаше остър като черкезки кинжал, с извити страни. По цялата дължина на Нокътя се проточваше дълъг улей, който приличаше на следа от кръв. Широкият край изглеждаше пречупен или отрязан, сякаш бяха изтръгнали Нокътя от нечия лапа много безцеремонно и грубо. Да, вероятно беше станало точно така.

Ала що за звяр можеше да има такъв нокът? Навярно някакъв легендарен дракон. Не можеше да е друго. Но нима драконите са съществували? Порових се в паметта си, надявайки се да намеря

някакъв отговор и със съмнение поклатих глава. Вещиците и вампирите са едно... те са само Различни. Но дракони...

Матвей се връщаше от потока и снегът поскърцваше под краката му. Въздъгнах със съжаление и за момент отидох в Сумрака, затворих калъфа и го прибрах в пазвата си.

— Събуди ли се? — попита Матвей, когато се приближи.

— Тъхъ.

— Не измръзна, нали?

— Не. Странна работа, мислех си гора, зима — значи ще е студено. А беше топло...

— Странни хора сте вие, южняците! — изсумтя Матвей. — Да не би тук да е студено? Виж, в Сибир — там си е студено. Знаеш ли какво казват хората? От Сибир е не онзи, който не се страхува от студа, а който е топло облечен.

Засмях се. Много добре казано! Трябва да запомня това.

Брадатият Матвей също се усмихна.

— Потокът е там. Можеш да се измиеш.

— Аха.

Измъкнах се от палатката и направих кратка разходка до замръзналия поток. На мястото, където пътеката достигаше до самия бряг, някой прецизно беше разбил леда. През нощта дупката отново се беше покрила с тънка и почти прозрачна ледена кора, но Матвей я беше пробил отново. Водата беше студена, но не чак толкова, че топлолюбивата ми душа да се побои да си плисне няколко шепи в лицето. Измиването ме ободри, веднага ми се прииска да направя нещо, да отида някъде...

А може би това изобщо не беше заради измиването. Вчера на летището бях изразходвал всичките си сили. И се чувствах по съответния начин. После почерпих Сила от портала, взех си малко и от вълшебницата, но отново изразходвах всичко. А през нощта, изглежда, се бях подхранвал от Нокътя.

Силата му беше правилната — Тъмна. Енергията на Светлите не ми беше доставила особена радост — тя беше непокорна и чужда сила. А тази на Нокътя беше като докосването на майката за малкото дете. Диханието му изглеждаше някак съкровено и до болка познато.

Чувствах, че имам сили да обръщам планини.

— Кога възнамерявате да си тръгвате? — попитах, когато се върнах при палатката. По-точно не при палатката, а при огъня. Матвей цепеше дърва. Наоколо се въртяха двете кучета, мятайки кръвожадни погледи към окачения над огнището котел.

— Когато се събуди народът ще затоплим пилафа, ще ударим по още едно питие за сгряване и ще тръгнем. Защо? Да не бързаш?

— Общо взето, няма да е зле да побързам — отвърнах неопределено.

— Какво пък... Ако бързаш — тръгвай. Вземи якето с теб... Ще ти дам адреса на Стъпка, ще му го отнесеш някой път.

Ако знаеше на кого помагаш, човече...

— Матвей — казах аз тихо, — силно се съмнявам, че ще имам възможност да търся Стъпка. Благодаря, няма да замръзна.

— Не ставай глупак. — Матвей се изправи, без да изпуска брадвата. — Щом не можеш — няма да го връщаш. Здравето е по-скъпо.

Постарах се усмивката ми да е мъдра и тъжна.

— Матвей... Добре е, че няма никой друг тук. Честно казано, аз изобщо не съм човек.

Очите на брататия веднага станаха безизразни. Вероятно реши, че съм някой от побърканите контакттори или разните там екстрасенси. Какво пък... Ще му докажем.

Двете кучета веднага изгубиха своята жизнерадостност и скимтейки жално, се скриха зад краката на Матвей. Вдигнах от снега едва забележимата си утринна сянка и влязох в Сумрака.

Ококореният Матвей беше смешна гледка. Той объркано изпусна брадвата, която удари нюфаундленда по крака. Горкото животинче изквича гръмогласно.

Матвей не ме виждаше. И не би трябвало да ме вижда.

Съблякох якето. Него също не можеше да го види, докато не го изхвърля от Сумрака. Напипах в джоба на ризата си парите и пяхнах две стодоларови банкноти в джоба на якето. И го запратих към Матвей.

Той потрепна, подхвана неловко якето, което според него се беше появило неочаквано от нищото, и се огледа. Честно казано, изглеждаше донякъде жалък, но аз усещах, че не мога да го убедя в нищо без подобна демонстрация.

Просто не исках да отнеса със себе си нищо чуждо, дори това раздърпано яке. Освен ако не беше наложително, не биваше да вземам нищо от тези хора, които без да задават въпроси, помагат на леко облечен непознат, появил се през нощта при огъня им. Якето беше хубаво и явно не беше евтино. Не искам. Аз съм Тъмен. На мен не ми трябва чуждото.

Излязох от Сумрака зад гърба на Матвей. Той продължаваше да се взира в празното пространство.

— Тук съм — казах аз и Матвей рязко се обърна. Сега погледът му беше съвсем налудничав.

— Ааа... — каза провлечено и млъкна.

— Благодаря. Наистина ще се справя и без якето.

Матвей кимна. Явно целият му мерак да спори се беше изпарил. Според мен той беше сериозно притеснен, че е прекарал нощта в палатка насаме с някакво чудовище, което може да става невидимо. И не се знае на какво друго е способно.

— Та кажи ми, как да си тръгна оттук?

— Нататък. — Матвей махна с ръка към пътеката, по която бях дошъл. — Електричката. Вече минава и оттук.

— А няма ли шосе? По-добре да пътувам на автостоп.

— Има и шосе. Веднага след линията.

— Прекрасно! — зарадвах се аз. — Е, всичко хубаво! Благодаря още веднъж. Поздрави рожденицата от мен и... виж, предай ѝ това...

Удивително е как ми се удаде простото, но непознато заклинание. Скрих ръка зад гърба си, докоснах заледените клони, пречупих ги... и подадох на Матвей жива, току-що откъсната от храста роза. Върху зелените ѝ листа потрепваха капчици роса, червените цветчета пламтяха. Гледката на свежа роза в заснежената гора е много красива!

— Ааа... — ахна Матвей, машинално взимайки розата. Интересно дали щеше да я даде на рожденицата или щеше да я закопае в някоя преспа, за да не се впуска в дълги и странни обяснения?

Нямах намерение да си изяснявам този въпрос. Влязох отново в Сумрака. Не исках да вървя в студа. Това, което беше хубаво вчера, когато мислех, че бягам от Хесер, не беше подходящо сега, след като бях отпочинал и пълен със сили.

Имаше още нещо, което бях забравил... А, да. Шапката. Нали тя също не беше моя и все още бе на главата ми. Да я хвърлим върху якето... И на път!

Движех се на скокове от по сто-двеста метра. Отварях мънички порталчета в предела на видимостта ми и пристъпвах като великан, поглъщайки разстоянието.

Денем просеката изглеждаше съвсем обикновено, цялото ѝ магическо очарование беше изчезнало безвъзвратно. Не напразно все пак истинските романтици и почитатели на свободата — Тъмните — бяха избрали Нощта за свое време. Нощта, а не деня, когато боклуците и мръсотията се набиват на очи, когато се вижда колко неугледни и запуснати са градовете ни, когато на улицата е пълно с лекомислени хора, а по пътищата — със замърсяващи въздуха коли. Денят е времето на оковите и веригите, задълженията и правилата, а Нощта е времето на Свободата.

Свободата, която истинският Различен просто няма с какво да замени. Нито с ефимерния Дълг, нито със служенето на евтини размити идеали, измислени от някого много преди теб. Всичко това е мит, фикция, „ucho od sledzia“^[1], както казват братята поляци. Това е само Свобода, за всички и за всеки, и има само едно ограничение: никой няма право да ограничава Свободата на останалите. И нека хитрите и лицемерни Светли да търсят криещите се тук парадокси и противоречия — всеки, който е Свободен, прекрасно се разбира с останалите, свободни по същия начин, и изобщо не си пречат взаимно.

Наложи ми се да спра кола като Различен — кой знае защо никой не искаше да качва човек без връхна дреха. Принуден бях да докосна леко съзнанието на поредния шофьор на луксозна кола с цвят „мокър асфалт“.

Естествено, той спря.

Зад волана седеше късо подстриган момък на двайсет и пет, абсолютно лишен от врат. Просто главата му някак съвсем естествено започваше от тялото. Погледът му беше празен, общо взето страшно приличаше на мутрите от вицовете, но рефлексите му се оказаха фантастични. Имал сериозни подозрения, че щеше да продължи да кара колата, дори и ако изгубеше съзнание.

— А? — каза ми той, когато се настаних отзад, в съседство с необятното му кожено яке.

— Тръгвай. За Москва. Ще ме оставиш на Тверская.

И отново докоснах едва-едва съзнанието му през Сумрака.

— А... — каза момъкът и настъпи газта. Независимо от хлъзгавия път и принудителното вцепенение, караше с над сто. Колата му се подчиняваше прекрасно, дали гумите ѝ не бяха някакъв особен вид?

Влязохме в Москва някъде от северозапад и се включихме в движението по Волоколамско шосе. Поради тази причина прекосихме половината мегаполис много бързо и почти през цялото време се движехме само право напред. До самия офис на Дневния патрул на Тверская.

Добре, че ми се падна толкова добър шофьор и пътят позволяваше да се дава газ. Освен това хванахме много успешно зелената вълна на светофарите.

Когато преминавахме покрай метростанция „Сокол“, разбрах, че са ме засекли.

И мен, и Нокътя.

Но е почти нереално да се догони в утринна Москва такава кола, носеща се право напред, без да преминава в друго платно.

На Тверская слязох и сложих в дланта на безвратия шофьор стотачка. Рубли, не долари.

— А? — пое си дъх той и започна да се оглежда. Естествено, не беше запомнил нищо и сега, с помощта на оскъдния си интелект, се опитваше да разреши почти неразрешима задача: как се е пренесъл от подмосковското шосе в самия център на Москва?

Реших да не му преча и го оставих насаме с неразрешимата задача.

Все пак рефлексите му бяха за завиждане — колата веднага потегли. Но лицето на момъка с увиснала челюст беше обърнато към страничното стъкло. Продължи да седи така, докато се скри от погледа ми. А аз пресякох улицата и се насочих към входа на офиса.

Във фоайето беше силно задимено. От касетофона „Филипс“ тихо звучеше някаква песен. Мелодията беше провлечена и мощна, а гласът — толкова дрезгав и нисък, че не можах да разпозная веднага Бутусов:

*Студен е вятърът в прозореца отворен,
дълги сенки падат върху масата.
Аз съм тайнствен гост в сребристо наметало
и ти знаеш защо съм при теб.
За да те даря със сила,
за да те даря със власт.
По шията да те целуна,
да те целуна страстно!*

Младият вампир, блажено притворил очи и пеещ само с устни провлачения припев, при вида ми изгуби дар слово. Вторият дежурен, също толкова млад маг-алхимик, вече докладваше в телефонната слушалка.

— Очакват ви — съобиди той. — На деветия етаж.

Макар да бе изгубил дар слово, вампирът все пак извика асансьора.

А аз внезапно осъзнах, че изобщо не ми се иска да влизам в асансьора, а още по-малко — да се качвам на деветия етаж. Не исках — и туйто.

— Предайте, че съм жив и с мен всичко е наред, но бързам — обади се нещо вътре в мен.

Излязох обратно на Тверская. Отново нещо ме „носеше“. Не се поколебах и завих наляво. Към Червения площад.

Още не знаех какво ме води натам и защо. Но можех единствено да се подчиня на тази заключена в мен сила. Усетих и как оживя и задиша Нокътя на Фафнер.

Всяка педя земя, всеки квадратен сантиметър от асфалта тук беше пропит с магия. Стара магия, просмукала се в камъните на сградите и в прахта по пътя.

Червената грамада се извисяваше вдясно от Историческия музей. Дори не знаех дали работи или е превърнат в нещо подобно на казино, след поредната сериозна промяна в историята на многострадална Русия. Впрочем няха време да си изяснявам това. Отминах музея.

Паважът на Червения площад, който помнеше и бавните стъпки на царете, и ботушите на революционерите, и гъсениците на съветските бронирани чудовища, и редиците на първомайските

манифестации, сякаш беше олицетворение на московската непоклатимост. Този град съществуваше и щеше да продължи да съществува, и нищо — нито дрязгите на обикновените хора, нито дори вечната размяна на любезности между Патрулите — не беше в състояние да разколебае спокойното му величие.

Излязох на площада и се огледах. Малко вляво се виждаше оживената сграда на ГУМ. Отдясно се извисяваше назъбената стена на Кремъл, а пред нея се издигаше пирамидата на мавзолея. Нима нещо ме влечеше натам?

Не, не натам. Ами добре. Каквото и да е отношението ми към бившия вожд на Русия, не е хубаво да се нарушава покоят на мъртвите. При това умрели веднъж завинаги — той не е бил Различен... и добре, че не е бил.

Вървах по площада, без да ускорявам крачка. Няколко черни депутатски коли излязоха от територията на Кремъл и се скриха в близката пресечка. Лобното място ме поздрави безмълвно. Гражданинът Минин и княз Пожарски ме съпроводиха с поглед. Усетих полъха откъм изрисуваните куполи на храма на Василий Блажени.

Сила. Сила. Сила...

Тук имаше толкова много от нея, че изразходвалият собствената си Сила Различен би могъл да се възстанови за секунди.

Но никой никога не би направил подобно нещо. Защото това е чужда сила. Ничия. Неопитомена и непокорна. Силата на отминалите столетия. Силата на свалените царе и генерални секретари. Само да я докоснеш — и ще те попилее.

Огледах се за пореден път.

И го забелязах.

Инквизитора.

Не можеш да сбъркаш Инквизитор с никого — нито със Светъл, нито с Тъмен, още по-малко пък с обикновен човек.

Инквизиторът ме гледаше в упор и не можех да разбера защо го виждам едва сега.

Той беше сам, абсолютно сам, извън всички глупави силови обединения, алианси и договори. Той олицетворяваше Справедливостта и Инквизицията. Той пазеше Равновесието. Трябваше ли да питам защо е тук?

Приблжих се почти плътно до него.

— Правилно постъпи, че реши да се подчиниш — каза Инквизиторът.

Познавах го отнякъде — казваше се Максим.

Той протегна длан и изрече:

— Нокътя!

В гласа му нямаше нито капка властност, нито намек за натиск. Но аз не се съмнявах, че на този глас би се подчинил всеки, включително и шефовете на Патрулите.

Бавно, без да крия съжалението си, бръкнах в пазвата.

Нокътя бучеше, поемайки от околната Сила. Веднага щом се озова в ръката ми, ме връхлетя някаква могъща вълна; във всяка от клетките ми нахлу дарена от него мощ и ми се стори, че целият свят е готов да падне на колене и да ми се подчини. На мен. Притежателя на Нокътя на Фафнер.

— Нокътя! — повтори Инквизиторът.

Той не добави нищо от рода на предупреждение да се въздържа от глупости. Инквизицията стои над безсмислените съвети.

Все още се колебаех. Нима бе възможно да предам доброволно нещо, в което е съсредоточена такава неизчерпаема сила? Та такъв артефакт е мечта за всеки Различен.

Машинално забелязах преразпределението на енергия — наблизко се отваряше Светъл портал. Разбира се, това беше Хесер, шефът на Нощния патрул.

Инквизиторът не реагира на появата на неочаквания свидетел. По никакъв начин. Сякаш не се откриваше никакъв портал и от Сумрака не излизаше никой.

— Нокътя! — повтори Инквизиторът за трети път. За трети и последен. Нямаше да каже нито дума повече. Знаех това.

Знаех още, че дори и до мен да се появят всички Тъмни в Москва, не си струваше да се съпротивлявам. Те нямаше да ми помогнат. Напротив, щяха да застанат на страната на Инквизитора. Интригите около Нокътя можеха да продължават, докато на сцената не се появяха пазителите на Договора.

Примижах и почерпих толкова Сила, колкото можех да съхраня в себе си. Едва не се задавих от напрежение и с трепереща ръка подадох калъфа с артефакта. Същевременно усетих смътното, с мъка сдържано

желание на Хесер да се хвърли напред и да завладее Нокътя. Но естествено, шефът на Нощния патрул дори не се помръдна. Опитът се състои преди всичко в уменията да съдържаш мимолетните си пориви.

Инквизиторът ме погледна. Навярно би трябвало да видя в погледа му удовлетворение и одобрение: браво, Тъмни, вместо да се дърпаш, ме послуша, умно постъпи.

Но не видях в очите му нищо подобно. Ни-щич-ко!

Хесер ни гледаше с откровен интерес.

След като прибра небрежно калъфа с Нокътя във вътрешния джоб на самото си, Инквизиторът, без да се сбогува, потъна в Сумрака. Веднага престанах да го усещам. Моментално. Инквизицията си имаше свои пътища.

— Ха! — възкликна Хесер, гледайки някъде встрани. — Глупак си ти, Тъмни.

После задържа погледа си върху мен, въздъхна и добави:

— Глупак. Но умен. И това е забележително.

И също си отиде, но този път тихомълком, без портал. Усещах го още известно време в дълбоките слоеве на Сумрака.

После останах сам на пронизващия вятър на Червения площад, без Нокътя, с мощта на който бях успял да свикна, облечен все със същите пуловер, панталони и обувки, и косите ми се вееха като на филмов герой в кулминационната сцена. Само дето нямаше зрители, способни да оценят удачния кадър, дори Хесер си беше тръгнал.

— Ти наистина си глупак, Виталий Рогоза — прошепнах. — Умен и послушен глупак. Впрочем, може би само затова все още си жив?

Но този, който беше вътре в мен, неочаквано се раздвижи и ме успокои: всичко върви както трябва. Ти постъпи правилно, отървайвайки се от Нокътя на Фафнер. Обзе ме такава блажена и непоколебима увереност в собствената ми правота, че дори вятърът престана да ми изглежда студен и пронизващ.

Всичко беше отлично. Всичко беше както трябва. Децата не биваше да си играят с атомни бомби.

Раменете ми потръпнаха, аз се обърнах и закрачих към Тверская.

Само след няколко крачки попаднах на цялата върхушка на Дневния патрул, почти в пълен състав (нямаше ги само магът Коля и, естествено, шефът) плюс петнайсетина служители от среден ранг.

Вещицата Ана Тихоновна, братята вампири и дебелият върколак също бяха тук. Цялата тази компания ме гледаше втренчено, като зяпачи — избягал от клетката си пингвин.

— Здравсти — казах аз неочаквано весело. — Вие пък какво правите тук?

„Отново нещо ме направлява — помислих си тъжно. — Ох, ох...“

— Кажи, Виталий — попита Едгар със странно сподавен глас, — защо го направи?

Той отмести погледа си за секунда и отблъсна някакъв прекалено усърден милиционер, който се готвеше да тръгне към подозрителната според него компания. И отново ме погледна:

— Защо?

— А нима на Тъмните е необходим безсмислен сблъсък? Нима са ни нужни безполезни жертви? — отвърнах аз с въпрос. В колоритния стил на коренен жител на Одеса.

— Според мен той лъже — каза агресивно Ана Тихоновна. — Можеш ли да го сканираш?

Едгар се навъси. Така значи, сканирай го...

В Дневния патрул вече се страхуваха от мен! Виж ти!

— Ана Тихоновна — обърнах се вдъхновено към старата вещица, — Нокътя на Фафнер е невероятно силен дестабилизираш елемент. Той е нарушител на равновесието номер едно. При оставането му в Москва неизбежно щеше да настъпи истинска сеч. Инквизицията взе мерки да предотврати тази сеч. Аз, като почитащ закона Различен, се подчиних на заповедта на Инквизицията и върнах Нокътя. Това е всичко, което мога да кажа.

Премълчах за силата, която се беше вселила в мен след контакта ми с Нокътя. Сега не беше моментът за такива разкрития.

— Нима вие бихте постъпили другояче? — добавих аз, разбирайки прекрасно, че няма да има възражения. Всички те копнееха да се докоснат до артефакта... да почерпят сила от него... И всички се бояха от последствията от такава постъпка.

— Да се върнем в офиса, а? — измърмори магът Юра. — Стърчим като тополи тук, под студения вятър...

В думите му имаше здрав разум — отново започвах да зъзна, а беше глупаво и недопустимо да харча напразно натрупаната сила.

С помощта на Едгар Юра направи икономичен портал и след две-три минути Патрулът вече се качваше на групи с асансьора към офиса. Не можех да не отбележа, че моят портал би работил по-стабилно и по-дълго. Изглежда, при раздялата си с Нокътя на Фафнер бях изкачил поредното стъпало по стълбата, която не водеше наникъде. Като че ли сега бях по-силен от всички присъстващи, взети заедно. Но си оставах все така неопитен и наивен, и най-важното, което тепърва ми предстоеше да науча, беше да използвам силата си грамотно.

Техниците, начело с неуморния Гелемар, продължаваха да работят с щабните ноутбуци. Кога ли, по дяволите, си почиваха тези момчета? Или не можех да различа следващата смяна от предишната?

— Какво става, Гелемар? — осведоми се Едгар.

— Светлите оттеглят постовете си — доложи бодро върколакът. — Един след друг. Не ги сменят, а ги отзовават. Включително и кордоните на гарите и изходите от града.

— Успокоили са се — въздъхна Ана Тихоновна.

— Разбира се, че са се успокоили — промърмори Юра. — Нокътя отпътува. Сигурно вече са го изпратили в Берн. Готов съм да се обзаложа.

Той беше прав: преди няколко минути бях усетил, че източникът на моята сила изведнъж потъна в Сумрака и се премести някъде далече-далече. Интересно, дали ми бе писано да го поддържа в ръце поне още веднъж? Не знаех...

— Да пукна, ако разбирам защо беше необходима цялата тази история с Нокътя. Какво искаха да постигнат Братята на Регин? Защо решиха да действат, без да ни уведомят? Пълна каша!

— А защо сте сигурни, че Братята на Регин не са постигнали целта си? — попитах невинно аз.

Изгледаха ме така, сякаш бях дете, задало неудобен въпрос в компанията на възрастни.

— А ти мислиш, че са я постигнали ли? — осведоми се предпазливо Юра и бързо се спогледа с Едгар.

— Да — отвърнах честно аз. — Но само не ме питайте за подробностите — не ги знам. В Москва се очертаваше сериозно нарушаване на баланса в полза на Светлите. Толкова сериозно, че в Европа са се притеснили. И са били взети мерки. Акцията на Братята

на Регин е парче от мозайката, от която в края на краищата ще се нареди пъзелът на новото равновесие.

— И твоята поява ли е парче от мозайката? — досети се Едгар.

— Очевидно.

— И отсъствието от Москва на Завулон? На нашия шеф?

— Вероятно.

Тъмните известно време се споглеждаха въпросително.

— Не знам — проточено каза Ана Тихоновна с известно неудоволствие. — Всичко това изглежда странно. Ако Нокътя беше при нас, щяхме набързо да притиснем Светлите.

— А щяхме ли да се справим с тях^[2]? — попита Юра.

Ана Тихоновна въздъхна отново.

— Не знам...

— Във всеки случай — каза Едгар, след като се позамисли — на нас ни остана правото да искаме компенсация от Светлите. Няколко сериозни намеси. Извършеното от тях през последните две денонощия изобщо не може да се сравни с неотдавнашните убийства. Смъртта на Тюнников би трябвало да се класифицира като нещастен случай и нека Хесер се опита да оспори това — Трибуналетът ще разбие доводите му на пух и прах. А вампирката-браконьерка и проститутката-върколак — това не е чак толкова тежко престъпление, шесто, най-много пето равнище. Те са действали самостоятелно, Дневният патрул няма нищо общо... Така че сега сме в правото си да настояваме за няколко намеси от минимум второ равнище. Така смятам... Ето защо, в края на краищата, все пак Дневният патрул печели повече от всички събития напоследък. При това, в отсъствието на шефа и без неговата мощна подкрепа.

— Не бързай да надуваш фанфарите — отбеляза скептично Юра. — Почакай.

Едгар разпери ръце с вид на човек, който остава на своето мнение. Той наистина вярваше в нещата, които бе казал преди минута. И си имаше своите основания.

Не се знае как би завършил спорът им, но мобилният телефон на колана на Едгар иззвъня и всички неволно се извърнаха към него.

Позвъняването можеше да е лично или на някой от техническия персонал. Но в офиса се бяха събрали достатъчно силни Различни.

Почти всички бяха способни да пресметнат вероятностите и последствията от най-обикновените събития.

Позвъняването носеше в себе си дебела и ясно видима нишка. Нишка към изключително важни събития.

Едгар вдигна телефона към ухото си и слуша известно време.

— Придружи го дотук — нареди той, затвори и върна телефона на мястото му.

— Инквизиторът — уведоми той останалите с каменно лице. — С официално съобщение.

Не мина и половин минута и дежурният вещер вече отваряше вратата към главния офис на Дневния патрул. А след още секунда прага прекрачи същият онзи невъзмутим Инквизитор на име Максим.

— В името на Договора — изрече той с глас, лишен от всякакви емоции. Тонът му беше чисто информативен и беше глупаво Инквизиторът да бъде подозиран в симпатии към едната или другата страна. — Утре на разсъмване ще се състои разширено заседание на местната колегия на Трибунала под патронажа на Инквизицията. Тема: поредица от действия на Различните Светли и поредица от действия на Различните Тъмни, несъвместими с Договора. Присъствието на всички уведомени е задължително. Отсъствието, както и закъснението, ще се смятат за действия, несъвместими с Договора. До началото на заседанието се забраняват всякакви магически въздействия, по-силни от пето равнище на Силата включително. Да възтържествува Равновесието!

След като изрече това, Инквизиторът бавно се обърна, излезе в коридора и пое към асансьора.

Вещерът хвърли бърз поглед към началника си и затвори вратата. Той смяташе за свой дълг да съпроводи Инквизитора до изхода.

В офиса известно време беше тихо, дори техниците застинаха зад ноутбуците си.

— Като през четирийсет и девета — тихо отбеляза Ана Тихоновна. — Едно към едно.

— Ще се надяваме — изрече приглушено магът Юра. — Ще се надяваме, Ана Тихоновна. С всички сили.

[1] Ucho od sledzia (пол.) — нещо несъществуващо (буквално „ухо на херинга“) — Бел. прев. ↑

[2] Всъщност е: „А щяхме ли да се справим с него?“ — т.е. с Нокътя, а не със Светлите. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 5

У всеки човек понякога се създава впечатлението, че ставащото в момента вече се е случвало някога. Дори има специален термин за това преживяване — *дежа вю*. Лъжлива памет.

И при Различните е така.

Сътрудникът на Нощния патрул Антон Городецки стоеше пред вратата на апартамента си и се бореше със спомените. Веднъж вече, точно по същия начин, беше пристъпвал от крак на крак пред отворената врата и се беше чудил кой би могъл да е този, който е проникнал вътре. А след влизането си беше установил, че гостът му е неговият заклет враг, шефът на Дневния патрул, известен на Светлите с името Завулон.

— Дежа вю — прошепна Антон и прекрачи прага. Защитата отново не се беше обадила, но в кабинета определено имаше гост. Кой ли бе този път?

Стискайки в ръка своя медальон-талисман, Антон влезе в кабинета.

В креслото седеше Завулон и четеше вестник „Аргументи и факти“. Носеше строг черен костюм, светлосива риза и лъснати до блясък обувки с бандитски квадратни бомбета. Той свали очилата си и каза:

— Здравей, Антоне.

— Дежа вю... — промърмори Антон. — Е, здравей.

Колкото и да бе странно, този път той изобщо не се уплаши от Завулон. Може би защото при предишното си посещение Завулон се беше държал изключително коректно?

— Можеш да вземеш моя амулет. Той е в бюрото — усещам го.

Антон пусна висящия на врата си талисман, свали якето и послушно отиде при бюрото. Амулетът беше скрит между книгата и другите канцеларски дреболии, които с течение на времето се появяват сякаш от нищото с фатална неизбежност.

— Завулон, нямаш власт над мен — произнесе с чужд глас Антон.

Тъмният маг кимна доволно.

— Отлично. Принуден съм да ти направя комплимент: миналия път се тресеше като трепетликово листо. А сега си спокоен. Израстваш, Антоне.

— Вероятно трябва да ти благодаря за комплимента? — попита сухо Антон.

Завулон отметна глава назад и беззвучно се засмя.

— Добре — каза той след няколко секунди. — Виждам, че не си склонен да губиш време. Аз също. Дойдох да ти предложа предателство, Антоне. Пресметливо малко предателство. От което ще спечелят всички, включително и ти. Звучи парадоксално, нали?

— Да.

Антон гледаше в сивите очи на Завулон, опитвайки се да разбере в какъв капан е попаднал този път. Вярвай на човека наполовина, на Светлия — на една четвърт, а на Тъмния не вярвай за нищо.

Завулон беше най-силният, следователно и най-опасният Тъмен в Москва. Вероятно и в Русия.

— Пояснявам. — Завулон не бързаше, но не се и разтакаваше. — Вече знаеш за утрешното заседание на Трибунала, нали?

— Знам.

— Не ходи на него.

Антон най-накрая се реши да седне — на дивана до стената. Сега Завулон се намираше от дясната му страна.

— А от къде на къде всъщност? — осведоми се той.

— Ако не отидеш, ще останеш със Светлана. Ако отидеш, ще я загубиш.

Антон усети как в гърдите му набъбва гореща буца. Работата не беше дори в това дали вярва или не вярва на Завулон. На него му се искаше да вярва. Много му се искаше.

Но той не забравяше, че на Тъмните не бива да се вярва.

— Ръководството на Нощния патрул планира поредния глобален социален експеримент. Със сигурност знаеш това. На Светлана ѝ е отредена доста важна роля в този експеримент. Няма да се опитвам да променям убежденията ти и да те вербувам на страната на Мрака — това е абсолютно безнадеждна работа. Просто ще ти кажа до какво ще доведе осъществяването му. До нарушаване на равновесието. Нещо банално и много желано за страната, която усилва позициите си. В

последно време Светлината стана много силна и това, естествено, не ми харесва. Дневният патрул е заинтересован равновесието да се възстанови. А ти си този, който може да ни помогне.

— Странно — изрече замислено Антон. — Шефът на Дневния патрул се обръща за помощ към сътрудник на Нощния патрул. Много странно.

— Общо взето, можем да се справим и без твоя помощ. Но ако ти помогнеш на себе си — на първо място на себе си — ще помогнеш и на нас. А също така и на Светлана, както и на всички, които неизбежно ще пострадат от поредния социален експеримент.

— Не мога да разбера, по какъв начин бих помогнал на себе си и на Светлана?

— Защо да не можеш? Светлана е потенциално много силна вълшебница. Колкото повече израства, толкова повече ще расте и пропастта, която ви разделя. Нейната мощ е факторът, който нарушава равновесието и дава предимство на Светлината. Ако Светлана се лиши за известно време от своята мощ, равновесието ще се възстанови. И няма да има какво да ви разделя, Антоне. Тя те обича — това е очевидно. И ти я обичаш. Нима ще принесеш в жертва на Светлината своето щастие и щастieto на любимата жена? Още повече, че жертвата така или иначе е безсмислена. Именно затова ти предлагам малко и безболезнено предателство.

— Няма малки предателства.

— Има, Антоне. И още как! Верността се състои от поредица малки и обмислени предателства. Можеш да ми вярваш — живял съм на този свят достатъчно дълго, за да се убедя в тази истина.

Антон мълча известно време.

— Аз съм Светъл. Не мога да предам Светлината. Такава е същността ми — би трябвало да го разбираш.

— Никой не те кара да вървиш против Светлината. При това с тази си постъпка ще помогнеш на много хора. На страшно много хора, Антоне. Не е ли това целта на Светлия маг — да помага на хората?

— А как ще гледам в очите своите? — усмихна се мрачно Антон. — След това?

— Те ще те разберат — отвърна Завулон с неясно откъде взела се увереност. — Ще те разберат и ще ти простят. Какви Светли ще бъдат, ако не го направят?

— Ти си силен в софистиката, Завулон. Със сигурност си доста по-силен от мен. Но от това, че наричаш нещата с чужди имена, същността им не се променя. Предателството винаги е предателство.

— Добре — неочаквано лесно се съгласи Завулон. — Тогава предай любовта си. Всъщност, трябва да избираш между две предателства, не си ли го разбрал? Да предадеш себе си или да не позволиш да се осъществи поредният кървав цикъл. Да предотвратиш неизбежните схватки между Патрулите или да им позволиш да се случат. Или са ти малко смъртните случаи до момента? Ти неведнъж си давал наряди с Андрей Тюнников. Беше приятел и с девойката-върколак, Тигърчето. Къде са те сега? И кого още си готов да принесеш в жертва в името на Светлината? Не ходи утре на заседанието на Трибунала и приятелите ти ще останат живи. Не ни трябва повече смърт, Антоне. Готови сме да се оттеглим от схватката. Да се оттеглим с мир. Затова ти предлагам да помогнеш на всички. На всички! И на Тъмните, и на Светлите. Дори и на обикновените хора. Разбираш ли?

— Не разбирам как моето отсъствие от заседанието може да възстанови равновесието.

— Ти вече си се сблъсквал с Тъмния, който дойде от Украйна, нали? С Виталий Рогоза?

— Сблъсках се — отвърна неохотно Антон.

— Той не е Различен.

Антон се стъписа:

— Как така не е Различен?

— Не е точно Различен. Той е само Огледало. И не му остава да живее още много.

— Какво е... Какъв е той, какво означава „Огледало“?

— Именно „какво“. — Завулон въздъхна. — Уви, не „какъв“, а само „какво“... Не е толкова важно какво е, Антоне. За теб е полезно да знаеш друго. Ако не дойдеш на заседанието на Инквизицията, няма да има повече кръв. Ако дойдеш — кървавото сражение е неизбежно.

— Неявяването на заседанието се наказва от Инквизицията...

— Инквизицията ще оправдае нежеланието ти да влизаш в схватка с Рогоза. Имало е прецеденти, ако искаш даже ще ти намеря съответните документи. Но можеш да ми вярваш. Засега не съм те лъгал.

— Не ми харесва това „засега“...

Завулон се усмихна едва-едва.

— Какво да се прави. Нали съм Тъмен. Не смятам за полезно да лъжа без причина.

Той стана и Антон се изправи на крака едновременно с него.

— Мисли, Антоне. Мисли, Светли. И помни: от твоето решение зависят твоята любов и животът на приятелите ти. Понякога се получава така: за да помогнеш на приятелите, първо трябва да помогнеш на врага. Свиквай.

Завулон излезе бързо от кабинета, а после и от апартамента. В този миг в Сумрака стражевият знак зави на висок глас, а маската Чхоен на стената направи заплашителна гримаса. След като унило въведе ред, Антон се опита да събере мислите си.

Да вярва или да не вярва на Завулон?

Да бъде или да не бъде със Светлана?

Да извика Хесер и да му разкаже всичко, или да си замълчи?

Всяка схватка, като се започне от баналния уличен бой и се завърши с интригите на държавите и Патрулите, е информационен двубой. Побеждава онзи, който има по-ясна представа за силата и целите на противника.

Целите на Завулон и на Антон не можеха да са едни и същи. Абсолютно изключено беше да съвпадат. Но ако целта на казаното от шефа на Дневния патрул беше Антон да отхвърли всякаква мисъл за пропускането на Трибунала?

Къде беше истината и къде — лъжата? Думите на Завулон бяха клетка, но в клетката имаше капан, в капана — мрежа, а в нея — примамка с отрова... Колко слоя лъжа трябваше да се отхвърлят, за да се намери истината?

Антон извади от джоба си монета. Хвърли я, усмихна се и я прибра в джоба си, дори без да провери какво се е паднало — ези или тура.

Не това бе начинът.

Ако един от двата изхода беше уловка, значи трябваше да се намери трети.

За да успея да пристигна на разсъмване на заседанието на Трибунала, трябваше или да стана много рано, или да не си лягам изобщо. Предпочетох втория вариант. Щях да се наспя после.

Колегите-Тъмни известно време се опитваха настойчиво да изкопчат от мен мотивите за постъпките ми, но тъй като и аз самият не бях много наясно защо съм постъпил именно така, а не по друг начин, не успяха да научат кой знае колко от мен.

До вечерта не се случи нищо интересно. Само отидох до магазина, откъдето си взимах дисковете за модерния ми плеър и се поинтересувах дали пазят матриците на сборниците, поръчвани от клиентите. Оказа се, че ги пазят. И аз, кой знае защо, си поръчах копие от диска, съставен от Антон Городецки, Светлия маг. Може би се опитвах чрез музикалните му вкусове да добия представа за възгледите му за света? Не знам... В последно време се бях отучил да задавам въпроси, защото прекалено рядко намирах отговорите. А още по-рядко — верните отговори.

Още едно събитие от тази вечер се връза в паметта ми — една среща в метрото. Връщах се от музикалния магазин. С метрото. Седях, мушнах ръце в джоба на якето (браво на колегите-Тъмни, че се бяха сетили да вземат вещите ми от щаба на летището) и слушах диска, който бях купил. Николски пееше „Огледало на света“. Беше ми хубаво и спокойно.

*Същността на явленията и годините изминали,
лицата на приятелите и маските на враговете
ясно се виждат — няма как да се скрият
от погледа на поета — господар на вековете.
Светлината на звездите и началото на изгрева,
тайните на живота, тайните на любовта
в миг на вдъхновение, на слънцето под светлината,
всичко се отразява в душата на поета.
в огледалото на света...*

И изведнъж нещо наоколо неуловимо се промени. Тъкмо бе прозвучало предупреждението към пътниците, че вратите се затварят. Аз трепнах, натиснах „пауза“ и се огледах.

И го видях. Момче на четиринайсет-петнайсет години. Несъмнено беше Различен. Със сигурност инициран, защото ме гледаше любопитно през Сумрака и същевременно се прикриваше доста успешно от същия този Сумрак. Но аурата му беше девствено чиста. Чиста като току-що паднал сняг, еднакво далечна както от Светлината, така и от Мрака. Той беше Различен, и при това не беше нито Светъл, нито Тъмен.

Гледахме се дълго — през целия път до съседната спирка. Може би щяхме да продължим да се гледаме, но някаква снажна жена, очевидно майката на момчето, го разтърси:

— Егор! Заспа ли? Слизаме.

Момчето се сепна, погледна ме за последен път с неясна тъга и стъпи върху перона. А аз останах във вагона.

Не можах да дойда на себе си още цяла минута, продължавайки да недоумявам с какво толкова ме е впечатлил този Различен. Напомняше ми за нещо. Нещо много важно, но неуловимо. Изобщо не успях да се досетя какво.

Едва когато се върнах към Николски и „Огледалото на света“, леко се поуспокоих.

*В огледалото се вижда кой как е живял,
кой е бил неискрен в своите песни,
кой желае да е вечна нощ,
това, че съм длъжен на хората да помогна.
Аз притежавам огледало на света.
Искаш ли там да надникнеш,
не се страхувай от огъня.
Този огън ще възнее моята лира,
нека хората знаят, че има сила добра
в огледалото на света...*

Странно. Тази песен беше по-подходяща за Светлите. Тогава защо нещо леко ме прободеше в сърцето, мен, Тъмния?

С това неясно чувство се върнах в офиса на Дневния патрул. Възрастен, улегнал с годините вампир отскочи от мен като светец от

изкушение. Спрях се и внезапно осъзнах, че в моята собствена аура има няколко светли ивици.

— Извинете. — Приведох аурата си в ред. — Това е маскировка.

Вампирът ме погледна подозрително. От гишето надникна някаква вампирка — можех да се обзаложа на каквото и да е, че тя е съпругата му.

Двамата провериха много внимателно печатите ми и, изглежда, възнамеряваха да ме мотаят до последно, но в този момент в офиса влезе Едгар, придружен от млада вещица. Той разбра всичко от пръв поглед и на прекалено усърдните дежурни им беше достатъчно само едно повдигане на веждите. Едгар ми кимна и тръгна към асансьора. Вещицата щеше да ме изяде с поглед.

В асансьора тя дръзна да ме попита:

— Вие нов ли сте?

Гласът ѝ изразяваше цял спектър от емоции и стремежи, които няхах нито желание, нито възможност да анализирам. Кой знае защо не ми се искаше да демонстрирам силата си пред Едгар и останалите силни Различни.

Едгар се заинтригува и аз усетих, че наистина му е интересно как ще отговоря.

— Да, в известен смисъл съм нов.

Вещицата се усмихна.

— А вярно ли е, че сте разгонили четирима бойци-Светли и сте убили тигрицата?

Едгар едва забележимо изкриви устни в саркастична усмивка, но отново премълча, с все така заинтригувано изражение.

— Вярно е.

Тя не успя да зададе нов въпрос. Пристигнахме.

— Алита — каза Едгар, кой знае защо с плътен бас, — ще измъчваш госта ни по-късно. Първо трябва да докладваш на Ана Тихоновна.

Алита кимна с ентузиазъм и отново се обърна към мен:

— Може ли да се отбия у вас да пием по кафе? След час?

— Може — разреших аз. — Само че нямам кафе.

— Аз ще донеса — обеща вещицата. И тръгна към офиса.

Не попита къде живея. Значи знаеше.

Гледах я няколко секунди в гръб. Беше с модерно сребристо яке, каквито носят скиорите и туристите (веднага се сетих за горските си познати), украсено с пъстра рисунка: анимирана девойка с големи очи, вдигнала крак за ритник. Надписът отдолу гласеше: „Battle Angel Alita“. Рисунката и надписът бяха отчасти скрити под дългите коси на вещицата.

Едгар също съпроводи Алита с поглед. Имаше какво да се види, въпреки зимната екипировка.

— Ще дойде — отбеляза замислено Едгар. — Тя вече пита за теб.

Свих рамене и смених темата:

— Утре е Трибуналетът. Какво трябва да направя? Да го пропусна ли? Или да дойда заедно с вас?

— Заедно с нас, разбира се. Нали си свидетел? — Едгар се огледа. — Искаш ли да отидем в кабинета ми?

— Да отидем.

Кой знае защо бях сигурен, че този кабинет никога не е бил използван като директорски от истинския шеф на Дневния патрул, в момента отсъстващ от Москва. По-скоро това беше кабинетът на Едгар или на някой от висшите Тъмни. С удоволствие се настаних в креслото, като си помислих машинално, че е значително по-удобно от продънените седалки във вагоните на метрото. Едгар извади някъде от бюрото начената бутилка коняк.

— Ще пийнем ли? — предложи той.

— Да пийнем.

Защо да се отказвам от добрия стар „Коктебел“?

— Добре е, че се прибра — каза Едгар, докато сипваше коняка в чашите. — Иначе щеше да се наложи да те търсим.

— За да ми разясните стратегията и тактиката на поведението ни на утрешното заседание на Трибунала? — опитах се да отгатна аз.

— Именно.

Конякът беше хубав. Мек и ароматен. Макар и да не беше от най-известната и престижна марка (а коя е такава, между другото?), на мен ми хареса много.

— Вече дори няма да се опитвам да разбирам защо се държиш толкова странно. Ако трябва да съм честен, забраниха ми да го правя. Оттам. — Едгар погледна многозначително към тавана. — Още по-

малко пък ще се опитвам да изяснявам кой си ти в действителност. По същата причина. Искам само да те попитам: с нас ли си? С Дневния патрул ли си? С Тъмните? Можем ли утре да разчитаме на теб като на един от своите?

— Безспорно — отговорих аз, без да се замислям. И добавих: — Това е отговорът ми на всички въпроси.

— Това е добре — въздъхна Едгар малко тъжно и изпи на екстумбестата чаша.

Реших, че не ми вярва.

Допихме коняка в пълно мълчание. Едгар не сметна за необходимо да се съвещава с мен за поведението ни на утрешното заседание на Трибунала. Очевидно мислеше, че така или иначе аз ще постъпя както си знам. И беше абсолютно прав.

Прекарах нощта в компанията на Алита. На разговори и кафе — вещицата беше успяла да намери отнякъде вече забравеното „Casa Grande“. Разположени удобно в креслата, ние бърборехме — за всичко и за нищо. Отдавна не бях имал такъв празник — просто да си седя и да говоря. За музиката, която, както се оказа, познавах доста добре. И за литературата, която познавах не чак толкова добре. И за киното, което изобщо не познавах. Алита периодично се опитваше да насочи разговора към мен и моите способности, но го правеше толкова простодушно, че и през ум не ми мина да заподозра, че я е изпратила бдителната Ана Тихоновна.

Час преди разсъмване на вратата се почука.

— Отворено е! — извиках аз.

Влязоха Едгар и Ана Тихоновна.

— Готов ли си? — попита Едгар.

— Като пионер — уверих го аз. — Всички вкупом ли ще ходим? С бронирана техника или в строй?

— Не се прави на палячо! — Ана Тихоновна сви устни и погледна строго Алита. Вещицата примигна невинно.

— Добре, няма — обещах аз. — Къде трябва да се отиде? Защото аз не знам.

По принцип не се съмнявах, че моята орис, скрита в дълбините на съзнанието ми, ще ми подскаже правилната посока, но все пак попитах.

— Главната сграда на МГУ — съобщи Едгар. — В кулата. Долу Шагрон чака с колата си, можеш да отидеш с него.

— Добре. Ще отида с него.

— Пожелавам ви успех — каза Алита, тръгвайки към вратата. — Ще намина утре пак, Виталий, става ли?

— Не — казах мрачно аз. — Няма да наминеш.

Бях абсолютно убеден, че съм прав. Но засега още не разбирах защо.

Алита сви рамене и излезе. След нея си тръгна и Ана Тихоновна. Хм... А може би все пак старата проклетница е изпратила девойката? А момичето е решило да се държи както му е приятно и не е успяло да измъкне нищо от мен? Ако е така, можех само да съчувствам на Алита: Ана Тихоновна щеше да ѝ извади душата, да я изстиска и да я препарира. На девойката щеше да ѝ се види тесен светът.

Извадих мобилния си телефон и набрах номера на Шагрон, без дори да се учудя, че го знам.

— Шагрон? Гостът от юг е. Ще ме откараш ли? Добре, слизам.

— Хубаво, аз също тръгвам — каза Едгар. — Не се мотайте. Инквизицията никак не обича някой да закъснява.

Облякох се, заключих вратата и слязох. Дежурните вампири ме гледаха доста по-спокойно — или непосредственият им началник беше провел с тях сърдечен разговор, или сами се бяха докопали до истината. Впрочем до коя истина? Дори аз не знаех цялата истина. От време на време мярвах някое парче от мозайката, понякога завесата се вдигаше за миг и отново падаше, оставяйки ме с гъстата непрогледна димна пелена пред очите ми.

BMW-то на Шагрон бучеше със запален двигател на двайсетина метра, точно под знака „Спирането забранено“. Седнах отпред до него.

— Добро утро.

— Надявам се да е добро — изсумтя Шагрон. — Тръгваме ли?

— Ако не чакаме никой друг, да тръгваме.

Шагрон запали без да каже нито дума и се вряза в плътния поток коли.

Карането из заледената Москва в пиковите часове е тема за отделен разговор. Шагрон постоянно усмиряваше през Сумрака прекалено агресивните шофьори. Иначе непрекъснато щяха да ни засичат, да ни притискат към съседната колона от коли и да се мушкат

преди нас във внезапно отворилите се пролуки. За всеки случай си сложих колана. Шагрон мърмореше нещо, стиснал зъби. Вероятно ругаеше.

След безсънната нощ едва се преборвах с желанието си да изпадна в блажена дрямка. Още повече, че седалката на качествената немска кола беше доста подходяща за целта. Ако бях решил да послушам музика, със сигурност щях да се унеса и да заспя. Но сега не ми се слушаше музика. И оставах в света, изпълнен с грохота на десетки двигатели, тихото бръмчене на включения климатик, резките изсвирвания на автомобилните клаксони и хрущенето на мръсносивата снежна каша под гумите.

Ако бяхме предпочели метрото, щяхме да стигнем значително по-бързо. А така след половин час все още пълзахме по задръстената „Остоженка“ към проспекта Вернадски. Редицата коли растеше, добивайки солидните размери на опашка на комета, насочена към Москва.

— Да му се не види! — прошепна сърдито Шагрон. — Може да заседнем тук.

— Да си отворим портал — свих рамене аз.

Шагрон ме изгледа странно.

— Виталий! Отиваме на заседание на Трибунала под патронажа на Инквизицията! Порталът ти ще се разбие на пух и прах на два километра от целта!

— А — казах аз безгрижно, — вярно. Забравих.

Между другото, можех и сам да се досетя за това. Магическите въздействия и изобщо използването на магия в процеса на работа на Трибунала са забранени. Моето друго „аз“ услужливо ми подсказа, че по-рано са ставали нарушения, но само в годините на свирепи промени, също свързани с много нарушения.

Впрочем нали и сега беше времето на промените. Краят на хилядолетието. Преломен момент. Ето например през лятото, с какъв страх народът очакваше затъмнението, как трепереше след турското земетресение... И нищо — преживяхме тези събития.

Наистина, след като ги преживяхме, всички ние в някаква степен се променихме. И Различните, и особено хората.

— Мамка му! — изкрещя Шагрон, изтръгвайки ме от размислите ми.

Дори не успях да погледна през страничния прозорец. Полетях напред едновременно със зашеметяващия удар и коланът се впи мъчително в гърдите ми. Обезопасителната възглавница се изду с отвратително тънко свистене, Шагрон се плъзна по нея с лице и гърди и се удари в мястото, където предното стъкло се съединява с тавана на колата. Някъде навън се чу противен трясък и се посипаха дребни парчета стъкло. Те падаха безшумно върху снега и трополяха хаотично по броните на съседните коли.

Като за капак, някой ни удари отзад, в багажника.

След няколко секунди, които вероятно наподобяваха старта на космическа совалка, натискът върху мен престана и настъпи блажен миг на динамичен покой.

Шагрон се плъзна по волана и падна назад на седалката, оставяйки подире си кървава следа. Изглежда и ръката му бе счупена. Не си беше сложил колана, глупакът... Колко ли време щеше да мине, докато се възстанови?

Наоколо свиреха клаксони.

Със смесени чувства откопчах колана си и бутнах вратата. Застанах на покрития с отъпкан сняг и счупени стъкла път.

Една червена нива ни беше блъснала отстрани под малък ъгъл. А отзад, в сплескания, сякаш сдъвкан багажник, се бе забил добре измит японски джип. Всъщност вече не изглеждаше толкова чист. Обаче не беше пострадал особено, фаровете му бяха счупени и бронята — леко изкривена, но явно беше успял да натисне спирачките.

— Какво бе, идиот? — нападна ме някой от джипа. Беше със замъглени очила, остригана глава, тантуресто туловище, опаковано в нещо малиновочерно, и носеше стилни обувки четирийсет и последен номер.

Очите на този субект бяха бели като аурата на бебе... или като аурата на онова момче, Егор, от метрото.

Не виждаше ли, че нивата ни е блъснала?

В този момент малиновите дрехи на субекта избухнаха в мъждив синкав пламък. Субектът завреця като заклан шопар.

Разпознах отвъдокеанското заклинание, наричано от народа „спайдърфлейм“. „Паяков пламък“. Още не бях успял да се опомня от нападението на малиновия, когато някой ме дръпна за яката и ме обърна.

Само това не бях очаквал да видя. Светлия маг-меломан, Антон Городецки.

— Кой си ти? — прошепна яростно той. — Кой си, да те вземе Мракът! Само не ме лъжи!

Очите му бяха още по-бели от тези на танцуващия нещо подобно на грузинска джига субект от джипа.

В главата ми нещо прецрака. А устните ми сами прошепнаха три думи:

— Огледало на света...

— Огледало... — повтори като ехо Светлият. — Проклети да сте! Проклето да е всичко!

Прииска ми се да подметна ехидно, че проклятията са характерни за Тъмните, но се въздържах. И правилно постъпих. Аурата на Антон бушуваше в яркочервено и лилаво. Безспорно, аз бях по-силен от него, но... Изглежда, в момента Городецки го поддържаше някаква непонятна сила, която нямаше отношение нито към Светлината, нито към Мрака, но бе също толкова могъща. И не бях много сигурен какъв би бил изходът от евентуалната схватка.

Антон пусна яката на якето ми, обърна се и се отдалечи, промъквайки се между колите, без да обръща внимание на клаксоните и на проклятията, сипещи се зад едва спуснатите стъкла. Някъде съвсем наблизко завиха сирените на пътната полиция. „Остоженка“ беше абсолютно блокирана, само на отсрещното платно остана тънка пролука, в която трескаво, с псувни и бибипкане, се промъкваха един по един малобройните късметлии.

Погледнах часовника си. Оставаха ми петнайсет... всъщност не, вече четиринайсет минути, за да стигна до Университета. При това определено не можех да използвам транспортни магии.

Първо трябваше да проверя как е Шагрон.

Заобиколих нивата, чиято врата беше отворена, и се приближих до пострадалото BMW откъм страната на шофьора. Шагрон беше в безсъзнание, но още в първия миг на опасната ситуация машинално се бе сетил да сложи предпазна ципа и да се плъзне в Сумрака. И сега регенерираше като какавида, и лакомият Сумрак не можеше да му направи нищо.

Щеше да оцелее. Щеше да се съвземе, при това достатъчно бързо. Най-вероятно в линейката, ако тя успееше да се промъкне през

задръстването. Шагрон бе достатъчно силен маг, за да му навреди сериозно такава дреболия като автомобилна катастрофа.

В такъв случай довиждане, Шагрон. Мисля, че Инквизицията няма да има претенции към теб. Все пак, извънредни обстоятелства.

И в този момент зърнах своето спасение. Ловко лавиращо по самия край на пътното платно момче с мизерен оранжев мотопед. Ето за кого тези задръствания не са страшни...

И аз влязох в Сумрака.

В Сумрака мотопедът наподобяваше приказно гърбаво конче. Мъничко, с рогчета вместо волан и очи вместо фарове.

— Слизай — наредих на момчето.

То покорно се подчини.

Прескочих капака на бежов опел и хванах дръжките. Мотопедът предано бучеше на ниски обороти.

Е, напред. Момчето беше застинало като манекен на тротоара, стиснало здраво в ръце дадените му от мен долари. А аз натиснах здраво газта и след като едва не одрасках полираната врата на най-близката кола, започнах да се промъквам към края на задръстването, към Садовое кольцо.

Доста бързо се приспособих към малката хонда, която явно беше навикнала на топъл японски асфалт и в никакъв случай не на московска поледица. И успях да лавирам между колите с достатъчно голяма лекота. Но виж, със скоростта на мотопеда нещата не бяха добре — едвам вдигаше трийсет. Разбрах, че няма да успея. Дори да захвърля хондата и да изтичам до най-близката станция на метрото, разстоянието между станция „Университетска“ и кулата, главната сграда на учебното заведение, си оставаше голямо. Разбира се, можех да замая главата на поредния шофьор на кола, но къде беше гаранцията, че ще се измъкнем от утринните задръствания? Смътно си спомнях, че проспектите в района на Университета са доста широки, но не бях абсолютно сигурен. А ако останех с хондата, щях да съхраня мобилността си на практика до целта. Но, от друга страна, си представях пътя само в общи линии. Уви, не съм московчанин. Можех ли да се надявам на сигурната помощ на вътрешния си помощник? Можех, разбира се. Но ако изведнъж ме подведеше тъкмо сега? В най-важния момент? Обикновено става точно така.

Вслушах се в себе си. В лицето ме удряше студен вятър, наситен с изгорели газове. Въздухът, който дишаше Москва...

Моят верен помощник очевидно спеше.

Подминах Садовое кольцо и метростанция „Парк на културата“, но когато пред мен се мярна сградата на станция „Фрунзенска“, реших да се спусна под земята. Принуден бях — времето ме притискаше.

Още не бях успял да стигна до стъпалата пред входа на метростанцията, а вече бяха успели да откраднат мотопеда. Кратко изгрухтяване на запалващия се двигател — и някой чевръсто подкара трудолюбивия и безотказен японски механизъм и го насочи към една от тихите странични улички. Ех, хора, хора... Светлите се притесняват за вас, бранят ви, грижат се, а вие както сте си били стадо, пак стадо ще си останете. Зверове без съвест и състрадание. Да избуташ някого с лакти, да откраднеш, да продадеш, да напълниш тумбака — пък после каквото ще да става. Колко е противно...

Просто прескочих рампите — в Сумрака, като невидима сянка. Нямах време да купувам билет за метрото и да го пъхам в процепа на магнитния пропуск. Нищо, държавата няма да обеднее.

И по ескалатора се спуснах, без да излизам от Сумрака. Скочих върху бавно пълзящата лента на парапета и се понесох надолу, едва успявайки да премествам краката си в лепкавата сива мъгла. Един влак тъкмо се канеше да потегли от перона. Докато се питах дали ми върши работа, вратите се затвориха. Е, нищо, това не беше пречка. Виж, идеята да тръгна в посока към центъра изобщо не ме привличаше.

Скочих във влака направо през вратата, в Сумрака. Леко поразбутах изумените пътници и се появих сред тях сякаш от нищото.

— Оу! — каза някой.

— Кажете, това Москва ли е? — изгърсих аз, кой знае защо. Може би от глупавото желание да върша детински лудории.

Никой не ми отговори. Е, добре. Затова пък свободното място около мен определено се разшири. Хванах се за една от дръжките и затворих очи.

„Спортна“. Затворената „Воробьевы горы“ — влакът едва пълзеше. В процепите между хлабаво закрепените метални щитове постоянно се мяркаха електрически светлини и се лееше сивият отблясък на настъпващото утро. Вече се съмваше...

Най-накрая — „Университетска“. Ескалатор, дълъг и претъпкан. Отново щеше да се наложи да чакам. Край, закъснях.

Горе беше почти светло. Окончателно осъзнал, че няма да стигна за началото на заседанието, аз изведнъж съвсем се успокоих и престанах да бързам. Съвсем. Извадих от джоба слушалките, пузнах плеъра с диска на Антон Городецки и тръгнах да си хвана някоя преминаваща кола.

— Часът настана — обяви тихо Инквизиторът. — Всеки, който не е успял да стигне навреме, ще отговаря по-късно с цялата строгост на Договора.

Присъстващите се изправиха на крака. И Тъмните, и Светлите. И сътрудниците на Патрулите, и съдиите. И Хесер, и Завулон, за когото всички мислеха, че не е в Москва. И Инквизиторът Максим, и двамата Инквизитори-наблюдатели, облечени в сиви тоги. Всички, които се бяха събрали в главната кула на Московския университет. Малкото помещение с петоъгълна форма на невидимия сумрачен етаж се издигаше над Музея на Земята и служеше изключително и само за редките заседания на Трибунала на Инквизицията. В следвоенните години доста често се строяха сумрачни помещения — излизаше поевтино, отколкото постоянното противодействие срещу КГБ и милицията, които постоянно си пъхаха носа където не им е работа. Прекрасно се виждаше как на хоризонта на изток се надига аленото сияние на изгрева и с всяка изминала минута избледняват фееричните отблясъци, все още танцуващи по сградата на МГУ след концерта на Жан-Мишел Жар в рамките на московския юбилей. Различните щяха да виждат още дълго време следите от лазерния спектакъл, дори без да влизат в Сумрака, където цветовете избледняват и изчезват. Прекалено много хора бяха гледали възхитено яркото представление, изливайки емоциите си в него.

Максим, облечен в обикновен делови костюм, а не с тога, както останалите Инквизитори, с махване с ръка разпъна в Сумрака сиво платно, изпъстрено с пламтящи червени букви. Трийсет гласа започнаха да четат напевно:

— Ние сме Различни. Ние служим на различни сили, но в Сумрака няма разлика между отсъствието на Светлина и отсъствието

на Мрак...

Огромната страна и огромният град си нямаха никаква представа, че всички, които определят съдбата на Русия, днес са се събрали тук, а съвсем не в Кремъл. В занемарената тясна стаичка под самия връх на кулата на МГУ, където сред прахта са наредени столове, леки кресла и дори плажни шезлонги — кой каквото е успял да донесе. На никой не му трябваше маса — и нямаше такава.

Различните не си падат много по евтините ритуали — съдът е действие, а не спектакъл. Поради тази причина нямаше никакви мантии, перуки и покривки за маси. Само сивите тоги на наблюдателите, но никой вече не помнеше защо Инквизиторите носят понякога тези тоги.

— Ние ограничаваме своите права и своите закони. Ние сме Различни...

Червените букви на Договора пламтяха в полумрака, олицетворявайки Истината и Правосъдието. Гласовете звучаха:

— Ние сме Различни...

Трийсет гласа:

— Времето ще реши спора ни вместо нас.

Договорът беше прочетен и започна самият Трибунал. По традиция първо се разглеждаха най-незначителните дела.

Съдията, един от облечените с тоги Инквизитори, както си седеше на въртящото се кресло, без никаква тържественост, с напълно спокоен тон обяви:

— Първо дело. Браконьерство от страна на Тъмните. Доведете виновната.

Дори не заподозряната, а виновната. Вината вече беше доказана. Свидетелите идяха да помогнат само да се уточнят обстоятелствата и степента ѝ. А съдът щеше да произнесе присъдата. Безмилостна и справедлива.

— За съжаление не са налице всички свидетели. Няма го Виталий Рогоза, Различен, регистриран в Николаев, Украйна и временно регистриран в Москва, отсъстващ по неизяснени причини, а също така Андрей Тюнников и Екатерина Сорокина, загинали при обстоятелства, които ще бъдат разгледани малко по-късно...

Съдът се произнесе кратко и безкомпромисно:

— Виктория Мангузова, Различна, Тъмна, регистрирана в Москва, виновна за рецидив на нелицензиран лов. Подлежи на развъплътяване. Има ли възражения и допълнения от страна на патрулите?

Нямаше възражения — нито от страна на Тъмните, нито, разбира се, от Светлите.

— Присъдата да се приведе в изпълнение незабавно — каза Инквизиторът. Погледна Светлите — по традиция присъдите се изпълняваха от сътрудниците на самите Патрули.

Иля се изправи, намести очилата си. Погледна внимателно вампирката — тя ревна, разбирайки, че няма спасение. В погледа на мага нямаше нито омраза, нито радост. Нищо освен концентрация. Той протегна ръка и докосна през Сумрака регистрационния печат на гърдите ѝ.

След миг Виктория седна на пода. Тя не изтля, както би се случило с по-стара вампирка, тялото ѝ не беше живяло достатъчно дълго. Но това, което заменя жизнената сила на вампирите, това, което години наред бе отнемала от хората, се разтвори безследно в Сумрака. В стаята леко захладня. Иля се намръщи и с още един сдържан жест изпрати тялото в Сумрака.

Завинаги.

Така се осъществява съдът на Различните.

— Второ дело. Убийство на неинициран Различен от Различна-върколак, Тъмна. Въведете виновната...

Въпроси. Отговори. Кратко съвещание на Инквизиторите.

— Оксана Дацюк, Различна, Тъмна, регистрирана в Москва. Признава се за невинна по обвинението в предумишлено убийство. Действията ѝ се квалифицират като самозащита. Признава се за виновна в превишаване на неизбежната самозащита. Наказва се с лишаване от лиценз за лов за срок от десет години. В случай на рецидив или всякакво нарушение до пето равнище на Силата включително, подлежи на незабавно развъплътяване. Има ли възражения или допълнения от страна на Патрулите?

Иля погледна Хесер и отново се изправи:

— Имаме възражение. Нищо не е заплашвало живота на Различната. Не е било необходимо да се убива човека. Искаме увеличаване на срока на лишаване от лиценз на петдесет години.

— Трийсет — отвърна Максим, сякаш предварително бе очаквал такова искане. Впрочем той наистина го беше очаквал.

— Четирийсет — каза студено Хесер, без да става от мястото си. — Да предоставим ли всички необходими основания?

— Четирийсет — съгласи се Максим. Погледна Тъмните, но те не се намесиха, справедливо смятайки, че не си струва да се спори заради съдбата на върколачката.

— Подсъдимата да се освободи...

Вратите се отвориха пред бледата изплашена девойка. Тя изтича навън, щастлива и все още неразбираща, че всъщност все пак са я наказали. Четирийсет години бе доста дълъг срок за върколак, който черпи сили само от човешките животи. Тя щеше да остарее, а вероятно и да умре, без да има възможност да се противопостави на приближаващата старост.

— Трето дело. Нападение над Различен, Тъмен, от сътрудниците на Нощния патрул. Като се има предвид отсъствието на потърпевшия, съдът смята за уместно да проведе кръстосан разпит на оцелелите виновни и ръководството на Нощния патрул, допуснало несанкционирана употреба на сила против Различен, Тъмен. Всички протести от страна на Светлите се отхвърлят предварително.

Хесер се намръщи. Завулон си позволи да се усмихне сдържано.

Светлана Назарова, Светлата вълшебница, погледна притеснено часовника си. Тя нервничеше заради закъснението на Антон Городецки, Светлия маг.

— Може би е целесъобразно да установим причината за отсъствието на трима от поканените? — попита предпазливо Хесер, неволно минавайки към официалния тон, използван от съдиите. — Повярвайте ми, изобщо не се опитвам да печеля време. Тревожи ме отсъствието на сътрудник на Нощния патрул и на един от главните смутители на спокойствието през последните седмици.

Инквизиторите се спогледаха, сякаш беззвучно вземайки общо решение.

— Инквизицията не възразява — изрече равнодушно Максим. — Разрешава се необходимото магическо въздействие.

Наблюдателите от Инквизицията разклатиха тогите си, премествайки охранителните амулети. Може би точно затова носеха тоги — за да не може никой да види как работят с амулетите и какви

точно амулети използват? Инквизицията си има свои методи, свои закони и свое оръжие...

Във въздуха се отвори наблюдателно кълбо. Сива мъгла, пронизана от криволичещи линии. По-голямата част от тях изчезнаха, останаха само три.

Три нишки на съдбата, събрали се неотдавна в една и съща точка. Едната беше по-бледа, едва тлееше. Различният беше ранен.

— Това е Шагрон — въздъхна Тъмният маг Едгар, вече освободен от задължението временно да замества шефа на Дневния патрул. — Та това е Шагрон!

Двете други нишки отново се бяха раздалечили, но всеки момент щяха да се срещнат пак — точно пред сградата на Университета.

Сблъсък. Отново сблъсък между Тъмните и Светлите, отново жертва. Засега още не смъртоносна.

— Нощният патрул моли Инквизицията да се намеси! — изкрещя Хесер. — Максим, Оскар, Раул, та те ще се погубят взаимно!

Хесер не се реши да каже „един-друг“^[1], разбира се.

До шефа на Нощния патрул се изправи жена — Различна. Олга, която наскоро беше се сдобила отново със способности на вълшебница, при това много силна, и затова бе изгубила правото си на фамилия, но все още не беше получила право на сумрачно име. Тя докосна лакътя на Хесер и погледна въпросително съдиите.

Светлана пребледня — лицето ѝ стана като восък.

Тъмните мълчаха. Завулон замислено почесваше върха на носа си.

— Трибуналет забранява намесата — обяви сухо един от съдиите.

— Защо? — попита безсилно Светлана. Тя се опита да се надигне от лекото плетено кресло, но не ѝ достигнаха силите, физическите сили. Истинската Сила, магическата, Силата на Различна, Светла вълшебница, неволно започна да кръжи около Светлана в стегната обемна спирала.

Когато се разгневят или в екстремни ситуации, Различните, както и обикновените хора, често са по-силни, отколкото когато са спокойни.

— Защо? — извънтя гласът на Светлана. — Навсякъде, където се появи този Тъмен, умират Различни или хора. Той е убиец! Ще му позволите ли да продължи да убива?

Съдията оставаше невъзмутим.

— Виталий Рогоза, Различен, Тъмен, по време на пребиваването си в Москва нито веднъж не е нарушил Договора и нито веднъж не е превишил правото си на допустима самоотбрана. Той е чист пред Инквизицията. Ние нямаме никакво основание да се намесваме.

— Когато основанията се появят, ще бъде вече късно! — изрече рязко Хесер.

Инквизиторът само сви рамене.

— Той ще си отмъщава за Шагрон — каза тихо някой от Светлите и се закашля.

Двамата магове — Светлият и Тъмният — се приближаваха към входа на главната сграда на МГУ и със съкращаването на разстоянието помежду им нарастваше увереността на всички присъстващи на Трибунала, че в кулата ще се качи само единият от тях.

Само че кой?

Не знам защо, но излязох от колата на триста метра от входа на Университета. Виждах над сградата движението на цветните петна, лъчите и обемните фигури. Усецах, че някаква непонятна за мен сила съдържа обикновената висша магия, не позволява използването ѝ. Усецах също, че там, на най-горния етаж, откъдето започваше да расте острия връх на московския небостъргач, набъбва светлосив облак, който асоциирах с бомба със забавено действие.

Огледах се и закрачих по тротоара. Би трябвало да се забързам, но вървах с нормално темпо. Навярно така беше правилно.

Само не питайте за кого.

От плъра звучеше поредната мелодия. Тя не ми хареса и натиснах сензора за случаен избор. Какво ли ще се падне този път?

*Изтрит йероглиф е моето име.
Дрехите ми са закърпени от вятъра.
А какво има в дланите ми стиснати,
никой няма да ме пита, нито пък аз ще отговоря.*

„Пикник“. „Йероглиф“. Тази става — бавна мелодия за онзи, който така или иначе вече е закъснял и му остава единствено да се съсредоточи и да придобие всеобхватната невъзмутимост на източните мъдреци.

Интересно, дали сред източните мъдреци е имало Различни? Или по-точно — дали сред тях е имало и хора?

Би било интересно да узная...

Успях да баламосам дежурните на входа — очевидно простичките „битови“ заклинания се разрешаваха дори по време на работата на Трибунала.

Тръгнах към асансьорите — фоайето беше странно безлюдно. Може би хората усещаха подсъзнателно присъствието на всички най-силни Различни в Москва и гледаха да не се появяват тук? Натиснах бутона и вратата на единия от асансьорите веднага се отвори. Влязох и се огледах машинално: дали все пак някой не бързаше насам...

И видях Антон. Току-що беше преминал покрай все още бездействащата охрана.

Интересно, как ли ме беше настигнал? Дали също не беше конфискувал нечий мотор или мотопед?

Стоях и чаках. Антон ме гледаше, сякаш размишлявайки, и също чакаше.

След известно забавяне натиснах бутона и вратите на асансьора се затвориха. Започнах да се издигам нагоре. Но не директно към последния етаж, а някъде на около две трети от височината на сградата. Оказа се, че е възможно да се кача още по-нагоре единствено с друг асансьор, който работи изключително само на горните етажи. А дотам, където исках да отида, водеше единствено широко мраморно стълбище със стари петна от хоросан по стъпалата. Стълбището се изкачваше към врата, отворена в Сумрака, но естествено, със сигурност заключена в нормалния свят.

Точно преди стълбището песента на „Пикник“ свърши и случайният избор на плеъра се спря върху следващата мелодия:

*Сънувам кучета, сънувам зверове,
сънувам, че твари с очи като лампи,
са се вкопчили в крилата ми под самото небе*

и аз рухвам нелепо, като паднал ангел...

Преди бях слушал тази песен на „Наутилус“ разсеяно, но сега тя изведнъж пробуди нещо в душата ми. Докато се изкачвах към заключената врата и влизах в Сумрака, аз пеех заедно с Бутусов:

*Не помня падането, помня само
глухия удар студения камък.
Нима успех да излетя тъй високо
да рухна жестоко, като паднал ангел?
Право надолу, натам, откъдето
тръгнахме е надеждата за нов живот.
Право надолу, натам, откъдето
към висините сини гледахме с копнеж.
Право надолу...*

Всеки Различен можеше да чуе мен и Бутусов, въпреки че реалният звук се чуваше единствено в миниатюрните слушалки и само на крачка от мен вече ставаше напълно неразличим.

Влязохме заедно в помещението, в което заседаваше Трибуналет. Аз и падналият ангел.

*Опитах се да бъда справедлив, добър
и според мен не беше страшно или странно,
че долу на Земята събират се тълпи
дошли да видят падащия ангел...*

Хесер. Завулон. Инквизиторът Максим. Тъмните, с които в последните дни ми се беше налагало и да пия кафе, и да разговарям: Едгар, Юрий, Коля. Ана Тихоновна... Светлите, с които в последно време ми се беше налагало хем да се сражавам, хем да водя словесни двубои на границата на сблъсъка: Иля, Гарик, Толик, върколакът-мечок. Непознати Различни, също Тъмни и Светли, при това някои от

тях явно нямащи връзка с Патрулите. Двама с тоги — изглежда, Инквизитори.

И Светлата вълшебница с изкривено лице. Такива лица имат хората и Различните, на които са отнели някой близък.

*И в устата отворени вятърът
навява дали бял сняг, дали сладка манна,
или просто пера, политнали надолу
след рухналия като паднал ангел...*

А после нещо ме повлече неудържимо нагоре, по призрачните стъпала, към върха на тайнствената пирамида, по която се изкачвах през цялото време и на практика в същия момент двамата с тогите отмениха забраната върху висшата магия. И Светлата запокити към мен същия този облак, готов да се пръсне и взриви всеки момент. Концентрирана сила, пред която мегатонните заряди бледнеят и изглеждат незначителни.

Времето спря.

А аз разбрах всичко. Всичко, което се бе случило до момента, всичко, което се случваше сега и всичко, което щеше да се случи в близко бъдеще. Разбрах и преглътнах буцата, появила се в гърлото ми.

Бях станал най-силният маг на Земята. Маг извън категория. Халиф за час... не, за миг... Единственият в тази поостаряла зала, който нямаше бъдеще.

Някои Различни нямат бъдеще...

Огледало! Аз бях само огледало. Огледало на света. Теглилка, хвърляна от Сумрака на везните, за да ги уравни, когато се наруши балансът между силите на Светлината и силите на Мрака.

На страната на Светлината се бе появила Велика вълшебница. На страната на Мрака не се бе появил толкова силен адепт. Светлината беше получила шанс да се разправи с Мрака веднъж завинаги.

Но няма Светлина без Мрак. И затова Сумракът е създал мен. Намерил е странен Различен, който така и не се е насочил към нито една от двете страни, Различен с девственочиста аура, за да я оцвети в Тъмно. Премахнал е предишната ми памет и ме е дарил със способността да отразявам и поглъщам чуждата сила. Колкото по-

силно ме атакуват, толкова по-силен ставам. Скачам на поредното стъпало. А когато вече няма къде да скоча — значи съм достигнал върха, а по-нагоре са само вечността и Сумракът и вече няма нужда от Огледало. Защото Огледалото на свой ред става способно да наруши равновесието.

Очакваше ме Сумракът. Вечният Сумрак. Не знаех какво ще стане с тялото на Виталий Рогоза, доскоро Различен без съдба. Не знаех какво ще стане с неговата памет и личност, при всяко идване на Огледало нещата се развиват по различен начин. Знаех само, че този „аз“, който осъзна съществуването си в студения николаевски парк по пътя към влака за Москва, щеше да изчезне завинаги, ще се превърне в безплътна и безпомощна сянка, в призрачен обитател на Сумрака...

Или просто в част от Сумрака... един Сумрак, който не е чак толкова инертен, колкото сме свикнали да мислим...

Разбрах всичко това в краткия миг преди да попия абсолютно цялата мощ на Светлана, която си беше въобразила, че е изгубила Антон Городецки. Беше си въобразила това заради странния каприз на реалността, понеже аз бях влязъл в залата на Трибунала с точно същия плъер като на Антон, с копие от неговия компактдиск в плъера си и с любимата песен на Антон на уста и в душата. Освен това разбрах, че Инквизицията знае истината. Но никой от Инквизиторите няма да каже нито дума, за да успокои московските Различни, повярвали в хипотетичната ми схватка със самия Антон и в това, че Антон е загинал в нея.

Светлите знаеха любимите му песни...

— Умри!

Няма да умра, Светлана. По-точно — ще умра, но не сега. Аз съм Огледало. Опитвайки се да ме унищожиш, ти ставаш по-слаба, а аз — просто по-силен. Вече виждам какво те очаква — бавно, продължаващо трийсет или петдесет години възстановяване на така лекомислено изразходваните сили. Предстои ти да събираш изразходваното троха по троха. Трийсет, че и повече години са време, което напълно устройва Мрака, време, което ще позволи на Тъмните да се подготвят за следващия опит да бъде нарушено равновесието, засега неясно от коя от страните. Чакат те години, през които може да станеш щастлива с Антон, а може и да не станеш.

Но, във всеки случай, през тези години вие ще бъдете равни.

Нека си лишена от сили, но аз ще ти дам шанс... шанс, който аз самият нямам.

Музиката спря. Плеърът не издържа на магическия удар — изобщо техниката реагира зле на силната магия — и се пръсна на дребни пластмасови парчета. Шапката ми отлетя някъде към изхода, а якето ми се пръсна едновременно на няколко места.

Едва устоях на крака, но все пак устоях.

— Огледало! — възкликна Хесер с цялата гама от неподлежащи на описание чувства и интонации в гласа. — За трети път, и всеки от трите пъти — при Тъмните!

— А ние не устройваме глобални социални експерименти, колега!

Завулон. Шефът на Дневния патрул, който не можеше да скрие триумфа си.

Днес той беше сред победителите. А Светлите — сред претърпелите поражение.

Впрочем, колко ли пъти се е случвало и това, и обратното?

А Светлана, опустошена и зашеметена, само преди миг съсипана от мъка, а сега неспособна да скрие радостта си, закрещя:

— Антоне!

Той стоеше на входа. Антон Городецки. Светлият маг. Жив и невредим. Беше дошъл след мен.

— Благодаря, Антоне! — обърна се към него невероятно довольният Завулон. — Не можеше да изпълниш по-добре поръчението ми. Надявам се, че наградата те устройва?

— Поръчение? — възкликна Хесер. — Антоне?

Завулон се разсмя и се изправи. Шефът на Нощния патрул само за миг отмести поглед към наслаждаващия се на победата противник и отново погледна Антон.

А той се приближи до Светлана, щастлив и нищо неразбиращ^[2], прегърна я и прошепна:

— Сега ще дойда.

После се приближи към мен.

Няколко секунди се гледахме в очите. Един-друг^[3]. Враг-врага. Различен-Неразличния. Дори не знам как трябва да го кажа, за да звучи истинско. Нали истините винаги са най-малко две.

— Вземи — каза Антон.

И ми подаде плеъра си в замяна на счупения.

— Благодаря — прошепнах аз. Свалих от колана остатъците от своя плеър. Безмълвно извадих диска си и го сложих в подарения, сякаш сега това бе най-важното нещо. И си помислих: „Сега Инквизиторът ще се изправи и ще каже, че мога да си вървя“.

Разбира се, отгатнах. Маговете от такова равнище не грешат, дори да са Неразлични.

— В името на Договора — както винаги сухо и равнодушно обяви Максим. — Тъй като е безспорно изяснено, че Виталий Рогоза не е Различен в обикновения смисъл на тази дума, действията на Нощния патрул по отношение на Виталий Рогоза не са предмет на разследване от страна на Инквизицията. Виталий Рогоза също така не попада под действието на Договора. Предоставяме го на неговата съдба.

Като че ли някога съм имал своя съдба! Аз или Огледалата, идвали преди мен, или момчето Егор, чието време още не беше дошло...

— Инквизицията приключи с разглеждането на делата. — Максим обходи с поглед маговете. — Имат ли Патрулите забележки или предложения?

Натиснах „Play“, обърнах се и си тръгнах. Разкъсаното яке ми придаваше вид на нещо средно между клошар и най-обикновено плашило. Но кой го беше грижа?

Подареният ми плеър работеше в режим на случаен избор. И отново избра най-подходящата от десетките песни. Кипелов и Маврин. „Смутно време“. Всичко, което ми оставаше, беше да пея.

И аз запях.

*Смутно време!
Призракът на свободата язди кон.
Кръв до коленете.
Сякаш в някакъв кошмар
хората се радват
Повалят Старите Богове.
Молят се хората,
чакат праведните думи!*

*В небето има комета —
сигурен знак за близки нещастия.
Войните на Светлината
изгарят на клади повалените.
Войните на Мрака
обградили са света.
Хиляди птици
ще падат долу като дъжд.*

Смутно време за онзи, който вече няма право да се нарича Виталий Рогоза. За онзи, който се надигна, само за да падне. За падналия ангел... тъмния ангел. Смутно време за теб и за Различните. Краят на хилядолетието. Време, в което е невъзможно да се различи Светлината от Мрака и Мрака от Светлината. Време на битки и смърт. Смутно време.

*Ние не знаем кои сме —
деца на червената звезда
или на черната звезда,
или на новите гробове...
Танцът на Смъртта е прост и жесток,
но докато не е ударил часът
за всичките ни грехове
Смутното време ни дава урок!*

Аз също не знам чие дете съм. Знам само едно: смутното време най-често наказва за чуждите грехове тези, които не са съгрешавали. А дори и да са го сторили, това съвсем не са греховете, за които им се дава урок. Но на мен не ми оставиха избор. Не ми дадоха съдба.

*Засега сме живи.
Някои ще се спасят, други — не.
С безумен устрем
гасят светлините*

*в нашата твърдина.
Скъсан флаг —
това е знак,
че се предаваш на врага.
Но не ще ни пречупиш,
лъжеш се —
все още сме живи!*

Все още съм жив. И пея. Пея, макар да знам със сигурност, че в следващата песен на Кипелов и Маврин има такива стихове:

*Не се моли — няма да те взема с мен.
Не гледай — не знам какъв е на живота смисълът.
Не пожелавай да научиш чужди тайни.
Това е всичко — само дух съм и изчезвам!*

Аз съм само дух. Аз съм само Огледало. Огледало, отразяващо всичко, за което е било предназначено. Но аз не мога да не се моля и да не вярвам. Отивам си, за да изчезна, но се моля, надявам се, искам да вярвам — вземете ме със себе си! Вземете ме!

Вярвам.

Надявам се.

Вярвам.

Надяв...

[1] Игра на думи. Руското „друг друга“ може да се тълкува и като „приятел — приятеля“. — Бел.прев. ↑

[2] Всъщност е „щастлива и нищо неразбираща“ — т.е. Светлана, а не Антон. Бел.Mandor ↑

[3] Отново същата игра на думи като в предишната бележка под линия. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
РАЗЛИЧНА СИЛА

ПРОЛОГ

Таксито бе спряно от Юха Мустайоки — сега той бе старшият в малката им група. Яри Кусинен и Райво Никиля мълчаливо се настаниха на задната седалка на старата жигула. Юха седна отпред.

— Откарайте ни в Ше-ре-ме-тие-во — грижливо изговори той. Колкото и да бе странно, за Мустайоки това беше езикът на неговото детство, макар и вече доста позабравен. Но на него езиците винаги му се бяха удавали, пък и живееше близо до руската граница и редовно ходеше да пиянства в Петербург. Останалите предпочитаха ферибота до Швеция — по време на нощното пътуване можеха да се напият с водка, купена от безмитния магазин, през деня имаха възможност да се наспят, без да напускат ферибота (на кого му е притрябвал този Стокхолм?), а на връщане — отново да се отдадат на скъпоструващото удоволствие. Но Мустайоки упорито си пътуваше до Петербург. — Карайте бързо и вни-ма-тел-но.

Шофьорът потегли. Бързо и внимателно. Да караш чужденци до летището си беше голямо удоволствие. Подобна далавера рядко се падаше на безработни инженери като него, припечелващи с таксиметрови превози. Още повече точно навръх Нова година, при това двехилядната, когато всичко живо гледаше да изкара нещичко и за по-богата трапеза, и за по-хубави подаръци на роднините.

Тримата Различни, мълчаливо седящи в колата, не се вслушваха в мислите на шофьора. Макар че, разбира се, при желание можеха да го направят.

Когато вече бяха на околоръстния път, Юха се обърна към приятелите си и попита:

— Нима наистина си тръгваме, братя?

Яри и Райво закимаха в съгласие. Наистина беше трудно да се повярва, че са приключили разпитите на Нощния патрул, посещенията на мрачните сътрудници на Инквизицията, суетенето на ловкия вампир — адвокат на Дневния патрул, добре известен както сред хората, така и сред Различните.

Отърваха се. Отърваха се, пуснати бяха от страшната, студена, негостоприемна Москва. Макар и не вкъщи, а засега само в Прага, където отскоро се намираще Европейското бюро на Инквизицията. Но бяха пуснати. С ограничаване на правата, със задължение да се регистрират, когато пристигнат, но все пак...

— Горкият Оликайнен... — въздъхна Райво. — Той толкова обичаше чешката бира. Казваше, че това е най-хубавата бира на света след „Лапин Култа“. Никога вече няма да пие бира...

— Ние ще изпием халба бира и за него — предложи Яри.

— Три халби — заключи Юха. — Той беше най-достойният от Братята на Регин.

— А ние? — попита след кратък размисъл Яри.

— Ние също сме достойни — съгласи се Юха. — Изпълнихме дълга си.

Кой знае защо при тези думи и тримата сведоха погледи.

Малката секта на Тъмни Различни, наричащи себе си Братята на Регин, съществуваше в Хелзинки от почти петстотин години. Те бяха от онези малцина Различни, които не бяха приели Договора официално, но тъй като никога не го бяха нарушавали сериозно, Патрулите гледаха на това през пръсти. Светлите, изглежда, бяха доволни, че двасет-трийсет Тъмни се занимават с безобидни ритуали, религиозни песни и археологически разкопки. Тъмните, които всеки век по два-три пъти се опитваха да привлекат Братята на Регин на работа в Дневния патрул, също бяха вдигнали ръце от тях.

Доскоро и Юха, и Яри, и Райво, и техният загинал приятел Паси Оликайнен, се отнасяха към ролята си в сектата като към интересна, дори донякъде весела игра. Техните предци бяха прекарвали целия си живот в редовете ѝ, децата им също щяха да бъдат Братя на Регин... Осиновените им деца, разбира се. Различните рядко имаха щастieto децата им също да се родят със способностите на Различен. Това беше обичайно само при низшите Тъмни, вампирите и върколаците...

На маговете от малката финландска секта им беше по-трудно. Налагаше им се да скитат из целия свят и да търсят дечица-Различни, които да осиновят, възпитат и приобщят към великото дело — служенето на Фафнер. Най-често такива деца се намираха в екзотични и слаборазвити страни.

Райво, например, по произход беше от Буркина Фасо. Когато беше мъничко момченце с опулени очи, криви рахитични крачета и увиснало коремче, го купиха от бедните му родители за четиринайсет долара. Излекуваха го, възпитаха го, научиха го на финландски език. Кой би си помислил, гледайки красивия снажен чернокож младеж, че го е очаквала съвсем различна съдба?

Яри беше намерен в едно затънтено място в Макао. Още на четиригодишна възраст той вече крадеше по забележителен начин, използвайки магическите си способности, и благодарение на това бъдещите му осиновители го бяха открили. Дори не се наложи да плащат на никого за него. Яри така и не израсна на височина, но гъвкавият ум и добрите му магически способности много радваха Братята на Регин.

А Юха беше от Русия. По-точно — някъде от Южна Украйна. От дете се отличаваше със страст към пътешествията, на седемгодишна възраст бе пресякъл с товарни влакове и на автостоп цялата страна, после бе преминал границата пеша, за да почука един ден на вратата на малката къщичка на съпрузите Мустайоки, верни членове на сектата. Това не можеше да се обясни с нищо друго, освен с магическо предопределение.

По някаква жестока ирония на съдбата само загиналият Оликайнен си беше финландско момче.

Шофьорът никога досега не беше возил толкова странна компания — бял младеж с физиономия на украинец, черен като катран негър и дребен азиатец с дръпнати очи. При това всички говореха свободно някакъв скандинавски език — финландски или шведски. Но какво ли не се случваше в живота...

Когато пристигнаха на летището, Братята първо проучиха разписанието на полетите, но коварната и неразбираема Русия отново им беше подложила крак: оказа се, че полетът за Прага се отлага вече за четвърти път. Наистина, имаше и транзитен полет до Дуисбург с кацане в Прага. Транзитът, естествено, го нямаше в разписанието, а самолетът за Мадрид, който също минаваше през Прага, излиташе в много неудобно време. Така че се наложи да променят плановете си пред самата каса, докарвайки до състояние на необяснима свирепост

здрав момък по анцуг, носещ ланец с дебелина на пръст и сграбчил мобилен телефон в огромната си космата ръка. Момъкът се канеше да залепи шамар на дребния Яри, но Райво побърза да направи заклинание за почителност, след което у хората от насъбралата се дълга опашка изчезнаха каквито и да било претенции към туткащия се финландец.

— Ще летим за Дуисбург — реши най-накрая Юха. — Така е по-удобно. И ще чакаме по-малко. Полетът за Прага ще го отменят още три пъти, виждате ли?

Разбира се, те виждаха. Нишките на реалността се бяха сплели в малък възел и злощастният полет щеше да се осъществи чак късно вечерта.

Почти забравеното усещане за свобода опияняваше не по-малко от любимата „Лапин Култа“. Докато Юха общуваше с миловидната касиерка и ѝ прилагаше магическо въздействие, Яри и Райво с удоволствие зяпаха залата — минаващите пътници, продавачите в осветените като аквариуми магазинчета, задължителните за всяко летище представителства на световните авиокомпаниии...

Яри пръв забеляза Различния.

— Виж!

Близо до изхода към пистите, на барплота седеше Светъл маг и пиеше кафе от тъмнозелена чашка. До високо столче беше оставена полупразна пътна чанта.

Известно време Яри и Райво изучаваха аурата на Различния — той беше абсолютно уравновесен и контролираше прекрасно емоциите си. Със сигурност ги беше забелязал, но с нищо не го показва.

— Нима никога няма да ни оставят на мира? — въздъхна Райво.

— Мислиш ли, че ни следи?

— Разбира се. — Райво звучеше доста уверено. — Нали сме задължени да отидем на заседанието на Трибунала? А московският Нощен патрул е длъжен да се убеди, че освободените свидетели са отпътували за Прага. Ще видиш, че ще ни съпроводи до самия самолет.

— Но дотогава има почти пет часа!

— Че какъде да бърза Различният? Нали е на работа?

Към тях се присъедини Юха с билетите. От него слабо полъхваше на магия — разбира се, вече нямаше билети за настоящия

ден, наложи се да му дадат от резервираните, заради което бе принуден да въздейства и на касиерката, и на началниците на летището.

— Ето, вземете... — започна той и млъкна. Погледна внимателно Братята и настръхна. — Какво става?

— Виж. Там, на бара, пие кафе.

Юха погледна към бара и видя.

И точно в този момент в тюркоазената аура се появи тъмночервена ивица.

— Вълнува се — отбеляза Яри.

— Още един Различен! — каза Райво. — Ей там, при изхода!

Наистина, точно до стъклените врати стоеше мургав пълен мъж на видима възраст малко над трийсет. С едната ръка бършеше челото си с носна кърпичка, а в другата държеше до ухото си мобилен телефон. При това мълчеше, очевидно изслушвайки нечии подробни инструкции. До него беше оставено малко дипломатическо куфарче.

Този Различен беше Тъмен маг.

— И тези ни следят — промърмори Райхо.

— За какво сме им изтърбвали? — усъмни се Юха. — Не може ли Различните да си имат своя работа в международното летище на Москва?

— Бъди бдителен, Братко! — напомни му Яри. — Фафнер се натъжава и се тревожи от лекомислието...

Юха си помисли, че след бездарно провалената операция с пренасянето на Нокътя в Москва възроденият Фафнер би трябвало да изпепели и четиримата. По-точно тримата оцелели. Но, както обикновено, не каза нищо на глас.

През това време Светлият допи кафето си, хвърли недоволен поглед към Тъмния и тръгна някъде в посока на ресторанта. Аурата възвърна тюркоазения си цвят, с едва забележими тъмночервени следи на мястото на ивицата отпреди малко.

А Тъмният продължаваше да разговаря по телефона. По-точно — да слуша.

— Искат да се уверят, че ще отлетим! — повтори проницателният Райво. — И ние самите ще се радваме, какво да правим тук?

Но Райво грешеше.

Светлият маг се разходи из летището, после отново се върна на бара, взе си кафе, извади някаква книга и започна да чете. След като свърши разговора си, Тъмният се приближи към касата и Братята доловиха следа от магия. Доста силна — около четвърта степен.

— Какво прави той там? — притесни се Райво. — Също си взима билет? Така ли? Юха, дали той няма да се опита да ни попречи?

— Защо? — учуди се Юха. — Вижте!

Тъмният маг се отдалечи от касата с билет в ръка.

— Анулирали са нечий продаден билет! — досети се Райво. — Виж ти! Ще стане скандал...

На регистрацията наистина избухна скандал, след около четири часа, когато всички се бяха наредили на една и съща опашка. Всички до един, включително и Светлият. Изведнъж съобщиха учтиво на един от пътниците, че са му продали билет по погрешка, че авиокомпанията се извинява и му предоставя билет в бизнес класата за следващия полет...

Тъмният маг наблюдаваше недоволния пътник, сякаш нищо не се е случило. Изглежда, даже се усмихваше. Виж, на Братята на Регин не им беше до усмивки — и Тъмният, и Светлият щяха да летят в един и същ самолет с тях.

— Решили са да ни съпровождат до самата Прага — реши най-накрая Райво. — Отнасят се сериозно към работата.

Юха поклати глава.

— Не, братко. Не. Нещо тук не е наред. Ще видите — пак ще си имаме работа с тях...

ГЛАВА 1

Хесер извика Антон привечер, когато аналитиците и техническите сътрудници вече си тръгваха, а оперативните работници, на които им предстоеше дежурство тази нощ, тъкмо бяха започнали да пристигат в щаба. В коридора на втория етаж ухаеше на току-що сварено кафе, топли кифлички с канела, лек, ароматен тютюн — през тази година сред почти целия състав на Нощния патрул беше станало модерно да се пуши лула. Дори жените никога не се разделяха с лулите си. Антон вече от година не работеше в информационния център, вместо него началник на компютрите и момичетата-операторки стана Толик. Един маг второ равнище — а Антон през пролетта беше достигнал именно второ равнище — има прекалено голяма сила, за да си седи в креслото, да трака по клавиатурата и да изглажда програмите.

— Ще пиеш ли кафе? — попита Семьон. Антон кимна и в този момент телефонът звънна. В стаичката, където седяха четиримата оперативни работници — Антон, Семьон, Гарик и Мечката — веднага настана тишина. Всеки умееше да усеща обажданията на шефа.

Както и за кого са предназначени.

Съпроводен от внимателните погледи на приятелите си, Антон вдигна слушалката.

— Ела при мен, като се освободиш — произнесе Хесер, без да поздрави. — Допий си кафето и идвай.

— Добре — отвърна спокойно Антон. — Ще бъде изпълнено, Борис Игнatieвич.

Той се замисли за кратко и разпали лулата си. Щом Хесер не е предупредил, че е спешно, значи не е задължително да бърза особено.

— Очаква се мъмрене? — предположи Гарик. Антон само сви рамене. Можеше да се очаква всичко. Като се започне от обвинение в измяна на делото на Нощния патрул и се стигне до повишаване в длъжност. Като се започне от нареждане да си седи в офиса и да не излиза по никакъв повод и се стигне до заповед за щурм срещу щаба на Тъмните. Когато маг от високо равнище замисля нещо, е безполезно

да се опитваш да разгадаеш плановете му. Още повече, ако този маг е в такава отвратително състояние на духа като Хесер през последните месеци.

Общо взето, всички те се чувстваха отвратително. Тази година беше пълна с неуспехи. Всичко започна през лятото, когато баналният арест на незаконно практикуваща вещица прерасна в схватка с Тъмните. После изчерпалият силите си в тази схватка Игор, добрият и славен Игор Теплов, получил отпуска в „Артек“ за възстановяване на силите, се натъкна на провокация на Тъмните. Успя да го очарова и да го влюби в себе си Алиса Доницова, същата Тъмна мръсница, приятелката на Завулон, която вече неведнъж се бе намесвала в най-сложните интриги на Нощния патрул. Този път Алиса не остана ненаказана — Игор все пак успя да я унищожи. Но при това надхвърли рамките на допустимата самоотбрана и съдбата му сега висеше на косъм.

Преди месец се появи Виталий Рогоза и това вече се превърна в наистина голям проблем. Отначало го взеха за най-обикновен Тъмен, после започнаха да подозират, че украинецът е емисар, притекъл се на помощ на Дневния патрул. А Рогоза се оказа Огледало — много рядък случай. За цялата история на Патрулите бяха регистрирани по-малко от десет такива, фактически той беше пряка рожба на Сумрака, създаден от съвсем обикновен човек, може би дори не Различен, чудовищна бойна машина. Ако бяха усетили веднага това... Но те не го усетиха. И в схватката с Огледалото загина Тигърчето, изгуби силите си Светлана, повече или по-малко пострадаха още няколко магове.

Много, много лошо...

Антон неведнъж и дважд се проклинаше, че не се е досетил да направи подробен анализ на обстоятелствата, свързани с появата на Огледалата. Та нали в секретните архиви имаше подобни случаи — поява на маг, който не може да се класифицира, стремително нарастване на силата му, решаваща схватка — и изчезването му. Всичко съвпаднаше. Чак до последния миг, когато Виталий Рогоза се разтопи във въздуха, развъплъти се, изчезна в дълбините на породилия го Сумрак.

Както и да е, разбираемо беше, че Антон, Гарик или Семьон не се досетиха. За тях Огледалото не беше нищо повече от един от многобройните екзотични случаи, известни само от лекциите и

архивите. Но защо Хесер или Олга с техния опит в работата веднага не разбраха цялата истина? Та те вече се бяха сблъскали с Огледала...

Нещата се развиваха зле. Нищо не беше наред. Сякаш Мракът, озлобен от неотдавнашните успехи на Нощния патрул, се бе заел да им нанася удар след удар. И не можеше да не се признае, че се справяше много успешно...

Антон поклати глава, отказвайки втората чаша кафе, предложена от Семьон. Почисти грижливо лулата, поглеждайки неволно с крайчеца на окото си Мечката.

Той също чистеше лулата си. Малката продълговата и тънка лула, която преди принадлежеше на Тигърчето. Девойката пушеше с нея от време на време, главно когато бе в компания с приятели. Сега, когато Тигърчето вече я нямаше, Мечката редуваше лулите и пушеше ту със своята, ту с нейната. Може би това беше единственият му израз на емоции след смъртта ѝ. Нежното докосване на лулата... а още и онзи замръзнал поглед, когато Виталий Рогоза започна да се развъплътява. Поглед, пълен с тъга и съжаление. Че няма как да се разправи с него и да утоли жаждата си за мъст...

Както и Алишер, Светлият от Узбекистан, чийто баща беше убит преди година от Алиса.

А и Антон си имаше своите сметки с Дневния патрул и неговия шеф. Сметки, които, разбира се, нямаше да бъдат платени. Договорът ограничаваше действията и на двата Патрула, Инквизицията контролиреше спазването му и единственият изход беше да се хвърлиш безразсъдно напред, предизвиквайки врага на дуел... Както беше постъпил например Игор. И какъв беше резултатът? Вещицата бе мъртва, но пък и самият маг беше на крачка от развъплътяването, очаквайки решението на Европейското бюро на Инквизицията. И не беше трудно да се отгатне какво ще бъде то...

Антон се изправи, кимна на приятелите си и тръгна към третия етаж, при шефа си.

Беше му тежко на душата, не го радваха приближаващите празници, които се очакваха на цялата планета така, сякаш числото 2000 можеше да промени нещо. А, честно казано, каква беше разликата?

Едва пред самата врата на кабинета Антон се почувства леко заинтригуван.

Много мощна магическа защита. Сградата на Нощния патрул и без това беше защитена за наблюдения, кабинетите на сътрудниците и залите за съвещания бяха екранирани допълнително. Но днес, изглежда, Хесер беше положил доста допълнителни усилия за осигуряване на конфиденциалност: въздухът в коридора беше тежък, неподвижен, наситен с енергия. И тази невидима стена отиваше някъде в Сумрака, значително по-далече, отколкото първите два слоя, достъпни на Антон.

Той влезе в кабинета и затвори добре вратата след себе си. Усети леко движение зад гърба си, където Силата се събираше, заздравявайки разкъсаната за миг защита.

— Сядай, Антоне — каза Хесер. И попита съвсем приятелски: — Чай, кафе?

— Благодаря, Борис Игнatieвич — отвърна Антон, назовавайки отново Хесер със светското му име. — Току-що пих.

— Халба бира? — предложи неочаквано Хесер.

Антон с усилие потисна желанието да разтърка очи или — което беше още по-подходящо за случая — да се ошипе по ръката. Хесер никога не се лишаваше от удоволствията в живота. Ходеше с младежта на дискотеки, флиртуваше с глуповати девойчета, а се случваше и да се усамоти с някоя за цялата нощ. Обичаше и да поседи на маса в ресторанта, отрупана с екзотични ястия, разкарвайки назад-напред сервитьорите и докарвайки до отчаяние готвачите с високите си кулинарни изисквания. Дори ходеше да се повесели със сътрудниците си на бира с пушена риба, водка с кисели краставички или винце с плодове.

Едно нещо обаче, съвсем не беше присъщо на Хесер — да устройва развлечения на работното място. Заради бутилката коняк, изпита от десетината сътрудници на аналитичния отдел по повод рождения ден на Юлечка, най-младата и любимата на всички вълшебница от Патрула, провинилите се бяха наказани с наистина гениална изобретателност. Не ги спаси дори застъпничеството на Олга, която беше взела участие в празненството заедно с останалите. За всеки беше измислено индивидуално наказание, и то такова, че да е максимално обидно. Юлечка, например, беше принудена цяла седмица вместо да стои в офиса на Патрула, да ходи на училище с връстниците си, да яде сладолед в сладкарницата заедно със съучениците си, и да

ходи на кино и дискотека със съучениците си. Когато се върна обратно в офиса на Патрула, тя кипеше от възмущение и дълго време повтаряше: „Господи, ако знаехте колко са тъпи всички! Мразя ги!“.

За това „мразя“, между другото, тя получи още един ден наказание. И беше принудена да води дълъг разговор с Хесер на тема: „Може ли Светла вълшебница да изпитва негативни чувства към хората“...

Така че сега Антон стоеше пред Хесер, вече наведен над креслото, но втрещен и забравил за сядането.

— Седни, седни — не пропусна да му напомни Хесер. — Какво стърчиш? Та ще пиеш ли бира?

— Май не е подходящият сезон — отвърна Антон, кимайки към прозореца. Навън валеше сняг на едри парцали. Същинска коледна виелица. — Не е подходящият сезон... а и не е подходящото място?

Неочаквано за него последното изречение се получи по-скоро въпросително.

Хесер се замисли за миг:

— Да, можехме да отидем на някое по-забавно място — изрече той с нотка на интерес в гласа. — Например, в едно кафе на северозапад, където се събират стоматолозите. Представяш ли си? Любимото място на московските зъбари. А има и една пицария на Белоруска, но там е гадно...

— Борис Игнatieвич — не се стърпя Антон, — откъде ги изравяте постоянно тези заведения? Ресторант на скиорите, бар на лесбийките, закусвалня на санитарите, пелменна на филателистите...

Хесер разпери ръце:

— Драги ми Антоне, нека пак ти напомня с кого работим ние. Ние работим...

— С Тъмните — изсумтя Городецки и се настани в креслото.

— Не, момче. Не си прав. Работим с хората. А хората не са стадо клонирани овце, които заедно дъвчат трева и попръцкват в синхрон. Не. Всеки човек е индивидуалност. Там е късметът ни, защото това затруднява работата на Тъмните. И нашето нещастие, защото това затруднява и нашата работа. И за да разберем поне донякъде хората, за чиито души, в края на краищата, се води безкрайната битка между Патрулите, трябва да познаваме всички хора. И не само аз, разбираш ли? Ние! И трябва да разбираме всеки — от пъпчивия хлапак, който

дъвче екстази в дискотеката, до престарелия професор с изродена синя кръв, който посвещава цялото си свободно време на отглеждане на кактуси... Между другото барът, в който се събират любителите на кактуси, има доста интересна кухня и твърде интересно обзавеждане. Но ние с теб не можем да отидем никъде в момента. Усети ли защитата?

Антон кимна.

— Повярвай ми, не съм я сложил напразно. И ще ми бъде много по-трудно да осигурявам безопасност на оживено място. Май в момента не мога да си позволя такова разточителство на силите... — Хесер потърка лицето си с длан и въздъхна. Той наистина изглеждаше уморен. — Между другото... заповядай. Малък подарък.

Антон с учудване взе от ръцете му малък предмет. Нещо като глобус — кълбо, направено от тънки кокалени... да, именно кокалени игли, извити в дъги и забити на полюсите в два малки дървени диска. Отвътре кълбото беше празно... всъщност не. Не беше празно. Беше пълно със Сила. Дремеща, скована...

— Какво е това? — попита Антон, леко паникьосан.

— Не се бой. Не е втечнена благодат.

— А... какво означава „втечнена благодат“?

Хесер въздъхна:

— Откъде да знам? Пошегувах се. Изразно средство някакво. Метафора. Изобщо не съм сигурен дали съществува такова нещо „благодат“, нито пък че може да се втечни. Това, което държиш в ръце, е нещо като магически генератор на бял шум. Ако ти се наложи да проведеш абсолютно — подчертавам, *абсолютно* — таен разговор, който да не може да бъде подслушан от никого, просто счупи кълбото в дланта си. Вероятно ще нараниш ръката си, но това е неизбежната цена, която ще трябва да платиш. Затова пък в продължение на дванайсет часа сферата в радиус десет метра около теб няма да бъде подвластна на никакъв контрол. Нито технически, нито магически. Ще се регистрират... тъъ... някакви напълно обикновени и спокойни образи, разговори, събития. Самият амулет, между другото, също не може да се открие с магически средства.

— Благодаря — каза мрачно Антон. — Твоят подарък нещо не ме вдъхновява.

— Тепърва ще ми благодариш за него. Та не разбрах — ще пиеш бира или не?

— Ще пия. Само че защо точно бира?

— За да не нарушавам прекалено сериозно своите собствени правила — доволно се усмихна Хесер. — Все пак сме на работа.

Той натисна бутона на селектора и каза тихо:

— Оля, донеси ни бира.

Антон вече на нищо не се учудваше. Но Хесер, след като прекъсна връзката, все пак поясни:

— Галя е великолепна секретарка. Но тя е вълшебница четвърто равнище. Може да издаде информация на врага, без сама да го усети. Така че смених секретарката за днес.

След минута влезе Олга. С табла, на която имаше две огромни халби светла бира, внушителна двулитрова гарафа със същата течност и блюдо с различни видове нарязан кашкавал.

— Здравсти, Антошка — каза доста приятелски Олга. — Нали обичаш „Будвайзер“?

— Та кой Светъл не обича светлата чешка бира? — направи опит да се пошегува Антон. Шегата не излезе особено сполучлива, но самата готовност да се шегува беше нещо учудващо. Отдавна не му се беше искало подобно нещо...

— Как е Светлана? — попита Олга със същия тон.

Антон стисна зъби. Отишлата си за миг от душата му тежест се върна отново.

— Все така...

— Нула?

Антон кимна.

— Ще намина при нея довечера — събщи Олга. — Струва ми се, че вече е готова да я посетя. Ще успея да я успокоя донякъде... повярвай ми.

Вярно беше. Кой би успял да утеши Велика вълшебница, изгубила за дълго време магическите си способности, ако не друга Велика, която е била лишена цели десетилетия от Силата си, като наказание за грешна постъпка?

— Ела, Оля — помоли я Антон. — Светлана много ще се радва.

Хесер леко се изкашля.

— Ще успеете — студено го сръза Олга. — Антоне, знаеш ли... пожелавам ти късмет. Пожелавам ти го напълно искрено.

— Какъв късмет? — попита неразбиращо Антон.

Вместо отговор, Олга се наведе над него и нежно го целуна по устните.

— Хайде сега! — беше единственото, което изрече Хесер.

— След като двамата с Антон сме си разменяли телата — отбеляза небрежно Олга, — едва ли имаш основания да ме ревнуваш от него. Още повече за такава дреболия. Добре, момчета! Не лудувайте, не пийте прекалено много и ако имате нужда от мен — извикайте ме.

— Ако имаме нужда от теб? — намръщи се Хесер. Но Олга вече излизаше. Великият маг я изпрати с поглед, а когато вратата се затвори, въздъхна и каза: — Да живееш с Велика е изпитание. Дори за мен. Ти как успяваш, Антоне?

— Светлана не успя да стане истинска Велика Вълшебница — отбеляза Антон. Взе халбата си, отпи. Бирата беше забележителна. Такава, каквато би трябвало да бъде истинската бира.

— Но теб това те радва, нали? — поинтересува се Хесер.

— Не. — Антон си взе парче кашкавал от козе мляко с остър вкус. — Не се радвам.

— Защо? — с леко любопитство попита Хесер. — Нали сега ви предстоят няколко десетилетия щастлив, равноправен живот. В идеалния случай — половин век.

— Хесер, как мога да бъда щастлив, след като жената, която обичам, се чувства непълноценна и осакатена? — рязко попита Антон. — И след като вината за това, макар и отчасти, е моя?

— Отчасти ли?

Антон кимна:

— Да, именно отчасти.

Хесер помълча известно време. А после зададе въпроса, който Антон беше очаквал преди три седмици и който вече беше престанал да чака:

— Кажи ми, какво се случи между теб и Завулон.

— Той дойде вкъщи. Отново, като първия път.

— Пак ли се възползва от помощта на твоя приятел вампира? — поинтересува се Хесер.

— Не. След първия случай затворих дома си за него. Нямам абсолютно никаква представа как е успял да влезе Завулон.

Хесер кимна и отпи от бирата.

— После Завулон ми предложи... предателство. Каза ми, че Виталий Рогоза е маг-Огледало, създаден от Сумрака в отговор на засилването на Нощния патрул. Че основната му цел е да унищожи Светлана или да я лиши от силите ѝ. И ако закъснея за заседанието на Инквизицията, Рогоза ще лиши Светлана от силите ѝ и ще се развъплъти.

— И ти се съгласи?

Антон се замисли, преди да формулира отговора си. Вече много пъти беше водил този разговор с Хесер — мислено, разбира се. Но така и не беше успял да намери правилните думи...

— Хесер, единствената алтернатива би било продължаване на противопоставянето. Очевидно, смъртта на Светлана или...

— Или? — Хесер явно се заинтригува.

— Или смъртта на много... редови сътрудници на Патрула. Така че като резултат да отслабнем в същата степен.

Хесер кимна доволно:

— Сам ли го разбра?

— Не, не съвсем. Порових се в архивите, намерих няколко аналогични случая, единият от които е завършил с разгромяването на целия киевски отдел на Нощния патрул с изключение на ръководителя му, Александър фон Кисел. Тогава целта на Огледалото, изглежда, е бил самият барон фон Кисел, но той успял да се защити. В резултат загинали обикновени оперативни работници и магове.

— Но защо не се свърза с мен? — поинтересува се Хесер. — Защо не ме предупреди за посещението на Завулон?

— Откъде да знам какво очакваше той? Може би именно това — да се втурна да се съвещавам с вас. Завулон явно се опитваше да ме надхитри, но аз не успях да открия уловката. Можеше да се окаже, че бъркам и ако се опитам да се свържа с вас, и ако си премълча. Затова избрах трети вариант. Опитах се да не допусна Огледалото до Светлана. По най-примитивния начин — като се блъсна в колата му.

— Bravo — изрече Хесер с непознат, скърцащ глас. — Чудесно, Антоне. Не успя, но опитът беше добър. Но все пак, защо не съобщи на никого какъв е Рогоза?

— А защо вие не казахте на никого, Борис Игнatieвич? — попита Антон, вдигайки поглед. — Или искате да кажете, че не вие сте ръководели разследването на киевските събития през хиляда деветстотин и шеста година? Или сте забравили събития, станали само преди един жалък век? Та ситуацията е била абсолютно аналогична! Някой си Владимир Соболев е пристигнал в Киев от Полтава, регистрирал се е в Нощния патрул, по-късно е бил намерен на мястото на убийството на скитаща се девойка, с явни признаци на вампиризм, после са го хванали заедно с разгонена вещица...

— За какво те повиках? — възмути се гръмогласно Хесер. — Да те разпитам по повод съмнителните обстоятелства около взаимоотношенията ти с Тъмните или да слушам обвинения по свой адрес?

— Извикахте ме, Борис Игнatieвич, за да изпием по бира заедно. И да ме помолите за нещо.

Хесер задиша тежко. После поклати глава:

— Не, не възнамерявам да те моля за нищо. Защото имам право да ти давам нареждания.

— Опитайте — изрече с удоволствие Антон. — Няма да споря, ще изпълня нареждането. От начало до край. Само че нали на вас това не ви е необходимо? Не ви трябва послушен изпълнител без никаква собствена инициатива?

Хесер разпери ръце:

— Добре. Убеди ме. Искам да те попитам нещо, Антоне...

— Първо ми отговорете... за Огледалото.

— Слушай тогава. Огледала са се появявали девет пъти — ако броим документално регистрираните и доказани случаи. От тези девет случая само два пъти Огледалото е било на наша страна. Последните три появи на Огледала са на страната на Тъмните, всеки път, когато се е забелязвало значително предимство на силите на Светлината и се е планирала... планирала се е една или друга мащабна операция. Борбата с Огледалото е невъзможна, то отблъсква всяка магическа атака, издигайки се до равнището на противника си, а от обикновените нападения се отбранява с магически средства. Може само да се избере кой да бъде жертван — десетина-двайсет редови магове или някой от Великите.

— И вие решихте да му дадете Тигърчето и Светлана.

— Нищо не съм решавал! Първо, докато не загина Тигърчето, не бях сигурен, че наистина си имаме работа с Огледало! — Хесер тропна с юмрук по масата, разливайки бирата. — А и никой не трябваше да загива, всичко трябваше да завърши или с пленяването на Рогоза, което би означавало, че той не е никакво Огледало, а обикновен емисар, минаващ през Москва, или с нашето отстъпление. Изобщо не очаквах, че нервите на Тигърчето няма да издържат!

— Тя беше доста импулсивна девойка.

— Не, Антоне. Не си прав. Тя беше енергична и импулсивна, но прекрасно владееща се Различна. И това нейно избухване... — Хесер замълча за момент. — Изглежда бях подценил симпатията ѝ към Андрей Тюнников...

— Те се срещаха често напоследък — призна Антон. — Той даже ходеше при нея на вилата ѝ, а всички знаем, че Тигърчето ценеше много уединението си. И когато Андрей... а той пък защо се напъха в стаята на този Рогоза?

— За да се направи на герой пред Тигърчето... — въздъхна Хесер. — Ех, момчета и момичета, млади-зелени, перчите се едни пред други, хвалите се с магия, бойни белези, талисмани и как сте успели да се опазите... Защо у вас има толкова много от хорската глупост?

— Защото сме хора. Различни хора, но хора. И не ставаме веднага истински Различни.

Хесер кимна:

— Отново си прав, Антоне. Трябва да преживееш един пълноценен човешки живот, осемдесет или сто години, да изгубиш близките си и роднините си сред хората, да видиш колко смешни са политиците, строящи хилядолетни империи, и философите, творящи вечни истини за едно-две поколения... едва тогава ставаш Различен. А докато живееш първия си, обикновен човешки живот, си оставаш човек. Дори да умееш да влизаш в Сумрака, да правиш заклинания и да проследяваш линиите на реалността... Ти все още си човек, Антоне. И Светлана е човек. И Тигърчето... и Андрейка... бяха хора. И Мракът ви хваща заради човешкото у вас. Заради слабостите, емоциите...

— Нима любовта е слабост?

— Ако любовта е в теб — тогава е сила. Ако ти си в любовта — тогава е слабост.

— Засега не умеем да се държим по друг начин.

— Умеете, Антоне. С усилие, но умеете... — Хесер го погледна в очите. — Е? Продължаваш ли да ми се сърдиш?

— Не. Вярвам, че сте се опитали... да постъпите по най-добрия начин.

— Да, опитах се. И най-чудното е, че се справих.

— Гибелта на Тигърчето и Андрей, безсилието на Светлана — това означава, че сте се справили? — възкликна възмутено Антон.

— Да. Защото другите възможности бяха значително по-лоши. И колкото и странно да звучи, случилото се е в полза не само на Завулон и неговите кученца.

И Хесер се усмихна. Студено, иронично. Недобра усмивка, многообещаваща.

— Така или иначе това няма да помогне на Светлана... — започна Антон. И млъкна, защото Хесер поклати глава:

— Всичко тепърва предстои, Антоне. Всичко едва сега започва.

Шефът на Нощния патрул наля по още една халба бира, отпи и се облегна назад в креслото.

— Борис Игнatieвич...

— Антоне, всичко ми е ясно. Ти си уморен. И аз съм уморен, всички ние сме уморени и изпълнени с горчивина, болка, тъга. Но ние сме на война, която съвсем не е свършила. Ако искаш да излезеш от нея — излизай. Живей като обикновен Светъл. Но докато си в Патрула... В Патрула ли си, Антоне?

— Да!

— Чудесно. Харесва ли ти бирата?

— Харесва ми — измънка Антон.

— И това е чудесно. Защото отиваш в родината на тази божествена напитка. В Прага.

— Кога? — попита объркано Антон.

— Утре сутрин. По-точно — през деня, сутрешният полет ще бъде отложен за шест часа и ще се наложи да хванеш транзитен полет.

— Защо?

— В течение ли си, че Европейското бюро на Инквизицията се премести от Берн в Прага?

— Да, разбира се. Заради Нокътя на Фафнер, който откраднаха онези чудаци...

— Именно. В Инквизицията и без това има традиция веднъж на петдесет-сто години да се променя седалището, освен това бернските Патрули се издъниха... Както и да е, общо взето те се преместиха и се заеха с разглеждане на нашето дело.

— Ето защо беше този подарък... Игор?

— Да. Той вече е там. Подадохме официална жалба, в която твърдим, че Тъмните са организирали съзнателна провокация и Алиса Доникова е омаяла Игор, с което е предизвикала нервния му срив, прекалено интензивното събиране на Сила от хората... и... този досаден инцидент с момчето удавник. Тъмните, разбира се, заявиха, че Игор е омаял Алиса, опитвайки се да я вербува на наша страна...

Антон изсумтя, оценявайки безумните обвинения — да я вербува! Сякаш Тъмният може да престане да бъде Тъмен. Да я сплаши, да я принуди да сътрудничи, да я подкупи или шантажира — това както и да е. Но да я вербува...

— Общо взето, Трибуналят ще решава кой е виновен и доколко е отговорен Игор за случилото се. Той е предизвикал Алиса на официално регистриран дуел, така че Патрулът няма вина. Но ако Инквизицията го обвини в превишаване на неизбежната самоотбрана или в съзнателна провокация — пътят за него е един-единствен. В Сумрака. Той и без това едва-едва живее... и изглежда дори не иска да се бори. А Игор ни трябва, Антоне. Ти дори не подозираш колко ни е необходим той!

— Борис Игнatieвич, а какво се е случило там в действителност? — попита Антон.

— В действителност? Не знам. Ние не сме замисляли провокация, можеш да ми вярваш. Пратих Игор да си отпочине, защото беше изчерпал силите си докрай. Знаеш ли колко забележително възстановява силите работата в пионерски лагер? Радостни детски лица, весел смях, глъчка... — Гласът на Хесер трепна. На Антон му се стори, че само още миг — и винаги сериозният шеф на Нощния патрул ще оближе устните си и ще замърка. Но Хесер млъкна и се върна на основната тема: — Или обвинението ни е справедливо и тогава имаме шанс да спасим Игор, или всичко случило се е трагична случайност... Тогава Инквизицията няма да има основание да ни предяви обвинение, но Игор няма да преживее случилото се. Ще се накаже сам за гибелта на онова дете... и на Алиса.

— Какво общо има Алиса?

— Той наистина се е влюбил в нея... още един недодялан Различен... — Хесер изгледа променящото се изражение на Антон и кимна: — Влюбил се е, не се съмнявай. Така че отиваш в Прага. Като наш представител на Трибунала. Адвокат и обвинител едновременно. Сега ще ти дам всички необходими материали.

— А... обаче... — Антон се обърка. — Но аз нямам опит!

— Никой няма опит. Ето, че ще го придобиеш. Усещам, че тепърва ще има все повече и повече такива... юридически сблъсъци. Вместо честна борба и открита схватка. И не се притеснявай толкова, най-вероятно ще дойда в Прага за началото на заседанието. Може би заедно с Олга и Светлана.

— Защо и със Светлана?

— Може би ще успеем да докажем, че Светлана е лишена от Сила в резултат на провокация на Тъмните и ще получим разрешение за лечението ѝ?

— К-как?

— Така, както при Игор. Та нали проблемът не е там, че Светлана не може да се възстанови в ускорени темпове за няколко месеца. Може! Проблемът е там, че дори да имам някакви възможности да измъкна разрешение за лечението на изгубил силите си маг втора-трета степен, възстановяването на силите на Велика Вълшебница е извънредно явление. И тук ще ни помогне само директно разрешение на Инквизицията. При това не на московската, а поне на европейското бюро.

Хесер вдигна халбата си и се усмихна:

— Прозит^[1], Антоне. Да пием за успеха.

— Борис Игнatieвич, вие дори и сега не ми казвате всичко, нали? — попита Антон.

— Да, не ти казвам всичко. Но вече ти казах повече от необходимото. А ако искаш да страдаш от безсъние... — Хесер се замисли. — Тогава събери закуп всичко, което се случи през последната година. Тебеширът на Съдбата^[2], гибелта на Алиса Доницова, появата на Огледалото, онези карикатурни Братя на Регин с Нокътя на Фафнер... и масовата повсеместна истерия по повод края на второто хилядолетие.

— Но между всички тези неща няма нищо общо! — възкликна Антон.

— Тогава спи спокойно — усмихна се Хесер.

Краят на декември е объркано и явно несериозно време. Време на предпразнична суета, време на подаръци и шампанско със сътрудниците, независимо, че работният ден не е свършил. Време на особено ярки илюминации, време на коледни базари. Преди Коледа и Нова година стихваше дори вечното противопоставяне между Различните, когато и Светлите, и Тъмните изведнъж изпадат за кратко в мечтателно настроение и понякога дори са склонни да прощават на съперниците някогашните оскърбления. От най-леките и несериозните.

Едгар, Тъмен маг и сътрудник на Дневния патрул, закъсня за всекидневната оперативка, за пръв път от момента, в който пристигна от Естония в столицата на Русия. Причината беше тривиална, но всеки уважаващ себе си маг би се притеснил да я изрече на глас.

Едгар нахрани патиците на булевард „Чистые пруды“. Потопи се в неочаквано нахлулите спомени и съвсем забрави, че бърза. Замечта се като тийнейджър след чаша бира. А когато се опомни, осъзна, че оперативката вече е започнала.

Ако възрастта учи на нещо, умението да не бързаш, ако и без това си закъснял, явно е една от тези мъдрости. Затова Едгар не хукна да хваща такси, не спринтира към метрото, а спокойно доразчупи купената питка и даде парченцата на чевръстите патета, сновящи в края на незамръзналата част на езерото, а някои и направо върху леда, и едва тогава се насочи към станция „Чистые пруды“. Коледният снежец бодро скърцаше под обувките му.

След двамадесет минути той влезе в офиса на Дневния патрул, все така без да губи достойнство и без да бърза. Екипът възрастни вампири в дежурната стая редеше елхата. Те поздравиха Едгар подобаващо — с почит и ненатрапчиво.

— Шефът вече пита за вас — съобщи единият от вампирите. — Нареди, когато се появите, да се отбиете при него.

— Благодаря, Филипич — отвърна Едгар. — Шефът в кабинета си ли е?

— Вече да.

— Аха. Весели празници!

— И на вас. Едгар.

Едгар се издигна към горните етажи и изпрати на Завулон през Сумрака знака „Ходжа“.

„Влизай“ — отвърна Завулон.

Шефът на Дневния патрул изискваше от подчинените си строго спазване на йерархията и дисциплината. Но при това успяваше да уважи личната свобода дори на най-изпадналия върколак от стражата и се доверяваше на маговете от върхушката на Дневния патрул. Той не би почнал да разпитва директно Едгар защо е пропуснал оперативката. Щом я е пропуснал, значи е имал причина.

Но Едгар нямаше основателна причина, затова реши просто да разкаже какво е станало. Още повече за днешния ден не бяха планирани никакви важни операции, а при извънредни обстоятелства просто щяха да го издирят чрез Сумрака или в краен случай поне да звъннат по мобилния телефон, така че Едгар не се чувстваше кой знае колко виновен.

— Добър вечер, шефе.

— Добър вечер, Едгар. Как е времето?

— Вали снежец. Хубаво е, не духа. Извинете, шефе, пропуснах оперативката. Имаше ли нещо спешно?

— Не. Но сега иде има.

Както обикновено. Завулон носеше любимия си сив костюм и сива риза. Едгар си помисли, че нито веднъж не беше виждал шефа си с други дрехи. Само с костюм и сива риза, ако е в обикновения свят. И без никакви дрехи в сумрачния му облик.

— Представяте ли си, шефе, замечтах се. Бродих из „Чистые пруды“, спомних си за Самара през дванайсета година.

Завулон се усмихна едва забележимо и тихо изпя:

— „Фотоателието... На тези двете отново е Самара през дванайсета година...“

Оказа се, че шефът на Дневния патрул има звучен, добре школуван баритон. Независимо, че Тъмните магове се познаваха от много години, Едгар за пръв път чуваше как пее Завулон.

— Нахрани ли патетата? — поинтересува се Завулон.

— Да.

Завулон въздъхна и за кратко се отдаде на спомените си. Съвсем за кратко. Буквално за половин минута.

— Добре, Едгар. А сега да се хващаме за работа. Утре отлиташ за Прага.

— На заседанието на Трибунала?

— Да. Ще се гледат няколко дела, включително и делото за убийството на Алиса и делото за акцията на Братята на Регин.

— Нали възнамерявах да ги пуснат утре? — учуди се Едгар. — Или Светлите са размислили?

— Не са размислили. Прехвърлили са случая на европейския отдел на Трибунала. И ми се струва, че Хесер ще се опита да ни припише отговорността за тяхната акция. Сякаш ние сме я планирали. Или провокирали.

— Но те нямат доказателства! Никакви!

— Именно затова те изпращам в Прага. Да видиш как стоят нещата. И никаква милост за никого, стига вече, достатъчно им отстъпвахме през последните две-три години, време е да надигнем глави.

— Такива бяха обстоятелствата, затова им отстъпвахме — каза Едгар. Перспективата да посрещне Коледа, а после и новата двехилядна година в старата готическа Прага го зарадва много. Едгар обичаше този мрачен град, олицетворение на европейския дух, град, където Тъмните се чувстваха волни и свободни.

— Между другото, най-вероятно ще летиш в един и същ самолет с въпросните Братя. Избери удобен момент и им намекни, че московският Дневен патрул не зарязва на произвола на съдбата Тъмните, пострадали на негова територия. Нека не се отчайват и не губят кураж.

— А наистина ли ще ги защитаваме?

— Наистина. Виждаш ли, Едгар, имам някои планове, свързани с тази нелепа тройка. Тази интернационална група засега ми е необходима... Така че между другото се погрижи и за тях. Най-вероятно Светлите ще изпратят някой да ги наглежда. И за него се погрижи. Да не пречи. Не влизай в конфликт без повод, просто го дръж на разстояние и това е.

— Разбрах, шефе.

— Вземи. — Завулон отвори сейфа си и даде на Едгар два амулета и зареден жезъл. — Надявам се, че няма да ти се наложи да използваш „Маранята“. Но за всеки случай... А жезъла знаеш къде да го захраниш.

— В Костницата? В онзи параклис с костите? — реагира мигновено Едгар.

Завулон кимна.

— Мрак! — изрече Едгар с лека завист към самия себе си. — Не съм се появявал там от седемдесет години!

— Същевременно и ти самият се позареди — посъветва го Завулон. — Умееш ли да го правиш?

Едгар се намръщи. Приятелството си е приятелство, но все пак Завулон беше маг извън категория, а Едгар досега не беше стигнал дори до първа степен, въпреки явния си талант. Засега му се налагаше да използва обикновено човешко име, но, от друга страна, фамилията му беше отдавна забравена.

— Усвоил съм техниката. В общи линии. — Очевидно на Едгар не му беше приятно да произнесе тези думи.

— Ето че иде я изтренираш — приключи темата Завулон. — Това е всичко, върви си пригответи багажа. Имаш ли изостанала работа? Ако да — прехвърли я на някого. На Шагрон или Белашевич.

— Разбрах, шефе. Ще я прехвърля.

— Успех.

Едгар излезе, отби се за малко в кабинета си, написа бележка до Шагрон, окачи я в Сумрака и си тръгна към къщи.

На долния етаж попадна на Алита.

— Здравей, красавице!

— Здравей, Едгар. Не искаш ли да дойдеш на пързалката?

— Нямам време.

— Не ми обяснявай! — каза вещицата. — Нова година приближава, стига с тази работа! Светлите сега се интересуват повече от качеството на шампанското, което купуват, отколкото от обичайните си пакости. По празниците човек трябва да се весели, а не да работи.

— Въпросът е спорен — въздъхна Едгар. — Както и да е, наистина нямам време. Заминавам.

— Къде?

— Отивам в Прага.

— О! — завидя му Алита. — За дълго ли?

— Не знам. За седмица...

— Нова година в Прага! — въздъхна Алита. — И то не коя да е Нова година, а две хилядната... Дали да не дойда с теб?

— Ела — не се опита да я разубеждава Едгар, — но не с мен. Не отивам да се размотавам...

Той също леко ѝ завиждаше: ако вещицата отидеше в Прага, щеше да си почива там с чиста съвест. А Едгар прекалено често беше ходил на подобни командировки, за да подхранва безпочвени илюзии, че работата няма да е прекалено много.

Работата винаги беше много. И особено по празниците — сякаш напук. А по време на големите празници (кой би се осмелил да твърди, че промяната на първата цифра на годината не е голям празник?) количеството работа надминава и най-мрачните прогнози.

По пътя към къщи Едгар прегледа вероятностите и установи, че утринният полет за Прага ще се отложи за вечерта и ще се наложи да вземе дневен транзитен полет. Естествено, на касата нямаше билети, не се надяваше особено да намери и резервирани, но непродадени. Обаче това не го безпокоеше особено — имаше ли нещо по-просто от стария изпитан номер с имитацията на двоен билет? И, разбира се, „правилният“ билет щеше да е закупеният от Различния. Дори това да е станало само минута преди регистрацията.

Събирането на багажа не беше нещо, което отнема сума ти време на един Различен. Защо да мъкне със себе си куп вещи, щом може да ги купи по пътя? Всичко, което трябваше да вземе, бяха амулетите, жезъла, дипломатическото куфарче със списанието вътре и няколко пачки зелена отвъдокеанска валута.

Разбира се, един Различен можеше да получи и просто така всичко, което се купува с пари. Но, първо, не си струваше да се хаби сила напразно. Пък и не всяко въздействие беше разрешено. Измамиш ли човек-продавач с някоя пирожка, Нощният патрул веднага ще ти лепне несанкционирано въздействие. Тия не си поплюваха.

Освен това, на Едгар просто би му дожаляло за продавача. Не заради някоя пирожка, разбира се. Но ако се наложеше да изкара джип от магазина? Хората бяха основата. Хранителната база, суровината. За тях трябваше да се полагат грижи... И нямаше нищо страшно в това,

че подобна идеология прекалено напомняше за идеологията на Светлите.

Тъмните усещаха разликата между това да се грижиш за някого и да трепериш над него.

Прекрасно я усещаха.

Едгар използва нощта, за да се наспи както трябва, въпреки че му беше по-трудно от очакваното да заспи в необичайния час. Когато вече се унасяше в дрямка, си помисли, че напразно не е отишъл с Алита на пързалката.

На сутринта той установи, че някой здравата се е потрудил над естествената му магическа черупка. Бяха я подсилили, в нея бяха вплетени неподатливи и здрави защитни нишки. Завулон, естествено, кой друг? Нямаше кой. „Хм — помисли си Едгар, — нима се очертава задачата да бъде опасна и сложна? Или Завулон просто се застрахова?“

След зачестилите сблъсъци със Светлите Завулон беше сложил лична защита на доста от сътрудниците на Дневния патрул. И откъде черпеше енергия за поддържането на тези многобройни щитове?

Навярно отговорът на този въпрос беше известен само на двама души в Москва — на самия Завулон и на вечния му опонент Хесер. Може би и на Инквизицията. На ръководителите ѝ.

Шагрон откара до летището Едгар по своя собствена инициатива. Изглежда, на наскоро ремонтирания маг му харесваше да кара наскоро ремонтираното си BMW из предпразничната Москва. Той изтъкна рядко прост и убедителен претекст: поемането на текущите дела от Едгар. А те бяха съвсем малко. Истерията на тринайсетгодишна девойка, открила, че има способността да влиза в Сумрака, и случайно погледнала се в огледалото там... Да бъде вразумена, да ѝ се помогне да свикне, да ѝ се оказва подкрепа... задачи за дилетант. Освен това, наглеждането на един превъртял сукубгеронтофил, на когото се подиграваше половината Бирюлево.

Това дори не бяха задачи. А дребни недоразумения. Кирливи ризи.

Едгар вече беше почти на входа на летището, когато му звънна друг маг от върхушката на Дневния патрул — магът, познат на колегите и приятелите като Юрий, макар че той вече отдавна можеше да носи открито сумрачното си име. Нали Шагрон носеше своето

заради особените си заслуги пред Патрула. А Юрий беше доста по-силен от Шагрон и значително по-старши.

— Здравсти, Едгар. В Прага ли отиваш?

— Защо? — отвърна в одески маниер Едгар.

— Слушай и не ме прекъсвай. Знам нещичко за плановете на шефа. И за това защо изпращат именно теб. Нещата не са толкова прости и безобидни, колкото изглеждат на пръв поглед. Утре-вдругиден в Прага се събират няколко Светли и не бих се учудил, ако тези дни и Хесер отлети за там. По разни дребни признаци може да се съди, че Светлите замислят широкомащабна операция. Ясно е, че Завулон замисля достоен отговор. Така че... внимавай. Особено по пътя.

Юрий млъкна, сякаш очаквайки какво ще каже Едгар, но оня мълчеше, помнейки за молбата да не го прекъсват. Само се пресегна към Сумрака в опит да усети Завулон — и не успя да открие ни най-малки следи от шефа си. Къде ли блуждаеше той, в какви ли потайни ъгълчета и дълбини на Сумрака — не беше ясно. Могъщите магове си имат свои пътища и мотиви, трудно разбираеми за подчинените им.

— Помниш ли как шефът изпрати Алиса Доницова да си почине? — продължи Юрий. — Спомни си за съдбата ѝ. Ти, естествено, искаш да ме попиташ: а защо ти казвам всичко това? Отговарям ти предварително: защото съм Тъмен. И защото известно време работихме заедно. Възприемай го както искаш, но бих предпочел да те видя по-скоро сред живите и здрави Различни, отколкото сред сенките в Сумрака. Доскоро, Едгар.

И Юрий прекъсна връзката.

Известно време Едгар стоя, замислено стиснал телефона в дланите си. После прибра апарата, вдигна дипломатическото куфарче и тръгна към касите.

„Мрак! — мислеше си магът. — Какво беше това? Предупреждение? Опит да бъда предпазен? При това явно без знанието на Завулон. Напомни ми за Алиса...“

Завулон просто беше пожертвал вещицата Алиса. Хладнокръвно и без излишна жал. Като пешка в шахматна партия. В игрите на Патрулите бе смешно да изпитваш симпатия към безличните фигури на дъската... Но нали Различните също могат да изпитват чувства и да обичат? На Едгар чисто човешки му беше жал за Алиса, но той не би

помръднал и пръста си, за да я спаси, дори да знаеше предварително какво ще се случи. Нали всяка игра си има твърди, веднъж завинаги зададени правила. И всеки, който веднъж е започнал да я играе, вече не може да се откаже от нея, нито пък да нарушава правилата ѝ. Отиде си вещицата Алиса, дойде вещицата Алита. Законът за запазване на енергията в действие. Май Алита е дори по-симпатична...

Едгар обработи касиерката напълно механично, потънал в размисъл. Дадоха му син талон и анулираха билета на някакъв злочест пътник. Уви, на този карък щеше да му се наложи да лети по-късно. Защото в света на хората и Различните законите се определят от последните. „Защо му е притрябвало на Юрий да ме предупреждава? — размишляваше Едгар, вече на барплота, пред чаша бира — скъпа, но безвкусна. — Нали не от алтруизъм? Никой не нарушава просто така правилата на играта.“

Едгар си спомни между другото, че когато изчезна от Москва, Завулон не остави за свой заместник Юрий или Николай — най-силните Тъмни магове на Дневния патрул след самия шеф — а него, Едгар, който видимо отстъпваше и на двамата. Юрий беше признат за маг извън категория още през миналия век, Николай — не чак толкова отдавна, едва след войната. Едгар засега не беше достигнал дори първо равнище на Силата, а честно казано, още не бе усвоил напълно и второто. Разбира се, Едгар си оставаше силен маг. Разбира се, той беше по-силен от повечето Различни в Москва — както Тъмни, така и Светли. Но така или иначе отстъпваше на Юрий и Николай.

Защо Завулон беше постъпил така? И не се ли опитваше Юрий да си отмъсти по този начин? От най-обикновена завист? Да го спласи или (какво ли не се случва!) просто да си направи майтап с прекалено издигналия се колега?

А и Едгар го бяха взели от Естония някак много набързо и по някак нелогичен начин. Живееше си той В малката прибалтийска държава, ръководеше малочислен, потънал в летаргия Патрул и изведнъж — бум! Бам! Спешно повикване в Москва. Спешно обучаване на заместник — класически „буен естонски момък“, маг едва четвърто равнище... между другото, трябваше да му телефонира в Талин... А в Москва какво стана? Още с пристигането му беше хвърлен във водовъртежа на заплетена двуседмична операция, а малко по-късно му се наложи да участва в смел кавалерийски набег за

измъкване от ръцете на Светлите на практикуваща без лиценз вещица. И край. Последва тримесечна рутинна работа и едва в средата на ноември — неочаквано назначаване на поста изпълняващ длъжността началник на Дневния патрул по време на отсъствието на Завулон, посещението на Огледалото и Трибунала в МГУ.

След кратък размисъл реши, че е напълно възможно старите магове на Дневния патрул да направят опит да дадат урок на прекалено бързо издигация се в службата пришълец от Прибалтика (защото изразът „да му направят клопка“ не беше особено уместен в случая). Та нали Завулон рядко напускаше Москва. А в присъствието на Завулон Едгар не беше нищо повече от един от многото оперативни работници. Силен, разбира се, можеше да се каже, че е част от елита. Но имащ равни права с останалите.

До момента, в който опразни халбата, Едгар вече беше решил, че няма смисъл да продължава да гадае какви са причините. По-добре щеше да е да си изработи линия на поведение, вземайки предвид... вземайки предвид всичко. Дори най-налудничавите варианти.

И така. Защо беше изгоряла Алиса? Не бе успяла да събере Сила. Не беше разпознала Различен-Светъл в най-близкото си обкръжение. Не беше успяла да се измъкне от участие в очевидно загубена схватка. И най-важното — беше се поддала на емоциите си. Беше се опитала да предизвика чувства у Светъл.

Е, при Едгар със Силата всичко беше наред, освен това и Завулон му беше дал от своите запаси. И двата му амулета бяха просто извор на Сила. Особено зареденият с „Маранята на Трансилвания“. Ако Едгар се възползваше от този амулет, всички Различни в Европа щяха да усетят чудовищното освобождаване на магическа енергия. Плюс бойния жезъл, който трябваше да се насочи точно, но действаше бързо и безотказно. Бичът на Шааб не беше шега работа!

Значи на Едгар му предстоеше да следи колкото се може внимателно Светлите. Впрочем, що се отнасяше до Светлите — в Шереметиево в момента се намираха трима едновременно. Първо, познатият му от предишната операция Антон Городецки, наричан от низшите Тъмни „любимецът на Завулон“. В случая с Огледалото той, кой знае защо, се беше подвел по акъла на шефа и така беше помогнал на Тъмните... Или бе накарал всички да повярват, че помага на

Тъмните? По-скоро последното, защото как би успял иначе да се задържи в своя Нощен патрул?

Второ, в безмитния магазин внимателно проверяваше аромата на парфюмите някаква лечителка на средна възраст, която нямаше никаква връзка с Нощния патрул. Най-вероятно случайно озовала се тук пътничка.

И накрая, на регистрационния пункт дежуреше Различен-милиционер. Както се полага на всяко летище.

На Шереметиево-2, освен самия Едгар, се намираха общо четирима Тъмни. Поверената му тройка. Братята на Регин, хвърлящи напрегнати погледи ту към Антон, който се бе настанил на бара, ту към Едгар. Освен тях имаше един слабичък маг при игралните автомати, който не обръщаше внимание на никого. Изглежда се опитваше да припечели, карайки механизма да му предостави максималната печалба. Такива като него прекрасно се характеризираха с думата „измет“.

По най-прости сметки.

Бързо се регистрира и премина паспортния контрол — засега не беше необходима виза за Чехия. Впрочем, у Едгар за всеки случай имаше приготвени по един естонски и аржентински паспорт. Абсолютно законни — Аржентина е чудесна страна, тя търгува абсолютно открито със своето гражданство.

Едгар прекара остатъка от времето до качването в самолета в единия от баровете. Естествено не в онзи, където се бе настанил любимецът на Завулон, Светлият маг Городецки. Едгар срещна погледа му един-единствен път. Знаем, че си тук, ти също знаеш, че аз съм тук, и двамата знаем, че всеки от нас знае за опонента си... И задачите ни са сходни. Да защитаваме своите по време на съда и да затрудняваме противниците...

За чест на Городецки, той веднага даде да се разбере: започне ли съдът — тогава ще влезем в схватка. А дотогава — летим дотам и не си пречим един на друг.

Странно, но думата „друг“ тук беше доста неуместна^[3]. Обаче не можеше да намери по-подходяща.

Може би беше отзвук от онези древни времена, когато Различните все още не са се делили на Тъмни и Светли, когато просто са се противопоставяли заедно на съдбата и превратностите на

живота? Тогава, разбира се, всеки лечител е бил по-близо до някой вампир, отколкото до простичкия злочест човек сред безличната тълпа от себеподобни. Сумракът умее да сближава.

Но Сумракът умее и да разделя. И се справя доста успешно — в настоящия момент на Земята просто нямаше по-непримирими врагове от Тъмните и Светлите. Пред тяхната вражда хилавото противопоставяне между САЩ и ислямския свят начело с Иран и Ирак не беше нищо... Дори утихналата в миналото „студена война“ между САЩ и СССР не можеше да се сравни с войната между Патрулите. Това бяха игри. Детски игри на неразумни хора.

Едгар пиеше не особено вкусно шварц кафе и размишляваше за всичко едновременно и за нищо конкретно. Чудеше се например, защо във всички барове по летищата, скъпи и сякаш не предлагащи ментета, се сервира толкова безвкусно кафе и бира, и сандвичи, които изобщо не стават за ядене. Много от неприятностите на хората можеха да се припишат на борбата между Патрулите, но специално с тези те нямаша нищо общо!

Питомците в чакалнята, които бяха под негово наблюдение — цялата шарена тройка, — го гледаха оттам с неодобрение. Ясно, Братята на Регин го смятаха за обикновено ченге. Нека. Те бяха тъпанари. Неразумни и лекомислени тъпанари. А в такъв случай си струваше да бъдат използвани за делото на Мрака. И Завулон съвсем справедливо беше решил да ги използва. Трябваше да се признае, че историята с Нокътя на Фафнер доста бе объркала Светлите по време на посещението на Рогоза-Огледалото. Братята на Регин, без самите те да го осъзнават, бяха поели един от ударите, предназначени за Дневния патрул, а освен това бяха позволили на укрепналото Огледало да се зареди със Сила преди самата развръзка. И това в крайна сметка се беше оказало решаващо за успеха на Завулон и неговата гвардия при поредния им сблъсък със Светлите.

Напълно заслужен успех.

Едгар наблюдаваше без никакво съчувствие как любезните митничари отвеждат встрани разярен господин с изискан костюм и скъпо палто — той щеше да лети до Прага именно на неговото място.

Вече след излитането Едгар издебна момента, в който един от Братята на Регин стана от креслото си, и седна до наглед най-здравомислещия от тримата — белия.

— Моите почитания, братко — изрече прочувствено Едгар.
„Финландецът“ го изгледа ококорено. Напрегнато.

— Ние сме Тъмни — продължи тихо Едгар. — Ние не изоставяме своите в беда. Изпратен съм, за да ви браня, ако се наложи. И ние ще успеем да ви защитим на Трибунала — повярвайте. Така че горе главата, служители на Мрака! Часът ни ще настъпи съвсем скоро.

След като каза това, Едгар се изправи и без да се обръща нито веднъж, се върна на мястото си.

Готово. Нека сега си поблъскат главите...

Но колко патетичен беше! Едгар бе положил доста усилия, за да остане с каменно-тържествено лице и да се удържи да не се засмее. А опулените очи на „финландеца“ говореха за съвсем друго — той наистина беше уплашен и разтревожен.

— Напразно се държах така — промърмори Едгар под носа си.
— Та те са като деца... А аз им се подигравам.

Той въздъхна съкрушено и разлисти списанието. Добре, че пътят до Прага беше по-кратък, отколкото, да речем, до Южно-Сахалинск. Докато се усетиш — и вече си там. Без никакви междинни кацания и кошмарен сън в креслото. Макар че, ако трябваше да се избира, най-удобният начин за пътешествия си бяха Тъмните портали. Само че отварянето на портал от Москва до Прага си беше недопустимо разточителство. Следователно се налагаше да се постъпи както правеха обикновените хора.

Впрочем не, не като обикновените хора. Различните поне нямаха проблеми с билетите.

[1] Прозит (нем.) — Наздраве. — Бел.прев. ↑

[2] Хесер има предвид операцията на московския Нощен патрул, подробно описана в история трета „Изключително за свои“ от книгата „Нощен патрул“. — Бел.ав. ↑

[3] Отново игра на думи с руската дума „друг“, която означава и приятел. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Антон обичаше Прага. Нещо повече — не разбираше как е възможно някой да не я обича. Има градове, които още от първия миг предизвикват стъписване, потискат, а има и такива, които успяват меко и незабележимо да те очароват. Москва, за съжаление, не беше нито от първия, нито от втория тип. А Прага приличаше на стара и мъдра вълшебница, която умее да се подмладява, но не вижда смисъл да го прави, защото е запазила хубостта си, независимо от възрастта.

Честно казано, Прага би трябвало да стане обиталище на Тъмните. Град, пренаситен с готически сгради; град, пълен с паметници на средновековните чумни епидемии във вид на стълбове; град-гето от Втората световна война; град — арена на противопоставянето на двете свръхдържави по време на студената война... Но къде се бяха дянали всички тези еманации на Мрака, хранителната суровина на Тъмните? Къде се бяха разсеяли, защо се бяха превърнали в спомени, вместо в злоба?

Загадка...

Антон не познаваше лично никого от пражкия Нощен патрул. Понякога обменяше информация с куриерите и по електронната поща, когато трябваше да се уточни нещо в архивите. Преди Коледа и Нова година по традиция се изпращаха честитки до всички Нощни патрули, но никой не правеше разлика между Нощния патрул на Прага (активен състав — сто и трийсет Различни, оперативен резерв — седемдесет и шест) и Нощния патрул на някой американски „град“ (активен състав — един Различен, оперативен резерв — няма).

Антон беше идвал два пъти на почивка в Прага. Скромно и безгрижно — бродеше из града от бирария на бирария, купуваше сувенири от Карловия мост, разходи се из Карлови вари, където поплува в басейн с минерална вода и похапна топли вафлички в едно кафене.

А сега отиваше в Прага да работи. И то как...

Изтегнал се в креслото си, доколкото позволяваха икономичните размери на „Боинг-737“, не много по-комфортен от старите съветски

„ТУ“, Антон гледаше тиловете на Братята на Регин. Тъмните бяха напрегнати, аурите им преливаха от страх и нетърпение. Те знаеха за присъствието му и мечтаеха по-бързо да се озоват колкото се може по-далече от него...

Ако не беше онази история на летището, Антон дори щеше да съжали злощастните магове. Но врагът, с когото дори веднъж си влязъл в схватка, си остава враг завинаги.

Сякаш усещайки мислите му, което естествено, не беше по неговите сили, единият от Братята на Регин, висок як негър, се обърна. Погледна боязливо Антон и отмести поглед. Антон си спомни името му — Райво. По произход някъде от Сенегал... не, от Буркина Фасо. Прибран от някое от семействата на Братята на Регин, възпитан във вяност към великия Фафнер...

Каква беше тази безумна история с Братята на Регин?

Много отдавна се случило нещо обичайно за Различните. Тъмен и Светъл маг се вкопчили в битка на живот и смърт. Светлият се наричал Сигурд. Но ако се произнесе на немски, става Зигфрид. Тъмният загинал... при това бил в сумрачния си облик на дракон. Наричали го Фафнер. По-късно загинал и Сигурд... Интересно дали Хесер го е познавал?

А по-нататък историята се развила малко необичайно. Учениците на Тъмния маг не се разпръснали, както се случва обикновено, и не се избили помежду си — както се случва още често. Те решили да възкресят своя повелител. Обединили се в секта на име Братята на Регин и почти напълно се отдръпнали от вечната битка между Светлината и Мрака... Което, естествено, устройвало Светлите. Грижливо пазели Нокътя, изтръгнат от сумрачното тяло на Тъмния маг. После Нокътя на Фафнер бил конфискуван от Инквизицията — преди началото на Втората световна война Светлите подали протест по повод прекалено мощния артефакт, съхраняван от Тъмните. Братята на Регин май изобщо не спорили и предали Нокътя с думите, че времето на Фафнер още не е дошло. И изведнъж — нападение срещу Европейското бюро на Инквизицията! Битка, в която загинали почти всички магове от малката секта и доста от изгубилите бдителност заради дългото бездействие Инквизитори. А после — нелепият полет до Москва на оцелелите Братя.

Както е добре известно, идиоти има не само сред хората.

Само че... наистина ли Братята бяха идиоти?

Антон помнеше какъв мощен заряд на Сила се долавяше в същия този Нокът. Отчасти това беше Сила, акумулирана в Нокътя през дългите векове старания на Братята на Регин. Отчасти — Силата на Тъмния маг.

Различните не умират по същия начин като обикновените хора. Те отиват в Сумрака, губейки материалната си обвивка и лишавайки се от възможността да се върнат в света на хората. Но все пак нещо остава след тях — Антон беше виждал смътни сенки, трепкащи миражи, които се появяват понякога в Сумрака, очертавайки пътя на мъртвите Различни. А веднъж дори му се случи да общува с мъртъв Различен... Не беше от най-приятните спомени. Но очевидно нещо оставаше и там...

Възможно ли бе да се съживи мъртъв Различен?

Навярно отговорът го имаше записан някъде. В дебрите на архивите, с надписи „Строго секретно“ и с печати на Нощния и Дневния патрул върху документите, със забрана на Инквизицията за тяхното разпространение. Не може Висшите магове да не си бяха задавали този въпрос — къде отиват Различните след смъртта си, къде предстои да отидат те самите, в края на краищата...

Само че на Антон не му се полагаше да знае отговора.

Той погледна през илюминатора към облаците отдолу, към слабите отблясъци на слелите се в едно хиляди аури, отбелязващи местоположението на градовете. Самолетът вече беше някъде над Полша.

Да допуснем, че Фафнер може да бъде съживен...

Е, и какво? Даже да е бил силен маг, дори Висш маг извън категория... Неговото възкресяване няма да промени нищо в глобалното съотношение на силите. Особено като се има предвид, че е бил откъснат от човешкия живот, че няма да разбира реалиите... Ако има глупостта да се появи из Европа в Сумрачния си облак, ще го разбият на пух и прах с ракети, ще го атакуват с лазери от спътниците, ще използват тактическо ядрено оръжие... Докато японците окаяно се вайкат за съживената и умъртвена Годзила.

Какво искаха Тъмните? Безредици, паника, викове за Апокалипсиса?

Антон се размърда в креслото си. Взе от усмихнатата стюардеса пластмасова чашка и малка, двестаграмова бутилчица унгарско сухо вино. Добре му беше на Едгар... Като всеки Тъмен, той летеше в бизнес класата и чашата му беше кристална, а и виното му беше похубаво...

В последното му предположение имаше нещо. Фафнер... Апокалипсиса... Поне намекът на Хесер за масовата истерия във връзка с двехилядната година получаваше някакво потвърждение. Само че защо им е на Тъмните да инсценират края на света? И всичко останало? Вещицата Алиса... Тебеширът на Съдбата...

Антон съжали, че няма ноутбук. Добре би било да можеше да начертае на екрана схема, да си поиграе с вариантите, да види кои факти имат връзка помежду си. Имаше стандартна програма за анализ на интриги, „Мазарини“, тя би му помогнала да разбере някои неща.

Тебеширът на Съдбата...

Отпи от виното — оказа се учудващо приятно. И се намръщи. Хесер и Завулон. Ето кои всъщност бяха двата основни фактора, от които зависеше цялата история. Те бяха доста по-загадъчни и сложни от древните артефакти, подобни на Тебешира на Съдбата и Нокътя на Фафнер или от Различни като Огледалото и Алиса. И те, може би, разбираха всичко случващо се... и се опитваха да се надхитрят един друг. Както обикновено.

Хесер.

Завулон.

Може би за отправна точка наистина трябва да се приеме Тебеширът на Съдбата. Когато в Нощния патрул се появи Светлана, новата Велика Вълшебница, Хесер направи опит да осъществи поредното глобално въздействие върху света. Светлана получи Тебешира на Съдбата — древен и могъщ артефакт, позволяващ да се пренаписва книгата на съдбата, да се променя човешкият живот. На пръв поглед изглеждаше, че Светлана трябва да пренапише съдбата на малкия Егор, Различен с неопределена аура, едновременно склонен да се свърже и с Мрака, и със Светлината, и да го направи някакъв бъдещ пророк или държавник. Но Светлана не се реши да направи това без участието на Антон. Тя само приведе съдбата на Егор в равновесие, отстрани цялото влияние, оказано от Патрулите в процеса на борбата помежду им.

Но планът на Хесер, разбира се, беше многопластов. И във втория му пласт неговата стара приятелка и също Велика Вълшебница Олга, някога наказана от ръководството на Светлите, беше реабилитирана, върна си магическите способности и с половинката от същия този Тебешир на Съдбата пренаписа нечия съдба — докато всички Тъмни наблюдаваха Светлана.

Това беше истината, която Антон знаеше. Вторият пласт на истината.

Но дали нямаше и трети?

Добре, това засега щеше да почака. Кое беше следващото? Алиса Доницова, даровита, макар и не елитна вещица от Дневния патрул. След схватката между Тъмните и Светлите, очевидно организирана от Завулон, тя се бе лишила напълно от магическите си сили. Била е изпратена на почивка в „Артек“... точно там, където Хесер е изпратил Игор, получил аналогична травма. Между тях пламнала любов — страшна, убийствена любов между Светъл маг и Тъмна вещица. Резултатът бе очевиден — Алиса беше мъртва, убита от Игор, а самият Игор бе на крачка от развъплътяването, скован и от нарушаването на Договора, и от товара на собствената си вина. А още и заради онова момче, удавило се случайно по негова вина...

Това вече не беше интрига на Хесер. Тук си личеше почеркът на Дневния патрул, неговият безмилостен и циничен стил. Завулон бе пожертвал своята приятелка, беше я принесъл в жертва... Но защо? За да отстрани Игор? Странно. Все пак размяната излезе почти равностойна, Алиса Доницова беше силна вещица.

И така, интрига в отговор на интригата...

Следваше появата на Огледалото. Хесер беше сигурен, че такова събитие не може да се предскаже, значи наистина беше случайно. Но навярно и Хесер, и Завулон незабавно бяха решили да се възползват от него... Всеки по свой начин.

Антон потисна желанието си да изругае на висок глас. Нямаше достатъчно данни за анализ! От начало до край догадки, бели петна, предположения...

И за Братята на Регин бяха ясни малко неща. Завулон ги беше подмамил в Москва. Дали бе решил да все паника сред Нощния патрул? Или да захрани със Сила Огледалото? Само едно можеше да е подтикнало Тъмните магове към безумното нападение срещу

Инквизицията — обещанието да бъде възкресен Фафнер. Ясно беше как са се съгласили на това старите магове, виждали същия този Фафнер жив — това беше едва ли не последният им шанс да победят. Ясно беше как са се съгласили на това младите магове... Всички тези събрани от кол и въже финландци от африкански и азиатски произход живееха в прекалено затворена среда, възприемаха случващото се като игра, а не като най-скандалното престъпление.

Но какво искаше Завулон?

Не, Антон нищичко не разбираше. Поклати глава, примирявайки се с неспособността си да се ориентира в случващото се. Какво пък... значи щеше просто да изпълни поставената му задача. Да се опита да спаси Игор.

Да се опита да обвини Дневния патрул.

А самолетът вече се приземяваше...

Новият брой на National Geographic не помогна — Едгар не успя да се концентрира върху статията за италианския обичай преди Нова година да се изхвърлят от прозореца стари вещи, както и за други забавни ритуали. Единственият извод, който си направи след първите няколко абзаца, беше твърдото решение да не се разхожда преди Нова година из тесните стари улички в Италия.

Равномерното бучене на турбините караше мислите му да влязат в резонанс. И, ще не ще, Едгар за пореден път се замисли за своята задача и за текущото състояние на безкрайната битка между Светлината и Мрака, водена от Различните.

И така. От самото начало.

Напоследък Дневният патрул очевидно беше укрепил позициите си и бе нанесъл на Светлите няколко чувствителни удара, щетите от които не можеха да се възстановят току-така. Беше нужно време — дори не години, а десетилетия. Набиваше се на очи естественият ход на Завулон — да затвърди успеха още сега, без да чака Светлите отново да съберат Сили. Да се устреми към победата върху раменете на зашеметения противник...

Какво можеше сега да отслаби Светлите и да укрепи Тъмните? След като Нощният патрул се бе лишил от много силна и перспективна вълшебница? Опит да се извади от строя още някой?

Едгар се замисли и съжали, че не си е взел ноутбука. Би могъл набързо да нахвърля няколко варианта, да проучи всички повече или по-малко силни Светли и да се опита да намери слабите им страни... За целта дори имаше специална програма — „Ришелъ“. За щастие, в Дневния патрул нямаше недостиг на квалифицирани програмисти.

Но се налагаше да разчита само на собствения си биологичен компютър — хем мощен, хем несъвършен.

Кой? Хесер отпадна веднага — той отдавна бе прекрачил границата, отвъд която Различните стават на практика неуязвими за колегите си.

Обективно за номер две в Нощния патрул трябваше да се смята Светлана Назарова, но тя беше извън играта за дълго време, и сега Едгар би поставил номер две или на интригантката Олга, старата специалистка по силови акции, току-що завърнала се от точно същото състояние „извън играта“, или на Иля, маг първо равнище. При това Едгар подозираше, че това не е границата на способностите на Иля. В перспектива той съвсем спокойно можеше да се издигне до Велик, но за такива метаморфози трябваша време и колосални усилия. На първо място от страна на самия маг, а Иля беше все още достатъчно млад, за да се отказва от множеството обикновени, почти човешки радости на живота.

Кой? Олга или Иля? Кой от тях сега беше уязвим?

Подобно на Щирлиц от култовия филм на седемдесетте, Едгар отвори масичката пред себе си и бавно нахвърля на салфетките условни портрети — груб женски силует и тясно лице с очила. Олга или Иля?

Олга. Умна. Опитна, проникателна и с цинични житейски възгледи. Едгар не знаеше точната ѝ възраст, но с основание подозираше, че е два пъти по-голяма от него самия. Не знаеше каква беше истинската ѝ сила — не беше имал шанса да провери лично. И, честно казано, нямаше желание да проверява... Безспорно, щеше да е невероятно трудно отново да бъде лишена от способности — на наскоро излезлите от затвора в началото свободата им е много скъпа. Олга щеше да помисли хиляда пъти, преди да поеме риска отново да се изправи пред Трибунала. Освен това тя беше стара любов на Хесер и шефът на Нощния патрул безспорно щеше да я защитава особено усърдно. Ако беше на мястото на Завулон, Едгар щеше доста да се

замисли, преди да закача Олга, защото разгневеният Хесер беше далеч по-опасен противник от обикновения Хесер.

Той почеса замислено носа си с върха на флумастера и зачеркна женския силует върху салфетката.

Иля. Много силен маг, с лице на изтънчен интелектуалец, който незнайно защо носеше очила, макар че без проблеми можеше да коригира зрението си. В момента отсъстваше не само от Москва, но и от Европа. Беше някъде в Цейлон. Между другото, през последните пет години Светлите от Нощния патрул подозрително често отскачаха до Цейлон. Какво ли замисляха там?

Едгар си отбеляза, че трябва да подхвърли тази информация на аналитичния отдел, нека си поблъскат главите... Макар че най-вероятно знаеха за тази особеност и наблюдаваха. Ами ако не беше така? Той реши, че е по-добре да заприлича на глупак, който духа водата, вместо по-късно да се опари от кашата, ако никой не се е погрижил за Цейлон...

Да-а... Дори и Завулон да замисляше нещо против Иля, едва ли щеше да пристъпи към изпълнение на плановете си в близките дни, и то в Прага. Освен ако не се надяваше по някакъв начин да го примамии там.

Едгар отмести салфетката без да задрасква скицата и придърпа чиста салфетка. Последната. Раздели я с перпендикулярни линии на четири сектора и се зае да рисува по един портрет във всеки от тях. Като начало — три, с по няколко щриха, но невероятно живи, в стила на Бидstrup или Чижиков.

Помисли си, че вероятно от него е можело да излезе талантлив художник карикатурист.

Иля, Семьон... Игор. Обвиняемият на Трибунала. Дали трябваше да го брой или не? Вероятно да, при това той беше най-уязвимият от всички.

След като помисли малко, Едгар добави в четвъртия сектор Антон Городецки. Единственият, който засега използваше активно фамилията си. Но въпреки това беше достигнал второ равнище, значи беше равен с него. Макар и не толкова опитен.

Кой от тях? Разбира се, най-лесно беше да се елиминира Игор. Той и без това беше с единия крак в сенките на Сумрака.

Городецки? Все пак той също летеше за Прага. Но това беше най-лесният от вариантите. А колко бяха те всъщност?

Само при мисълта за теоретично възможните варианти Едгар го заболя главата. Ех, ако имаше един ноутбук и прозорчето на „Ришельо“ с неговия евристичен модул...

„Стоп! — каза си Едгар. — Стоп! Ти си ужасяващо едностранчив, Тъмни!“

Мисълта, която му хрумна, беше проста и неочаквана.

Тъмните можеха да се подсилят не само ако се извадеше от строя някой от противниците. А защо не чрез обратния вариант — да се вкара в битката силен Тъмен?

Но кой можеше да се влее в, уви, оределите редици на маговете от Дневния патрул? Виталий Рогоза, на чиято поява Едгар се бе радвал като малко дете, се оказа само Огледало. Извърши всичко, заради което беше създаден от Сумрака, и изчезна завинаги. Да се търсят перспективни младежи? Добре, да допуснем, че щяха да потърсят и да намерят някого... Но от тях не можеше да се получи за нула време силен Различен, а такива самородни таланти като Светлана Назарова не бяха попадали от много отдавна при Тъмните.

„И все пак — мислеше си Едгар, — аз съм на вярна следа. Отивам в Прага. Столицата на европейските некроманти. И то, в навечерието на Коледа, преди настъпването на двехилядната година. Във време, когато безброй пророци и ясновидци плашат света с най-различни ужаси, включително и с края на света...“

Това е! Дали Завулон не е решил да възкреси някой от развъплътените магове на миналото? В Прага, и то в какъв момент! Мрак и пак Мрак, Завулон както винаги ненатрапчиво и умело е скрил това, което е пред очите на всички!“

Едгар въздъхна с усилие, смачка салфетките със скиците и ги мушна в джоба си.

„И така, в града на некромантите по време на чудовищна енергийна нестабилност Завулон съвсем спокойно може да изтръгне от небитието... Кого?“

Мисли, Едгар... Отговорът трябва да е на повърхността.

Така, да видим, с какво разполагаме? Прага, Трибунальт, делото за дуела между Теплов и Доникова, командированите Городецки и

Едгар... Може би и Алита ще долети. Кой още? А, да, и Братята на Регин...

Стоп. Още веднъж стоп. Пълен стоп!!!

Братята на Регин! Слугите на Фафнер! «Те ще ми трябват, Едгар — беше казал Завулон. — Имам някои планове, свързани с тях!»

Фафнер!“

Опитвайки се външно да остане спокоен, Едгар прибра разгънатата масичка и се настани по-удобно в креслото.

Фафнер. Ето кой щеше да дойде много добре на Тъмните, могъщият Фафнер, Великият маг, Сумрачният Дракон...

Малко късче от силата му, попито от Огледалото-Рогоза, му беше помогнало да опустоши с лекота вълшебница като Светлана...

„Ако наистина замисля възкресяването на Фафнер, Завулон не би могъл да избере по-удобно място и време нито през изминалите, нито през следващите сто години — помисли си Едгар, блуждаейки с поглед по обшивката на «Боинга». — Със сигурност не би могъл...“

Подчинявайки се на погледа на стюардесата, той затегна колана си. Самолетът вече се приземяваше.

Здравей, Прага...

Сякаш някой натъпка ушите му с памук, но това изобщо не пречеше на Едгар да продължи да размишлява.

Значи възкресяване. Акция, която Тъмните не бяха провеждали вече петдесет години — от времето на Сталин. А и не беше възможно да я проведат: от трийсет и пета — трийсет и седма насам нямаше достатъчно мощни енергийни изхвърляния.

Защо Завулон не беше разказал нищо на Едгар? Не му беше времето? Но как тогава да разбира внимателното предупреждение на Юрий? А и каква беше връзката на всичко това с лятната история в „Артек“? Несъмнено, връзка имаше, но каква? Беше жертвана пешка, сега на по-сериозна фигура ли беше дошъл редът? Кон или офицер — за какъв можеше да се смята Едгар? Двата топа — това несъмнено бяха Юрий и Николай, дамата бе самият Завулон, а кралят — самото дело на Мрака, беззащитно и определящо.

И така, топът беше намекнал на Едгар, че кримският гамбит има шанс да се повтори, но този път... с офицера. Кой знае защо, на Едгар не му се искаше да бъде кон. Нека вещицата-мръсница Ана Тихоновна да е конят, на нея повече ѝ подхожда...

Самолетът се разтреса — колелата бяха докоснали пистата. Удар, втори — полетът премина в шеметен, но постепенно забавящ скоростта си бяг по бетона.

Нима Завулон бе замислил поредната размяна, междуременно тихомълком подбутвайки напред няколко пешки (Братята на Регин) с надеждата, че на дъската ще се появи ако не още една черна дама, то поне топ?

Обидно е да си разменна фигура.

„Ами ако това същевременно е и изпит? — запита се Едгар. — Алиса позволи да я изядат, а такива фигури не са нужни в играта на Завулон. А ако аз успея да оцелея, при това без да нарушавам плановете на шефа... Ето го желаният резултат!“

Само че как можеше да го постигне?

А обектът на размяната беше Антон Городецки, любимецът на Завулон. Това беше сигурно. Шефът на Дневния патрул чудесно осъзнаваше, че не може да го използва безкрайно. А и не беше сигурно, че ще успее да го използва... Завулон винаги беше готов да заложи добър капан при лошо развитие на играта и да представи нещата така, сякаш е измамил Светлия маг...

Пътниците се изправяха и тръгнаха към изхода, към непривичния за жителите на бившия СССР тунел с нагънати стени. Едгар взе палтото си и го облече, остави списанието в джобчето на предното кресло, взе дипломатическото си куфарче и тръгна след останалите.

Усещането, че вече не е в Русия, а в Европа, го връхлетя моментално и беше странно всеобемащо. Не можеше да разбере в какво се изразява — в лицата на хората, в дрехите им, в чистотата или обстановката на летището. В хиляди дреболии. В съобщенията на чешки и английски без акцент. В значително по-голямото количество усмивки. В липсата на досадни цигани на площада пред сградата и на не по-малко досадни частни таксиджии.

Затова пък на пиацата за таксите имаше симпатични жълти опели.

Шофьорът на таксито бърбореше с еднаква лекота и на руски, и на английски, и на родния чешки, разбира се. Къде? Към някой хотел. Да речем, „Хилтън“. О! Не се случва често руснаците да поемат направо към „Хилтън“. А дори и да се случи, изглеждат по друг начин: всичко в злато, важни-важни, с охрана, със скъпи лимузини... Аз не

съм руснак, естонец съм. Да, сега това не е едно и също... По-рано беше едно и също. Тъъ... по-рано и да си чех беше почти същото, като да си руснак... Спорно, спорно. Може и да е спорно.

Таксиджията отвличаше вниманието му с приказките си и Едгар реши да си откъдне от размишленията. В края на краищата, в деня на пристигането не го чакаше сериозна работа. Можеше и да си отпочине, естествено, с някоя халба бира. Кой със здрав разум и здрав стомах (че дори и с болен) би отказал да опита халба истинска чешка бира?

Само мъртвецът.

Както във всеки „Хилтън“, тук също имаше предостатъчно свободни стаи, дори в предколедно препълнената с туристи Прага. Но, както във всяка все още неосвободила се напълно от оковите на социализма страна, това струваше луди пари на хората, които не бяха Различни. Обаче Едгар беше Различен, затова плати веднага и без да се мръщи, макар че от него явно се очакваше това. Все пак беше руснак и не приличаше на бандит-новобогаташ... Преди сто години, заради младостта си, Едгар не би се удържал да тикне в лицето на администратора аржентинския си паспорт, но оттогава насетне беше пораснал със сто години. С цели сто години.

Затова се ограничи с руския паспорт.

На другата регистратура — онази, която не беше за всеки — седеше Тъмен. При това много рядко срещащ се — бескуд^[1]. Когато видя Егор, бескудът облиза тънките си устни и разшири своите наподобяващи цепки зеници. И едва след това се усмихна — зъбите му бяха дребни, остри и триъгълни.

— Здравсти! На Трибунала?

— Аха.

— Дръж...

Той хвърли към Едгар нещо синьо и огнено — временната регистрация. Тя с лекота премина през дрехите и се настани на гърдите му във формата на овален, светец в Сумрака печат.

— Благодаря.

— Да ги разбиеете на Трибунала — пожела му бескудът. — Дайте им да се разберат. Сега е нашето време...

— Ще опитам — обеща Едгар с въздишка.

Той се качи до стаята си само за да се измие и да остави куфарчето.

„Е — помисли си той, — към «Черния орел»! И, естествено, ще си поръчам печен свински бут!“ Ястието беше толкова популярно, че бе срещнал наскоро описанието му в някакъв фантастичен екшън^[2].

В очакване на поръчката Едгар пиеше на малки глътки втората си халба бира (първата беше изпил на екс по стар руски обичай, предизвиквайки одобрителното кимване на сервитьора) и се опитваше да се настрои за размисъл. Нещо му пречеше. Или някой му пречеше.

Той вдигна поглед и забеляза Антон Городецки, който стоеше до масата и го гледаше в упор.

Едгар потрепера, решил, че са го проследили. Но очите на Городецки бяха също толкова разсеяни и му олекна. Случайност... нищо повече от случайност.

Освен това никъде другаде нямаше свободни места. Само на неговата маса.

Подчинявайки се на внезапен порив, Едгар кимна на Светлия:

— Сядай. Почивам си. И на теб пожелавам същото — стига с тази работа!

Антон се колебаеше. Едгар вече започваше да си мисли, че ще откаже, но Светлият все пак се реши да седне. Пристъпи напред и се настани срещу Едгар. Изглежда, не вярваше в думите на Тъмния, вечния му враг, че просто си почива. Как казваха Светлите? Този, с когото дори веднъж си се сблъскал в схватка, си остава враг завинаги.

Глупости, фанатизъм. Едгар предпочиташе да бъде гъвкав — ако днес ти е изгоден съюз с онзи, когото вчера си удрял с Бича на Шааб, защо да не склучиш съюз? Впрочем, след Бича на Шааб няма с кого да се склучи съюз... С пепелта ли?

— И нито дума за Патрулите? — попита иронично Антон.

— Нито дума — потвърди Едгар. — Просто двама земляци в Прага навръх Коледа. Поръчах си печен свински бут. Препоръчвам ти го!

— Благодаря, в течение съм — благодари Антон все така без намек за усмивка и се обърна към приближаващия сервитьор.

Не, европейците не могат да разберат какво е това истински студ, какво е това истинска зима... Антон излезе от метростанция „Малостранска“, зачуди се дали да закопчае яката на якето си, но така и не я закопча.

Лек снежец. Само два градуса под нулата, а може и толкова да нямаше.

Тръгна бавно, без да бърза, по улицата, по древния паваж. От време на време не се сдържаше и поглеждаше към будките за сувенири — забавни дървени играчки, керамични съдове с чудновати форми, картички с изгледи от Прага, тениски с шеговити надписи. Все пак трябваше да купи нещо. Да се разпише, както се казва. Например тениска с надпис „Born to be wild“ и смешна муцунка.

До срещата му с представителя на Инквизицията оставаха почти три часа. Дори не беше необходимо да взема такси или метрото — можеше спокойно да похапне и да се разходи пеша до мястото на срещата. Среща под часовник — какво можеше да бъде по-романтично? А ако представителят на Инквизицията се окажеше жена, при това симпатична, а отгоре на всичко и Светла? Тогава романтиката щеше да бъде пълна.

Антон се усмихна на мислите си. Нямаше ни най-малко желание да се разконцентрира заради някоя авантюра. Пък и понятията „светъл“ и „тъмен“ не си пасваха с думата Инквизиция. Инквизиторите бяха над тези неща.

А може би и понятието „пол“ не си пасваше с Инквизицията? Доколкото на Антон му беше известно, Светлият маг от Москва на име Максим, познат по време на разследването на случая му като „Дивака“^[3], се е развел с жена си, след като е станал Инквизитор. Изглежда, всички тези дребни човешки глупости — любов, секс, ревност — просто им ставаха безинтересни.

„Черният орел“ беше един от любимите на Антон пражки ресторанти. Може би просто защото го беше посетил няколко пъти при първото си идване в Прага. Колко му трябва на руския човек, за да е щастлив? Хубаво, но ненатрапчиво обслужване, вкусна храна, чудесна бира, ниски цени. Последната точка е доста важна. Тъмните могат да си позволят да не броят парите. Дори Рогоза, рожбата на Сумрака, се

бе появил в Москва, натъпкан с долари. Пари се печелят и по честен път, но печеленето на *много* пари е невъзможно без малка игра със собствената съвест. И по тази точка Нощният патрул губеше еднозначно от Дневния.

Улицата, по която вървеше, се разклони на две. Като река, в чийто център има дълъг и тесен остров от няколко стари, ниски сгради — главно ресторантчета и сувенирни магазини. „Черният орел“ беше първата сграда в тази редица.

Когато вече влизаше в дворчето, Антон видя Светъл Различен.

Не, той не беше служител на някой от Патрулите. Просто Различен, който беше предпочел пред предните редици на магическата война да води обикновен, почти човешки живот. Висок, снажен, красив мъж на средна възраст с униформа на офицер от американските ВВС. Той вече излизаше от ресторанта, явно доволен от времето, което беше прекарал там заедно с приятелката си — симпатична чехкиня.

Така беше увлечен от разговора, че не видя Антон веднага. Но когато го забеляза, се усмихна широко.

Разговорът нямаше как да се избегне — Антон вдигна сянката си от заснежените камъни и пристъпи в Сумрака. Като памучна покривка над тях се спусна тишина. Светът се забави, изгуби цветовете си. Избухнаха дъгоцветните, преливащи се човешки аури — повечето спокойни, умиротворени, необременени от излишни мисли. Както и се полага на място, където преобладават туристите.

— Здравей, патрулен! — поздрави го радостно американецът. Тук, в Сумрачния свят, нямаше никакви езикови проблеми.

— Здравей, Светли — отвърна Антон. — Радвам се да те видя.

— Пражкия Патрул? — предположи американецът. Беше различил аурата на патрулен, но не и подробностите. Всъщност, той беше слабичък маг. Някъде около шесто равнище, и то разчитащ изключително само на магическите способности, дадени му от природата. Наистина нямаше какво да прави в Патрула. Освен да седи някъде на заден план и да наглежда също толкова слаби като него вещици и върколаци.

— Московският.

— О! Московският Патрул! — Сега в гласа на американеца имаше явно уважение. — Силен Патрул. Позволи да ти стисна ръката.

Стиснаха си ръцете. Американският летец, изглежда, възприе срещата като съществен елемент от приятната вечер.

— Капитан Кристиан Уановър-младши. Маг шесто равнище. Нуждаеш ли се от помощта ми, патрулен? — формалното предложение беше изречено с подобаваща сериозност.

— Благодаря, Светли. Не, не се нуждая от помощ — отвърна Антон също толкова учтиво.

— На почивка ли си? — попита Кристиан.

— Не. В командировка. Но не се нуждая от помощ.

Американецът кимна:

— Пък аз имам коледна отпусका. Моята част е дислоцирана в Косово и реших да посетя Прага.

— Добър избор — кимна Антон. — Красив град.

Не му се искаше да продължава разговора. Но американецът беше изпълнен със сърдечност:

— Прекрасен град! Колко хубаво, че сме го освободили по време на Втората световна война.

— Да, освободихме го — кимна Антон.

— Воювал ли си в онези години, патрулен?

Антон си помисли, че пред него е наистина слаб маг. Да не можеш да видиш реалната възраст, дори приблизително...

— Не.

— Аз също бях прекалено млад — въздъхна американецът. — Мечтаех да попадна в армията, но бях само на петнайсет години. Жалко, щда да имам шанс да попадна тук с половин век по-рано...

Антон едва се удържа да каже, че така или иначе е нямало да има този шанс — американските войски не бяха влизали в Прага. И веднага се засрами от мисълта си.

— Е, успех — реши най-накрая да се сбогува американецът. — Някой ден непременно ще долетя в Москва, патрулен!

— Стига да не е като в Косово! — Този път Антон не успя да се въздържи. Но капитан Кристиан Уановър не се обиди. Напротив, усмихна се и каза:

— Не, мисля, че няма да се стигне дотам, нали? Светлината да бъде с теб, патрулен!

Антон излезе от Сумрака след американеца, който хвана под ръка така и незабелязалата нищо девойка и намигна хитро.

— Силата да бъде с теб... — промърмори Антон на руски.

Що за лош късмет... Доброто му настроение се стопи като лед в нагорещен тиган.

Може да си повтаряш хиляда пъти, че никакви спорове и караници между държавите нямат връзка с отношенията между Светлината и Мрака. Може да осъзнаваш, че един летец-маг, участващ във война, едва ли ще нанесе бомбен удар по мирно население. И все пак...

А как ли успява да прави бойни полети, да хвърля бомби върху хората и да си остава Светъл? Защото той несъмнено беше Светъл! И при това със сигурност на съвестта му тежеше животът на хора. Как успяваше да се спаси от пропадане в Сумрака? Каква огромна вяра в собствената си правота трябва да имаш, за да съчетаваш службата във воюваща армия с делото на Светлината?

Мрачен и потиснат, Антон влезе в „Черния орел“.

И веднага видя бойните другари на Кристиан Уановър. Десетина души, всичките обикновени хора. Седяха на дълга маса, ядяха гулаш и пиеха спрайт.

Честна дума, пиеха спрайт!

В чешка бирария! По време на отпуската!

Не защото спазваха някакъв закон за сух режим. На масата имаше и няколко празни бутилки от бира. Американска „Будвайзер“, от която Антон би пил само ако умираше от жажда в пустинята.

Мина покрай американците. Нямахме свободни места, отново неуспех... А, там някой седи сам, може би при него има свободно място...

Седналият вдигна глава — и потрепна. Почти едновременно с Антон.

Това беше Едгар.

[1] Бескуд — пакостливо същество във фолклора на Украйна, Полша, Чехия и Словакия. — Бел.прев. ↑

[2] Книгата, която е чел Едгар, е „фалшивите огледала“ („Фальшивые зеркала“) от Сергей Лукяненко. — Бел. прев. ↑

[3] Събитията, свързани с Максим, са описани в история втора „Свой сред свои“ на книгата „Нощен патрул“. — Бел.ав. ↑

ГЛАВА 3

Онова, което не може да се отнеме на Тъмните, е вкусът им към живота. Антон изобщо не се съмняваше в този факт. Достатъчно му беше да види с какъв апетит Едгар се справи с много вкусния свински бут, който едва ли би получил одобрението на някой диетолог. Към печеното Тъмният добави щедро горчица — сладка, разбира се, както я обичат руснаците, но все пак с остър вкус, с хрян. Изпи и обилно количество бира.

Това винаги беше изумявало Антон. Дори съседите му вампири, с които навремето бе в съвсем приятелски отношения, понякога изглеждаха по-живи и жизнерадостни от Светлите магове. Разбира се, от висшите магове — онези, които бяха равни по сила на Антон, още не се бяха „наиграли на хора“.

Неприятното беше, че любовта на Тъмните към живота обикновено се разпростираше само върху тях самите.

Антон вдигна тежката халба светла „Будвайзер“ и промърмори:

— Прозит.

Добре, че чукането с чаши не влизаше в чешките обичаи. На Антон не му се искаше да чукове халбата си с тази на Тъмния.

— Прозит — кимна Едгар. С удоволствие отпи две глътки, като опразни половината халба. Изтри пяната от устните си. — Хубава е.

— Хубава е — съгласи се Антон, макар напрежението да не го напускаше. Разбира се, в това съвместно пиене на бира нямаше нищо осъдително. Правилата на Нощния патрул не забраняваха контактите с Тъмните, даже напротив — ако сътрудникът беше сигурен в своята безопасност, това се поощряваше. Кой знае, така можеше дори да повлияе на Тъмния, какви ли работи не се случват... Не да го спечели на страната на Светлината, разбира се... но поне да го предпази от поредната пакост.

Неочаквано за самия себе си Антон изрече:

— Радвам се, че има поне едно нещо, по което можем да постигнем взаимно съгласие.

— Да. — Едгар се стараеше да говори миролюбиво и коректно, за да не засегне Светлия с поредната измислена обида или поредното необосновано подозрение. — Има голяма разлика между чешката бира, която се продава в Москва и в Прага.

Городецки кимна.

— Да. Особено ако се има предвид бутилираната бира. Бутилирането на чешка бира е погребване на истинската бира в стъклен ковчег.

Едгар се усмихна, съгласявайки се със сравнението. Отбеляза:

— Кой знае защо в останалата част на Източна Европа не се срещат талантливи пивовари.

— Дори в Естония?

Едгар сви рамене. Тези Светли никога няма да изпуснат случая да се изгаврят...

— Ние имаме хубава бира. Но не изключителна. Между другото, и в Русия е същото.

Антон се намръщи, сякаш спомняйки си вкуса на родната бира. Но каза нещо съвсем друго:

— Това лято бях в Унгария. Пих унгарска бира. „Дрехер“... едва ли не единствената им марка.

— И?

— Предпочитам прокиснала „Балтика“.

Едгар се усмихна. Дори след като леко напрегна паметта си, не можа да се сети за нито една марка унгарска бира. Впрочем след като Антон се изказваше така за нея, по-добре беше хич да не се сеца. Събеседникът му разбираше от бира и то доста. Изобщо, Светлите обичаха плътските удоволствия — трябваше да им се признае.

— А тези... доблестни войни... пият родните си помии — кимна Антон към американците. — Миротворци... Асове на Гьоринг...

Печеният свински бут отдавна беше изяден — и порцията на Едгар, и тази на Антон. Двата бяха изпили и достатъчно количество бира, за да блеснат очите им, а гласовете им да станат по-високи и непринудени.

— Защо на Гьоринг? — учуди се Едгар. — Това не са шваби, американци са.

Антон обясни търпеливо, като на дете:

— „Асовете на ВВС на САЩ“ звучи много тромаво. Знаеш ли някое кратко и звучно наименование на американските ВВС?

— Не.

— Е, добре. Нека са асовете на Клинтън. Немците поне са знаели, че воюват със същите като тях летци, а тези сипят бомби върху държава, цялата отбрана на която са зенитки от времето на Втората световна... И получават награди за това. Има ли изобщо нещо свято в техния живот? И досега мислят, че са освободили Прага през четирийсет и пета година.

— Свято? — усмихна се Едгар. — А за какво им е нещо свято? Те са войници.

— Знаеш ли, Различен, струва ми се, че дори войниците трябва преди всичко да си остават хора. А хората трябва да имат нещо свято в душите.

— Като начало трябва да имат душа. А чак след това — нещо свято. О! Сега ще ги попитаме!

Край масичката им тъкмо се промъкваше румен отвъдокеански летец с блестящи нашивки. Червенобузест здравеняк, гордост на Тексас или Оклахома. Най-вероятно се връщаше от тоалетната.

— Прощавайте, господин офицер! Мога ли да ви попитам нещо? — обърна се към него Едгар на добър английски. — Има ли във вашия живот нещо свято? Нещо заветно?

Американецът спря толкова рязко, сякаш се беше спянал. Инстинктът му подсказваше, че военният на най-най-великата държава на света е длъжен да бъде на висота и да даде достоен отговор. На лицето му се отрази мъчителна мисловна дейност, изведнъж последвана от озарение. Американецът разбра, че все пак има нещо свято за него. Той се усмихна гордо.

— Свято? Разбира се, че има! „Чикаго булз“...

Дори маговете не разбраха дали се шегуваше, или говореше сериозно...

— Това е като шахматна партия, разбираш ли? — обясняваше Едгар. — Началството просто движи по дъската лишените от индивидуалност фигури — нас.

Лицето на сервитьора се удължаваше пропорционално на количеството изпита от Антон и Едгар бира. Той вече беше донесъл на тази маса толкова много обементи стъклени халби, че биха стигнали за целия полк американски летци плюс отбора на „Чикаго булз“.

А двамата руснаци продължаваха да седят, макар и да се виждаше, че езиците им се заплитаха все повече и повече.

— Да вземем например нас двамата — продължаваше Едгар. — На този процес ти ще бъдеш защитник, а аз — обвинител. Но въпреки това ние не сме кой знае колко значими величини. Оставаме си фигури на дъската. Ако е необходимо — ще ни хвърлят в самия пъкъл. Ако решат — ще ни разменят. Та каква е същността на този процес? Танци около една тривиална размяна. Вашият Игор срещу нашата Алиса. И това е всичко. Просто са ги сблъскали двамата, като паяци в буркан, и са ги отстранили от дъската. В името на висши и непонятни за нас цели.

— Не си прав. — Антон му се закани строго с пръст. — Хесер не е предполагал, че Игор ще се натресе на Алиса. Това е интрига на Завулон!

— И откъде си толкова сигурен? — попита с насмешка Едгар. — Ти си толкова велик, че четеш в душата на Хесер като в отворена книга? Доколкото знам, ръководството на Светлите също не обича да посвещава сътрудниците си в дълбоките планове. Висша политика на висшите сили! — изрече той много високо и с поучителен тон.

На Антон страшно му се прииска да възрази. Но за съжаление нямаше никакви убедителни доводи.

— Или да вземем последния сблъсък в МГУ. Завулон те използва — извинявай, навярно ти е неприятно да го чуеш, но щом сме започнали... Та така, Завулон те използва. Завулон! Твоят заклет враг!

— Не ме е използвал. — Антон се поколеба, но все пак продължи: — Опита се да ме използва. А аз се опитах да използвам ситуацията в наш интерес. Сам разбираш — това е война.

— Да допуснем, че само се е опитал — пренебрежително се съгласи Едгар. — Да допуснем... А Хесер нищичко — нищичко — не направи, за да те защити! Защо му е да застрахова пешки? Това е неикономично и безсмислено.

— А вие чудесно се отнасяте с пешките си — отбеляза навъсено Антон. — Дори не смятате за равни низшите Различни, вампирите и

върколаците. Пушечно месо.

— Те наистина са си пушечно месо. По-евтино и не толкова ценно, колкото сме ние, маговете. И изобщо — нашите напъни и речи са безсмислени. Ние сме марионетки. Само марионетки. А да си проправяме път към длъжността кукловод е абсолютно безнадеждна работа, тъй като за това са нужни способностите на Хесер или Завулон, а тези способности се срещат изключително рядко. Пък и местата на игралната маса вече са заети. Никой от шахматистите няма да отстъпи мястото си на една фигура, та дори на царица или цар.

Антон мрачно пресуши халбата си и безшумно я сложи на таблата с емблемата на ресторанта. Той вече отдавна не беше онзи млад маг, за пръв път в живота си излязъл на полева работа и проследяващ вампирката-браконьерка. Отдавна не беше същият, макар и оттогава да не бе минало чак толкова време. Оттогава бе имал достатъчно възможности да се увери колко Мрак има в Светлината. И мрачната позиция на Тъмния маг Едгар — ние сме песъчинки във водениците на Големите Чичковци, затова си пий бирата и не се оплаквай — дори му импонираше донякъде. И Антон отново си помисли, за кой ли път, че Тъмните, при цялото си привидно бездушие, са по-човечни от борците за високи идеали, Светлите.

— И все пак не си прав, Едгар — каза той най-накрая. — Между нас има коренна разлика. Ние живеем заради другите. Ние служим, а не управляваме.

— Така са говорили всички човешки вождове. — Едгар с готовност влезе в капана. — Партията е слуга на народа. Помниш ли?

— Но ние имаме едно различие от човешките вождове. — Антон погледна Едгар в очите. — Развъплътяването. Разбираш ли? Светлият не може да тръгне по пътя на злото. Ако разбере, че е допринесъл за нарастването на злото в света, той отива в Сумрака. Изчезва. И това се е случвало неведнъж, достатъчно е само Светлият да допусне грешка или поне мъничко да се поддаде на влиянието на Мрака.

Едгар пискливо се засмя.

— Антоне, та ти самият даде отговора... „Ако разбере“... Ами ако не разбере? Помниш ли случая с учителя-маниак? Преди дванайсет години, струва ми се...

Антон го помнеше. Тогава още не беше инициран, но по-късно бе обсъждал този нечуван случай с всеки сътрудник на Патрулите, с

всеки Светъл.

Редови Светъл лечител, със силни ясновидски способности. Живеел в Подмосковието, не работел активно в Ноидния патрул, но бил зачислен в активния резерв. Работел като лекар, използвайки в практиката си Светла магия. Пациентите му го обожавали — той буквално правел чудеса...

А също така убивал пациентките си, млади момичета. Не по някакъв магически начин, а просто ги отравял. Понякога ги убивал чрез акупунктура — познавал до съвършенство всички енергийни точки на човешкото тяло...

Нощният патрул попаднал на него почти случайно. Някой от аналитиците се заинтересувал от рязкото увеличаване на смъртността сред младите жени в малък град на Подмосковието. Особено подозрително било, че повечето жени били бременни. Забелязали и голямото количество помятания, аборти, мъртвородени деца. Заподозрели Тъмните, вампирите и върколаците, сатанистите, вещиците... Кого ли не проверили.

После самият Хесер се заел със случая и убиецът бил хванат. Светлият маг-убиец...

Той просто прекалено добре виждал бъдещето, този обаятелен, импозантен лечител. И понякога, приемайки пациентката си, виждал бъдещето на нероденото ѝ дете, което почти със сигурност щяло да израсне като убиец, маниак, престъпник. Понякога виждал, че самата пациентка ще извърши някое чудовищно престъпление или че случайно ще причини смъртта на много хора. И ето, че решил да се бори — както може.

Лечителят с плам обяснявал на съда, че светлото магическо въздействие не би довело до нищо — нали при това Тъмните щели да получат право на ответни действия и количеството на злото в света нямало да намалее. А така той просто „изгарял плевелите“. И твърдата му увереност, че е донесъл повече добро на света, отколкото е породил зло, го спасяваше от пропадане в Сумрака.

Наложи се лично Хесер да го развъплъти.

— Той е бил психопат — обясни Антон. — Просто психопат. С характерно разстройство на мисленето... уви, случват се такива неща.

— Както и онзи оръженосец на Жана д'Арк, Жюл дьо Рей — с готовност подсказа Едгар. — Той също е бил Светъл, нали^[1]? А после

се заел да избива жени и деца, за да извлече от телата им еликсир на младостта, да победи смъртта и да направи щастливо цялото човечество.

— Едгар, никой не е застрахован от лудост. Дори Различните. Но ако вземем една съвсем обикновена вещица... — започна Антон, избухвайки.

— Не споря. — Едгар примирително разпери ръце. — Но нали не говорим за крайните случаи? А просто за това, че е възможно и вашият прехвален защитен механизъм, развъплътяването... да го наречем просто съвест... и той може да откаже да действа. А сега си помисли — ако Хесер реши, че в бъдеще твоята смърт ще донесе огромна полза на делото на Светлината? Ако на едната везна е Антон Городецки, а на другата — животът на милиони хора?

— Няма да му се наложи да ме лъже — твърдо каза Антон. — Няма за какво. Ако възникне такава ситуация, готов съм да се пожертвам. И всеки от нас е готов!

— Ами ако не бива да ти съобщава нищо? — доволно се ухили Едгар. — За да не узнае врагът, за да се държиш по-естествено, за да не се вълнуваш напразно... нали запазването на душевния ти мир е също едно от задълженията на Хесер?

Той вдигна доволно поредната халба и отпи шумно от пяната.

— Ти си Тъмен — каза Антон. — Ти виждаш във всичко само зло, предателство, подлост.

— Аз само не си затварям очите пред тях — парира удара Едгар. — И затова не се доверявам на Завулон. Почти така, както не се доверявам и на Хесер. Дори на теб мога да ти се доверя повече — ти си същата злощастна фигура като мен, по случайност боядисана в друг цвят. Нима черната пешка мрази бялата? Не. Не. Още повече, ако пешките са застанали лице в лице и приятелски си пийват бира.

— Знаеш ли с леко учудване каза Антон, — направо недоумявам: как живеете изобщо с тези възгледи? На ваше място незабавно бих се обесил.

— Така значи, нямаш довод, с който да възразиш?

Антон също отпи от бирата. Чешката бира имаше удивителната способност да не оставя тежест нито в тялото, нито в главата, дори при големи количества... Или само така изглеждаше?

— Нямам — призна си Антон. — Точно в момента — нямам. Но съм сигурен, че не си прав. Просто е трудно да спориш за цвета на дъгата със слепец. Ти нямаш... не знам какво точно нямаш. Но е нещо много важно, без което си по-безпомощен и от един слепец.

— Защо пък да съм безпомощен? — леко се обиди Едгар. — По-скоро вие, Светлите, сте безпомощни. Сковани от своите етични догми. А тези като Хесер, които са се издигнали на по-висока степен на развитие, ви управляват.

— Ще се опитам да ти отговоря — каза Антон. — Но не сега. Ние тепърва ще се срещаме отново.

— Измъкваш се от отговора? — усмихна се Едгар.

— Не. Просто бяхме решили да не говорим за работа. Нали?

Едгар замълча. Наистина, Светлият го беше надиграл, макар и едва-едва, но го беше надиграл! И защо се беше впуснал в безполезна спор? Бий магарето, да стане още по-магаре, както казваха в Дневния патрул.

— Да — каза той. — Вината е моя, признавам си. Само че...

— Само че е много трудно да не се говори за това, което ни разделя — кимна Антон. — Разбирам. Това не е вина... това е съдба.

Той се порови из джобовете си и извади пакет цигари. Едгар машинално отбеляза, че цигарите са евтини, „21-ви век“, руско производство. Виж ти. Тъмен маг на неговото равнище можеше да си позволи всякакви житейски радости. А Антон пушеше руски цигари. А и случайно ли беше попаднал в този малък, уютен, но доста евтин ресторант?

— Няма ли да ми подскажеш къде си се настанил? — попита той.

— В хотел „Кафка“ — отвърна Антон. — Това е в Жижков, улица „Кржеменцов“.

Точно така, евтин и непrestiжен хотел. Едгар кимна, наблюдавайки как Светлият пали цигарата си. Някак неловко, сякаш пуши отскоро или съвсем рядко.

— А ти си в „Хилтън“ — каза изведнъж Антон. — Нали? Или в най-лошия случай в „Радисън“.

— Следите ли ме? — неволно настръхна Едгар.

— А, не. Само че всички Тъмни ги влече към гръмките имена и скъпите заведения. Вие също сте предсказуеми.

— Е, и? — попита предизвикателно Едгар. — Ти привърженик на аскетизма и просещкия живот ли си?

Антон огледа с ирония ресторанта, почти унищожените остатъци от свински бут върху набраздената от ножове дъска, огромния брой празни халби... Като че ли отговорът беше излишен, но той все пак каза:

— Не, не споря. Но нали количеството стаи и персонал в хотела не е най-важното. Както и цената на ястията в менюто. Аз също бих могъл да отседна в „Хилтън“ и да отида да пия бира в най-скъпата бирария в Прага. Само че защо да го правя? Ето например ти — защо дойде именно тук? Та нали мястото не е от най-изисканите?

— Тук е уютно — призна си Едгар. — И готвят вкусно.

— Точно за това говоря.

В някакъв внезапен порив на пианско великодушие Едгар възкликна:

— Да! Май разбрах! Ето къде е разликата между нас. Вие се стараете да ограничите естествените си потребности. Дали от скромност, дали по някаква друга причина... А ние сме разточителни, да... По отношение на парите, материалните и човешките ресурси...

— Хората не са ресурси! — Погледът на Антон стана пронизващ и ядосан. — Разбираш ли? Не са ресурси!

Ето, винаги става така... достатъчно е само да се намери допирна точка... Едгар въздъхна. Заблудени са тези Светли. Леле, колко са заблудени...

— Добре. Няма смисъл да обсъждаме повече, и без това всичко е ясно. — Той отпи от бирата и не се сдържа да не отбележи: — А тук одеде седеше един американски летец... при това Светъл маг... Между другото, абсолютен некадърник, мен дори не ме забеляза. Да се обзаложим ли, че се отнася към хората като към ресурси? Или като към низша раса, глупава и неразбрана, на която може и да се помага, но която може да бъде и наказвана. Тоест, той е същият като нас.

— Бедата ни е там, че сме продукт на човешкото общество — отвърна намръщено Антон. — С всичките му недостатъци. И дори Светлите, освен ако не са преживели стотици години, носят в себе си стереотипите и митовете на своята държава, без значение дали е Русия,

Америка или Буркина Фасо. Странна работа, защо постоянно в главата ми се върти Буркина Фасо?

— Единият от онези глупчовци, Братята на Регин, е от Буркина Фасо — предположи Едгар. — Ама че смешно име.

— Братята на Регин... — Антон кимна. — А с тях какво сте намислили? Нали ги е извикал някой от московския Дневен патрул! Обещал им е помощ, активизиране на Нокътя на Фафнер... защо?

— Нямам такава информация, за която съм длъжен да заявя официално! — отвърна бързо Едгар. Дай им на тези Светли да се хванат за някое формално нарушение...

— Изобщо не признавай, няма нужда! — махна с ръка Антон. — Та аз не съм дете. Но на нас определено не ни трябва появата на Тъмен маг с огромна сила.

— И на нас не ни е нужно — заяви Едгар. — Смятай, че това ще означава война. По пълната програма. Тоест Апокалипсис.

— Значи Братята на Фафнер са ги излъгали — съгласи се Антон. — Убедили са ги да атакуват бернското бюро, да откраднат Нокътя, да долетят в Москва... но защо? За да захранят Огледалото?

„Бързо съобразява“ — отбеляза мислено Едгар. Но поклати глава, намирайки великолепно възражение:

— Каква безсмислица! Ние узнахме кой е Виталий Рогоза едва когато Нокътя вече беше похитен, а четиримата оцелели вече бяха на път за Москва!

— Това е вярно! — възкликна внезапно Антон. — Ти си прав, Тъмни! Появата на Огледалото е невъзможно да се предскаже, то е стихийна рожба на Сумрака. А официалното комюнике на Инквизицията твърди, че сектата е започнала подготовката за щурма на хранилището с артефакти две седмици преди произшествието. Тогава Рогоза още не е съществувал в природата... по-точно, съществувал е, но е бил обикновен човек, по-късно видоизменен от Сумрака...

Едгар прехапа устни. Излизаше, че е подсказал нещо на Светлия... Беше споделил информация или просто му бе подсказал верния път. Лоша работа... Всъщност, защо да е лоша? Едгар също нямаше нищо против да разбере ситуацията напълно. За него това също беше жизненоважно. Той изрече на глас:

— Може би някой е искал да прогони Бюрото на Инквизицията от Берн?

— Или е решил да го премести в Прага...

Те се спогледаха замислено — Светлият и Тъмен маг, еднакво заинтересовани да си изяснят ситуацията. Сервитьорът се приближи, но видя, че бирата още не е допита и се зае с обслужването на американците.

— Има и такъв вариант... — съгласи се Едгар. — Но самата операция с Нокътя не ни е била необходима! Не си и помисляйте да ни припишете подобна глупост!

— Но може би — изрече изведнъж Антон — ви е било необходимо да *провалите* нечия операция? *Наша* операция? И Нокътя на Фафнер е послужил за това?

Едгар се прокле за бърливостта си. Разбира се, образно казано. Нито един Тъмен не би си докарал на главата фуния на инферното.

— Глупости, за каква операция говориш... — започна той. И веднага съобрази, че започвайки неочаквано да защитава Нощния патрул, той всъщност беше потвърдил догадката на Антон.

— Благодаря, Различен — изрече въодушевено Светлият.

Без да спира да се укорява мислено, Едгар се изправи. Правилно казват Тъмните: преди да седнеш на масата със Светъл, си отрежи езика и си заший устата!

— Време е да тръгвам — отбеляза той. — Беше ми изключително приятно... да си поговорим.

— И на мен — съгласи се Антон. И дори подаде ръка.

Глупаво беше да отказва ръкостискането, така че Едгар стисна протегнатата длан, хвърли на масата банкнота от петстотин крони и бързо излезе.

Антон усмихнато го изпрати с поглед. Все пак беше приятно да стреснеш Тъмен маг, при това от първата десетка на Дневния патрул. Този дебел патрулен явно беше решил, че му е разкрил някаква страшна тайна... макар и да не беше разкрил нищо, а версията, предложена от Антон, беше глупава и дори и случайно да беше правилна, Антон не научи нищо ново...

Той погледна накриво сервитьора и направи жест с ръка, сякаш пише с пръст по разтворената си длан. След минута му подадоха сметката.

Хиляда и двеста крони, заедно с полагаемия бакшиш.

Ех, тези Тъмни...

Едгар беше спестил някаква сума, макар и дребна. След всичките тези подигравки по адрес на бедния Нощен патрул и незабележимото извиване на пръсти...

След като плати сметката, Антон се изправи (бирата все пак напомни за себе си — тялото му придоби приятна, но същевременно тревожна отпуснатост) и излезе от „Черния орел“. Едва успя да стигне навреме до Староместкия площад, където беше срещата му със сътрудника на Европейското бюро на Инквизицията.

Тук по всяко време имаше много туристи.

Особено в началото на всеки час, когато на кулата започваше да звъни старинният астрономически часовник. Прозорчетата се отваряха и отвътре се появяваха фигурите на апостолите, придвижваха се напред, сякаш оглеждайки площада, и се прибираха обратно, в недрата на механизма. Неуморната стража на Староместкия площад...

Антон стоеше сред туристите, пъхнал ръце в джобовете — все пак пръстите му мръзнаха, а той кой знае защо никога не беше обичал ръкавиците. Наоколо тихо бръмчаха видеокамерите, разноезичната тълпа обменяше впечатления от посещението на поредната задължителна атракция. На Антон дори му се струваше, че чува скърцането на мозъците, поставящи отметка върху туристическата карта на Прага. „Да видя часовника — изпълнено.“

Защо и той неволно се движеше сред тази безлична тълпа, изпълнявайки мислено по абсолютно същия начин точките от програмата?

Инертност на мисленето? Мързел? Или непобедимото стадно чувство? Ето, Тъмните например, навярно не се придвижваха в тълпа...

— Не, не те разбрах — прозвуча някъде на две-три крачки от него. — Аз съм на почивка, разбра ли? Не можеш ли да го решиш сам?

Антон погледна с крайчеца на окото сънародника си. Това не го зарадва особено. Землякът му беше със здраво тяло, широки рамене и много злато по себе си. Вече се бе научил да носи скъпи костюми, но не и да връзва луксозни вратовръзки. Разбира се, вратовръзката беше вързана, но с такъв „колхозен“ възел, че Антон чак го досрамя. Под

разкопчаното палто от тъмночервен кашмир се подаваше измачкан шал.

Новобогаташът пресрещна погледа му, намръщи се, прибра мобилния си телефон и отново се втрени в часовника. Антон извърна поглед.

Третото поколение, както обещаваха аналитиците. Трябваше да дочакат третото поколение. Внукът на този забогатял и успял да оцелее бандит щеше да бъде съвсем приличен човек. Трябваше само да се изчака. За разлика от хората, Различните можеха да чакат цели поколения. Тяхната работа продължаваше с векове... поне работата на Светлите.

Тъмните бяха тези, които можеха да внесат с лекота съответните изменения в съзнанието на хората. Пътят на Мрака винаги е по-кратък от този на Светлината. По-кратък, по-лек, по-приятен.

— Антон Городецки — каза някой зад гърба му. Явно руският език не беше майчин на говорещия, който обаче го владееше до съвършенство.

А интонацията не можеше да се сбърка с нищо. Отчуждената, почти равнодушна интонация на Инквизиторите.

Антон се обърна, кимна, протегна ръка.

Инквизиторът, изглежда, беше чех. Висок мъж на неопределена възраст, с топло сиво палто и кожена барета със закачена на нея забавна значка, на която бяха изобразени ловджийски рогове, пушки и еленова глава. Кой знае защо, на Антон му беше лесно да си го представи във вечерен есенен парк — как крачи бавно по дебелия килим от нападали листа, замислено, тъжно, като потънал в размисли шпионин.

— Витезслав — каза Инквизиторът. — Витезслав Грубин. Да вървим.

Излязоха лесно от тълпата — хората неясно защо правеха път на Инквизитора, въпреки че той не използваше способностите си на Различен. Тръгнаха по тясна уличка, постепенно отдалечавайки се от безделническите туристи.

— Как мина пътуването, Антоне? — поинтересува се Витезслав.
— Отпочинахте ли си, похапнахте ли?

— Благодаря, всичко е наред.

Проявата на учтивост от страна на Инквизицията, макар и формална, беше неочаквана и приятна.

— Имате ли нужда от помощ от страна на Бюрото?

Антон поклати глава, без да се съмнява, че крачещият отпред Витезслав ще усети движението.

— Това е добре — отвърна все така равнодушно, но искрено Инквизиторът. — Имаме толкова работа... Преместването на Европейското бюро в Прага е голямо събитие за нас. Но сме твърде горди... много се гордеем. Обаче отделът ни е съвсем малък. А работата е доста.

— Доколкото разбирам, на Инквизицията не ѝ се е налагало често да се намесва в Прага? — попита Антон.

— Да. Нашите Патрули спазват законите. Не нарушават Договора много активно.

„Точно така“ — помисли си Антон. Работата на Инквизицията се състоеше в изглаждане на разногласията между Патрулите, а с престъпленията на отделните Различни се занимаваха самите патрули. Едва ли атмосферата на нормална европейска столица действаше умиротворяващо на пражките Тъмни. Но те се бяха научили да уважават законите в рамките на организацията.

Или поне да ги нарушават незабележимо.

— Заседанието на Трибунала по делото на Игор Теплов, маг второ равнище, щатен сътрудник на московския Нощен патрул, ще започне утре вечерта — каза Витезслав. Антон оцени, че Игор е назован с пълното му име и с подобаващия ранг, както и, че заседанието „ще започне“, а няма „да се състои“. Значи Инквизицията още не бе стигнала до никакъв извод. И е готова за дълъг процес... — Искате ли да се срещнете с него?

— Да, разбира се — кимна Антон. — Имам за него няколко писма от момчетата, подаръци...

Той замълча — някак много тъжно прозвучаха думите му за писмата и подаръците. Сякаш наистина беше на свиждане в затвора. Или при тежко болен...

— С кола съм — каза Инквизиторът. — Можем да отскочим до хотела ви за подаръците и после да отидем при задържания.

— Игор... Той някъде в Инквизицията ли е?

— Не, защо? — отвърна с въпрос Витезслав. Спря до някаква шкода фелиция, паркирана до тротоара. — Ако задържаният е Тъмен, вероятно бихме го поставили под наблюдение. А вашият сътрудник е в обикновен хотел. Задължил се е, че няма да излиза.

Антон кимна, съзнавайки колко нелеп е въпросът му. Наистина, защо да прибират в килия Светъл маг?

— Моля да ме извините, Витезслав... — каза той. — Разбирам, че това няма никаква връзка с настоящата ви работа, но бих искал да узная... просто ей така, без да имам нищо предвид... навярно бих могъл да ви сканирам, но така не е прието...

— Какъв съм бил ли? — попита Витезслав.

— Да.

Инквизиторът извади ключа си и натисна бутона на ключодържателя, за да изключи алармата. Отвори вратата.

— Аз съм вампир. По-точно бях вампир.

— Висш? — уточни Антон, кой знае защо.

— Да.

Антон се настани на предната седалка и си сложи колана. Витезслав запали мотора, но не бързаше да потегля, давайки възможност на двигателя да загрее.

— Извинявайте, въпросът наистина беше идиотски — призна си Антон.

— Разбира се, че беше идиотски. — Инквизиторът не страдаше от излишна деликатност. — Доколкото знам, Антоне, вие все още сте твърде млад...

Той изкара внимателно и плавно колата на улицата. Разбира се, не попита в кой хотел е отседнал Антон — нямаше нужда. Каза само:

— Вие, вероятно, имате някои илюзии по отношение на това какво представлява Инквизицията и какви са Различните, работещи в нея. Така че... нека ви дам необходимите разяснения. Инквизицията не е трета сила, както смятат много редови сътрудници на Патрулите. Ние също така не се превръщаме в някакъв особен вид Различни, които не са част нито от Светлината, нито от Мрака... Ние сме просто Инквизитори. Избрани сред тези Тъмни и Светли, които поради различни причини са проумели голямата необходимост от Договора и примирието между Патрулите. Да, ние притежаваме определена информация, с която не разполагате вие, патрулните... може би освен

най-великите магове. И, повярвайте ми, Антон Городецки, нашите знания не ни носят радост. Ние сме *принудени* да пазим Договора. Разбирате ли?

— Опитвам се да разбера — каза Антон.

— Аз съм вампир — повтори тихо Витезслав. — Истински висш вампир, неведнъж убивал млади момичета... Това е най-правилното в енергийно отношение...

— Няма нужда от лекции по физиология на вампирите — каза Антон. — Не са ми приятни, повярвайте ми.

Витезслав кимна, гледайки внимателно пътя. Антон изведнъж си помисли, че колата е още нова и вампирът я пази, полага големи грижи и много се гордее с нея...

— Така че аз не притежавам душа или дори живот, поне не в този смисъл, който влагат в понятието Светлите — каза Витезслав. — Смятам делото на Светлината за наивна и опасна, а често и за престъпна доктрина. Делото на Мрака, обратно, ми е доста симпатично. Но...

Той замълча за миг, сякаш изграждайки някакви сложни мисловни конструкции.

— Но аз си представям добре алтернативата на сегашната ситуация. И затова съм в Инквизицията. Затова наказвам онези, които са нарушили Договора. Забележете, Антоне — не онези, които не са прави. Та нали истините винаги са минимум две. Не онези, които се откъсват напред — имало е времена, когато Светлите са били по-силни, имало е и времена, в които е побеждавал Мракът. Инквизицията е само страж на Договора.

— Разбирам — каза Антон. — Естествено. Но мен винаги ме е интересувало дали е възможно да възникне ситуация, в която Инквизицията би подкрепила едната или другата страна? Опирайки се не на Договора, а на истината...

— Истините са минимум две — повтори Инквизиторът. — Такава ситуация...

Той се замисли.

— Не ми се е случвало да се сблъскам с Инквизитор-Светъл, който би подкрепил своя Патрул — уточни Антон. — Но дали ситуацията с Инквизиторите-Тъмни е аналогична? Каквото и да си

приказваме, вие имате свои сили, свои тайни знания. Не говоря за конфискуваните артефакти в хранилищата.

— Всичко е възможно — реши неочаквано вампирът. — Да... Допускам го. Ако започне открита война между Светлината и Мрака, не просто схватка между Патрулите, а открита война. Ако всеки Различен застане от своята страна на фронта... Каква ще бъде тогава нуждата от Инквизицията? Тогава и ние ще станем просто Различни...

Той кимна и добави:

— Но по това време Инквизицията вероятно вече ще е загинала. Опитвайки се да предотврати тази ситуация. Нали не сме чак толкова многобройни. И постъпките на неколцината оцелели Инквизитори, носили някога тогите на Инквизицията, няма да променят нищо.

— Разбирам какво кара Нощния патрул да спазва договора — каза Антон. — Ние се боим за хората. Знам какво движи и Дневния патрул — те се боят за себе си. Но какво кара вас, Инквизиторите, да вървите против собствената си същност?

Витезслав се обърна към Антон и изрече тихо:

— Вас ви ръководи единствено *страхът*, Антон Городецки. Без значение дали за себе си, или за хората. А нас ни движи *ужасът*. И затова ние спазваме Договора. Бъди спокоен за изхода на процеса — няма да има никакво изопачаване на фактите. Ако колегата ти не е нарушавал Договора, той ще напусне Прага жив и здрав.

До вечерта Едгар донякъде се поуспокои. Може би благодарение на вкусната вечеря в скъпия ресторант и бутилката марково чешко вино (е, не беше френско, нито пък испанско, но съвсем не беше лошо). А може би самата предколедна пражка атмосфера му действаше умиротворяващо. Разбира се, Едгар не вярваше в Бога — малко Различни, особено пък Тъмни, се поддаваха на подобен предразсъдък. Но той смяташе коледните празници за изключително мили и приятни и винаги се стараеше да ги отбележи достойно.

Дали роля за това не играеха спомените му от детството? Когато той беше обикновено селско момче на име Едгар, което помагаше на баща си в чифлика, ходеше на църква и очакваше с трепет в сърцето всеки празник? Или му идваха на ум неканени спомени от двайсетте и трийсетте години, когато той вече беше Различен, но не работеше

активно в Патрула, живееше в Талин, имаше прилична адвокатска практика, прекрасна жена и четири деца... Родителите му бяха починали отдавна, погребал бе и жена си, а двамата останали живи синове, единият от които живееше в Канада, а другият — в Пярну, не бе виждал от че-тирийсет години. Двамата старци трудно биха повярвали, че младоликият здрав мъж е баща им, родил се още в края на деветнайсети век...

„Да, навярно е заради спомените“ — мислеше си Едгар, палейки цигара. Все пак в обикновения му човешки живот се бяха случили толкова хубави неща. Запита се дали да не си поиграе отново на човек? Да се ожени, да създаде семейство... Да вземе отпуска от Патрула за трийсет години...

Разсмя се приглушено. Всичко това бяха глупости. Не беше възможно да влезе два пъти в една и съща река. Поживял бе като човек, после и като редови Различен, сега мястото му беше в Дневния патрул. Добре му беше на младока Антон, с неговия неизразходван плам и с живите емоции, но на Едгар вече не му отиваше да нервничи...

Срещна погледа на някаква девойка, скучаеща самотно на съседната маса, и ѝ се усмихна. Докосна лекичко съзнанието ѝ.

Не беше проститутка, а просто млада търсачка на приключения. Е, добре. Той и без това не обичаше професионалистките — не можеха да го учудят с нищо.

Повика сервитьора и поръча бутилка шампанско.

[1] Авторова грешка? В „Сумрачен патрул“ се казва, че Жюл дьо Рей е бил човек. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 4

Инквизицията не проявяваше скъперничество по отношение на задържаните. Хотелът беше съвсем приличен, а стаята, макар и да не беше категория лукс, представляваше хубав двустаен апартамент.

Антон се забави за секунда, преди да тръгне към Игор.

Колко се беше променил...

Игор винаги беше работил в Патрула като оперативен сътрудник. Постъпил бе на работа през първите следвоенни години. Тогава имало много работа. От една страна — изблик на светли емоции, от друга — през тежките години разцъфтявала многобройната дребна измет... А също така царяло всеобщо атеистично настроение в страната, хората с усилие разпознавали в себе си Различни. Докато Игор приел своята същност с лекота, с радост. Изглежда, за него нямало особена разлика какво прави — дали скача с парашут в тила на врага и взривява мостове, или лови из московските улици вампири и върколаци. Стабилно трето равнище на Силата, с малки възможности за израстване, но и трето равнище не е малко, ако е подкрепено с опит, смелост и бързи реакции.

У Игор всичко било в излишък. Само дето опитът му бил малък, но някои години от работата му в Патрула спокойно можели да бъдат броени като три години за една. Може би не бил толкова начетен и ерудиран като Иля или Гарик, не участвал в толкова впечатляващи операции като Семьон, но конкурентите му в оперативната работа не били много. И още нещо, което Антон винаги беше харесвал — Игор си оставаше млад. Не само физически, което не беше никакъв проблем за маговете на неговото равнище, но и душевно. Кой друг би се съгласил с радост да прави компания на петнайсетгодишната Юля от аналитичния отдел и да я придружи чак до Тушино за представянето на албума „Сто и петдесет милиарда крачки“ на модната група „Текила Джаз“? Кой би приел охотно да работи с комплексиран тийнейджъри, осъзнали се като Различни? Кой би се занимавал пет години с екстремен парашутизъм, само за да провери в детайли теорията за повишеното количество Различни сред практикуващите екстремни

спортове? Кой би се съгласил пръв да смени колегата си на дежурство или да изпълни най-скучната задача (за опасните задачи винаги има предостатъчно доброволци)? Може би това беше грешка, но от известно време насам Антон бе започнал да си мисли, че е значително по-полезно гърба ти да прикрива не силен и мъдър с опита си, а надежден и жизнерадостен партньор. Силният и мъдрият винаги може да отвлече вниманието си заради някоя по-важна задача от пазенето на нечий гръб...

Различният, който стоеше в момента пред Антон, не изглеждаше нито силен, нито жизнерадостен. Игор беше страшно отслабнал, в очите му имаше някаква дълбока, безнадеждна тъга. Освен това, той сякаш не знаеше къде да си дене ръцете — ту ги криеше зад гърба си, ту стискаше длани.

— Антоне... — каза той най-последно. Без усмивка, само с малък намек за радост. — Здравей, Антоне.

Подчинявайки се на внезапен порив, Антон пристъпи напред и прегърна Игор. Прошепна:

— Е, здравей... какво става, на нищо не приличаш...

Застаналият до вратата Витезслав каза тихо:

— Няма да ви правя официални предупреждения за реда на общуване със заподозрения... защото сте Светли. Да ви изчакам ли, Городецки?

— Не, благодаря. — Антон отстъпи назад и сложи ръка на рамото на Игор. — И сам ще се оправя.

— Игор Теплов, заседанието на Трибунала по вашия въпрос ще се състои утре вечерта, в седем часа местно време. Колата за вас ще дойде в шест и половина, бъдете готов.

— Аз отдавна съм готов — тихо промълви Игор. — Не се безпокойте.

— Всичко хубаво — каза учтиво вампирът и излезе. Двамата Светли останаха сами.

— Зле ли изглеждам? — попита Игор.

Антон не се опита да го лъже:

— Не това е точната дума. Изглеждаш по-зле и от мъртвец. Сякаш те държат само на хляб и вода.

Игор поклати сериозно глава:

— Не, какви ги говориш? Държат ме при съвсем нормални условия.

В думите му се усещаше някаква ирония. Сякаш говореше за звяр, държан зад решетките в зоологическа градина.

— Имам тук разни неща за теб — отвърна със същия тон Антон, опитвайки се да улови тази слаба нишка жизненост. — Храненето разрешено ли е?

— Разрешено е — кимна Игор. — Аз просто... в гърлото ми не влиза нито хапка, разбираш ли? Не ми се четат книги, не искам да се напивам, нито пък да общувам с някого... Пускам телевизора и гледам... чак до три през нощта. Сутринта ставам и отново го пускам. Вярваш ли ми — научих чешки до съвършенство! Много разбираем език.

— Лоша работа — кимна Антон. — Добре. Както разбираш, имам някои негласни нареждания и напътствия — да върна у теб волята за живот.

В този момент Игор все пак се усмихна.

— Разбирам. Какво да се прави... давай тук всичко.

Антон сложи на масата дебела пачка писма. На всеки плик имаше само по едно име — на автора на писмото.

— Има от всеки от нашите. Олга каза непременно да прочетеш първо нейното писмо. Но същото казаха Юлечка и Лена. Така че избирай сам...

Игор погледна замислено писмата. Кимна:

— Ще хвърля жребий. Добре, продължавай. Нямам предвид писмата.

Усмихвайки се, Антон извади загърнатата в хартия бутилка.

— Смирнов, номер двайсет и едно — каза Игор. — Нали?

— Да.

— Така си и знаех. Давай нататък.

Антон с усмивка на смущение извади от торбата малък самун хляб „Бородински“, пръчка салам, кисели краставички в найлоново пликче, няколко глави виолетов ялтенски лук и парче сланина.

— Ама че дяволи! — поклати глава Игор. — Всичко, както го обичам. Семьон те посъветва, нали?

— Да.

— Митничарите трябва да са те гледали като психопат.

— Отклоних им погледите. Нали съм в командировка — имам пълното право.

— Ясно. Добре, сега ще приготвя всичко. А ти разказвай какво се е случило при вас. Вече ме информираха... но по-добре да го чуя от теб. За Андрей, за Тигърчето... за цялото това безобразие.

Докато Игор нарязваше мезето, миеше и грижливо бършеше чашите и отваряше бутилката, Антон му разказа накратко за всички неотдавнашни московски събития.

Игор безмълвно напълни четири чаши с водка. Покри две от тях с филии хляб, подаде едната на Антон и взе последната.

— За нашите — каза той. — Нека Светлината бъде милостива към тях. За Тигърчето... За Андрюшка...

Отпиха, без да се чукнат и Антон погледна с любопитство Игор. Той се закашля и погледна объркано чашата.

— Антоне... чакай... водката е менте!

— Точно така! — радостно потвърди Антон. — Най-натурална водка менте — спирт, разреден с вода от чешмата. Специално я направих — няма да повярваш колко трудно е станало да намериш в магазина водка менте!

— Но защо? — възкликна Игор.

— Как защо? А защо ти нося „Бородински“? Можех да купя от всеки пражки магазин самун пресен и вкусен черен хляб! А също и салам, и сланина. Само с лука щях да се измъча...

— И какво е това, някакъв поздрав от родината? — съобрази Игор, все още намръщен.

— Именно.

— Нямаше нужда... не искам да посрещна последната си сутрин с главоболие — изрече сериозно Игор. Намръщи се, прекарвайки ръка над бутилката и двете пълни чаши. Течността за миг проблесна в лимоненожълто. Игор съобщи с леко виновен глас: — Низшата магия ми е разрешена.

— Тогава налей още.

— Бързаш ли за някъде? — попита Игор, поглеждайки накриво Антон, и сипа в чашите от преобразената водка.

— Не, закъде да бързам? — отвърна Антон. — По-добре да поседя с теб, да си побърбим. А знаеш ли коя е другата причина, поради която смених водката в бутилката?

— Значи ти си инициаторът?

— Да. Семьон донесе истинска водка. А аз исках да ти напомня, че невинаги в красивата опаковка се крие аналогично съдържание.

Игор въздъхна, лицето му потъмня:

— Городецки... няма нужда да ми се чете морал. Започнах работа в Патрула доста преди ти да се родиш. Разбирам всичко! Но аз съм виновен и ще си понеса наказанието.

— Не, нищо не разбираш! — извика ядосано Антон. — Вижте го, ще ми заема пози! „Виновен съм, ще си понеса наказанието“ — изимитира той Игор. — А ние какво да правим? Особено сега, без Тигърчето и Андрей? Знаеш ли, че Хесер реши да прави момичетата-програмистки оперативни работнички?

— Стига, Антоне! Незаменими Различни няма. В резерва на московския Нощен патрул има стотици магове и вълшебници!

— Да, разбира се. И само да им свирнем — ще дойдат. Ще зарежат семействата си, ще оставят работата и обикновените си занимания. Ще се хванат за оръжията и... не може да не стане така. Щом като действащият състав на Патрула се е опозорил, вдигнал е ръце и се е предал...

Игор въздъхна. Заговори рязко и отсечено, като заприлича отново на предишния оперативен работник:

— Антоне, всичко ми е ясно. Ти си умно момче и правилно се опитваш да ме ядосаш. Опитваш се да ми вдъхнеш воля за живот... опитваш се да ме убедиш да се боря... Но разбери едно — аз наистина не искам да се боря! Наистина се смятам за виновен! Наистина... реших да се оттегля. Да отида в нищото, в Сумрака.

— Но защо, Игор? Разбирам, смъртта на човек винаги е трагедия, още повече ако е по твоя вина, но нали ти не си могъл да предвидиш...

Игор вдигна към него тежкия си поглед. Поклати глава:

— Не, Антошка. Все пак нищо не разбираш. Мислиш, че се измъчвам, защото момчето се удави? Не.

Антон взе чашата и я пресуши на един дъх.

— Мъчно ми е за момчето — продължи Игор. — Страшно ми е мъчно. Само че какво ли не съм виждал... случвало се е и да загиват хора пред очите ми. По моя вина. И деца, и жени, и старци. На тебе, например, налагало ли ти се е да правиш избор — кого да спасиш,

неинициран Различен или обикновен човек? На мен ми се е налагало. Налагало ли ти се е да черпиш неудържимо сила от цяла тълпа? Знаейки, че вероятността двама човека да не издържат и да сложат край на живота си е деветдесет процента? На мен ми се е налагало.

— И на мен ми се е налагало да правя някои неща, Игор.

— Да, разбирам. Онзи ураган... Тогава какви глупости ми говориш? Не можеш да повярваш, че работата не е в горкото момче? Че се влюбих в Тъмна?

— Не мога — каза Антон. — Изобщо не мога! Хесер каза същото, но...

— Ами повярвай на Хесер — Игор се усмихна с горчивина. — Аз я обичам, Антоне! И сега продължавам да я обичам! И все така ще я обичам — ето къде е бедата.

Той взе чашата си.

— Благодаря поне, че не остави на масата и чаша за нея... — Антон усещаше, че в него се надига ярост. — Опази...

И застина, неволно проследявайки погледа на Игор. В шкафа, зад стъклото, сред чашите стоеше наполовина пълна чашка с корава филийка хляб отгоре.

— Ти си се побъркал — промърмори Антон. — Абсолютно си откачил. Игор, разбери, тя е вещица!

— Тя беше вещица — съгласи се Игор с леко тъжна усмивка.

— Тя те е провокирала... е, не те е омагьосала, естествено, но все пак те е накарала да се влюбиш в нея.

— Не. Тя самата се влюби в мен. И дори не подозираше кой съм.

— Добре. Да допуснем, че си прав. Но така или иначе, това беше провокация. От страна на Завулон, който прекрасно е знаел всичко...

Игор кимна:

— Да, най-вероятно. Много мислих по този въпрос, Антоне. Очевидно и онзи сблъсък в Бутово е бил организиран от Тъмните. Висшето звено, Завулон, и още един-двама Тъмни. Лемешева вероятно е знаела. А Едгар и вещицата — не.

Той дори не сметна вампирите и върколаците за достойни за споменаване.

— Е, щом си съгласен... — започна Антон.

— Почакай. Да, това беше съзнателна операция на Тъмните. Интрига на Завулон. И излезе успешна... — Игор наведе глава. Каза

приглушено: — Само че това какво променя в моето отношение към Алиса?

На Антон му се прииска да изпсува гръмогласно. Което и направи, а след това каза:

— Игор, ти нали си виждал досието на Алиса Доникова. Със сигурност си го виждал!

— Да.

— Значи трябва да разбираш колко кръв има тя по ръцете си. Колко зло има зад гърба ѝ. С нейна помощ се сриваха наши операции, тя беше верен слуга на Завулон...

— Забрави да добавиш, че беше и любовница на Завулон — изрече с мъртвешки глас Игор. — Че шефът на московските Тъмни много обичаше да прави секс с нея в сумрачния си облик, че тя е участвала в магьоснически сбирки с жертвоприношения и групови оргии. Защо мълчиш? Кажу ми всичко, и без това го знам. Хесер ми даде пълното ѝ досие... добре се постара. Знаем всичко.

— И въпреки това я обичаш? — попита объркано Антон.

Игор вдигна глава и двамата се погледнаха в очите. После Игор протегна ръка и внимателно докосна ръката на Антон.

— Не ми се сърди, братко Светли. Не ме презирай. А ако не можеш да ме разбереш, по-добре си иди. Разходи се из Прага...

— Опитвам се да те разбера — прошепна Антон. — Честна дума, опитвам се. Алиса Доникова беше най-обикновена вещица. Не лоша и не по-добра от останалите. Умна, красива и жестока вещица. Остави подире си зло и болка. Как можеш да я обичаш?

— За мен тя беше друга — отвърна Игор. — Изнервена и нещастна девойка, която много искаше да обича някого. Която за пръв път се беше влюбила. Девойка, която, за наша беда, първо са забелязали Тъмните. И са избрали за инициране момент, в който в душата и е имало повече Мрак, отколкото Светлина. С тийнейджърките това става твърде лесно — добре го знаеш. А по-нататък всичко било много просто. Сумракът е изпил добротата от нея. Сумракът я е направил такава, каквато беше.

— Ти обичаш не самата Алиса — каза Антон, без да забелязва, че говори за Доникова в сегашно време. — Ти обичаш идеализирания ѝ... не, алтернативния ѝ образ! Тази Алиса, която никога не я е имало и няма да я има!

— Сега вече със сигурност няма. И все пак не си съвсем прав, Антоне. Аз я обичам такава, каквата стана, когато изгуби способностите си на Различна. Когато се освободи, макар и за миг, от онази сива паяжина. Кажи, нима не ти се е налагало да прощаваш?

— Налагало ми се е — отвърна Антон след кратка пауза. — Но не и такова нещо.

— Провървяло ти е, Антоне.

Игор отново наля водка в чашите.

— Тогава кажи ми... — Антон не се стараеше да щадя Игор, но все пак намираше думите с усилие. — Защо я уби?

— Защото тя беше вещица — с ледено спокойствие отвърна Игор. — Защото носеше зло и болка. Защото „служителят на Нощния патрул защитава хората от Тъмните винаги и навсякъде, независимо от личното отношение към ситуацията“. Никога ли не си се замислял защо в Устава има подобно уточнение? За личното отношение към ситуацията? Би трябвало да се каже „личното отношение към Тъмните“, но звучи някак жалко. И ето, че са прибягнали до емве... емфе...

— Евфемизъм — възхитено се обади Антон.

— Евфемизъм. — Игор се усмихна. — Именно. Помниш ли когато се опитвахме да хванем вампирката на покрива и ти понечи да я застреляш в упор, но в този момент се появи твоят съсед-вамфир. И ти свали пистолета.

— Тогава не бях прав — сви рамене Антон. — Трябваше да бъде съдена. Затова се спрях.

— Не, Антоне. Ти би я застрелял. Както и всеки друг вамфир, тръгнал да защитава престъпницата. Но пред теб стоеше не просто вамфир, а твой приятел... добре, може би не близък приятел, но все пак приятел. И ти се спря. А представи си, че изборът би бил или да стреляш, или да пуснеш престъпницата на свобода?

— Щях да стрелям — изрече рязко Антон. — Също и в Костя. Не бих имал избор. Щеше да ми е много тъжно, съгласен съм, но...

— А ако не беше добър познат, а любимата ти? Човешка жена или вълшебница-Различна, независимо от цвета?

— Бих стрелял... — прошепна Антон. — Все пак бих стрелял.

— А после?

— Не бих допуснал такава ситуация. Просто нямаше да я допусна!

— Разбира се. На нас и през ум не ни минава да се влюбим, щом видим Тъмната аура. Както и на Тъмните — когато видят Светла аура. Но ние бяхме неподготвени, Антоне. Лишени от всичките си сили. И нямаше избор...

— Кажи, Игор... — Антон си пое дъх. Водката не го хващаше, а разговорът, макар и да бе станал прекалено доверителен, не носеше облекчение. — Кажи, а защо тогава просто не изгони Алиса от лагера? Защо не поиска съвет и помощ от Хесер? Ти би защитил хората и при това...

— Тя не би си тръгнала — изрече рязко Игор. — Та нали се намираще съвсем законно в „Артек“? Знаеш ли кое е най-страшното, Антоне? Правото на нейното възстановяване е било изтъргувано от Завулон и Хесер в замяна на възстановяването на силите на маг трето равнище. Тоест моето! Разбираш ли колко навързано е всичко?

— А сигурен ли си, че тя не би си тръгнала? — попита Антон.

Игор безмълвно вдигна чашата си. Двамата се чукнаха за първи път за вечерта, но без да произнасят никакъв тост.

— Не съм сигурен, Антоне. Там е проблемът, че не съм сигурен. Аз ѝ казах... наредих ѝ да се маха. Но това беше в първия миг, когато всеки от нас осъзна какъв е другият. Когато нямаше никаква мисъл, само адреналин...

— Ако те е обичала — каза Антон, — тя би си тръгнала. Трябвало е само да намериш точните думи...

— Навярно. Кой би могъл да знае сега какво би станало?

— Игор, много ми е мъчно — прошепна Антон. — Не за вещицата Алиса, не... само за това не ме моли. Не мога да пролея нито сълзица за нея. Мъчно ми е за теб. Много искам да останеш с нас. Да издържиш, да не се пречупиш.

— Няма за какво да живея повече, Антоне. — Игор виновно разпери ръце. — Разбери, няма! Знаеш ли, аз може би също се влюбих за първи път в живота си. Имах жена... някога. Станах различен през четирийсет и пета... Върнах се от фронта като млад капитан, окичен с ордени, нямах една драскотина дори... Изобщо, вървеше ми — едва по-късно разбрах, че латентните способности на Различен са ме спасили. И в този момент научих истината за Патрулите... Нова война,

разбираш ли? При това съвсем справедлива, няма накъде повече! Не умеех нищо, освен да воювам, а тогава осъзнах, че съм си намерил работа за цял живот. За един много дълъг живот. И още, че няма да ме измъчват никакви човешки терзания, досадни болести, опашки за продукти... Ти и представа си нямаш какво е най-обикновеният глад, Антоне, какво е истинският *черен* хляб, какво е истинската *водка менте*... Какво е да се усмихнеш на ситата муцуна на човека от службата СМЕРШ и мързеливо да се прозееш в отговор на въпроса: „Защо прекарахте на вражеска територия два месеца, щом мостът е бил взривен още на втория ден след десанта?“.

Игор леко се беше поотпуснал и сега говореше бързо, яростно... и доста различно от начина, по който обикновено говореше младият маг от Нощния патрул...

— Върнах се и погледнах Вилена, своята млада и красива Леночка-Виленочка, която всеки ден ми беше писала писма, не лъжа, всеки ден, и то какви писма! И видях колко се радва на завръщането ми — нали не бях сакат, а отгоре на всичко — герой! Тогава малцина имаха такъв късмет. Но в същото време умираше от страх онези завистливи гадини, съседките й, да не ми разкажат за всички мъже, с които е била през тези четири години, и как си е живяла живота, но не защото е била офицерска съпруга... Ти и сега не ме разбираш дори наполовина, нали? А аз изведнъж прогледнах. За всичко наведнъж. И колкото повече я гледах, толкова повече виждах. В детайли, в подробности. И не само всичките й мъже — от гнидите спекуланти до бойците като мен, самоотлъчили се за кратко от службата, прескачайки болничната ограда... Чух и шепота на един полковник^[1]: „Той сигурно отдавна гние в земята...“ Впрочем този полковник се беше оказал човек. Истински. Станал от леглото, зашлевил я, облякъл се и си тръгнал.

Той си сипа водка, бързо, без да изчака Антон, пресуши чашата си и отново я напълни. После продължи разказа си:

— Оттогава съм такъв. Веднага излязох от къщи — съпроводен от звъntenето на медалите и виковете на Вилена: „Кучките са те излъгали, бях ти вярна!“. Докато крачех по улицата, нещо в душата ми изгоря. Беше месец май, Антоне. Май, четирийсет и пета. Веднага след капитулацията на Германия Хесер ме изтегли от фронта и ми рече: „Сега твоят фронт вече е тук, капитан Теплов“. А хората тогава бяха...

Други бяха, Антоне. Лицата на всички грееха! Беше пълно с Тъмни твари, няма какво да се лъжем. Но и Светлината не беше малко. И когато вървах по улицата, наоколо сновяха деца, гледаха иконостаса с наградите на гърдите ми и спореха коя за какво ми е дадена. Мъжете ми стискаха ръцете, канеха ме да пия с тях. Момичетата притичваха... и ме целуваха. Просто така, без нищо. Целуваха ме, сякаш бях тяхното момче, което още не се е върнало или е загинало. Сякаш бях техен баща или брат. Понякога плачеха, целуваха ме и отминаваха. Разбираш ли? Не, едва ли разбираш... Ето, ти също се измъчваш заради страната ни, мислиш си колко лошо е сега, в каква дупка сме всички... Страдаш, защото Светлите в глобален мащаб не помагат на Русия. А ти всъщност не знаеш какво е истинска дупка, Антоне. Ние знаем!

Игор отпи отново. Антон надигна мълчаливо чашката, кимна, съгласявайки се с произнесения, но разбираем и без думи тост.

— Ето тогава станах такъв — повтори Игор. — Маг. Оперативен работник. Вечно млад. Който обича всички... и никого. И реших, че никога няма да се влюбвам. Никога. Приятелките са едно, любовта — съвсем друго. Не бива да се влюбваш в човек — човекът е слаб, не бива да се влюбваш в Различен — Различният е или враг, или боен другар. Това е житейският принцип, който си избрах, Антошка. И го следвах така, както можех. Сякаш съм все същият младок, който се е върнал от фронта и още му е рано да се влюбва. Все едно е дали ще отидеш с някое момиче на танци... — той се засмя тихо, — или ще подскачаш под ултравиолетовата лампа в някоя дискотека в ритъма на рейва... или на джаза, рока, траша, без значение, и независимо от дължината на полите или изработката на чорапогащниците... Всичко е хубаво. Защо да не се прави. Гледал ли си американското филмче за Питър Пан? Е, станах като него. Само че не глупав хлапак, а глупав младок. И ми беше хубаво, и продължи дълго... Колкото цял един живот на някой обикновен човек. При това ми бяха спестени немощната старост и останалите проблеми. Така че не ме съжалявай напразно, Антоне.

Антон седеше безмълвно и се държеше за главата.

Чувстваше се така, сякаш е отворил вратата и е видял там нещо... не, не забранено... не позорно... Нещо съвсем чуждо. И съзнаваше, че зад всяка врата, ако Светлината му позволи да я отвори, ще види нещо също толкова чуждо... нещо лично.

— Аз извървях пътя си, Антоне — промълви почти нежно Игор.
— Не тъжи толкова. Разбирам, че си дошъл с надеждата да ме разтовариш, да избиеш глупостите от главата ми, да изпълниш наставленията. Само че няма да стане. Аз наистина се влюбих безумно в Тъмна. И я убих. А заедно с нея, изглежда, и себе си.

Антон мълчеше. Чувстваше се празен. Обземаше го чуждата тъга, чуждата мъка, започваше да изпитва чувството, че не е донесъл подаръци на болен приятел, а седи с него на собствения му помен...

— Остани тази вечер, Антоне — помоли го Игор. — Така или иначе няма да спя... съвсем скоро ще си отспя. Имам в хладилника още три бутилки водка. А и ресторантът е пет етажа по-надолу.

— Тогава ще заспим на масата.

— Нищо, нали сме Различни. Ще издържим. Искам да си поговоря с някого. Да поплача на нечие рамо. Започнах да се боя от Тъмнината. Вярваш ли ми?

— Да.

Игор кимна:

— Благодаря. Имам китара, ще изпеем нещо. Знаеш ли, да си пееш сам е все едно... е, разбираш. И още нещо.

Антон погледна Игор — гласът му изведнъж бе станал по-спокоен. Уверен.

— Аз все пак съм патрулен. Не съм го забравил — бъди сигурен. И ми се струва, че в цялата тази история съм пешка... не, сигурно не пешка... А офицер, който е взел чужда фигура и е на бито поле. Обаче за разлика от фигурите знам да мисля. Надявам се, че и ти не си се отучил. На мен вече ми е все тая, Антоне. Ала не ми е безразлично кой ще спечели партията. Нека помислим заедно.

— Откъде да започнем? — попита Антон. Попита, вътрешно изумявайки се от себе си. Нима бе приел думите на Игор? И се беше съгласил да го смята за свалена от дъската фигура? Е, все още не свалена, но вече обречена фигура, за която се пресяга невидимият играч...

— От Светлана. От Тебешира на Съдбата. — Игор внимателно наблюдаваше как се мени изражението на Антон. И се разсмя доволно. — Какво, наистина ли отгатнах? И ти ли си мислиш същото?

— И от Хесер...^[2] — прошепна Антон.

— Хесер е умна глава — съгласи се Игор. — А ние? Ще се опитаме ли да помислим веднъж не с ръцете си, а с главите си?

— Нека опитаме — кимна Антон. — Само че...

Той напипа в джоба си амулета, даден му от Хесер. Стисна го и усети как тънките кокалени игли се забиват в кожата му. Без болка нищо не се постига... Каза:

— В продължение на дванайсет часа никой няма да ни вижда и чува.

— Сигурен ли си? — уточни Игор. — А Инквизицията няма ли да заподозре нещо заради липсата на информация?

— Няма да има липса на информация — увери го Антон. — Доколкото разбирам, ако тук има наблюдателни уреди или следящи заклинания, те ще предадат фалшива информация. Доста качествена.

— Хесер е умна глава — с усмивка повтори Игор.

Едгар седеше до прозореца, пушеше и бавно отпиваше от чашата разгазирано шампанско. И така беше вкусно...

Партньорката му, спокойна и удовлетворена, кротко спеше в съседната стая. Оказа се прекрасно същество. Немска студентка, при това с някакви скандинавски корени, умерено страстна, умерено весела. Според Едгар, впрочем, прекалено изобретателна в секса. За разлика от повечето си колеги, Едгар бе доста консервативен в това отношение. Не участваше в оргии, не ходеше с малолетни, а от всички пози предпочиташ класическата, „мисионерската“.

Затова пък в нея — не можеше да се отрече — бе постигнал съвършенство.

Той се протегна сладко и внимателно открехна прозореца. Изправи се, вдишвайки студения, дори мразовит въздух. Започваше нов ден и вероятно още тази вечер Трибуналът щеше да произнесе присъда. Тогава вече щеше спокойно да се наслади на празниците, без да се затормозява с интриги.

И все пак чия беше тази интрига... На Дневния или на Нощния патрул?

И най важното — каква роля бе отредена на него?

Нима наистина, както намекна Юрий, също като на Алиса му се беше паднала ролята на жертва?

— Ето, виж... — Игор разгъна на масата голям лист хартия и извади от джоба си кутия с флумастери-маркери. — Вече чертах такива схеми... и някои неща си пасват. Това е нашата Светлана.

Антон замислено погледна кръга, нарисуван с дебела жълта линия. Каза:

— Не си прилича много.

Игор се усмихна:

— Добре... не издребнявай. Виж какво е съотношението на силите. Между нас и Тъмните имаше равновесие, макар и несигурно, но имаше. Ето ги нашите магове от първо до трето равнище... ето ги равните им Тъмни... и действащите, и онези, които лесно подлежат на мобилизация.

Листът бързо се покриваше с дребни кръгчета. Игор раздели на две листа с рязко движение. Горе на едната половина написа „Хесер“, а на другата — „Завулон“. Поясни:

— Всъщност те са извън играта. Те са шахматистите, а нас ни интересуват фигурите. Кажете, какво се е променило с появата на Светлана?

— Зависи за каква фигура я смяташ — предпазливо отвърна Антон. — Сега тя е вълшебница първо равнище... По-точно — беше.

— Е, и? Виж колко магове имат равнище, близко до нейното!

— Тя е пешка — каза Антон и сам се изненада от думите си. — Светлана не е нищо повече от пешка, и така ще е още дълги години! Ще натрупва Сила, ще се учи да управлява способностите си, ще събира опит... Тя е по-силна от мен... беше. Но бих се справил с нея, ако бях на другия фронт.

— Именно, Антоне. — Игор ловко си сипа водка от втората бутилка — първата отдавна беше отишла под масата. — Именно! Светлана доста подсили Нощния патрул. И е напълно възможно в бъдеще да застане рамо до рамо с Хесер. Но това ще стане след десетки, ако не и след стотици години.

— Тогава на какво се дължи тази активност на Тъмните? Те почти нарушиха Договора, само за да изкарат от строя Светлана!

— Помисли си. — Игор го погледна в очите. — Нека доведем шахматните аналогии докрай.

— Пешката, която достигне края на дъската...

— ...се превръща в произволна фигура.

Антон разпери ръце:

— Игор, това и така е ясно. Всички сме пешки, но някои имат шанс да се превърнат в дами. Светлана има този шанс. Ти го нямаш, аз го нямам, Семьон го няма... Но пътят до края на дъската е много дълъг и Тъмните няма нужда да бързат толкова много, за да отстранят Светлана!

— Тебеширът на Съдбата — каза Игор.

— И какво за Тебешира? Хесер възнамеряваше да използва момчето без съдба, Егор, за да направи от него...

— Какво?

Антон сви рамене:

— Пророк, философ, поет, маг... Не знам. Някой, който ще поведе след себе си човечеството към Светлината. А може би Огледало? Същото Огледало като Виталий Рогоза, само че на наша страна?

— Но Светлана не пожела да се намесва — кимна Игор. — Момчето Егор е оставено на произвола на собствената си съдба.

— Затова пък... — Антон се сепна. Не знаеше има ли право да споделя с Игор, дори под защитата на амулета, разкрилата му се истина.

— Затова пък Олга с втората половина на Тебешира на Съдбата е пренаписала нечия съдба — усмихна се Игор. — Това вече е тайната на Полишинела...

— На Полишинел^[3] — машинално го поправи Антон.

— Все едно. Важното е, че операцията все пак е била успешна. Не се е получила при Светлана, но се е получила при Олга. И между другото, Хесер успя да реабилитира Олга.

— Между другото? — Антон поклати глава. — Добре, нека е между другото... Но това е само вторият пласт на истината. Сигурен съм, че има и трети.

— Третият е съдбата, която е пренаписала Олга. Веднага, щом Завулон е разбрал за нейната реабилитация, му е станало ясно, че са го изиграли. Че се е хванал на обикновена, отвличаща вниманието маневра. И Тъмните са започнали да търсят. Горкият Егор — десет

пъти са проверявали дали не е прекроена и неговата Книга на Съдбата...

— А ти откъде знаеш?

— Наблюдавах момчето. Хесер ми нареди — ясно беше, че Тъмните ще се опитат да разберат как са изиграни.

— Е, и?

— Не, с Егор всичко е наред. Неговата съдба не е пренаписана.

— Тогава чия?

Игор мълчеше, гледайки Антон в очите. Чакаше. Сякаш той самият нямаше право да изговори тези думи.

— На Светлана, така ли? — възкликна Антон, досещайки се. И си помисли, че на негово място някой Тъмен би извикал: „Моята?“.

— Така изглежда. Гениално красив ход. Около нея бушуваше такъв океан от Сила, че просто бе невъзможно да се забележи интервенцията в нейната Книга на Съдбата. Освен това Тъмните не могат да проверят съдържанието на тази Книга — това ще е равносилно на обявяване на война.

— Хесер иска да ускори превръщането на Светлана във Велика Вълшебница?

— Изключено. Това би било нарушение на Договора. Рови по-надълбоко.

Антон погледна кръгчетата. Взе флумастера и нарисова яркочервена линия над Светлана, като я завърши с още едно кръгче. Празно.

— Да — каза Игор. — Именно. Разбираш ли какво време е сега?

— Краят на хилядолетието...

— Две хиляди години от раждането на Исус Христос — усмихна се Игор.

— Йешуа е бил най-великият Светъл маг — каза Антон. — Дори не знам уместна ли е думата „маг“... Той е бил самата Светлина... Но... Хесер иска да дойде нов месия?

— Ти го каза, не аз — отвърна Игор. — Да прием... За Светлината!

Съвсем втрещен, Антон пресуши чашата си. Поклати глава:

— Не, невъзможно е... Та това е игра с първичните сили, Игор! С основите на мирозданието! Как може да се поеме такъв риск?

— Антоне, сигурен съм, че всичко е замислено точно така. Помисли сам — в света има изблик на религиозни вярвания, всички така или иначе чакат или края на света, или второто пришествие... Което, впрочем, е едно и също.

— Е, не всички... — махна с ръка Антон. — Не преувеличавай.

— Не всички, но достатъчно, за да започне потокът на човешките очаквания да се припокрива с реалността. И ако леко се помогне, ако се пренапише нечия съдба... Хесер е решил да играе ва-банк. Иска сред нас да се появи Светъл, с чиято Сила да не може да се мери нито един от Тъмните. Нито Завулон, нито някой скромнен калифорнийски фермер, нито притежателят на малък хотел в Испания, нито популярна японска певица... никой.

— Може и да е вярно — призна Антон. — Но сега Светлана е лишена от Сила, и то за дълго.

— И какво от това? Нима това е пречка за раждането на детето?

— Стоп. — Антон предупредително размаха ръце. — Ние двамата сега се самонавиваме. Можем да повярваме във всяка хипотеза. Но нека погледнем останалите събития! Огледалото, например?

— Огледалото... — Игор се намръщи. — Огледалото се създава от Сумрака. Завулон не би могъл да го използва пряко... Но виж, да примамим в Москва няколко глупави сектанти плюс силен артефакт и да подхраним Рогоза със Сила — на това е напълно способен. И целта на подхранването е очевидна — унищожаването на Светлана.

— Рогоза не я унищожи! Само я опустоши, но нали това...

— Някой от нас не е играл така, както е планирал Завулон — отвърна Игор. — Някой не е направил крачката, след която Огледалото би унищожило Светлана напълно... като личност. Дали пък не я е спасило това, че вече са били загинали Тигърчето и Андрей? Огледалото не е съвсем Тъмен Различен и не участва пряко в противопоставянето между Патрулите. Разбираш ли, може би той е очаквал още някакъв удар. От твоя страна, например. От страна на Хесер. Но ударът не е последвал... и той съответно не е нанесъл своя удар с пълна сила.

— Тогава обясни ми, Игор, защо Завулон вкара в капана Алиса и теб?

— Това е случайност — промърмори Игор. — Нали ти казвам, Алиса...

— Дори да не е знаела! Завулон е знаел, повярвай ми! И я е изпратил на смърт, разменяйки я с друга фигура! Защо?

Игор разпери ръце:

— Ще ми се да знам.

[1] Грешка в превода; всъщност е „Чух как шепне на един полковник:“. Бел.Mandor ↑

[2] Грешка в превода. Би трябвало да е „И Хесер също...“. Бел.Mandor ↑

[3] „Тайна на Полишинел“ — тайна, която е известна на всички. Изразът идва от комичния герой във френски театър, който съобщавал като тайна известни на всички неща. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 5

Райво крачеше из хотелската стая, жестикулирайки с несвойствена за него разпаленост:

— И все пак очаквам неприятности! Нямаме право да разчитаме на помощта на Дневния патрул — от Москва, от Прага, от Хелзинки, откъдето и да било!

— Но този Тъмен обеща да ни помогне... — отбеляза Яри.

Райво се намръщи и разпери театрално ръце:

— Обеща! Да, разбира се. А кой обеща на нашите братя, че Фафнер ще бъде възкресен?

— Според мен — каза тихо Юха, — доста по-разумно беше да служим на великото дело на възкресяването на Фафнер, отколкото наистина да възкресяваме древния маг...

За миг настъпи тишина.

— Юха... — с упрек каза Яри. — Не биваше така... директно...

— Защо да не бива? Времената на маговете, играещи без никакви правила, отдавна са отминали. Необходим ли ти е глобален катаклизъм?

— Но нашите...

— Нашите грохнали предводители бяха изперкали! И затова се бяха поддали на нечии обещания! И ето, че си го получиха в Берн... И никой няма да ни помогне, Райво е прав! Няма как да върнеш онези, които са си отишли. Паси също вярваше — и къде е той сега? Развъплътен от Хесер в Сумрака!

Телефонът на масата иззвъня. Юха, прекъсвайки с явна неохота речта си, вдигна слушалката.

— Да?

В следващия момент скочи, събаряйки чашата с некачествена чешка бира. Изкрещя:

— Ти? Ти... откъде се обаждаш? Какво?

Той слуша една минута и изразът на лицето му ставаше все по-радостен и същевременно все по-слисан. Както когато съобщават добра новина на човек, настроен да чуе лоша, че и успял да зарази

всички с песимизма си. Най-накрая Юха затвори телефона и прошепна:

— Братя...

Антон изобщо не беше наясно дали са отворили втората бутилка с водка напразно, или напротив. От една страна, май започваха да схващат същността на събитията... От друга — все повече се затрудняваха да обсъждат проблема. Игор, например, стана извънредно скептичен. И изобщо не можеше да разбере това, което му доказваше Антон:

— Игор, ако в такава сложна схема не се връзва дори един факт — всичко се руши! За всичко трябва да си има причина. Може би ти си някаква пречка за плановете на Завулон?

— Аз? — горчиво се усмихна Игор. — Стига! Аз съм обикновен оперативен работник. Трето равнище... Най-много второ — в пика на силите си... И никакви особени умения, никакви перспективи. Не бих устоял срещу Огледалото. Не знам, Антоне.

— Все пак трябва да имаш някакви предположения — измърмори Антон. Сипа си водка, помълча секунда, а после попита: — Игор, имал ли си нещо със Светлана?

— Не — отвърна рязко Игор. — Дори не си го помисляй. Не е имало, няма и няма да има. И ако смяташ, че моето предназначение е да стана баща на бъдещия месия...

Той внезапно се засмя.

— Просто ми мина през ума... — промърмори Антон, чувствайки се като пълен идиот.

— Какви ги приказваш, Антоне... Извинявай, но говори ревността ти, а не умът! Та нали тук не играе никаква роля обикновеният, човешки процес на размножаване! Ако Книгата на Съдбата на Светлана е пренаписана, ако тя трябва да стане майка на новия месия — процесът е на ниво фини материи, енергетика на Светлината и Мрака, на самата същност на мирозданието! Какво значение има кой... — той се запъна за миг — ...кой ще стане биологичният родител? Дори от Светлана нещата зависят минимално! Не, това са глупости. Завулон трябва да се бои само от Светлана.

— Тогава не виждам смисъл в твоето отстраняване...

— Аз също. Но навярно има смисъл...

Те отпиха мълчаливо, без да чукнат чаши. Като по команда впериха погледи в листа хартия.

— Да очертаем главното! — каза Антон, забелязвайки, че гласът му леко е спаднал. — И така, преди половин година Хесер и Олга са пренаписали Съдбата на Светлана, нали? И сега тя трябва да стане майка на месия?

— Излиза, че е така.

— И Завулон се е опитал, използвайки появата на Огледалото, да я унищожи, но не е успял...

— И това е вярно.

— Добре, засега ще оставим настрана въпроса за твоята роля във всичко това... каква може да е следващата крачка на Завулон? Сега, когато Светлана е съвсем лишена от магически способности и е беззащитна?

— Не е беззащитна! — закани му се с пръст Игор. — Какви ги говориш? Не се съмнявам, че има охрана на най-високо равнище. Освен това нападението срещу нея ще бъде нарушение на Договора. Тъмните треперят за кожата си, никой не иска да бъде развъплътен...

— Какъв може да бъде ответният им ход? Само един...

— Появата на Антихриста... Човечеството очаква „противния на Христа“ с не по-малка готовност! — възкликна Антон. — Благодарение на масовата култура!

— Имаш ли Библия? — попита неочаквано Игор.

— Със себе си? Не, какво ти става?

— Сега... — Игор отиде в другата стая с бърза, макар и не особено устойчива походка и се върна с дебел том в ръце. Погледна Антон леко смутено и каза: — Разбира се, аз съм атеист. Но Библията... Нали разбираш... Така...

— Игор... — Антон сложи длан върху книгата. — Тя няма да ни помогне. Нека разсъждаваме логично.

— Добре — съгласи се с голяма лекота Игор и с известно облекчение остави настрана Светото писание.

— На Завулон също му се живее. Изтрябвал му е Апокалипсисът... поне така се надявам. Трябва му фигура, равна по сила на месията на Светлината.

— Фафнер... — произнесе замислено Игор. — Фафнер?

— Силен Тъмен маг... — съгласи се Антон. — Но все пак не Антихрист!

— Шестстотин шейсет и шест! — Игор се размърда в креслото си. — Я сметни сумата от буквите в името Фафнер!

— Не помня как се пише Фафнер в оригинал. А ако вземем предвид начина, по който се пише на руски... — Антон се замисли за миг. — Осемдесет и осем! Не е шестстотин шейсет и шест.

— Но осемдесет и осем... също е някак... странно число! — Игор гледаше Антон с пламнали очи. — Помисли само! Не осемдесет и седем! Не осемдесет и девет! А точно осемдесет и осем! Не е ли подозрително?

— Подозрително е — съгласи се Антон. Числото наистина започна да му изглежда подозрително. — И вероятно Фафнер може да бъде възроден, да го измъкнат от Сумрака... Обаче...

— Не просто да бъде възроден — уточни Игор. — Всичко тук е свързано с хората, нали? С техните очаквания, с готовността им да повярват. И ако съживяването на Фафнер бъде представено по съответния начин, от безумния маг ще се получи безумен антимесия!

— По какъв начин?

— Ами всички тези... четирите конника на Апокалипсиса... излизането на звяра от морето...

Очите на Игор изведнъж станаха стъклени:

— Нали морето е предполагаемото място на погребението на Фафнер, Антоне! И... ако Алиса и онова момче, Макар, са загинали... в морето... това е един вид жертва... това е надигането на Тъмните Сили...

Антон тръсна глава и изтри потта от челото си:

— Дали не прекалихме с пиенето, а, Игор? Да, съгласен съм, че Хесер иска да използва... може да използва Светлана като майка на новия месия... в известен смисъл — новото въплъщение на Христос... Е, или просто на вълшебница с небивала сила... По всичко личи, че е така. И Завулон като противодействие евентуално ще се опита да осигури фигура с равни сили, но да се свързва всичко това с Армагедон, с Библията, с религията — прекалено смело е!

— Идва двехилядната година! — почти извика Игор. — Разбираш ли? Маговете могат да замислят едно, но човешката реалност, мечти и страхове — те прекрояват реалността по свой начин!

И новопоявилите се фигури могат да притежават всички свойства, които се очаква да притежават! Да вървим!

— Къде?

— За водка. В ресторанта.

Антон въздъхна, поглеждайки бутилката. Наистина бяха изпили всичко.

— Нека по-добре да се обадим и да си поръчаме.

— Стига, искам да се разходя.

Антон се изправи и прибра амулета в джоба си. Кимна:

— Е, да вървим...

При асансьорите нямаше никой, но им се наложи дълго да чакат. Игор, облегат на стената, ораторстваше:

— Виж сега какво може да направи Завулон... Да измъкне Нокътя на Фафнер от хранилището...

— Как?

— Няма ли как? Щом са го откраднали веднъж, ще успеят и втория път! После ще се извършат магическите действия плюс инсцениране на митологичните представи за Апокалипсиса. Всякаквите скакалци... звездата Пелин... четирите коня...

— Представям си как Завулон води четири коня за юздите.

— Не е нужно да са коне! — Игор се намръщи. — Ти знаеш не по-зле от мен какво е подобие на магия. Да вземем например, четирима души, а още по-добре — Тъмни Различни. Единият — азиатец; това ще бъде кафявият кон. Вторият — негър, това ще е черният кон. Третият — европейец, бял кон. И един... например скандинавец — бледият кон. Качваме ги на дървени коне-играчки...

Антон застина пред отворилата се врата на асансьора.

В огледалната кутия, уплашено гледайки към Светлите магове, стояха Братята на Регин. Осиновените деца на сектата: негър, китаец и украинец. Правилно... Къде другаде да са настанени, освен в този хотел — та нали са дошли да застанат пред Трибунала на Инквизицията... Антон си помисли в някакво нереално, забавено темпо, че четвъртият от бойците беше скандинавец.

И добре, че именно беше...

Изглежда, Игор си помисли същото — той промърмори:

— Трима са...

В мъртвата тишина вратите на асансьора започнаха да се затварят. Но Юха Мустайоки изведнъж пристъпи напред, пхна крак в отвора, под фотоелемента. Вратите недоволно се разтвориха.

— Искан да бла-го-да-ря на московския Нощен патрул — изрече неочаквано той. Явно не си намираще място, но все пак се стараше да изглежда спокоен. — Това беше много хуманно.

— Кое е било хуманно?

— Че сте пощадили Паси Оликайнен. Ние... оценяваме високо решението ви да го оставите жив.

— Къде е той? — възкликна Антон.

— Долу... в бара... — Юха гледаше смаяно маговете.

— Четири коня... — изрече с глух мъртвешки глас Игор. — Четири коня! Четири коня!

Мустайоки отстъпи назад и погледна объркано към приятелите си.

Двамата магове останаха сами.

— Всичко съвпада! — Игор се обърна към Антон. — Виждаш ли? Всичко!

— Чакай малко...

Антон се стегна, припомняйки си движенията. Вдигна лявата си ръка, прекара я пред лицето на Игор, дръпна я рязко надолу и отново я вдигна нагоре, свивайки пръсти като черпак.

— Да ти се... — простена Игор, давейки се, и хукна към стаята. Антон тръгна бавно подире му. Когато влезе в стаята, погледна към отворената врата на тоалетната, където се виждаше превитият гръб на Игор и се пресегна към него през Сумрака. Игор започна да стене.

Заклинанието за изтрезняване не е сложно. Но е неприятно за обекта, върху който се прилага.

След две-три минути Игор излезе от тоалетната. С мокри коси и хлътнали очи, блед като мъртвец.

— Бледият кон... — промърмори Антон. — Хайде... сега ти на мен.

Игор с готовност направи пасовете и сега вече Антон се приведе над тоалетната чиния. Когато след няколко минути влезе в стаята, измит и напил се с безвкусната вода от чешмата (жаждата го бе нападнала моментално), Игор вече заличаваше следите от разпивката. Погледна към Антон и изрече подигравателно:

— Черният кон...

Антон отиде при хладилника, извади няколко бутилки минерална вода и се стовари в креслото, отвивайки капачката на едната. Игор взе от него друго шише. Известно време двамата седяха, потънали в блажено мълчание, и пиеха вода. После Игор виновно си призна:

— Да... натараянкахме се.

— Проклетите коне! — изруга Антон и удари с юмрук по масата. — Направо ме е срам заради измишльотините, които наприказвахме!

— Всичко изглеждаше някак много логично... — каза смутено Игор. — Тези проклети Братя... Та какво, четвъртият е още жив?

— Явно е жив... — разпери ръце Антон. — Знаех само, че Хесер е хукнал да го преследва в Сумрака и го е догонил...

— Точно така... Защо му е трябвало да убива заподозрения? Просто го е предал на Инквизицията. Сигурно направо там, в Сумрака. Антоне... а дали все пак не бяхме прави?

— Още ли не си изтрезнял напълно? — поинтересува се Антон.

Игор въздъхна:

— Не, изтрезнял съм... По дяволите, не мога и да се напия като хората! Да, всичко това са глупости. Завулон няма да тръгне да измъква от Сумрака древен побъркан маг. Каква ще му е ползата? А да вземе да устройва края на света, да създава Антихрист...

— Пък и Фафнер не става за тази длъжност — уточни Антон. — Ама никак не става. Не е на това ниво.

— Така че всичките ни приказки са глупости?

Антон погледна към листа хартия, върху който личаха мазните петна от салама и мокрите отпечатащи на чашите. И кога успяха да го оплескат — нали уж внимаваха?

— Страхувам се, че нещата за Светлана не са глупости. Виж, останалото... И какво толкова се вторачихме в числото осемдесет и осем? Какво му е мистичното?

— То е едно такова кръгло... Откъдето и да го гледаш, се чете еднакво... — Игор махна с ръка и се разсмя. — Да, прав си. Пиянски дрънканици.

Антон вдигна падналия на земята маркер. Задраска кръгчето с надпис Братята на Регин. Каза:

— Те не са в играта. Изглежда вече са изпълнили мисията си — да подхранят Огледалото със Сила. Ето кое трябва да ни интересува,

Игор.

Игор погледна кръгчето със собственото си име. Въздъхна:

— Бих се радвал да повярвам, че имам специална мисия. И че здравата съм попречил с нещо на Завулон и Дневния патрул. Обаче...

Той безпомощно разпери ръце.

— Игор, ти си ключът — каза Антон. — Разбираш ли? Ако разберем защо в стремежа си да противодейства на Светлана Завулон се опитва да те отстрани, ще победим. Но ако не разберем — той печели партията.

— Да не забравяме и Хесер. Доколкото схващам, той ще пристигне тази сутрин.

— Бихме се справили по-добре без него. — Антон долови нотка на раздразнение в гласа си. — Неговите решения са прекалено... глобални.

Едгар си сипа чаша разгазирано шампанско от вчерашните запаси, отпи, намръщи се и си каза: „Сутрин пият шампанско или аристократите, или дегенератите. А ти, драги, не приличаш на аристократ...“

Старият навик на патрулния — да мисли винаги, във всяка ситуация — не напускаше Едгар дори по време на нощните забавления. Ето че и през изминалата нощ той продължаваше да размишлява какво ли замислят шефовете на московските патрули за приближаващите коледни празници... което, впрочем, съвсем не му попречи да изпита удоволствие от процеса.

„И така — помисли си Едгар, — с какво разполагаме? Трябва да извадим всичко на светло. До последната подробност.“

Какво можеше да извлече Завулон от така създалата се ситуация? Трябваше да я моделира мислено.

Трибуналът, на който бяха изпратени някакви сили на двата Патрула. Не челните, но далеч не и последните. Двама магове, и двамата от първата десетка. Щеше да има и наблюдатели — несъмнено. Не подлежеше на съмнение, че по време на самото заседание на Трибунала нито една от страните няма да предприеме действия срещу другата — всички щяха да се опитват да изтъргуват

максимална полза за себе си от равнодушната и безпристрастна Инквизиция.

А дали беше равнодушна? Едгар не се съмняваше, че е безпристрастна. Той бе живял достатъчно дълго в света на Различните. И никога — нито веднъж — у него не се бе появила дори сянка на съмнение относно действията и постъпките на Инквизицията. Слугите на Договора си оставаха студени и решителни. Някой беше отбелязал абсолютно справедливо, че Инквизицията не съди невинните и виновните, а нарушилите Договора. В това се криеше същността на светогледа на всеки Инквизитор и Едгар, вече дорасъл до този извод, все още не схващаше какво кара Инквизицията да постъпва по този начин, а не по друг?

Интересно, разбираха ли това висшите магове? Хесер и Завулон?

И така, Трибуналят. Светлият маг Игор Теплов или щеше да бъде оправдан (което бе нежелателно), или — осъден. В първия случай московският Нощен патрул щеше да запази един, макар и временно недееспособен, но все пак силен маг трето равнище. На Едгар му се беше налагало да се сблъсква с Теплов и преди Северно Бутово, наистина, бегло. Веднага след войната, в паметното дело „Изпепеленият Белозерск“. Тогава и московският, и талинският Патрули често действаха на най-неочаквани места, например във Волгоградска област. Имаше недостиг на хора... По-точно — на Различни. Недостатъчно бяха и Тъмните, и Светлите.

Във втория случай Нощният патрул губеше безвъзвратно този маг. Въпрос: е, и какво? Отговор: Игор Теплов не е онзи, за когото се представя. По-точно, с него е свързано нещо, което се знае само от маговете екстра класа. Изобщо, по всичко личи, че Завулон последователно и упорито бе атакувал две цели в лагера на врага: Игор Теплов и Светлана Назарова. При това дори не му бе жал за неговата любима Алиса. Засега Едгар не виждаше логическа връзка между сблъсъка в Бутово, дуела в „Артек“ и обърканите събития, съпътствали посещението на Тъмното Огледало. Но достатъчно беше и това, че долавяше наличието на такава връзка. През тези три схватки и интриги несъмнено преминаваше свързваща нишка и нейното начало водеше право към дланите на Завулон.

Е, опитът да бъде отстранена бъдеща Велика Вълшебница беше напълно оправдан и обясним. Но защо Завулон се опитваше да

унищожи и мага Игор? Защо именно него? И защо точно сега, а не преди, когато Игор е бил по-слаб и неподготвен?

Набиваше се на очи един-единствен извод: Игор е станал опасен едва след като Светлана се е вляла в редиците на Нощния патрул.

Добре. Да продължим нататък.

Възкресяването на Фафнер. По-подходящо място и време не може да се избере: навечерието на две хилядната година, центърът на европейската некромантия. Каква е връзката на всичко това с Трибунала и делото Теплов-Доникова?

Ето къде е въпросът!

Едгар отпи мрачно от шампанското, помисли си, че му е останало ограничено време — само до вечерта, и взе единственото възможно решение: да посети незабавно местния офис на Дневния патрул и да поиска всички данни за сражението между Зигфрид и Фафнер, а също така да проучи съответния раздел на Некрономикона.

Едгар беше достатъчно силен маг, за да се ориентира в механизма на възкресяване на Велик Тъмен и да разбере кои от необходимите условия са изпълнени в момента и кои — не.

Германката все още спеше безгрижно. Дожаля му да я буди. Изми се, обръсна се, облече се, докосна тихичко спящото ѝ съзнание и излезе под утринния пражки снежец.

Офисът на Дневния патрул бе разположен на Вишеhrad, точно над Вълтава, в тухлена триетажна частна къща със старинна, но явно работеща водна помпа. Ръчката на водната помпа приличаше на превит сочещ пръст. По традиция Едгар слезе от таксито на известно разстояние, за да не го видят колегите му и да не вземат никакви мерки^[1].

Колегите му не се изложиха — започнаха да го наблюдават на триста метра от входа. Той усети краткото докосване до собствената му аура и се откри — дотолкова, доколкото сканиращият го маг да разбере: идва Тъмен, идва Тъмен маг, идва Тъмен маг второ равнище, идва по работа. Именно по този начин, дозирайки информацията.

Прага, разбира се, беше европейска столица, но все пак не беше Москва. Дежурният бескуд — между другото, единственият дежурен — се усмихна на Едгар, показвайки зъбите си.

„Отново бескуд — помисли си Едгар с леко учудване. — Нима се срещат по-често в Прага? Този е вече вторият...“

На територията на бившия СССР бяха регистрирани общо шест бескуда: двама в Туркмения и по един в Крим, Белорусия, Якутия и на Камчатка. Едгар беше сигурен в това, защото преди петнайсет години се занимаваше с разследване, по което и шестимата бяха свидетели.

Сумрачният облик на бескуда беше почти класически.

— Здравсти, колега!

— Добър ден.

Разбира се, в Сумрака не съществуваха езикови бариери.

— Какво ви води в нашия бастион? Идвате по работа? Или просто визита на учтивост?

— По-скоро по работа. Къде е архивът ви?

— Минус втори етаж, а по-нататък ще се ориентирате.

„Минус втори — помисли си Едгар. — Значи подземие с много равнища...“

— Благодаря. Значи мога да тръгна?

— Разбира се! Тъмният е свободен да ходи където си пожелае, нали така?

Едгар въздъхна. Така си беше, ама не съвсем...

— Асансьорът е там — подсказа му бескудът.

— Благодаря — повтори Едгар и тръгна в указаната му посока.

Старият допотопен асансьор го свали две равнища надолу. И това не беше най-дълбокото равнище: под земята се криеха още пет. Добре се беше уредил пражкият Патрул!

Антрето пред асансьора беше съвсем малко: четири на четири метра. Отляво и отдясно имаше по една врата. На първата имаше табелка с надпис „Библиотека“ а на втората — „Машинна зала“.

„Да започнем от библиотеката — помисли си Едгар. — По времето на Фафнер и Ал-Хазред още не е имало компютри... Или поне компютри в съвременното разбиране на тази дума.“

И Едгар пристъпи към лявата врата. Тя не беше заключена, а просто затворена.

Библиотеката имаше класически изглед: голяма зала с десетина маси и дълги редици рафтове с книги. Един поглед към кориците беше достатъчен, за да се разбере, че тези почитаеми старинни книги помнят едни по-инакви Различни...

Едгар спря. В този момент иззад рафтовете излезе невероятно мършав вампир. При това висш вампир — Едгар веднага усети това.

Обикновените вампири, каквито имаше бол в Москва, бяха низово звено. Същото онова пушечно месо, за което беше споменал Антон Городецки. Те почти не владееха изкуството на магията, дори и най-бездарният Тъмен маг бе по-силен от тях. Друго нещо бяха висшите вампири, каквито, кой знае защо, изобщо не се въдеха в Москва, пък и в Източна Европа. Изключение правеха само Чехия и Румъния.

— Добър ден. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Добър ден. Интересуват ме материалите за един от великите магове на миналото.

— За кого именно? — поинтересува се вампирът.

— Фафнер. Сумрачния Дракон.

— Ооо! — с уважение възкликна вампирът. — Бил е могъщ маг. Един от най-силните Тъмни в цялата история на човечеството. А какво конкретно ви интересува?

— Обстоятелствата покрай неговата гибел. Причините за схватката му със Зигфрид, предисторията, подробностите... Иначе казано, искам да проуча подробно тази забележителна личност. Но лошото е там, че разполагам само с няколко часа. Освен това бих искал да моделирам акцията за неговото връщане от Сумрака...

Вампирът тъжно се усмихна:

— За съжаление, осъществяването на тази акция е практически нереално. Необходимо е въздействие с такава сила и интензивност, че правото на това не могат да си извоюват дори всички — подчертавам, всички! — Тъмни магове на Земята за сто години.

— И въпреки това — Едгар размаха ръце — бих искал да реша тази задача поне на хартия.

— Тогава трябва да погледнете в Некрономикона на Ал-Хазред — посъветва го вампирът. — Там има доста точно описание на всички необходими въздействия по възплътването на същности.

И без никакъв преход попита:

— Вие некромант-теоретик ли сте?

Едгар се усмихна широко:

— Какво говорите! Никога не съм се занимавал с некромантия. Но ето че ми стана интересно...

— Тогава сте постъпили правилно, че сте дошли в Прага. Тук некромантията е добре проучена, има безброй специалисти... За

съжаление, всички те си остават теоретици и вие прекрасно разбирате защо.

Едгар наистина разбираше защо.

Защото от времето на подписване на Договора досега Инквизицията беше разрешавала само два пъти ревъплътяване, и то само временно. Трибуналет е трябвало да разпита свидетели — понякога наистина изниква възможност да се върне ревъплътен Различен от Сумрака. Това се бе случвало двукратно, но след разпита свидетелите отиваха в Сумрака.

Едгар не вярваше, че маг от класата на Фафнер не си е подготвил предварително вратичка за ревъплътяване. Той е бил длъжен да го направи при достигането на определено равнище — между другото, Едгар също се надяваше някой ден да достигне това равнище. Впрочем, той се надяваше не по-малко обосновано да не допусне ревъплътяване, но животът е толкова странен, че поднася всякакви изненади. Още повече в условията на непрекъсната война.

— Седнете тук. — Вампирът посочи масите. — Сега ще ви донеса книгите. Мисля, че изобщо не ви интересуват човешките епоси, а летописите на Различните, нали?

— Разбира се, уважаеми. Разбира се.

— Само секунда.

Вампирът наистина се върна страшно бързо. Очевидно той работеше като библиотекар не от едно десетилетие и прекрасно познаваше книгите си.

— Ето — каза той, слагайки на масата два тома. Първият беше страшно дебел, в голям формат, със старинна подвързия от бледокафява кожа — „Некрономикон“ в превод на Герхард Кюхелщайн. Вторият имаше по-скромна дебелина, по-малък формат и заглавие, разтеглено на половин страница: „Животопис и тълкуване на славните деяния, а също така на пророчествата и множеството уникални открития на великия Тъмен Маг, добре известен сред Различните под името Фафнер или Сумрачния Дракон“ от Йохан Йетцер, Урмонгомод. Явно оригиналът на книгата.

Вероятно заглавието на книгата на Йетцер-Урмонгомод беше доста по-архаично, но Едгар не знаеше древните горногермански езици и беше принуден да чете през Сумрака, където особеностите на

стила се изглаждат и текстът губи от своята атмосфера, но затова пък всичко става доста по-разбираемо.

Едгар прегледа „Деянията на Фафнер“ по „диагоналната система“. Както и очакваше, в тази древна книга тълкуването на събитията значително се отличаваше от това в двете „Еди“ и „Песента за нибелунгите“. Първо, беше ясно, че и Сигурд (познат и като Зигфрид или Сиврид), и Регин, и Хрейдмар, и самият Фафнер са били Различни. Разбира се, Хрейдмар не е бил биологичен баща на Фафнер, а Регин не му е бил биологичен брат. Чрез продължителни и добре обмислени интриги Сигурд успял да скара помежду им Тъмните магове и ги унищожил до един, някои с чужда помощ, други — собственоръчно. Целта на Сигурд, естествено, не били никакви съкровища, никакви безсмислени метални дрънкулки или блестящи камъни. Сигурд и останалите са се стремели към наследството на джуджето Андвари, но трудът на Урмонгомод не обясняваше какво е представлявало то. Или някакви древни и могъщи артефакти, или просто знания (във вид на книги, например). Общо взето, Сигурд се справил с всичките, завладял наследството на Андвари, а какво е станало после Едгар нямаше време да изяснява. Сигурд победил Фафнер предпоследен — преди Регин. Изглежда, все пак Фафнер отнесъл със себе си в Сумрака някакви тайни, но това интересувало слабо маговете от онова време, които не били обвързани от никакви Договори и кодекси и действали без изобщо да се съобразяват с Инквизицията, поради пълната липса на такава.

Главното, което си изясни Едгар беше, че Фафнер е притежавал някои забравени знания в областта на висшата бойна магия (което, между другото, не му е помогнало особено в схватката с коварния Сигурд) и е отнесъл тези знания в Сумрака. Следователно, беше напълно възможно Завулон да се опита да се сдобие с тях.

След като достигна до тази общо взето очевидна мисъл, Едгар се зае с Некрономикона.

Първото, което си изясни, бе че ревълпътяването съвсем не е възкресяване на някога развъплътен Различен. Нещата се оказаха много по-прости и банални.

Това беше по-скоро рокада. Някой отиваше в Сумрака, някой идваше на негово място от Сумрака. Колкото по-високо беше равнището на Силата на ревълпътявания, толкова по-силен трябваше

да бъде развъплътяваният. Но не беше необходимо равнищата да са абсолютно равностойни — допускаше се известен „луфт“. Ако това, което беше написал Урмонгомод за Фафнер беше истина, значи Сумрачния Дракон можеше да бъде разменен с Тъмен маг второ-трето равнище, но само при съответното глобално енергийно подхранване.

Което можеше да се осигури съвсем спокойно чрез инсценировка на Апокалипсиса — чувствата на хиляди хора щяха да породят такава буря, такъв вихър от емоции, че възроденият Фафнер най-вероятно щеше да излезе от Сумрака като изпълнен със сили, могъщ Тъмен маг, жадуващ отмъщение и свобода. Своята отдавна изгубена свобода.

Какво щеше да прави той, Великият Маг от миналото, който изобщо не бе чувал нито за Договора, нито за Инквизицията? Как планираше да се разбере с него Завулон? И планираше ли изобщо такова нещо? Можеше ли да има по-страшен кошмар от Сумрачния Дракон в небето на Европа?

Да предположим, че Фафнер се разбушуваше, започнеше да изпепелява градове и да причинява всевъзможни разрушения, разчитайки глупаво само на силата си. Тогава с него щяха да се справят дори хората. Същият онзи Светъл ас от ресторанта, в името на „Чикаго булз“ щеше да го цапардоса от своя „фантом“ или „Хариер“ с нещо смъртоносно... Че нямаше да го убият — нямаше, но щяха да го укротят набързо. Обаче от това по-леко ли щеше да й стане на Европа? Трябваша ли й на нея гъбите на ядрени взривове и изпепелени от огъня на Фафнер уютни градчета?

Обаче Фафнер най-вероятно нямаше да разчита само на силата си, а на своите опит и хитрост. А тогава — пази се, Европа! Разрушенията и жертвите щяха да бъдат значително повече.

Само че за какво му бе изтрябвало всичко това на Завулон?

Едгар не разбираше.

Какво още бе нужно за възкресяването на Сумрачния Дракон? Маг втора-трета степен на нужното място... Кое е това място, между другото?

Десет минути Едгар изчисляваше по звездите и по подвижните енергийни огнища. Задача със средна сложност: Фафнер е бил прокуден в Сумрака в Северна Европа... Значи ревъплътяването му на границата между деветдесет и девета и двехилядната година е най-удобно в... Готово.

Резултатът не учуди особено Едгар. Чехия. Прага.

А веднага след това го обзе лошо предчувствие. Тъмен маг второ-трето равнище на нужното място... В Прага...

Та това беше самият той! Естонецът Едгар!

След като изтри внезапно избилата по челото му пот, той продължи да чете.

За замисленото от Завулон не беше подходящ всеки. Например обектът на рокадата трябваше да е роден на определено място. Описанието му беше доста уклончиво... Какво беше това място?

След известни изчисления се получи Скандинавия, Северна Германия или Прибалтика.

Прибалтика.

Естонецът бе повикан ненадейно на работа в столицата на Русия от шефа на московския Нощен патрул... При това не личеше да има видима необходимост от това...

Кой друг, роден в Скандинавия, Северна Германия или Прибалтика се намираше в момента в Прага?

Никой. Само Едгар.

Ето за какво го предупреждаваше Юрий преди тръгването му за Прага. Именно за това. За какво друго?

Така. Спокойно. Спокойно. Само без нерви. Този, който е предупреден, е въоръжен. Да видим какво още ще ни подсказе Некрономикона...

Така, нужни са още четирима Тъмни, които да образуват Кръга на Възкресяването. Е, това е ясно. Кръгът е разновидност на портал, който свързва енергетиката на гореспоменатата четворка, наречена много сполучливо „конници на Мрака“.

При това конниците трябваше да бъдат черен, кафяв, бял и блед. Точно по сценария за Апокалипсиса. Поличба след поличба.

А имаше и подходящи магове за целта. Наистина, само трима — това бяха Братята на Регин. Между другото те бяха точно кафяв (азиатецът!), черен (негърът!), бял (славянинът!) и блед (убитият от Хесер скандинавец!).

Нали Завулон разправяше, че има някакви планове, свързани с тримата. Сега Едгар можеше смело да предположи точно какви са тези планове. И едва ли липсата на четвъртия конник можеше да ги промени.

Едгар прегледа този раздел на Некрономикона до края и изясни още два детайла. Дребни, но очевидно важни.

Тъй като Фафнер беше дракон, според каноните възкресяването му би трябвало да изглежда като излизане от морето. Само че това изобщо не беше задължително. Но виж, задължително трябваше да се направи жертвоприношение в морето. Предварително. Където и да е — ако ще в Китай или Филипините.

Или в Крим.

Жертвата трябваше да бъде юноша или девойка — някой, който вече не е дете, но още не е станал възрастен.

„«Артек» — веднага се сети Едгар. — Удавилото се в резултат на дуела момче.“

Имаше и още нещо. Ако Завулон беше избрал за втора фигура на рокадата Едгар, той би трябвало да осигури за последното денонощие, където и да се намира, изображение на Едгар. Портрет или снимка. По-скоро даже портрет. И да носи това изображение със себе си. До самия момент на рокадата.

Това беше всичко — библиотеката не можеше да помогне с нищо повече на Едгар. Той благодари набързо на вампира библиотекар и отиде при компютрите.

Разбира се, би могъл просто да позвъни в Москва. Но телефонните разговори се проследяват лесно, а Едгар изобщо не искаше да се издава. И беше абсолютно сигурен, че Алита в момента чати по един от каналите на IRC.

Младият оператор — нещо средно между слаб маг и магьосник — с готовност му показва откъде да влезе в Интернет. Едгар благодари и младежът незабавно се съсредоточи върху екрана на ноутбука си, изпълнен с редовете на програмен код. Той програмираше по стария начин, без модерните в момента прозорчета на Delphi.

Едгар пусна `misc`, върза се по навик към сървъра на DALnet в Гьотеборг със смешната крава на емблемата (която, естествено, беше нарисувана с псевдографика — букви и цифри), идентифицира се, но не влезе в никой от каналите. Избра в менюто Query и написа интересувания го никнейм: Alita.

Отвори се нов прозорец.

Едгар се боеше най-много да не би в прозореца на статуса да се появи сухата информация „No such nick or channel“.

Но Мракът беше милостив — отговорът дойде почти мигновено. При това от правилния адрес — alita@ncsport.ru.

„Едгар! Здравсти! В Прага ли си?“

„Да. Алита, имам спешна работа... наистина, странна. И не за всеки. Ще ми помогнеш ли?“

„Що за въпрос, Едгар! Естествено!“

„Ходила ли си през последните дни при шефа?“

Вероятността самият Завулон да извика при себе си някаква си вещица беше много малка, но трябваше да се започне с нещо...

„Ходих, защо?“

„Виж ти — помисли си учудено Едгар. — Познах!“

И написа:

„Не забеляза ли случайно дали в кабинета му няма моя снимка или портрет? На бюрото, например...“

„А ти как се сети?“

Алита нареди щедро няколко муцунки-усмивчици, показващи доброто ѝ настроение.

„След твоето тръгване шефът поръча две рисунки. Твоят портрет и изображение на дракон. И двете стоят в рамки на бюрото му — аз самата ходих да купувам рамките от галерията на Тверская. Шефът ми подари бутилка «Клико» за награда!“

Едгар затвори очи.

Това беше. Последните щрихи на бъдещата рокада. Твоята присъда, естонецо Едгар.

И какво ще правиш сега?

„Благодаря, Алита — написа той с вдървените си пръсти. — Ще бягам, че съм затрупан с работа...“

„Доскоро, Едгар. Целувам те!“

Дори не му се искаше да гледа усмивките. Затвори прозореца и се изправи.

Младият програмист го погледна иззад екрана си.

— Толкова бързо? — попита той без особено учудване.

— Да — отвърна Едгар. — Благодаря.

Стигна до изхода, без изобщо да мисли — в ума му цареше абсолютна пустота.

Бяха го избрали, сякаш е крава за коледните шишчета. Достатъчно силен маг от Прибалтика. Подмамиха го, приспаха

бдителността му. Позволиха му дори за известно време да бъде началник. И то не какъв да е началник, а на московския Патрул. А всъщност беше крава. И в подходящия момент щяха да го заколят. Да се възползват от него, сякаш е вещ. Да го разменят като шахматна фигура.

Та нали играта е безкрайна, временно е само пребиваването на фигурите върху черно-бялата дъска.

И сега какво? Ако бе дошло времето на дъската да се появи поредната черна дама, означаваше ли това, че спешно измъкнатият от периферията офицер не трябва да се вкопчи в хлъзгавата ѝ повърхност?

„Не! — помисли си Едгар. — Може да не съм царица, но във всеки случай не съм и пешка. Не искам просто ей така да се махна от дъската. Ще се боря. А ако имам късмет, ще отърва и половин Европа от неприятности.“

В края на краищата, съществуваше и Инквизицията. Нещо му подсказваше, че притежателите на сивите наметала едва ли щяха да се зарадват на поредното посещение на Сумрачния Дракон.

Предпразничната Прага сякаш беше изчезнала някъде, беше се отдалечила и помръкнала. Едгар хвана такси, стигна до хотела, който му трябваше — при това без нито веднъж да поглежда през прозореца — плати механично и влезе във фойето. Вътре така кресна на портiera, че онзи, изглежда, на драго сърце би пропаднал през гранитния под.

Едгар вървеше към асансьора толкова устремно, че разкопчаното му яке едва ли не се развяваше след него. Вървеше към стаята, която беше разпознал с усета си на Различен.

И изведнъж спря толкова рязко, сякаш се е спънал. И преглътна конвулсивно.

От бара тъкмо излизаха „финландците“ — Братята на Регин. И четиримата. Четирима, не трима — към китаеца, африканеца и славянина се бе присъединил истинският финландец, когото всички бяха смятали за мъртъв.

Излизаше, че той си беше жив и здрав.

Правилно — защо му беше на Хесер да убива свидетеля?

Навярно творецът бива обхванат от неописуема гама от чувства, когато поставя последното парче стъкло в завършената мозайка. Но

какво да правят онези, за които стъкълцата от мозайката се превръщат в сухите думи на присъда?

— Братко! — обърна се тържествено към Едгар единият от „финландците“. — Искаме да благодарим на теб и на московския Дневен патрул за подкрепата. Ще дойдеш ли с нас? Празнуваме завръщането на нашия брат Паси — смятахме го за мъртъв.

Истинският финландец се усмихна смутено, показвайки с целия си вид колко е трогнат от грижите на другарите си.

— Поздравления... — изрече сухо Едгар. Всъщност, нямаше особени поводи за поздравления — и четиримата неминуемо щяха да загинат при възкресяването на Фафнер.

— Братко Тъмен. — Виждайки колебанието му, магът спря да настоява. — А не знаеш ли случайно... онзи Светъл, който също е обвиняем... защо ни нарече четирите коня?

Приятелите му дружно закимаха възмутено.

— Това не може ли да се разглежда като необосновано оскърбление? — уточни с надежда предводителят на Братята на Регин.

— Не може — отвърна Едгар. — Това е по-лошо от оскърбление. Това е истина.

И хукна към асансьора.

[1] Грешка в превода — всъщност е точно обратното: „...за да могат колегите му да го забележат и да решат какво да правят.“
Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 6

Антон се предаде към обяд.

Вече не пиеха водка с Игор, въпреки чудесното свойство на алкохола да стимулира въображението. От кафето започваше да им се повдига. Не им понасяше повече и чудесната чешка бира.

Игор, застанал до прозореца с чашка айран на „Данон“, поклати глава в отговор на поредното предположение на Антон:

— Не, изключено. Какъв борец с дракони съм аз? И нали отхвърлихме версията с Фафнер?

— Ами ако изведнъж се окаже, че е вярна?

— Все едно. Това е схватка с магия, а не двубой с огнедишащо чудовище... — Игор се подсмихна и цинично допълни: — Освен това при схватката между дракона Фафнер и два-три модерни бойни хеликоптера бих заложил на хеликоптерите. Стига предположения, Антон. Нищо няма да открием.

— И все пак, Игор, ти си ключът.

— Какво да се прави? Ключовете никога не биват уведомявани коя врата им предстои да отворят. Антон, аз съм най-обикновен Различен. Само на Завулон му е известно в какво се състои моята... значимост. Е, вероятно и на Хесер. Сега той ще се качи при нас и тогава ще го питаме.

Антон хвърли поглед през Сумрака и със завист каза:

— Сериозно? Вече е близо, така ли? Пък аз не го усещам...

— Аз също не го усещам. Видях през прозореца как влязоха в хотела.

На вратата лекичко се почука. Отдаване на дължимото на учтивостта, нищо повече. След миг гостите влязоха през Сумрака. Хесер, мълчаливата му сянка Алишер и Светлана. Маговете водеха Светлана през Сумрака. Тя видя Антон, едва когато и тримата влязоха в човешкия свят. Усмихна се и леко виновно разпери ръце: „Ето, виждаш ли каква съм станала?“. И Антон отново бе залят от вълната нежна тъга, смесена със срам и озлобление към себе си. Въпреки че не бе имал друг изход освен да позволи на Огледалото да отнеме силите

на Светлана... И най-важното — в резултат на това Светлана беше жива... Но Антон не можеше да избяга от проклетото усещане, че е загубил партията.

Нима Игор усещаше нещо подобно, когато си спомняше за Алиса? Аналогично, но с няколко степени по-голяма горчивина?

Тогава оставаше само да му се чуди и да му се радва, че все още е жив...

— Добър ден, деца... — благо каза Хесер.

Той беше със скромен, не особено скъп костюм и вратовръзка в убити цветове. Такъв един бизнесмен средна ръка, който се облича при „Marks&Spencer“ и винаги изпраща на сътрудниците си скромни подаръчета за Коледа. В настоящия случай Хесер явно беше сметнал себе си за най-хубавия подарък...

— Здравейте, Борис Игнatieвич — каза Антон. Сърце не му даваше да нарече този ден добър. — Здравей, Алишер.

Телохраниелят (ако, разбира се, беше сериозно да се смята за телохранител на Велики маг един маг трета степен), а по-точно ординарецът на Хесер, синът на девона и на човешка жена Алишер, мълчаливо кимна на маговете и се отдалечи в ъгъла на стаята. Там застина с кръстосани на гърдите ръце и частично се оттегли в Сумрака. Антон почувства, че способността на Алишер за наблюдение в Сумрака е изкуствено изострена, изглежда, от шефа. Забеляза също, че младият маг избягва да поглежда Игор. Ето още едно безумно заплетено кълбо — бащата на Алишер беше убит от Алиса Доникова. Нищо, че той не беше човек или Различен... Трудно бе дори да се формулира какво е това девоната, верният помощник на великите магове. Самият девона не извършва подвизи, това не е негова работа. Той само служи на героите, като премахва от техните пътища дребните пречки. Освен това заздравява семейните връзки... помага да се раждат велики герои...

Дъхът на Антон секна.

Децата на върколаците обикновено наследяват способността да се превръщат в животни. Но рожбите на маговете твърде рядко стават Различни. А какво е положението с наследствеността при девоната?

Какъв е Алишер — просто маг или девона като баща си, който векове е бил помощник на Хесер в Средна Азия?

И защо беше нужен на шефа този млад узбекски маг? Само от сантименталност или от чувство за дълг го беше приел Хесер в Московския Патрул и го бе направил свой приближен?

— Антоне!

Той погледна Светлана и едва сега проумя, че прекалено силно се е вкопчил в ръката ѝ.

— Извинявай...

А Хесер стоеше пред Игор и го гледаше в очите. Дълго и мълчаливо. После въздъхна, някак се прегърби, отпусна се и се отдръпна до креслото. Седна и закри с длани лицето си.

— Борис Игнatieвич — каза Игор. — Простете ми.

— Не! — без да отлепя ръце от лицето си изрева Хесер. — Няма да простя! Влюбил си се във вещица, така ли? За това няма да те упреквам — съдба. Но виж това, че си се предал — не чакай прошка!

Игор явно се чувстваше неуютно. Антон, както го гледаше, някак внезапно проумя, че все пак бе постигнал целта си. Не директно, разбира се — глупаво беше да се надява да излъже един врял и кипял маг, като с едно обикновено напиване, съчетано с разговори за приятелите, успее да върне волята му за живот. Още по-глупаво би било да се надява да го убеди, че жената, която обича, е просто гнусна алчна кучка.

Обаче дългият им нощен разговор, опитите им да проумеят случващото се, да схванат същността на поредния етап от войната — те бяха изиграли ролята си. Игор се бе отърсил от мъчителните си терзания. Игор отново беше в строя.

Нима Хесер беше разчитал точно на това?

Но тогава цялото му поведение, включително и тази сцена, беше премислено и преднамерено!

Нали все пак шефът бе прав, а Игор просто е в състояние на умопомрачение...

— Хесер, има нещо, което нямаш право да искаш дори ти! — изведнъж каза Игор. Изрече го рязко. С пробудила се ярост. С живец в гласа.

— Да, разбира се, капитан Игор Теплов. — Гласът на Хесер беше студен като лед. — Нямам! А кой имаше право да изисква от теб през ноември четиридесет и втора да плуваш под град от куршуми в Днепър? А кой имаше право...

— Това е друго!

— Защо пък? — Хесер стана и отиде при Игор. Пак застина пред него — дребен, по-нисък с една глава, съсухрен и съвсем неприличащ на герой. — Аз ли да ти обяснявам, Теплов, какво иска войната? Тя първо изяжда не телата, а душите! И ти го знаеше, когато в славния град Берлин кълцаше с ножа си онзи нещастен сополанко от „Хитлерюгенд“, за да издаде приятелите си!

Игор трепна, сякаш го бяха зашлевили.

— Съвест... любов... чест... — замислено промълви Хесер. — Никой няма право да те принуждава да вървиш против съвестта си. Никой няма право да те придумва да изневериш на честта си. Никой. Прав си. Но ние правим и това! По собствена инициатива. Когато от едната страна на везните са нашата любов, съвест, чест, а от другата — милион влюбени, съвестни, честни. Не сме ангели, това не е за нас. И аз разбирам болката ти, повярвай! Но погледни Алишер! И се опитай да разбереш неговата болка! Попитай Антон какво мисли за любимата ти! И Светлана също!

— Не мога да осъждам Игор — тихо каза Светлана. — Да ме прощавате, шефе. Прости ми и ти, Алишер. Може би съм глупачка... и съм недостойна да работя в Патрула. Само аз мога да разбера всички ви.

Тя каза това тихо, без никакви пози, но Хесер замълча, сепна се и се отдръпна от Игор. Разпери ръце:

— Та нима аз не разбирам...

В стаята увисна тежка, лепкава тишина.

— Хесер, когато дългът го налагаше, аз изпълнявах заповедите — изведнъж каза Игор. — Честно и докрай. Въпреки... своите мисли и своите чувства. Но дългът ми е изпълнен. Докрай.

— Не. Виж, тук не си прав, Игор. — Хесер се разходи из стаята, извади от джоба си пура. Огледа я, намръщи се, върна я обратно и извади пакет „Пал Мал“. Смачка го, ядосано махна с ръка... — Ти си нужен на Патрула. Нужен си на всички ни. Нужен си на мен.

— Аз съм нужен на Светлана... — небрежно отбеляза Игор.

— На Светлана, Алишер, Иля, Семьон, Мечката — на всички нас! — произнесе като скоропоговорка Хесер. — Разбира се!

Игор се усмихна, сякаш примирявайки се с необходимостта да не казва нещата докрай. И изведнъж уточни с делови, сериозен тон.

— За колко дълго?

— Най-много за двайсетина години — съвсем спокойно, сякаш бе очаквал този въпрос, отвърна Хесер.

— Ти се надяваш, че за това време ще престана да обичам Алиса, така ли, Хесер? — попита Игор.

— И на това също — призна си Хесер. — Но ти си нужен на Патрула именно сега. В близките години.

— Какво се иска от мен, Хесер?

— Да не ни пречиш, Игор! Ще се опитаме да те измъкнем. И ще те измъкнем — повярвай ми, ако поне ти не ни пречиш... а още по-добре — ако мъничко ни помогнеш.

Игор се замисли. После каза:

— Аз няма да обвинявам Алиса Доницова, че ме е омагьосала. Това не е истина.

— Но можеш да изкажеш предположение, че срещата ви е била нагласена от московския Дневен патрул, нали така?

— Мога — кимна Игор. — Най-вероятно е било точно така.

— Това е всичко. — Хесер разпери ръце. — За нищо повече не те моля.

Той наистина изглеждаше доволен. Антон се изкашля. Изчака Хесер да го погледне. И каза:

— Борис Игнatieвич, аз също искам да ви помоля за една услуга. Обяснете каква роля играе Игор в новата ви интрига.

— Само Игор ли?

— Да. За какво сме ви нужни Светлана, аз и *девоката Алишер* — и без това се знае.

Замрелият в ъгъла млад узбекски маг трепна.

— Добра млада смяна расте... — уморено рече Хесер. — Досетлива. Само дето е и глупава...

Той направи пауза, оглеждайки събралите се. После поклати глава. Антон усети как наоколо се разпространява Сила. Запълва, залива стаята. Като еластична стена отблъсква, избутва навън нещо...

— Не мога да отговоря — изненадващо призна Хесер. — Не мога по една проста причина...

— Защото ние ще откажем да сътрудничим, така ли? — рязко попита Антон.

Хесер поклати глава.

— Не — каза той. — Тъкмо обратното. Кълна се в Светлината, че случващото се няма да причини зло на никой от вас. Нито в магическата, нито в човешката същност... Напротив, вие ще започнете да сътрудничите с истински, искрен хъс. Но...

Сега той претегляше всяка дума.

— Наистина, сега се осъществява финалната операция на Нощния патрул на Москва. За съжаление, това е финална операция и на Дневния патрул. От постъпките на всички седящи тук, точно както от постъпките на противниците ни зависи... зависи твърде много. И ние, и нашите врагове — всички предприемаме своите стъпки. Те може да са неудачни, погрешни. Но победата ще е за онзи, който последен направи правилната стъпка!

— Победителите не ги съдят — съгласи се Антон. — А на фигурите на шахматната дъска не им се дава правото да правят самостоятелни ходове.

— Ходът на всеки от вас лесно ще бъде пресметнат от Завулон! — изрева Хесер. — И не се заблуждавай, Антоне, това, че си блъснал колата си в Огледалото, не е било непредвидена стъпка! Да, тя беше удачна! Да, това беше най-малката злина! Но и тя беше очаквана. И от Завулон... и от мен.

Той си пое дъх и продължи вече по-спокойно:

— Момчета... за мен вие не сте фигури върху шахматна дъска. Повярвайте ми. Не сте и инструменти.

— Но една от нас — Светлана се усмихна, съзнавайки колко смешно звучи тази фраза в мъжка компания — е средство за изготвянето на инструмента, нали така?

Антон не я попита как се е досетила. Може би също беше чертала схеми — скришом дори от него? Или все пак беше успяла да го почувства, когато нейната Сила все още е била с нея?

Хесер си замълча и се навъси. Май размишляваше... И в същото време Антон разбра, че защитната обвивка наоколо се засилва до почти немислими размери. Къде беше границата на Силата при Великите магове? И имаше ли за тях изобщо граница?

— Добре — кимна Хесер. — Права си, Светлана... но само отчасти... А, Светлина и Мрак!

Той се отпусна в креслото. Все пак извади цигарите и запали. Едва след като си дръпна два-три пъти, заговори отново:

— Светлана, ти си Велика Вълшебница. Такива се раждат веднъж на няколко века. Потенциално може би си по-силна от Олга... Но твоята ценност за Светлите — имам предвид не само нашия Патрул, но и Светлите изобщо — е в това, че ти можеш да станеш майка на месия.

— След като Олга пренаписа моята Книга на Съдбата — каза Светлана.

— Не. Не след това. Невъзможно е да се пренапише съдбата на един Различен със същата лекота, като съдбата на обикновен човек. Всичко е било предопределено първоначално. Ние само коригирахме някои детайли. Минимални. Които не се отнасят нито до теб, нито до бъдещото... предполагаемо дете.

— Какви? — В гласа на Светлана най-сетне започна да се долавя ярост. Дълго сдържана ярост. Сега Антон изпита желание да креци — пръстите ѝ се бяха впили в дланта му.

— Само датата! — Не, Хесер нямаше намерение да отстъпва на Светлана и беше също толкова напорист. — Нищо друго, освен датата! Две хиляди години след Рождество Христово — връхната точка на човешката вяра в пришествието на месията!

— Много благодаря — изрече Светлана със звънящ от ярост глас. — Значи сте решавали кога и от кого ще ви го родя?

— Първо, защо „него“? — поинтересува се Хесер.

Антон, който тъкмо се канеше да вметне нещо в разговора, главно по повод уточнението на Светлана „от кого“, се задави с подготвената си реплика. Ръката на Светлана също омекна.

— За едни решават мама и тате, за други — пияният акушер, за трети — чашата водка в повече — меланхолично промълви Хесер. Вече нямаше нужда да казва „второ“. — Светлана, миличка! Да се играе с такива Сили, с такава предопределеност, е опасно! Дори аз не се опитвам! Може би ти е писано да родиш дъщеря, която ще стане грандиозна фигура във войната на Светлината и Мрака! Думата ѝ ще променя мирозданието, думата ѝ ще кара грешниците да се разкайват, най-великите магове на Мрака ще падат на колене пред нея, когато я видят!

— Това е само вероятност... — прошепна Светлана.

— Разбира се, няма Съдба — и за съжаление, и за щастие. Но можеш да ми вярваш, че старият, уморен маг ще направи всичко

възможно, за да я въплъти в живота.

— По-добре да бях останала човек... — прошепна Светлана. — По-добре...

— А ти виждала ли си наскоро икони? — попита Хесер. — Погледни Мария в очите и си помисли защо те винаги са тъжни?

В стаята беше много тихо.

— Вече ви казах повече, отколкото имах право. — Хесер виновенно разпери ръце и на Антон за пръв път му се стори, че той изобщо не играе. — Казах ви го, като с единия крак престъпих границата на допустимото. Вие решавате. Помислете си кой е фигура в тази игра и кой е... разумна личност, способна да превъзмогне измислените обиди!

— Измислени ли? — с горчивина попита Светлана.

— Когато са ти обяснявали, че трябва да си миеш ръчичките след играта в пясъка, или са те карали да си вържеш панделка на плитчицата — това също е било посегателство срещу съдбата ти — каза Хесер. — И според мен — обосновано.

— Вие не сте ми баща, Борис Игнatieвич! — каза Светлана.

— Да. Разбира се. Но за мен всички вие сте мои деца... — Хесер въздъхна. — Ще ви почакам в хола... по-точно ние с Алишер ще ви почакаме. Ако поискате, елате.

Той излезе, а девоната го последва като сянка. Пръв заговори Игор:

— Най-обидното е, че за някои неща той е прав.

— Ако на теб ти бяха казали, че ти си длъжен да родиш месия, щях да те питам кой е прав! — рязко отвърна Светлана.

— Мен това съвсем би ме... затруднило... — смутено призна Игор.

Антон се усмихна пръв. Погледна Светлана и каза:

— Слушай... аз си спомням как се възмущаваше колко е несправедлива съдбата — че децата на Различните най-често са обикновени хора...

— Ама аз се възмущавах абстрактно... — Светлана плесна с ръце. — Момчета, при вас тук май е задимено...

Игор мълчаливо ѝ подаде цигара.

— Защо всичко се прави така, зад гърба? — жално попита Светлана, запалвайки цигарата. — Пък и каква... майка на месия става

от мен? При това на месия от женски пол!

— Е, месия е просто подходящият термин — каза Игор. — Отпусни се.

— Аз не съм девственица! — мрачно събщи Светлана. — И изобщо... не се смятам за образец на добродетелността...

— Не прави ненужни аналогии.

Странна работа, Игор сякаш се беше успокоил. Наистина. И даже се беше взел в ръце.

— Антоне, поне ти кажи нещо! — не издържа Светлана и го погледна. — Какво, всичко това не те ли засяга?

— Много се надявам, че ме засяга пряко — отвърна Антон. — И мисля, че сега трябва да отидем при Хесер. И на него сега не му е лесно — да седи и да чака.

— Той вече знае всичко... предварително... — Светлана се извърна.

— Не. Не знае. Ако ние наистина не сме пешки, не знае.

Слабо звъннаха струните на китарата. Игор, облегнат до стената, взе инструмента в ръце. Запя толкова тихо, че и на Светлана, и на Антон им се наложи да замълчат.

*Бесовете ме молят да служа,
но аз не съм ничий слуга.
Дори на себе си, дори на теб,
дори на онзи, у когото е властта.
Ако той е още жив —
то и на него няма да му служа.
Откраднах точно толкова от огъня,
че да не се налага вече да крада...*

Игор свали китарата и внимателно я сложи на креслото. Така оставят музикалните инструменти, когато са сигурни, че ще се върнат след малко.

— Да тръгваме, а?

Едгар влезе в заседателната зала на Трибунала пръв от Тъмните. Както подобава. Едновременно с Антон, който влезе през отсрещната врата. Те учтиво сведоха глави за поздрав. Едгар не изпитваше лоши чувства към Светлия и разчиташе на същото от отсрещната страна.

Да, в сравнение с малката занемарена стаичка в МГУ тази зала впечатляваше! Европа си е Европа!

Каменни сводове — тежки, потискащи и едновременно с това създаващи усещането за защитеност и спокойствие. Обикновен метален полилей — но с двеста-триста свещи, и Едгар беше готов да се закълне, че те горят поне от век. Разправяха, че отделът на Инквизицията в Берн се е помещавал в ултрамодерна сграда. Пражкия отдел, тъкмо обратното, беше в древно здание.

Това му допаднаше повече.

Кръглата зала бе разделена на две части: едната облицована със светъл мрамор, а другата — с тъмен. В тази нагледна простота, демонстрираща две Сили, имаше нещо хем наивно, хем възвишено. Малките писалища, предназначени за обвинителите, се намираха в центъра, около кръгла решетка, преграждаща тъмна дупка в пода.

Триъгълният клин от сив мрамор разсичаше залата почти до средата. Това беше мястото на Инквизиторите, които, то се знае, вече бяха тук. Седмина. Общо взето, Инквизицията не се смяташе за сила, равна на Патрулите, но сред тези седмината, както знаеше Едгар, се криеха двама Велики — Тъмен и Светъл. Като нищо Европейското бюро би могло да влезе в схватка с Хесер и Завулон, без да им отстъпва.

Това бе радостно.

След Антон влязоха още трима московски Светли. Хесер... ами да, разбира се, закъде са без Хесер! Светлана... също разбираемо. И този узбекистанец, секретарят или момчето за всичко на Хесер.

А зад гърба на Едгар по коридора вече вървяха Тъмните. Завулон... Едгар почувства приближаването на шефа си, неволно се обърна и улови дружелюбното кимване на ръководителя на московските Тъмни. Хубаво... усмихвай се. Юда... Но ти си по-лош и от Юда, оня поне е предал учителя си, а ти — ученика си!

В този момент след Завулон влязоха още двама. И ако Едгар беше готов да види Ана Лемешева, това никак, ама никак не се отнасяше до Юрий, който присмехулно му намигна. Същият онзи

Юрий, който така навреме го беше предупредил за интригите на Завулон!

Наложи си да се извърне от колегите си и да гледа само напред.

Въведоха Игор последен. Двамата редови Инквизитори, които вървяха редом с него, мълчаливо го изпроводиха до преградения с решетка кръг с триметров диаметър в центъра на залата.

В този кръг нямаше никаква особена магия или Едгар не я усещаше. Пък и механизмът, позволявал навремето решетката моментално да се обърне и обвиняемият да падне в дълбокия подземен кладенец, създаваше впечатлението, че отдавна е ръждясал и не се използва. Обаче по всичко личеше, че не е особено приятно да се стои в кръга.

Впрочем Игор нехаеше за това. Застана в центъра на кръга с кръстосани на гърдите ръце.

— В името на Договора...

От групата на Инквизиторите излезе единственият, който не носеше сива тога. Витезслав, Висшият вампир.

— Ние сме Различни. Ние служим на различни сили...

Едгар механично повтаряше думите на Договора, като се опитваше да се досети откъде ще започне Витезслав. И се чудеше как самият той да се измъкне от цялата тази каша...

— Днес Европейският трибунал на Инквизицията ще разгледа иска на московския Нощен патрул към московския Дневен патрул — съобщи вампирът, след като Договорът беше прочетен. — Насрещният иск на московския Дневен патрул към московския Нощен патрул също ще бъде разгледан в хода на заседанието. Предмет на което е дуелът между Светлия маг Игор Теплов и Тъмната вещица Алиса Доницова...

Засега всичко се развиваше без изненади... Едгар почувства, че се е вкопчил в тъмното хладно дърво на писалището, и с усилие на волята се принуди да се успокои. В края на краищата той беше опитен юрист. И с какво човешкото правораздаване се различаваше от това на Различните?

Само по формата на присъдата...

— Но редът на разглеждането донякъде ще бъде променен — каза Витезслав. — Трибуналет е принуден да реши още два въпроса, свързани с главния иск. Първият се отнася до сектата на Тъмните, които се наричат Братята на Регин и са виновни за нападението срещу

хранилището на Инквизицията, кражбата на артефакта Нокътя на Фафнер, неговия контрабанден внос в Русия и оказването на съпротива на московския Нощен патрул. Въведете обвиняемите.

Още двама млади Инквизитори въведоха четиримата финландци. На лицата на всички Различни цъфнаха леки усмивки — все пак беше невъзможно да си представиш по-карикатурна четворка.

— Вероятно не е необходимо повторно да се излагат обстоятелствата на този прискърбен инцидент — каза вампирът. — Всички присъстващи са запознати със събраните от Инквизицията материали по делото. Работата на Инквизицията е да произнесе присъда. Справедлива, безпристрастна и сурова.

По лицата на четиримата си личеше, че те дори не се надяват на снизхождение.

— Едно толкова тежко престъпление като нападението срещу сътрудниците на Инквизицията и кражбата на изключително опасен артефакт от хранилището се наказва с безусловно развъплътяване — произнесе вампирът. Направи пауза и допълни, като накара финландците рязко да вдигнат глави. — Но... Обвиняемите не са взели непосредствено участие в Бернския инцидент. Както произтича от материалите по делото, ръководството на сектата, за съжаление загинало при задържането, е принудило четиримата млади магове да изиграят ролята на куриери. Затова Инквизицията класифицира техните действия само като контрабанда и оказване на съпротива на московския Нощен патрул. Смекчаващи вината обстоятелства са също така дълбокото и искрено разкаяние, съдействието на следствието след задържането, младостта на обвиняемите, липсата на нарушения на закона в миналото. Ако московският Нощен патрул може да изтъкне и други смекчаващи вината обстоятелства и оттегли личните обвинения против Тъмните магове — Инквизицията е в правото си да смекчи присъдата.

От страната на Светлите стана Хесер и разпери ръце:

— Московският Нощен патрул няма... лични претенции към обвиняемите. Освен това ние смятаме, че ръководството на сектата Братята на Регин е било провокирано да извърши престъплението от някакъв... някакъв неизвестен Тъмен маг.

— Това не е доказано — каза Витезслав.

— Не е установена само самоличността на провокатора — с усмивка каза Хесер. — Фактът на съществуването му не подлежи на съмнение.

Витезслав кимна. Извърна се към шестимата си другари. За няколко мига между Инквизиторите се проведе беззвучна размяна на мисли. После Витезслав се обърна към четиримата вкаменили се финландци.

— В името на Договора. Като взе предвид снизхождението на Нощния патрул, липсата на тежки последствия и другите смекчаващи вината обстоятелства, Инквизицията ви предоставя правото на избор на наказание. Първи вариант — да бъдете осъдени на смърт чрез обесване без накърняване на гражданските ви права...

Якият негър тежко въздъхна, китаецът и финландецът го подхванаха за лактите, поддържайки го.

— Вторият вариант на наказание е да ви се забрани отсега нататък, до края на дните ви, да използвате магия. Ще имате правото да изживеете обикновен човешки живот, без да го удължавате по магически начини и без да подобрявате качеството му.

Финландците смаяно се вторачиха в Инквизитора. Завулон тихичко се изкиска, но тутакси си придаде сериозен вид.

— Второто... второто! — със сподавен глас каза Юха Мустайоки. Останалите закимаха.

— Има ли възражения от страна на присъстващите? — попита Витезслав.

Хесер отново се изправи, въздъхна и рече:

— Ние... като малък жест на добра воля... смятаме за възможно на обвиняемите да се разреши използването на магия... на слаба магия... с неодушевени предмети.

Изглеждаше сякаш изрича всяка дума с голямо усилие, като че проявяваше милосърдие с нежелание.

— Да речем, за намирането на изгубена вещ... на нещо дребно... ключ или монета... За изгонването на мухи от стаята... според нормативните разпоредби мухите се смятат за неодушевени, нали така? За почистването на карбуратора в колата...

По лицето на вампира се изписа леко учудване. „Той не разбира!“ — досети се Едгар.

— Инквизицията не възразява... — заключи най-сетне той. — Да се сложат печати на обвиняемите!

Двамата Инквизитори вдигнаха десните си ръце — и към четиримата осъдени се насочиха тънки проблясващи нишки енергия. Печатите се слагаха до живот, като оставяха на осъдените възможността да прилагат само най-слаба магия. Май Инквизиторите наистина не бяха схванали, че изненадващата добрина на Хесер само бе утежила наказанието. Едно е да си лишен напълно от възможността да упражняваш магия, постепенно примирявайки се с човешкото съществуване. Съвсем друго нещо е всеки ден да се чувстваш немощен инвалид и да се задоволяваш със сянката от някогашните си способности.

Впрочем, финландците засега не мислеха за това. Изведоха ги от залата на Трибунала докато още бяха съвсем шашардисани от сполетялото ги щастие. Юха постоянно се опитваше да се изскубне, за да се втурне и да започне да стиска ръцете на всички, но бдителните стражи с най-обикновени подбутвания го принудиха да напусне.

Едгар поклати глава. Общо взето беше приятно, че братята Тъмни се спасиха. Но на каква цена... Може би той би предпочел бързата смърт.

— Следващият въпрос на заседанието не беше обявен предварително — каза Витезслав. — Инквизицията моли ръководителя на московския Нощен патрул, известен под името Хесер, да застане в центъра на кръга...

Завулон се усмихна триумфално.

— Както и ръководителя на московския Дневен патрул, известен под името Завулон.

Лекото объркване върху лицето на Завулон зарадва много Едгар. Само че... доколко Завулон се държеше естествено?

— Първият въпрос на Инквизицията е към Великия маг Хесер. — Сега Витезслав говореше учтиво, но с много твърд тон. — Хесер, осъществявали ли сте въздействие върху Книгата на Съдбата на присъстващата тук Велика Вълшебница Светлана Назарова с цел споменатата Велика Вълшебница да стане майка на месия на Светлите?

В залата настана тишина.

— Уточнете формулировката, Витезслав — помоли благо Хесер.
— Да не взема да се разсърдя.

Вампирът се озъби в усмивка:

— Отговаряйте по същество, Велики Маг Хесер.

— Добре — кимна Хесер. — Не очаквах подобни обвинения, но... ще обясня за Трибунала.

„Очакваше ги — помисли си Едгар. — Всичко си очаквал, стар интригант такъв...“

— Подобно въздействие по принцип е невъзможно. Дори за мен — скромно заяви Хесер.

Витезслав, изглежда, се обърка:

— Но, Светли маг Хесер, Книгата на Съдбата на Светлана Назарова...

— Показва, че тя ще стане майка на най-великата от Светлите вълшебници, или ако си служим с поетични термини — на месията на Светлината. — Хесер радостно се усмихна. — Това е огромна радост за московския Нощен патрул... нещо повече — за всички Светли! Но почитаемата Инквизиция трябва да разбира, че такива неща *не могат да бъдат вписани* в Книгата на Съдбата. По никакъв начин. С нищо. Дори с помощта на известния ви артефакт, който по право принадлежи на Нощния патрул.

— Обаче върху Книгата на Съдбата на Светлана Назарова е упражнено въздействие, нали? — продължи да настоява вампирът.

— Да — кимна Хесер. — Както е известно на всички... или почти на всички... възможно е да се направи нов запис в Книгата на Съдбата, но това директно засяга равновесието между Светлината и Мрака. Доста лесно е да се внесат дребни промени в съдбата на обикновен човек. Малко по-сложно е да се промени незначително съдбата на Различен. И колкото по-силен е въпросният Различен, и колкото по-сериозно е изменението, толкова по-големи са сътресенията, които претърпяват Светлината и Мракът. Я пресметнете, уважаеми членове на Трибунала, какви ще са последствията, ако в Книгата на Съдбата на една Велика магьосница се впише, че тя ще стане майка на месия?

Никой не отговори.

— Всеки от нас... какво говоря — всички Различни, взети заедно, ще бъдат развъплътени при опит за подобни машинации! —

високо възкликна Хесер. — Ще бъдем превърнати в прах! Светът ще рухне! А вие обвинявате мен в подобни деяния!

— Тогава какви изменения са били внесени от вас в Книгата на Съдбата на Светлана Назарова, Светли маг Хесер?

Хесер разпери ръце:

— Ами различни дребни неща! Длъжен ли съм да се грижа за сътрудниците си или не? Пътуване до някакъв италиански курорт... шофьорски курсове... още нещо... Мога да ви представя подробен списък, ако желаете. Нищо сериозно. Дребни радости на човешкия живот!

След кратък размисъл Витезслав уточни:

— Къде бяха направени вписванията? *Преди* или *след* записа за раждането на Най-великата Светла?

— Май *преди*... — усмихна се Хесер.

— По такъв начин вие сте коригирали времето на това събитие — Витезслав не питаше, а размишляваше. — Създали сте максимална вероятност за това бъдещата дъщеря на Светлана да стане месия на Светлината...

— Възможно е — съгласи се Хесер. — Е, и какво? Аз само подобрявах битовите условия на моята сътрудничка!

— А не можехте ли да прибегнете до други методи за подобряването на битовите условия на Светлана Назарова? Да речем, безплатна почивка, парична премия, приятелски съвет?

Хесер изглеждаше искрено обиден:

— Използвах онова, което ми беше под ръка. Инквизицията има право да се учудва защо съм забивал пирони с микроскоп, да... Но в никакъв случай не може да ме обвинява за това!

Инквизиторите се спогледаха. Този път мълчаливото съвещание продължи почти минута. Едгар усети как по гърба му се стича струйка студена пот. Какво може да започне сега! Ако Инквизицията обвинеше Хесер... развъплътяването на един Велик маг не е като да се справиш с четиримата финландци...

— Не е подсъдно — каза най-накрая Витезслав. — След като изслуша обясненията ви, Велики маг Хесер, Инквизицията признава, че вие не сте нарушили буквата на Договора...

— Буквата и духа! — рязко уточни Хесер.

— Буквата и духа! — Вампирът не успя да скрие раздразнението си. — Но вашите действия все пак изглеждат съмнителни и опасни...

— Не повече от опита на московския Дневен патрул да унищожи Светлана Назарова малко преди нейното инициране — отсече Хесер. — Имате ли още някакви въпроси към мен?

— Не — призна Витезслав. — Можете да се върнете на мястото си.

По време на разпита Завулон скромно остана да стои до самия ръб на преградения с решетка кръг. Скромна, сива, незабележима сянка... Изглежда, той изобщо не се беше огорчил от факта, че на Хесер не му беше предявено обвинение. И точно това тревожеше Едгар.

— Инквизицията има въпроси и към вас, Тъмни маг Завулон — каза Витезслав. — Беше ли провокирано от вас нападението на сектата Братята на Регин?

— Никой не може да свидетелства против себе си — изрече с приглушен глас Завулон.

— Това признание ли е? — оживи се вампирът.

— Не, това е припомняне на закона. Вие нямате право на подобен въпрос. Затова няма да отговарям.

— Добре. Възражението се приема. Велики маг Завулон, планирали ли сте, с цел противодействие на бъдещия месия на Светлината, да възкресите Великия Маг Фафнер, прокуден в Сумрака и развъплътен преди повече от хиляда години?

Завулон запримигва учестено и попита със смаян глас:

— Откъде ви хрумна подобна глупост?

— Противодействахте ли против иницирането на Светлана Назарова, извършихте ли действия, насочени срещу него?

— Да, в разрешените от Договора рамки — отвърна бързо Завулон.

— А Фафнер?

— Какво за Фафнер? — отвърна на въпроса с въпрос Завулон. Погледна към Едгар и намигна.

— Защо сте изпратили в Прага сътрудник на Дневния патрул, идеално подходящ за ревъплътването на Фафнер?

— Не знам за какво говорите!

— Планирали ли сте провеждането на следните паралели: Фафнер — Антихриста, четиримата членове на сектата Братята на Регин — четирите коня на Апокалипсиса...

Завулон се разсмя. Смя се дълго, радостно, със скимтене, както се смеят хората, които са успели да направят рискован, но много весел номер. Накрая изтри потеклите сълзи и каза вече по-спокойно:

— Възхитен съм от чувството за хумор на представителите на Инквизицията. Фафнер е побъркан психопат, дори се познавахме лично и изобщо не бих искал да се срещнем отново... Пък и изобщо не е подходящ за месия на Тъмните! Не на това ниво. Виж, да унищожи Светлана... — Завулон се усмихна — Възможно е. Но на такава цена... Не, какви ги говорите. А пък тези непълноценни фински магове... как го казахте, коне на Апокалипсиса ли?

Едгар се чувстваше пълен идиот. Погледна умоляващо Витезслав. Но вампирът още не се предаваше:

— Защо извършихте следните действия: подготовката на гибелта на Алиса Доницова, което може да се разглежда като ритуална жертва за ревъплътяване и поръчката при известен московски художник на два портрета — на Тъмния маг Едгар и дракона Фафнер?

Завулон стана по-сериозен:

— Аз също искам да разбера истината за обстоятелствата около смъртта на Алиса! Както разбирам, това е предмет на следващото разследване? Що се отнася до портретите...

Шефът на московските Тъмни мушна ръка в джоба си и извади две малки картини в рамки, около двайсет на трийсет сантиметра. На едната Едгар с ужас разпозна себе си. На другата се мъчеше гърчещ се дракон.

— Това е малък коледен подарък за един от най-добрите ми сътрудници, простете сантименталността на един старец...

С тези думи Завулон пристъпи напред и подаде на Едгар портрета му. Хубав портрет, без съмнение! Но Едгар се уплаши още повече от шепота на Завулон:

— Умник...

Завулон се върна в кръга.

— А втората картина? — попита Витезслав.

— Сантименталност — повтори Завулон. — Развълнувах ме тези Братя на Регин. Спомних си за Фафнер... и реших да направя по

памет и негов портрет...

— Не планирахте ли да го съживите? — уточни отново Витезслав. И този път Завулон отговори много сериозно и, изглежда, абсолютно искрено:

— Нито за миг. Има и по-спокойни пътища към набелязаната цел.

Инквизиторите се спогледаха.

— Велики маг Завулон — каза Витезслав, — Инквизицията няма претенции към вас, можете да се върнете на мястото си. Обаче ви напомняме, че всичките ви действия в съвкупност изглеждат крайно двусмислени и опасни...

— Разбрах, разбрах — промърмори Завулон, вече излизайки от кръга. — Скоро няма да мога и в носа си да бръкна без разрешение...

Едгар погледна Хесер. Сигурно се ядосваше, старият интригант!

Не. Хесер не се ядосваше. Даже май слушаше думите на Завулон с искрен интерес. Тоест, беше абсолютно сигурен, че шефът на Тъмните се е измъкнал, но слушаше подробностите с интерес.

Всички знаеха за това предварително!

Едгар отчаяно се опитваше да подреди мислите си. Значи... Светлана наистина трябваше да стане майка на месия на Светлината... при това от женски пол, виж ти каква изненада! Завулон се опитваше да противодейства... но съвсем не чрез създаването на Антихриста от плът и кръв... Това беше само отвличаща маневра, в която той, един съвсем не глупав Тъмен маг, се бе държал като наивно дете!

Но кое тогава беше главното?

— Инквизицията пристъпва към разглеждането на главния въпрос за днешния ден, имащ изключително значение за Светлината и Мрака — каза Витезслав, сякаш отговаряйки на непроизнесения въпрос на Едгар. — Делото на Игор Теплов, маг трето равнище от московския Нощен патрул. Всички ли са запознати с материалите по делото?

Никой не каза нищо. Всички бяха отдавна запознати...

— Давам думата на представителя на обвинението Антон Городецки!

Застаналият срещу Едгар Светъл вдигна глава и кимна леко на Витезслав.

— Ще бъда кратък. Същността на нашите обвинения е проста — присъстващият тук уважаем маг Завулон преднамерено е изпратил Алиса Доникова в „Артек“, знаейки, че там ще възстановява силите си Игор Теплов. Вероятно Завулон е проучил линиите на реалността и е разбрал, че при така създадите се условия между Игор и Алиса неминуемо ще пламне... ще пламне любов. Трагична и безнадеждна любов, защото двамата млади принадлежат към различни Сили. Любов, която ще завърши с дуел, в резултат на който ще загине или Игор, или Алиса, а оцелелият противник ще бъде осъден от Инквизицията. Ние обвиняваме Завулон в съзнателно и цинично отстраняване... — опит за отстраняване — поправи се той — на сътрудника на московския Нощен патрул Игор Теплов. Във връзка с това молим Инквизицията да снесе от Игор Теплов обвинението в нарушаване на договора и убийството на Алиса Доникова.

— Това ли е всичко? — попита Витезслав след кратка пауза.

— Не. Също така молим да се разгледа въпроса за гибелта в резултат на дуела на млад човек, който не е Различен. Тъй като дуелът е инсцениран от Завулон...

— Протестирам — обади се Завулон със скърцащ глас.

— Протестът е приет — потвърди вампирът.

— Тъй като ние смятаме, че дуелът е инсцениран от Завулон, гибелта на юношата също е по негова вина и Игор Теплов не може да бъде обвиняван за нея. Това е всичко.

Витезслав прехвърли погледа си върху Завулон.

— Можете ли да отговорите по същество на въпроса?

— Няма да отговоря, вече обясних по каква причина — възрази студено Завулон.

— Думата се дава на представителя на защитата.

Едгар въздъхна. И започна:

— Всичките умозаклучения на моя колега са крайно забавни. Ние с вас наблюдаваме опит да бъде отърван един престъпник...

— Протестирам! — изрече бързо Антон.

— Да бъде отърван обвиняемият — поправи се Едгар. — Игор Теплов е виновен за убийството на младата вещица Алиса Доникова. И което е най-ужасното — тя го е обичала с цялото си сърце! Нещо повече! Игор Теплов, обхванат от своята маниакална страст, междуременно е погубил и момчето Макар Каневски. Убил е дете.

Човешко дете, което също е имало право на живот. Нещо повече! В резултат на масовото черпене на Сила от децата, почиващи в „Артек“, седем от тях са страдали от нощни страхе в продължение на два месеца! Регистрирани са два случая на трайна енуреза. Деветгодишният Юрий Семецки, живущ в Москва, месец след връщането си от „Артек“ е загинал от асфиксия. Задушил се е във ваната. И засега не е известно дали и това не е последица от действията на Игор Теплов... Светлия маг Игор Теплов!

Той погледна обвиняемия. Лицето на Игор беше каменно. Непроницаемо. Не изразяваше нищо.

— Светлите могат колкото си искат да предявяват безпочвените си обвинения — каза Едгар. — Без доказателства, без каквото и да било разумно обяснение защо му е на московския Дневен патрул да жертва своя млада и перспективна сътрудничка, вече получила редица поощрения от ръководството, заради отстраняването на един, общо взето не особено талантлив Светъл маг трето равнище... Това е въпрос на тяхната съвест. Ние само молим Инквизицията да разгледа безпристрастно ситуацията и да накаже виновния за нарушаването на Договора.

Едгар си пое дъх и изрече последните си, решаващи думи:

— Ние много сме се наслушали на това, че когато Светлите магове извършат недопустима според етичните им разбирания постъпка, се развъплътяват самостоятелно. Отиват в Сумрака, притиснати от тежестта на срама си... Много сме се наслушали. Но на мен, например, не ми се е случвало да видя подобно нещо. Навярно Игор Теплов смята убийството на влюбена в него девойка, както и смъртта и страданията на невинни човешки деца, за постъпка, безупречна от етична гледна точка.

Той млъкна.

Инквизиторите се спогледаха. После Витезслав попита:

— Имат ли страните доказателства за своята правота?

Хесер мълчеше. Завулон попита учудено:

— Прощавайте, ама какво доказателство трябва да имам, че не съм камила? Нека да доказват онези, които наговориха тези глупости!

— Инквизицията изслуша мненията на страните — каза вампирът. — Обвиняеми, искате ли да добавите нещо?

Игор Теплов кимна:

— Да. Признавам, че действията ми не бяха съвсем оправдани... и скърбя за последствията им. Аз... аз много... — Той се запъна, после заговори бързо: — Отношението ми към Алиса Доникова беше отлично. Но това, че тя се оказа Тъмна вещица, ме докара до състояние на афект. Не моля за милост. Аз сам ще произнеса присъдата над себе си. Обаче...

Той рязко се обърна към Завулон:

— Ти си убиецът! Ти прати Алиса на смърт! И именно затова съм принуден да живея... принуден съм, за да не ти донесе нищо твоята подлост!

Завулон само разпери ръце и въздъхна тежко:

— Имате ли доказателства? — попита вампирът.

Игор поклати глава.

— Трибуналет разбира голямото значение на настоящото разследване — каза Витезслав. — Независимо от това, че нито една от страните не приведе доказателства, Инквизицията смята за важно да определи истинския виновник. Ето защо...

Едгар изведнъж видя, че лицето на Завулон се променя и тъжната му усмивка застива.

— Ето защо Инквизицията продължава с разпита на свидетелите. Алиса Доникова ще бъде подложена на временно ревълпътяване.

— Протестирам! — Завулон се надигна. — Днешното дело не е от такава важност, че да тревожим покоя на напусналите ни.

— Протестът е отхвърлен. Инквизицията моли Ана Лемешева, която е тук по нареждане на Инквизицията, да отиде наред залата. Тялото ѝ ще бъде използвано за временно въплътяване на Алиса Доникова.

Лемешева изпищя. Но само след минута двама младши Инквизитори я водеха към центъра на кръга, а тя едва се съпротивляваше.

— Всички енергийни разноси по този процес ще бъдат за сметка на московския Ноцен патрул и не подлежат на възстановяване, независимо от изхода му — продължи Витезслав. — Велики маг Хесер, имате ли необходимия запас от Сила?

— Да — отвърна Хесер. — Имам.

Едгар усети, че напълно губи нишката на събитията. Какво толкова важно имаше в този Игор Теплов, че заради него Завулон да

жертва любовницата си, а Хесер да отдава чудовищно количество Сила?

— Осъществете ревълпътяването — каза Витезслав. — Всеки опит за противодействие ще бъде наказан с моментална и окончателна смърт.

Няколко мага-Инквизитори пристъпиха едва-едва напред, а Хесер си пое дъх и тръгна към Лемешева. Тя изпищя отново и млъкна, гледайки вцепенено Светлия маг.

А после на Едгар му се наложи да затвори очи.

В центъра на залата бушуваше такава чудовищна енергия, че той просто не можеше да гледа. Усещаше как инквизиторите един след друг вдигат магически бариери около Хесер и Лемешева. Усещаше как бариерите се рушат под напора на невероятната Сила. Как потрепва Сумракът, разкъсан през всичките си слоеве, които бяха познати на Едгар и през онези, за които той дори не подозираше. Ако това беше временно ревълпътяване, какво ли би станало при постоянното?

Бурята утихна. Хесер отстъпи бавно назад.

Насред залата останаха трима — Инквизиторът Витезслав, Светлият маг Игор Теплов и Тъмната вещица Алиса Доницова.

Треперещата, кашляща, хванала се за гърлото Алиса.

Едгар изтръпна. Той не знаеше какво става с Различните там... в Сумрака. А и не искаше да знае, честно казано. Но сега Алиса идваше на себе си в мига, когато беше приключило човешкото ѝ съществуване. Оживяваше с разкъсвани от болка бели дробове, още давейки се в морска вода, отчаяно опитвайки се да се измъкне от натиска, оказван върху нея от Теплов.

— Алиса Доницова — произнесе вампирът. Дори неговият глас потрепна — процедурата по временно ревълпътяване се осъществяваше рядко, твърде рядко... — Вие сте подложена на временно ревълпътяване и се намирате в помещението на Европейския Трибунал на Инквизицията в Прага. Разбирате ли думите ми?

Алиса Доницова вече бе изправила глава, сдържайки хриптенето си, и гледаше Игор Теплов. Само него.

— Разбирате ли думите ми? — повтори Витезслав.

— Защо... в Прага? — попита Алиса. Тя дишаше учестено и дълбоко, сякаш изобщо не можеше да се надиша, дори на този влажен подземен въздух...

— Това не е важно, Алиса Доницова. Вие сте призована в нашия свят като свидетел. От вашите думи зависят много неща.

— Аз... мога ли да остана тук? Отново? За постоянно? — попита Алиса.

Но гледаше само Игор.

— Не — отговори честно Инквизиторът. — Ще отговаряте ли доброволно на въпросите?

Алиса тръсна глава. С някаква отчаяна гордост.

— Да. Ще отговарям, Инквизиторе. Питайте.

Но гледаше само Игор.

— Въпросите засягат вашия дуел с присъстващия тук Светъл маг Игор Теплов. По всички правила ли бяхте извикана на дуел?

— Да.

— Беше ли ви дадена възможност да се откажете от дуела и да си тръгнете?

— Да.

— Кажете, Алиса, обвинявате ли Игор Теплов за смъртта си?

Алиса се усмихна. Направи движение с ръка. Не се обърна, но посочи безпогрешно Завулон.

— Не.

Гледаше само Игор.

— Имате ли претенции към своя... противник?

Тя само поклати глава.

— Алиса Доницова, можете ли да обвините някого от присъстващите в провокиране на печалните събития, довели до вашата гибел?

— Завулон — изрече абсолютно равнодушно Алиса. — Това е негова операция.

— Страхлива глупачка! — изкрещя Завулон. — Така или иначе няма да те ревълпътят! Какви ги вършиш, вещице?

И едва тогава Алиса се обърна към Завулон. Само за миг. И когато срещна погледа ѝ, шефът на Дневния патрул млъкна.

— Завулон, нали не си забравил какво ми каза, когато те призовах, докато се давех?

— Малка отмъстителна глупачка — каза Завулон, вече спокойно.

Алиса поклати глава. Погледна отново към Игор. Каза някак с насмешка:

— Какво общо има тук отмъстителността? Любовта също е велика сила, Завулон.

— Инквизицията няма повече въпроси — изрече бързо Витезслав. — Господа, смятам, че... е недостойно за Различните да продължаваме тази сцена. От Игор Теплов се сема обвинението в нарушаване на Договора. Алиса Доницова може... може... да се върне обратно.

Като насън Едгар наблюдаваше изправящия се Хесер. Триумфиращият, победилият Хесер. И превилият се на стола си Завулон... победеният Завулон.

Едва когато лицата на Великите Магове отново застинаха объркани, той погледна към центъра на залата.

Алиса Доницова изчезваше. Тялото ѝ се променяше, разтапяше се, като лека безплатна сянка изтичаше в Сумрака. Падналата на колене Лемешева бързо пълзеше към краката на Завулон.

Но изчезваше и Игор Теплов.

Отиваше в Сумрака.

Едгар не лъжеше. Той наистина виждаше за първи път как се развъпльтява Светъл маг. Доброволно. Без никакви схватки, викове, без потоци от Сила.

Вече превърналият се в безплатна сянка Игор само за миг се обърна и погледна приятелите си. Като че ли виновен. По този начин беше гледал и Алиса.

После изчезна.

Сумракът се затвори. Въздухът в залата беше леден, стените се бяха покрили с бял скреж, като траурен знак. Върху лицето на Завулон бавно се връщаше триумфалната усмивка. Хесер гледаше опустялата решетка във вътрешността на кръга тъжно и разстроено.

— Е? — извика Завулон. — Е? И какво? Къде отиде великият учител? Къде е единственият, способен да *възпита* месията на Светлината?

Той се засмя и потупа по главата застаналата на колене пред него Лемешева. Каза, вече обръщайки се към Инквизицията:

— Да, наистина, това беше операция на Дневния патрул. Не излизаща извън рамките на Договора. Размяна на две равностойни

фигури — Алиса Доницова за Игор Теплов. Има ли други претенции към нас?

— Към вас няма претенции от страна на Инквизицията... — изрече бавно вампирът. Потри лицето си с длан. — Като се имат предвид всички обстоятелства... Инквизицията ще разгледа въпроса за предсрочното възстановяване на силите на Светлана Назарова. Но това ще стане... после. Всички... всички могат да напуснат залата.

Първа от мястото си стана Светлана. Приблужи се към Завулон. Постоя секунда, гледайки го в лицето. Едгар изведнъж разбра със свито сърце, че сега вълшебницата ще удари мага.

Но тя само му каза нещо. Обърна се и бързо излезе.

Едгар се отдалечи от писалището с клатушкаща се походка. Насмалко не се сблъска с Хесер — замислен, потиснат, отнесен. В този момент Антон подбутна Едгар и се доближи до Хесер. Възкликна:

— Така значи... Дъщерята на Светлана може да бъде Различна, но и да не стане месия на Светлината.

Хесер кимна.

— Защо? — попита объркано Антон. — Но нали самата Светлана...

— Да си Велика Вълшебница и да възпиташ Велика Вълшебница са две съвсем различни неща... — изрече уморено Хесер. — Уви... Засега не виждам фигура, равностойна на Игор. Аз... аз не знаех, че толкова обича тази вещица! Иначе щях да търся други пътища за постигане на целта.

— Чия ще бъде тази дъщеря? — попита изведнъж Антон. — На Светлана и...

Хесер изведнъж погледна раздражено Антон:

— Чия може да бъде? Ако спреш да стърчиш като глупак тук, гледайки опулено стария идиот, а вместо това догониш жена си, дъщерята ще е твоя!

Антон кимна леко. И хукна към изхода на залата. Едгар също искаше да зададе някои въпроси на Хесер... но срещна погледа на Светлия и предпочете да не рискува. Обърна се и пристъпи върху сивия мрамор на пода, върху тесния клин на Инквизицията, опитващ се да раздели бялата от черната половина.

Инквизиторите вече сваляха тогите си. Единият от тях небрежно остави своята в ръцете на Витезслав, отвори портал, пристъпи в него и

изчезна. Останалите си тръгнаха по обикновения начин — през вратата.

Вампирът погледна Едгар и попита:

— Искаш ли да я премериш?

— Не знам дали ще ми отива — отвърна тихо Едгар.

— Кой знае? Но си струва да опиташ. Или възнамеряваш да се върнеш в Москва?

Едгар внимателно взе от ръцете му омачкания сив плат. Попита неловко:

— Извинявайте... а какво каза Светлана на Завулон?

— Инквизиторите трябва да имат добър слух. — Вампирът се усмихна накриво. — Почти нищо. Бих нарекъл това проклятие, но Светлите не умеят дори да проклинат... Каза му: „Дано никой никога не се влюби в теб.“

Едгар кимна. Сви рамене и каза:

— А на него хич не му и трябва.

Москва — Николаев — Лазурное
Юни-октомври 1999

В книгата са използвани фрагменти от песните на Владимир Висоцки, Юлий Буркин, Кипелов, групите „Ария“, „Воскресение“ и „Наутилус Помпирус“.

Забележка: Това художествено произведение се разпространява в електронна форма със знанието и съгласието на притежателите на авторски права, на некомерсиална основа и при условие запазването целостта на текста, включително и настоящето уведомление. Всяко комерсиално използване на настоящия текст без знанието и прякото съгласие на притежателя на авторските права Е ЗАБРАНЕНО.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

Нощен патрул, ИК „ИнфоДАР“, София, 2006, ISBN 954-761-203-

4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.